Earl H. Trutza

FEMEILE BIBLIEI

EDITURA LUMINA LUMII

I

Prefaţă

Această carte vine să răspundă la o nevoie nespus de mare. Nu există până acum, în limba noastră, o carte care să prezinte pe cele mari şi mai populare femei ale Bibliei.

Femeile Bibliei sunt înfăţişate fără părtinire, în demnitate; i şi decăderea lor, cu virtuţile şi viciile lor. Studiul oferă mult material instructiv. El poate servi spre înălţătoare inspiraţii.

Dumnezeu a vrut ca prin femeie să înveţe pe oameni calea curăţiei şi a nobleţei. Martin Luther spunea: „Cel mai nobil lucru pe care l-a făcut Dumnezeu pe pământ este inima generoasă şi iubitoare a femeii". Femeia este expresia cea mai frumoasă şi înaltă a iubirii pe pământ. Menirea ei de autosacrificare şi devotament dă armonie cuvântului dulce: *mamă* şi cămin. Când ea nu mai este, cuvântul îşi pierde înţelesul şi noi începem să ne gândim la cer ca la propria noastră casă, din pricină că ea este acolo.

Străduinţele lucrării de faţă vor fi din plin răsplătite dacă fiecare femeie care o citeşte va fi îndemnată să spună: „Ea m-a condus la o lumină de care nici n-am visat şi a deşteptat în mine un nou sens al privilegiilor şi al responsabilităţilor care nu mă vor lăsa să plâng, sau să fiu nepăsătoare, cât timp sunt chemată să trăiesc viaţa de femeie. Citirea acestei cărţi m-a condus la o nouă înţelegere, mai înaltă, a misiunii mele ca femeie pe pământ". Rugăciunea noastră este ca multe femei să afle acele drumuri noi, frumoase şi creştineşti în viaţa lor.

Pentru baterea la maşină a acestei lucrări suntem datori a mulţumi d-nei Emily Zarcone, care, deşi nu ştie limba română, a lucrat şi lucrează din zori şi fără plată, în dorinţa sfântă de a sluji pe Hristos şi neamul nostru românesc, surorii Viorica Floruţa, precum şi soţului său Rev. Petru Floruţa din Cleveland, Ohio, sosiţi nu de mult din România.

Femeile Vechiului Testament şi Femeile Noului Testament au fost publicate separat în România înainte de al doilea război mondial, cu un conţinut mult mai redus. În volumul de faţă s-au adăugat multe alte capitole. În partea întâi, a Vechiului Testament, un număr de capitole au fost scrise şi de alţi autori, însă au fost editate de Earl Trutza, autoarea acestei cărţi. Dr. Everett Gill a scris Eva, Iochebed şi Maximile mamei împăratului Lemuel; Nicolae Covaci a scris Agar; Dănilă Pascu a scris Rebeca şi Femeia lui Iov; Ioan Cocuţ a scris Debora; Indreica Păuna a scris Rut; iar Boris Buşilă a scris Sunamita. La materialul original din prima ediţie, la unele capitole s-au făcut de către autoare, uneori, adăugiri substanţiale. Toate celelalte capitole reprezintă lucrarea ei.

I oale aceste capitole au servit ca mesagii care au fost difuzate de către autoare prin radio HCJB din Quito-Ecuador şi au fost auzite în România şi în multe ţări de pe pământ.

Societatea Misionară Română se bucură de posibilitatea de a pune această lucrare la dispoziţia cititorilor din poporul nostru român.

Dr. Peter Trutza Societatea Misionară Română 801 S. Ocean Drive Hollywood, Florida 33020 USA

Partea întâi

FEMEILE VECHIULUI TESTAMENT

Capitolul 1

Eva

O femeie şi o convorbire fatală

„Adam a pus nevestei sale numele Eva: căci ea a fost mama tuturor celor vii". Geneza 3: 20; De citit Gen. cap. 3.

Este un fapt demn de reţinut că prima noastră mamă a tuturor, Eva (viaţă), este pomenită pe nume numai de patru ori în Scriptură: de două ori în Cartea Facerii şi de două ori de Apostolul Pavel. Ea este numită „o femeie", „femeie", „nevasta lui" şi „femeia", aceasta din urmă fiind expresia obişnuită în capitolul al treilea al Genezei. Această rară pomenire a Evei în Biblie se datorează probabil întâmplării nefericite că prin ea a venit păcatul în lume.

Trebuie însă notat din capul locului, că se spune că ea a fost „amăgită". Acest lucru nu se spune despre Adam. Dar el fiind mai în

vârstă şi mai matur, are o vină mai mare. Se pare că el a păcătuit cu ochii deschişi şi a urmat nechibzuit pilda soţiei sale fără să opună vreo rezistenţă. Astfel, chiar de la primele pagini ale Bibliei, vedem demonstrată influenţa puternică a femeii asupra bărbatului şi slăbiciunea acestuia. În acest capitol ne propunem să studiem ispita şi căderea Evei.

Ispititorul

„Dar cine a făcut pe Diavolul”? Este întrebarea pe care o pune aproape orice copil inteligent. De când au început oamenii să cugete mai adânc la problemele vieţii, au judecat şi au discutat despre originea păcatului în univers. Avem aici povestea originii păcatului în lumea aceasta. Păcatul a venit printr-un ispititor. În Scriptură el poartă multe nume. Numai în Geneza „şarpele” este pomenit ca şi cum ar fi un simplu animal. Dar aflăm din Apocalipsa 12: 9 că în realitate nu era un simplu animal sau reptilă, ci o adevărată personalitate. Acolo este numit: „marele balaur… şarpele acela din vechime, care se numeşte Diavolul şi Satana, înşelătorul lumii întregi”.

Astfel, în ce priveşte această lume, Diavolul sau Satana, care este descris ca fiind capul, sau şeful, sau „prinţul” împărăţiei răului, este fiinţa de care vorbeşte cartea Facerii în capitolul al treilea. De unde a venit, ce vârstă are, cum a luat fiinţă, nimeni n-a ştiut vreodată şi nimeni nu va şti în acest veac, afară doar dacă Dumnezeu nu ne va dezvălui aceasta prin vreo descoperire specială în viitor.

Ispita Evei în discuţia noastră asupra ispitei şi căderii primei noastre mame şi deci a neamului omenesc, nu vom intra în problema formei de prezentare a Diavolului, adică a formei sale de şarpe sau a „pomului cunoştinţei binelui şi a răului” sau a „pomului vieţii”, nici dacă ispititorul a vorbit aşa încât Eva să-l poată auzi cu urechile ei, sau dacă a vorbit inimii şi minţii ei. Toate acestea sunt chestiuni interesante, dar nu au pentru viaţa noastră spirituala proprie vreo importanţă deosebită, aşa cum vor avea pentru noi fazele ispitei şi căderii.

Mai întâi de toate, vom vedea că povestea ispitei şi căderii Livei, este în fond aceeaşi ca la orice ispită şi cădere a oricărui om în parte, de atunci şi până azi. Această întâmplare este pusă chiar la începutul

Bibliei, pe cât se pare, nu pentru că a fost prima în istorie, ci pentru a atrage în mod deosebit luarea aminte a tuturor fiilor şi fiicelor Evei. Povestea din cartea Facerii pare a spune aşa: „lată ce i s-a întâmplat primei noastre mame! Iată cum a căzut ea în păcat”. „Feriţi-vă deci voi toţii, fiii şi fiicele omului, ca nu cumva să fiţi şi voi ispitiţi şi să păcătuiţi la fel”!

Diavolul s-a apropiat de „femeie” şi a deschis vorba. Nu Eva a căutat întâlnirea cu Diavolul. El a intrat în vorbă cu o întrebare mincinoasă: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat să nu mâncaţi din toţi pomii din grădină”? Aceasta nu era o minciună de-a dreptul, dar lăsa loc la o îndoială şi prin aceasta încerca să defăimeze bunătatea şi dragostea lui Dumnezeu. Din contră, Dumnezeu a spus răspicat că Adam şi Eva puteau mânca atât cât vor, din toţi pomii afară de unul singur: „pomul cunoştinţei binelui şi răului”. Acum Diavolul vine şi lasă să se înţeleagă, dar nu spune pe faţă, că Dumnezeu a aşezat pe Adam şi Eva într-o grădină mare şi frumoasă, cu pomi încărcaţi de fructe, dar că a fost aşa de hain şi mic la suflet că i-a oprit să mănânce din „toţi pomii”.

— Aşa este cu orice ispită. Începe cu o aluzie defăimătoare şi mincinoasă într-o problemă oarecare. Ispititorul nu spune hotărât cum stau lucrurile. El dă problemei o interpretare înşelătoare şi diabolică. Aşa se prind cei mai mulţi dintre noi şi apoi cad în păcat.

O atare aluzie mincinoasă din partea Diavolului, era o defăimare a lui Dumnezeu şi o insultă pentru firea morală a Evei. Până atunci, între Dumnezeu şi aceşti doi oameni, fusese o legătură plină de armonie, ei fiind „făcuţi după chipul Lui”. Dumnezeu îi copleşeşte cu dragostea şi dărnicia Lui, dar scumpa mamă a tuturor a fost prinsă în cursă. Ea a răspuns într-adevăr la întrebarea insultătoare. Vai, de ce a răspuns, de ce n-a întors revoltată spatele şi n-a refuzat să stea de vorbă cu un astfel de mincinos?

Dacă ar veni cineva la dumneata şi ar începe să vorbească despre mama dumitale, iubită şi devotată, care şi-a petrecut toată viaţa îngrijindu-te şi iubindu-te şi ar spune: „Ce am auzit! Este adevărat că mama dumitale, deşi cămara este plină de bunătăţi, nu-ţi dă nimic de mâncare”? Te-ai apuca să-i spui pe îndelete că adevărul este tocmai

contrar. Ai răspunde unei astfel de insulte adusă numelui mamei dumitale? Sunt mulţi fii iuţi la mânie, care ar răspunde cu o palmă la o astfel de întrebare. Sunt multe întrebări care sunt insulte de neiertat. Dacă un bărbat îşi iubeşte soţia din tot sufletul şi ea îl iubeşte la fel, fiecare fiind sigur de dragostea şi fidelitatea celuilalt, dacă un astfel de bărbat ar fi întrebat: „Ce-am auzit! Este adevărat că nevasta te înşală şi iubeşte pe altul”? Ai sta să-i explici amănunţit că nu este adevărat? În unele părţi ale lumii, la o astfel de defăimare insultătoare s-ar răspunde cu o pedeapsă severă şi uneori chiar cu moartea.

Mama noastră Eva, a început să alunece în păcat când a permis încolţirea gândului că Dumnezeu nu este bun. Biata mamă! Ea începu să explice că întrebarea făcea aluzie la ceva ce nu era adevărat şi dădu lămuriri despre ceea ce voise Dumnezeu.

Triumfător, ispititorul câştigă pria lui victorie şi se folosi de ea. Văzu că Eva era dispusă să stea de vorbă cu el despre dreptatea şi bunătatea lui Dumnezeu. Acum, el trece la al doilea atac. Mai întâi lăsase să se înţeleagă că Dumnezeu nu este bun. Acum acuza pe Dumnezeu făţiş, că este mincinos, spunând: „Este lucru sigur că nu veţi muri! Din contră, Dumnezeu ştie că nu numai că veţi trăi, dar veţi deveni ca El”. Adică susţinea că Dumnezeu nu numai că nu era bun fiindcă le sustrăgea din hrană, dar că era şi mincinos, căci nu le spunea adevărul. Ba ceva şi mai grav, că se făcea aluzie că Dumnezeu era mic la suflet, gelos şi nu voia ca făpturile Sale să fie înţelepte ca El.

Eva nu-şi dădu seama de ceea ce s-a întâmplat cu ea. Fiind pus la îndoială caracterul lui Dumnezeu, ea începu să cerceteze lucrurile. Se apropie de pom şi-l examinează. Probabil că până atunci nu-i dăduse o atenţie deosebită.

„Şi când văzu:

1) că pomul era bun de mâncare.

2) că era plăcut la vedere şi

3) că era un pom care putea să facă pe om înţelept, luă din fructele lui şi mâncă”.

Aci avem în faţa noastră un tablou al tuturor ispitelor care s-au abătut asupra omenirii. Apostolul Ioan, în prima lui epistolă, 2: 16, gândindu-se la căderea Evei, încearcă să ne dea înţelesul spiritual al

acestei căderi când spune: „Căci tot ce este pe lume:

1) pofta firii pământeşti.

2) pofta ochilor şi

3) lăudăroşenia vieţii, nu este de la Tatăl".

Vedem, aşa dar, că ispita cuprindea cele trei mari categorii de ispite din a căror cauză a pătimit omenirea de-a lungul veacurilor până în ziua de azi:

1) ispite care ajung la noi prin trup, cum ar spune Pavel sau Ioan „firea pământească", adică dorinţa de mâncare, băutură şi toate poftele animalice;

2) ispitele care vin prin frumuseţe, de obicei frumuseţea voluptuoasă şi

3) ispite ce provin din ambiţia noastră de a aduna cunoştin (e spre a fi superiori semenilor noştri.

Cu toate acestea, trebuie să observăm că fiecare din aceste ispite constă în a face ceva care în sine nu este rău. Toate aceste dorinţe şi plăceri sunt, în anumite împrejurări şi cu anumite restricţii, drepte şi bune. Păcatul constă în reaua lor folosire. Poftele trupeşti ne sunt date pentru scopuri bune. Numai dacă abuzăm de ele şi le folosim doar pentru plăcerea pe care o obţinem de pe urma lor, atunci păcătuim.

Apoi, dragostea şi folosirea frumuseţii nu sunt în sine rele. Numai când frumuseţea devine un scop de îngâmfare, sau este folosită în legătură cu ceea ce e hotărât păcătos, sau când dă naştere la trufie sau la pofte lumeşti, numai atunci ea devine păcat.

Dorinţa după înţelepciune şi după ştiinţă, de asemeni, nu reprezintă un păcat în sine. Descrierea cerului pe care o face Pavel cuprinde prefacerea neştiinţei noastre în cunoştinţă deplină. Numai când educaţia, învăţătura şi înţelepciunea devin îndemn şi mijloc pentru trufia noastră cu intenţia de a fi superiori semenilor noştri spre a-i asupri, atunci setea după înţelepciune devine un păcat. Dacă folosirea ştiinţei şi a progresului sunt folosite pentru scopuri egoiste şi nu pentru binele omenirii, ele devin păcătoase.

Urmările păcatului Evei

1. După cum observăm în întreaga noastră experienţă, după ce a păcătuit, Eva a voit ca şi Adam să ia parte la păcatul ei. După ce a fost

ispitit şi a căzut, păcătosul devine totdeauna ispititor. Nemulţumiţi cu păcatul propriu, dorim să atragem şi pe alţii după noi în păcat.

2. Apoi, păcatul odată înfăptuit, ne face să ne dăm seama de starea noastră. Istoria biblică despre Adam şi Eva, care se ascundeau printre pomii din grădină, ar putea însemna ceea ce se numeşte activitatea unei conştiinţe care protestează. Păcatul ne face totdeauna să simţim un gol în suflet. Ni se pare că toată lumea ştie că vrem să ne ascundem de ruşine. De-abia putem privi pe cineva în faţă.

3 Cea mai teribilă dintre toate consecinţele păcatului lor a fost Faptul că ei au fost izgoniţi din faţa lui Dumnezeu. Legătura cu Dumnezeu a fost întreruptă. Păcatul este marea prăpastie dintre om şi om şi dintre om şi Dumnezeu. În acest sens ei au murit în ziua păcatului lor.

4. Nu numai atât, dar ne-au lăsat ca moştenire o fire păcătoasă. Prin primul Adam am devenit toţi păcătoşi. Prin al doilea Adam, trăim, suntem toţi mântuiţi (Rom. 5: 14 – 19).

Prima făgăduinţă

Prima făgăduinţă de izbândă asupra păcatului a fost dată în legătură cu blestemarea şarpelui: „sămânţa femeii" va strivi capul şarpelui. Această făgăduinţă era un mod plastic şi frumos de a spune că omul, în cele din urmă, va birui păcatul. Începutul acestei biruinţe a fost atunci când Hristos a fost ispitit în pustie şi a ieşit mai mult decât biruitor. Atunci nu era tocmai limpede cum se va întâmpla aceasta, dar astăzi ştim că prin Iisus, Fiul Omului, „capul şarpelui" a fost strivit şi această biruinţă a fost completă. Satana însuşi va fi în cele din urmă distrus şi lupta milenară dintre lumină şi întuneric, dintre Dumnezeu şi împărăţia răului, se va sfârşi, iar păcatul Evei va fi şters în vecii vecilor.

Capitolul 2

Sara

Femeia care a luat-o lui Dumnezeu înainte.

„Prin credinţă şi Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credincioşia Celui ce-i făgăduise".

Evrei 11: 11. De citit Gen. 12: 5 – 20.

Sara, soţia credincioasă

Dacă Eva a fost mama tuturor, Sara a fost mama credincioşilor. Ea a fost soţia unui chemat de Dumnezeu să întemeieze o naţiune de oameni binecuvântaţi prin credinţa lor. Şi Sara a împărtăşit toate făgăduinţele lui Dumnezeu făcute soţului ei, Avram. Ea deveni astfel o soţie model.

Când Avram părăsi ţara natală pentru a pleca unde Dumnezeu îl va trimite, Sara părăseşte prietenele, familia, ca să plece cu soţul ei într-o ţară necunoscută. Ca şi Avram, ea va primi, după făgăduinţa lui Dumnezeu, şapte lucruri: o moştenire mare, un neam mare, un nume mare, o binecuvântare mare, o alianţă mare, un protector mare şi o influenţă mare.

Ea era cu Avram în Haran când a murit tatăl său, Terah. Ea s-a mirat împreună cu Avram de vocea lui Dumnezeu care tot îi chema mai departe spre „ţara pe care ţi-o voi arăta". Ea l-a însoţit în călătoria lui lungă, la Sihem, unde a ridicat un altar Domnului, împreună s-au dus la Betel, unde iar au zidit un altar.

În Egipt

A venit o mare foamete în ţară. Avram s-a pogorât în Egipt, unde putea să găsească hrană. Se vede, că credinţa lui în Dumnezeu se clătina. O credinţă tare i-ar fi arătat că Iehova, care l-a călăuzit până aici, îl va putea sprijini şi acum. Plecarea în Egipt a fost însoţită de oarecare grijă. El ştia că egiptenii erau renumiţi pentru imoralitatea şi desfrâul lor. Sara era o femeie foarte frumoasă. Avram se temea să nu fie omorât din pricina ei. Cu orice preţ, curăţia ei trebuia să fie păstrată, fiindcă Dumnezeu i-a promis că ea va fi mama unui neam mare. De teamă pentru persoana sa şi pentru binele Sarei, Avram propune o mică înşelăciune. Vor spune că ea este sora şi nu nevasta lui. Dar, de ceea ce se temea Avram, tot n-a scăpat. Frumuseţea Sarei a fost observată şi admirată, astfel că ea a fost condusă la palatul regelui între multele lui femei. Minciuna nu i-a ajutat deloc. Sara nu mai era în cortul lui Avram. Dumnezeu i-a lăsat să cadă în propria lor cursă.

Totuşi Dumnezeu a avut grijă de Sara, nu pentru numele lui Avram, nici pentru al ei, ci pentru numele Său şi pentru promisiunile Sale. Faraon, un păgân, a fost mai nobil decât Avram în această împrejurare (Gen. 12: 18 – 20). Cu toate că Avram a păcătuit,

Dumnezeu l-a scos de acolo şi l-a iertat. Şi totuşi Avram a repetat păcatul minciunii şi înşelăciunii (Gen. 20).

Sara şi Agar

Sara nu născuse deloc copii. Dumnezeu promisese lui Avram o sămânţă numeroasă cât stelele cerului. Sara era foarte tristă din pricină că nu avea copii. Au trecut zece ani şi încă niciun copil. Îi veni în minte un plan. Ea, soţia lui Avram, fiica credinţei şi stăpâna unei case, propune lui Avram să ia de soţie pe roaba ei, Agar. În timpurile acelea bărbaţii puteau avea o primă soţie şi pe lângă ea, altele, secundare. Dar în cazul nostru, Sara i-a oferit bărbatului ei o roabă.

Faptul acesta era un păcat mare. În primul rând era contra legii lui Dumnezeu: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de nevasta sa şi se vor face un singur trup". Apoi, aceasta nu era pentru binele bărbatului ei, ci contra sufletului lui, fiind o mare ispită. În acelaşi timp Sara a călcat libertatea roabei sale, căci n-a cerut consimţământul ei. Ca roabă, Agar trebuia să se supună.

Totuşi Sara credea că face bine. Ea n-a vrut ca baratul ei să mai aştepte îndeplinirea promisiunii lui Dumnezeu, deoarece vedea că era stearpă. Lepădarea ei de sine a fost mare. Ea arată o mare umilinţă în a încredinţa altei femei onoarea de a fi mama seminţiei lui Avram şi totodată o mare devotare faţă de bărbatul ei, inima consimţind la această înlocuire în inima lui.

Avram a fost de acord cu cele puse la cale de Sara. Astfel Agar rămase însărcinată, după planul lor, fără ca faptul acesta să fie aprobat de Dumnezeu. Noi oamenii suntem dispuşi a grăbi împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu. Avram şi Sara n-au avut răbdare să aştepte desfăşurarea planului lui Dumnezeu.

Ce consecinţe triste! Toţi trei au suferit. Sara a fost umilită. Roaba egipteancă, fericită că va fi mama unui copil de la stăpânul ei, a privit cu dispreţ pe stăpâna sa. Se uita cu un aer de superioritate la stăpâna sa. O dispreţuia fiindcă era stearpă. Poate credea că ea va deveni mai mare în casă decât Sara, stăpâna ei.

Sara fu cuprinsă de gelozie. Planul ei avu un succes nedorit. Ea nu mai putu suferi biruinţa batjocoritoare a roabei sale, pe care ea singură a transformat-o într-o rivală periculoasă. Ea se întoarce cu un

ton de răzbunare spre bărbatul ei, zicând: „Asupra ta să cadă batjocura aceasta" (Gen. 16: 5).

Avram a fost la fel de lipsit de înţelepciune în răspunsul său: „lată roaba ta este în mâna ta, fă-i ce-ţi place". Astfel roaba rivală a fost degradată din nou la locul ei de roabă. Gelozia Sarei este pătimaşă, răzbunătoare. Agar pierdu poziţia de onoare şi dragoste pe care o primise de la Avram, iar stăpâna ei, înfuriată, o tratează rău. Când nu mai poate suferi viaţa în casa Sarei, Agar fuge în pustie.

Păcatele Sarei au fost multiple. L-a ispitit pe bărbatul ei. S-a dezis de planul ei, făcând să cadă vina ei proprie asupra lui Avram. Ea a chemat pe Dumnezeu să judece, când ştia foarte bine că greşeala era a ei. Şi apoi, după ce a dus pe roaba ei în păcat, s-a purtat urât cu ea. În dosul acţiunilor ei stau principii pe care le observăm şi astăzi: „gelozia şi răzbunarea", aruncarea vinei pe altul, refuzul de a accepta responsabilitatea pentru decizii pe care noi înşine le-am luat; este intenţia de a o lua înaintea lui Dumnezeu, este nerăbdarea noastră când Domnul întârzie.

Este adevărat că în contractul de căsătorie al Sarei, ea desigur a promis bărbatului un moştenitor. Obiceiurile din acea vreme prevedeau că femeia care nu putea naşte un copil avea posibilitatea să recurgă la serviciul altei femei, în stare să aibă copii. Un cuvânt în apărarea Sarei, însă: celor mai multe femei din timpul ei, probabil nu le-ar fi păsat. Cele mai multe căsătorii puteau să fie de conivenţă. Sara şi Avram, se vede, au fost îndrăgostiţi. Sara, se înţelege, era geloasă pe Agar nu numai pentru tinereţea ei, ci şi pentru faptul că ea a avut succes acolo unde ea, Sara, a dat faliment în mod nefericit de atâţia ani de zile.

Însă când Agar şi-a schimbat, aproape peste noapte, atitudinea de la o servitoare loială, blândă, într-o femeie rivală, arogantă, mândră, când planul Sarei nu s-a realizat, Sara s-a răzbunat pe Avram. Nu avem nicio indicaţie că Avram şi-ar fi schimbat devotamentul şi simpatia faţă de Sara, cu toate că Agar era mult mai tânără. Contra lui este de observat doar că a permis soţiei să-l influenţeze ca să facă ceva împotriva promisiunii lui Dumnezeu. Dacă o femeie exercită o astfel de influenţă asupra bărbatului ei, trebuie în orice caz să-şi asume

răspunderea pentru deciziile ei proprii. Nu aşa a făcut însă Sara. Imediat ce şi-a dat seama de consecinţele neplăcute ale hotărârii sale, ea l-a acuzat pe soţul ei, Avram.

„Jignirea pe care am suferit-o eu să vină peste tine! Eu însumi am încredinţat servitoarea mea braţelor tale şi acum iată cum mă tratează". Sara aruncă acum toată vina pe Avram.

Noi, desigur, putem simpatiza cu sărmana Sara care în inima ei a dat faliment ca soţie. Principiul de bază rămâne acelaşi: Sara a luat o decizie, iar când a suferit din cauza acestei decizii a întors consecinţele asupra lui Avram, refuzând să accepte răspunderea pentru ideea care pornise de la ea.

Noi trebuie să ţinem mereu în minte faptul, că Avram şi Sara au trăit mii de ani înainte ca Dumnezeu să se reveleze în Iisus Hristos. Este clar că Avram a încercat s-o convingă pe Sara că Dumnezeu îşi va ţine promisiunea şi că le va da un moştenitor. Se vede că Avram a crezut aceasta cu cea mai mare tărie a inimii sale. Suntem siguri că Sara ar fi vrut şi ea să creadă, dar pentru mintea ei practică, faptele reale erau, toate, împotriva împlinirii promisiunii. Îşi dădea seama că atât ea, cât şi Avram erau prea bătrâni şi prin urmare, ea a socotit că ar fi înţelept ca ei să facă un lucru practic şi să-l ajute pe Dumnezeu în această situaţie, după obiceiurile din vremea lor. Ceea ce s-au hotărât să facă, era conform uzanţelor, dar nesocotirea planurilor lui Dumnezeu, cum au făcut amândoi, a adus consecinţe inevitabile şi mare necaz pentru toţi.

Sara încercând să facă singură dreptate bărbatului ei, şi-a pierdut calmul şi controlul, astfel că a jucat cel mai detestabil rol, făcând lui Avram cel mai prost serviciu. Avram, un om sensibil înaintea lui Dumnezeu, s-a căit că a fost de acord cu planul Sarei, iar Agar, o necredincioasă dintr-o ţară păgână, a devenit victima nenorocită şi nefericită a întregului complot pus la cale de Sara.

Din nou trebuie să amintim că Dumnezeu încă nu. Se arătase în trup în Iisus Hristos. Astăzi, o femeie care ar vrea s-o ia înaintea lui Dumnezeu, cum a făcut Sara, are o scuză mult mai mică decât a avut Sara. Fără îndoială, greşeala cea mai mare a Sarei a fost nerăbdarea de a aştepta ca Dumnezeu să-şi desfăşoare planul anunţat. Această

intenţie de a grăbi realizarea promisiunii lui Dumnezeu, se termină fără excepţie într-o şi mai mare strâmtorare, mai mare apăsare decât personalitatea omenească poate s-o suporte. Când noi încercăm să luăm asupra noastră rolul lui Dumnezeu, ne punem într-o poziţie pe care nu o putem suporta şi anume, de a sta faţă în faţă cu lipsa noastră de stăpânire de sine. Sara şi-a ieşit din fire, a pierdut stăpânirea de sine în faţa unor decizii proprii. Dar această pierdere a stăpânirii de sine, este, de obicei, rezultatul inevitabil al înlocuirii planului lui Dumnezeu, cu planul nostru.

Între timp, Iisus Hristos a venit. Noi nu avem nicio scuză dacă nu-l cunoaştem ca pe un Dumnezeu al Cuvântului Său. Promisiunile Sale vor fi împlinite la timpul Lui şi aşa cum El decide. Nu este deci o surpriză pentru nimeni dacă şi oamenii de astăzi îşi pierd controlul asupra personalităţii lor, ca şi Sara, atunci când o iau înaintea lui Dumnezeu. Numai El este Dumnezeu, numai timpul Său şi planul Său sunt corecte. Graba noastră aduce mereu mari necazuri.

Mama unor neamuri

Dumnezeu a vorbit cu Avraam şi i-a spus: „Să nu mai chemi pe nevasta ta Sărai (prinţesa mea), ci numele ei să fie Sara (prinţesă)". Sara nu mai este prinţesa lui Avraam, ci o prinţesă pentru mulţi, sau poate prinţesa Domnului.

Domnul i-a promis multe: „Eu o voi binecuvânta şi îţi voi da un fiu din ea; da, o voi binecuvânta şi ea va fi mama unor neamuri întregi; chiar împăraţi de noroade vor ieşi din ea". Astfel Sara este primită în legământul făcut cu Dumnezeu. Ca şi Avraam, Sara acum este credincioasă, iertată şi împăcată cu Dumnezeu. Sara va II mama lui Isaac. „Legământul meu îl voi încheia cu Isaac, pe care ţi-l va naşte Sara la anul, pe vremea aceasta.

Printr-o vizită dumnezeiască, Domnul a anunţat a doua oaia naşterea lui Isaac. Sara care era ascunsă în cort a auzit această veste, a râs în sinea ei, zicând: „Acum când am îmbătrânit să mai am pofte?" Sara n-a putut crede cuvintele musafirului. Domnul a întrebat pe Avraam: „Pentru ce a râs Sara?" Domnul ştia inima ei, gândurile ei, îndoiala ei.

„Este oare ceva prea greu pentru Domnul?" Noi în necredinţa

noastră, râdem, dar Domnul în puterea Lui, face. „Sara a rămas însărcinată”. Cu toate că era bătrână, prin credinţă trupul ei a întinerit şi ea a născut un fiu, pe Isaac. O mamă de nouăzeci de ani şi un tată de o sută de ani. Sara a zis: „Dumnezeu m-a făcut de râs”. „Cine s-ar fi gândit că Sara va mai alăpta copii?” O minune! Dumnezeu se ţine de promisiunea Lui şi poate să facă minuni. Sara ne arată că un alt Fiu se va naşte în condiţii contrare priceperii minţii omeneşti şi numele Lui va fi Iisus.

Ca şi naşterea lui Isaac, aceea a lui Iisus a fost de asemeni anunţată mai înainte de îngeri, aşteptată cu credinţă, adusă la îndeplinire prin puterea divină şi primită cu o cântare de laudă. Sara râde de fericire că i s-a îndeplinit promisiunea făcută de Dumnezeu prin credinţa ei.

Moartea

Sara a trăit până la vârsta de 127 de ani. „A murit la Hebron şi Avraam a venit să jelească pe Sara şi s-o plângă”.

Sara era bătrână. Era o prinţesă distinsă. Ca soţie a lui Avraam şi mama seminţiei promise, Sara era onorată. Ea a fost o mamă renumită pentru credinţa şi pietatea ei. A fost o soţie iubită. Mai mult de un secol şi-a urmat soţul în drumeţia lui şi i-a fost mereu credincioasă. A fost o mamă respectată.

Isaac avea 37 de ani când a murit Sara. El a pierdut o mamă iubitoare.

Avraam a cumpărat o peşteră ca loc de îngropare. „Moarta mea” a fost îngropată aproape de Hebron. Avraam n-a mai putut peregrina. Locul acela era sfânt pentru el.

Sara este şi pentru noi cei de astăzi, exemplul şi modelul de credinţă şi modestie (Rom. 4: 16 – 23).

Capitolul 3

Soţia lui Lot

O femeie încătuşată de lumea aceasta.

„Aduceţi-vă aminte de nevasta lui Lot” Luca 17: 32, Gen. 19

Lot şi soţia lui au avut parte de un drum plin de aventuri, parcurs în tovărăşia lui Avraam şi al Sarei de când au părăsit împreună Ur-ul Haldeii. Şi ei, ca şi Avraam, au plecat din Ur, neştiind unde se duc.

Nu citim nicăieri că Lot, ori soţia lui să fi vorbit de ideea plecării. La fel ca Sărai şi Avraam, ei lăsaseră înapoi totul, dar acţiunile de mai târziu duc la presupunerea că tânăra pereche a găsit oportun şi avantajos să nu se despartă de aceştia. Lot ştia că unchiul său Avraam va fi capul familiei şi gospodăriei la moartea bunicului bătrân, Terah şi mintea lui ageră i-a spus că va fi bine ca el să stea aproape de mătuşa şi unchiul care nu aveau copii şi deci puteau spera într-un viitor mai bun.

După moartea lui Terah, Avraam şi Lot au pornit împreună în fruntea caravanei ce se compunea din mulţi robi, din numeroase turme, corturi şi multe şi mari averi. În timpul anilor de călătorie, atât turmele, cât şi familiile şi slujile, au prosperat din ce în ce mai mult. Apoi au apărut neînţelegeri şi tensiuni multiple, care se repetau din ce în ce mai des. Într-o zi s-a iscat o ceartă pe faţă între păzitorii vitelor lui Avraam şi păzitorii vitelor lui Lot. Biblia ne spune: „Şi ţinutul acela nu-i încăpea să locuiască împreună" (Gen. 13: 6). Păzitorii turmelor lui Lot au început să duşmănească pe păstorii lui Avraam, din lipsă de păşuni. Turmele deveniseră foarte numeroase, iar ţinutul era prea mic spre a le hrăni pe toate. Până acum Lot şi cu unchiul său au trăit în bună armonie, dar certurile pentru vitele şi oile care nu mai aveau suficient loc în valea fertilă unde erau aşezaţi cu tabăra, au umbrit această armonie. Astfel Avraam a fost forţat să acţioneze.

Avraam a zis lui Lot: „Te rog, să nu fie ceartă între mine şi tine şi între păzitorii mei şi păzitorii tăi, căci suntem fraţi". Avraam iubea pe Lot ca pe fiul său, dar pentru credinţa lui în Dumnezeu şi pentru pacea în familie, bătrânul Avraam îşi dădea seama căci trebuie să se despartă fără ceartă.

Nu-i oare toată ţara înaintea ta? Mai bine desparte-te nepoate de mine: dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta, iar dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga".

Tânărul Lot a fost atât de surprins de generozitatea unchiului său, încât n-a putut răspunde imediat. „Să nu mai fie ceartă între noi, Lot, decide-te acum".

„Vrei să spui unchiule că îmi dai întâietate la alegerea păşunilor? Pot eu să aleg ce vreau?"

„Lot n-aş fi făcut propunerea dacă era altfel. Du-te, priveşte bine,

alege şi spune-mi pentru care câmpie te-ai decis".

Ca şi Avraam, cu siguranţă şi Lot s-a sfătuit cu nevastă-sa şi împreună au parcurs cu ochii toată câmpia Iordanului care era bine udată pe toată întinderea ei, până la Toar. Li se părea că această câmpie va fi extrem de abundentă şi roditoare, ca o grădină a Domnului, poate ca şi grădina Edenului. Astfel, fără nicio ezitare, Lot a ales toată câmpia Iordanului pentru el şi familia sa. Spre surprinderea lui, Avraam şi-a dat consimţământul fără nicio obiecţiune.

La repezeală, Lot şi nevastă-sa au pornit să împacheteze bunurile lor, şi-au aliniat cămilele, asinii şi turmele în timp ce Sărai şi Avraam au privit poate cu inimă grea pregătirile lor. Lot şi-a luat politicos rămas bun. Era nerăbdător, ca şi nevasta lui, să pornească spre o viaţă nouă, mai prosperă ca cea de până acum. Soţia lui Lot, fără a întoarce capul ca să se uite înapoi, trecu pe lângă Avraam şi Sărai care stăteau în faţa cortului lor în soarele cald al dimineţii. Inima şi interesul ei erau acum preocupate numai de faptul că lucrurile vor merge din ce în ce mai bine pentru ea şi familia ei. Lot „şi-a întins corturile până la Sodoma" (Gen. 13: 12). Din cauza apei abundente şi a păşunilor bogate turmele lui s-au înmulţit repede. În scurt timp ei au zidit o casă mare de piatră chiar în cetatea Sodoma, unde bogăţiile, traiul luxos şi egoismul au orbit complet pe nevasta lui Lot.

Dacă soţia lui Lot a crezut vreodată în Domnul Dumnezeul lui Avraam, acum L-a uitat. Fiicele ei s-au măritat cu tineri păgâni din Sodoma şi pentru prima dată în viaţa ei, a fost înconjurată şi îmbuibată cu tot luxul pe care mereu îl visase. Soţia lui Lot s-a simţit e în oraşul nelegiuit. Noi nu avem indicaţii că ea ar fi avut presimţiri rele despre păcătoşeniile oraşului. Avuţiile şi prestigiul social au devenit idolii ei, cărora se închina din toată inima.

După un timp, doi îngeri ai Domnului l-au vizitat pe Avraam şi i-au făcut cunoscut că Sodoma va fi distrusă din cauza păcatelor ei. Bătrânul Avraam s-a rugat fierbinte lui Dumnezeu să scape pe Lot şi familia sa. Dumnezeu a ascultat rugăciunea Lui Avraam. Înainte de a veni distrugerea Sodomei „bărbaţii aceia" (îngerii) l-au apucat de mână pe Lot, pe nevastă-sa şi pe cele două fete ale Lui şi i-au scos afară din cetate. Nevasta lui Lot nu voia cu niciun preţ să iasă din locul unde ea a

fost aşa de fericită şi bogată. Ea plecă din Sodoma împreună cu soţul şi fetele ei, forţaţi de bărbaţii aceia care le porunciseră să nu se uite înapoi şi să nu se oprească în vreun loc din câmpie. Lot şi fiicele lui au privit înainte la drumul care îi scotea din cetatea cuprinsă de foc şi astfel au scăpat. Soţiei lui Lot însă i-a fost cu neputinţă să uite de belşugul şi bogăţiile pe care le lăsa în urmă. Pe furiş, privind înapoi la cetatea iubită care ardea, s-a prefăcut într-un stâlp de sare.

Ce efect distrugător poate avea un mic început greşit. Egoismul alegerii iniţiale a lui Lot în ce priveşte amplasarea locuinţei sale, a fost sămânţa răului care s-a înmulţit şi a dus la prăbuşire. Iată bunătatea şi asprimea lui Dumnezeu. Condamnare amestecată cu milă, dar nu confuză, ci ordonată perfect. Lot, care se unise cu Avraam în legământul cu Iehova, cu toate greşelile lui, a rămas totuşi credincios. El este prevenit despre distrugere şi apoi scăpat de îngeri. Justiţia divină se manifestă în sfera mică a familiei. Soţia lui Lot este o apostată şi poartă o mare răspundere în nimicirea celor păcătoşi. Ginerii ei batjocoresc prevenirea divină. Fiicele ei au practicat primele incestul preluat de la naţiunile păgâne, care mai târziu pângăresc istoria poporului lui Dumnezeu (Gen. 19: 30 – 38). S-a scris mult despre natura egoistă a soţiei lui Lot. Ea a rămas renumită de-a lungul secolelor ca o femeie care a mâncat, a băut şi s-a destrăbălat în luxul şi voluptatea vieţii lumeşti, în răzvrătire împotriva Domnului Dumnezeu. În mod absolut, ea a trăit numai pentru lucrurile lumii: bogăţii, bijuterii, rochii luxoase, mobile excesiv de scumpe, casă mare, prea multe bucate şi prea mult vin. Ea s-a alipit cu încăpăţânare şi intenţionat de interesele ei egoiste şi a refuzat toate prevenirile menite să o scape de distrugere. Toate aceste atribute se potrivesc nevestei lui Lot. Pentru noi însă, toate acestea sunt mult mai mult decât o simplă prevenire.

O privire retrospectivă în viaţa noastră nu este rea. Decăderea vine atunci când rămânem robi ai trecutului nostru, ori cum a fost el caracterizat. Dacă am dus o viaţă egoistă, păcătoasă, este cu neputinţă ca semenii noştri să nu vadă păcatul alipirii, al agăţării de năravurile noastre vechi şi de felurile noastre de gândire. Nu se cer mari eforturi mintale ca să vezi zădărnicia alipirii de căile acestei vieţi care au adus

atâta necaz şi suferinţă. Dar când Iisus a zis: „Aduceţi-vă aminte de nevasta lui Lot", putem crede că El a vorbit de acele femei şi de acei bărbaţi care se alipesc în mod pătimaş de lucrurile bune şi frumoase ale lumii.

Nicio femeie nu va mai trăi o viaţă normală dacă, după ce şi-a pierdut bărbatul prin moarte, insistă să se agaţe de amintirile anilor lor fericiţi petrecuţi împreună. Nicio femeie nu poate uita anii aceia fericiţi şi nici n-ar trebui să-i uite, dar amintirea nu trebuie să subjuge inteligenţa noastră echilibrată. Este o deosebire, ca între viaţă şi moarte, între ţinerea de minte cu mulţumire şi bucurie şi între a rămâne dominat de ea. Când păstrăm o amintire cu gratitudine, atunci mergem înainte. Când ne lăsăm obsedaţi de ea, pierdem contactul cu realitatea şi devenim susceptibili, iar lumea din jurul nostru trebuie să calce încet şi să ne trateze cu precauţie.

Dumnezeu însuşi i-a dat soţiei lui Lot o şansă, un prilej, să scape din prăpădul care cădea peste Sodoma, dar ea a refuzat salvarea. Lanţul era ferm fixat de mâinile ei proprii. Nici chiar Dumnezeu n-a putut să o elibereze, fiindcă ea n-a vrut să fie eliberată.

Dumnezeu însuşi doreşte întotdeauna să ne scape de chinuri, jigniri şi dezamăgiri.

Când nu luăm în seamă voinţa lui Dumnezeu care vrea să mergem înainte, ci dăm toată atenţia viitorului care ne stă în faţă, noi ne împietrim inima la fel ca şi nevasta lui Lot care s-a prefăcut într-un stâlp de sare. Poate că lucrul de care ne-am alipit a fost un lucru binecuvântat, bun, folositor. Poate că în acel timp ne-am putut dezvolta, am putut să prosperăm, să devenim fiinţe mai bune, mai nobile. Însă, deodată situaţia s-a schimbat. Ni se pare că nu mai suntem în acelaşi loc, că nu mai suntem cu aceleaşi persoane, că nu mai suntem în aceleaşi împrejurări, ci suntem într-un loc nou, iar locul vechi se pare că nu-l mai recunoaştem, fiindcă „el" sau „ea" nu mai este acolo. Viaţa veche s-a schimbat, s-a încheiat, una nouă trebuie găsită sau creată.

Viitorul este obscur, neclar, negru şi confuz. împrejurările, condiţiile, relaţiile se păreau aşa de limpezi, de creative, de comode, de corecte şi potrivite. Noi avem de făcut aici o alegere: ori credem că

Dumnezeu rămâne acelaşi în aceste împrejurări noi, necunoscute, poate înspăimântătoare, ori nu credem aceasta. Dumnezeu mai înainte ni se părea aproape când cel drag se afla încă acolo unde l-am putut vedea, i-am putut auzi vocea şi i-am putut atinge mâna. Eram siguri în acea relaţie. Era aşa de plăcută, aşa de dragă, aşa de fericită şi plină de bucurie cum numai Dumnezeu a putut s-o creeze. Acum s-a dus! Suntem lăsaţi singuri în noua situaţie de astăzi! Dar oare s-a schimbat Dumnezeu? Nu mai este El în stare să ne scape din acest loc întunecos şi să ne ducă într-un loc luminos? Nu mai este El atât de familiar, de cunoscut? Căci oriunde ne conduce, Dumnezeu are un loc pentru noi şi dacă El ne este real şi îl simţim, dacă noi cunoaştem ceva din intenţiile Lui pentru noi, vom avea putere să mergem cu El. Lacrimile încă pot curge şiroaie pe obrajii noştri şi mâinile să tremure, dar noi vom putea înainta fără să ne uităm înapoi

Capitolul 4

Agar

Roaba de care şi-a adus aminte Dumnezeu.

„Dar şi pe fiul roabei tale îl voi face un neam, căci este sămânţa ta”.

Gen. 21: 13. De citit Gen. 21: 8 – 20.

Pentru ca să putem înţelege bine întâmplarea aceasta minunală, în care Dumnezeu ne descoperă planurile Lui mari şi faptele Sale măreţe, trebuie să ne desprindem pentru un moment de lumea în care trăim, de legile ei, de obiceiurile ei şi să zburăm cu gândul într-o lume antică, cu alţi oameni, alte legi şi alte obiceiuri.

Cu vreo 4.000 de ani în urmă, o familie dintr-un oraş păgân din răsărit, numit Ur, se pregăteşte de plecare într-o ţară necunoscută de ea, numită Canaan. Motivele care a făcut pe această familie să părăsească oraşul şi ţara ei, nu ne sunt cunoscute. Ştim doar, că după ce a străbătut un drum atât de lung, se stabili într-un loc, numit Ha-ran. Aici se întâmplă un lucru neaşteptat. Tatăl familiei, numit Te-rah, moare. Locul său de comandant, sau şef de familie, după obiceiurile de atunci, este luat de fiul său cel mai mare, numit Avraam.

Atunci se întâmplă un fapt foarte important în istoria acestei familii. Dumnezeu se arătă lui Avram şi stătu de vorbă cu el. Cum s-a

descoperit Dumnezeu acestui bărbat care era născut într-o familie păgână şi care venea dintr-un oraş păgân şi dintr-o ţară păgână, nu ştim şi nici nu este cazul să discutăm acum. Putem spune doar atât: „Mari sunt planurile Tale Doamne şi minunate sunt căile Tale”. îmbucurător este însă faptul că Dumnezeu a vorbit lui Avraam şi Avraam L-a ascultat. Astfel, Avraam pleacă, la chemarea Domnului, din Haran unde îngropase pe tatăl său şi înaintează spre Canaan. Ajuns acolo, Dumnezeu i se arată din nou şi îi promite că va da toată ţara seminţiei sale (Gen. 12: 7).

Nu apucă însă bine să străbată toată ţara, când o foamete mare începu să se ivească. Astfel, Avram fu nevoit să plece în Egipt, grânarul lumii de atunci, pentru a nu fi în pericol de a muri de foame împreună cu familia lui. Egiptenii care formau una dintre cele mai puternice împărăţii din timpul acela, s-au arătat foarte primitori şi binevoitori faţă de „străinul” Avram. Însă din cauza nevestei sale, care era de o frumuseţe rară, Avram are o experienţă ciudată, dar mâna lui Dumnezeu lucrează şi acum în favoarea lui Avram, întorcând totul spre binele lui. Astfel că Avram se întoarse din Egipt încărcat de daruri din partea lui Faraon. Printre aceste daruri cu care a fost înzestrat Avram erau robi şi roabe (Gen. 12: 16). În vechime acesta era mijlocul prin care regii şi oamenii mari îşi arătau cinstirea şi respectul faţă de oaspeţii lor.

Nu ştim numele tuturor robilor şi roabelor pe care Avram îi primise de la Faraon. Ştim însă că printre aceştia era şi o roabă numită „Agar” (Gen. 16: 1).

Se pare că roaba aceasta avea daruri mai alese ca ceilalţi robi şi roabe, deoarece nu trecu mult timp şi o găsim în anturajul stăpânilor ei, Sărai şi Avram. Desigur, Agar era una dintre cele mai sârguincioase servitoare din casa stăpânului. La fiecare ocazie ce se ivea, ea dădea dovadă de tot mai mult respect, supunere şi devotament faţă de stăpânii ei. Deşi, în general, se crede că nicio slugă nu este fără cusur, totuşi Agar s-a comportat şi a lucrat în aşa fel în casa stăpânilor săi, încât a reuşit să câştige simpatia lor. Ea devine astfel nu numai o simplă roabă în casa lui Avram, ci cu mult mai mult, o membră în familia lui. Ea nu lipsea niciodată de la masa lui Avram. Dacă se dădea

o masă de sărbătoare, ea era de faţă. Bucuriile stăpânilor erau şi bucuriile ei, iar necazurile lor erau şi necazurile ei. Nu mai era nicio deosebire între stăpân şi roabă. Astfel se scurgeau zilele în fericita familie a lui Avram.

Timpul acesta de fericire în familia lui Avram dură vreo zece ani, după care, cerul senin începu să se întunece.

Cinstea unei familii, pe vremea aceea, o formau copiii. Cu cât o familie avea mai mulţi copii cu atât era mai respectată şi mai bine văzută. Ori, în familia lui Avram tocmai lucrul acesta lipsea. Atât Sărai cât şi Avram îmbătrâneau zi de zi şi nu aveau copii. Faptul acesta era de ajuns ca să le răpească toată fericirea. Deşi Dumnezeu promisese lui Avram că sămânţa lui va fi numeroasă ca stelele de pe cer (Gen. 15: 4 – 5), se pare totuşi că această promisiune i-a fost înăbuşită în suflet de strigătul disperat al nevestei sale: „Domnul m-a făcut stearpă" (Gen. 16: 2). Astfel, neliniştea şi întristarea sufletului ei îi trezi în minte o idee nouă: „Oare n-ar putea avea ea copii de la roaba ei Agar?" Sărai împărtăşeşte acest gând bărbatului său Avram şi el îl acceptă. Nouă, celor de astăzi, lucrul acesta ne pare ciudat şi de condamnat. Pe vremea lui Avram nu era însă aşa. Avram deci intră la Agar, roaba Saraei şi ea rămâne însărcinată. Faptul de a fi mamă a fost o mândrie pentru Agar şi ea a început să privească cu dispreţ pe stăpâna ei. De acum înainte, ori de câte ori privirile acestor două femei – Agar şi Sărai – se întâlneau, erau întotdeauna ascuţite. Sărai nu mai putea suporta pe Agar, roaba ei şi într-o zi aduce cazul la cunoştinţa lui Avram.

Bietul Avram, cedând la început femeii sale, acum îndură mustrările ei. Dacă ar fi rămas credincios promisiunilor lui Dumnezeu, n-ar fi trebuit acum să îndure toate acestea. Şi câte mai avea încă de îndurat! Povestea nu se termină aci. Gelozia Saraei creşte aşa de mult, că într-o zi Agar nemaiputând îndura răutatea stăpânei sale, este nevoită să fugă. Nu este nimic mai grozav într-o familie decât gelozia. Este destul ca această plagă să se infiltreze şi toată fericirea soţilor dispare. Nefericit este bărbatul care are o soţie geloasă, sau soţia care are un bărbat gelos. Avram rămâne neputincios în faţa săgeţilor nevestei sale, răspunzând doar atât: „Iată, roaba ta este în mâna ta, fă ce-ţi place".

Doar atât îi trebuia Saraiei. Acum cheile sunt pe mâna ei. Este suficient pentru o femeie geloasă şi invidioasă să i se spună: „Fă ce-ţi place”, ca ea să aprindă toată casa şi lumea. Şi iată pe biata Agar căzută pradă duşmăniei stăpânei sale. Nu era dimineaţă în care Sărai să n-o întâmpine cu vorbe aspre şi tăioase. Cât era ziua de mare faptul se repeta ori de câte ori Agar se afla în apropierea Saraiei. Iar seara, în loc de „noapte bună”, Agar trebuia să asculte aceleaşi vorbe urâte: „Roabo, mi-ai distrus bucuria… dacă nu te-aş mai vedea aş fi mai fericită”.

Şi iată că într-o zi, nemaiputând îndura toată răutatea stăpânei sale, Agar trebui să fugă. Fără să spună nimănui nimic, luă drumul pustiului. Unde şi încotro, nici ea nu ştia. Ştia doar atât: pustiul este mare şi va avea şi ea loc acolo. Se scârbise de societate, avea nevoie de linişte şi de singurătate. Oamenii şi femeile îi deveniseră de nesuferit. Poate acolo, în tăcere, îşi va putea plânge mai bine soarta nenorocită. Şi într-adevăr, aşa este! Pustiul este locul reculegerii sufleteşti. Acolo au fugit Ieremia, Ilie şi alţi profeţi persecutaţi de societatea aşa-zisă „omenească”. Acolo a trăit Ioan Botezătorul. Acolo s-a retras Domnul Iisus să postească şi să se roage. Acolo s-a dus şi Agar cu mult timp mai înainte. Nu merse mult şi dădu de un izvor de apă. Acesta fu binevenit pentru sărmana fugară, căci nimic nu-i lipseşte călătorului mai mult ca apa şi mai ales în Orientul cu o climă caldă şi cu mare lipsă de apă. Aici Agar se opri. Sorbi cu sete apa limpede a izvorului care îi potoli setea fizică şi în acelaşi timp şi focul sufletului. Dar gândurile o năpădiră din nou. „Merită ea soarta aceasta?” Lacrimile fierbinţi începură să-i brăzdeze faţa. „Mai bine aş fi rămas în Egipt, la curtea lui Faraon, cel puţin aş fi avut un loc de adăpost alături de ceilalţi robi şi roabe. Acum iată-mă lipsită şi de acest din urmă drept. Fugară în pustiu şi încă în ce stare”! Acestea erau gândurile care o frământau, când deodată tresare speriată ca dintr-un vis urât. O lumină strălucitoare se arată înaintea ei. Era Îngerul Domnului! îngerul o întrebă de unde vine şi unde se duce. Agar îi răspunse: „Fug de stăpâna mea Sărai”! îngerul i-a zis: „Întoarce-te la stăpâna ta şi supune-te sub mâna ei. Îţi voi înmulţi foarte mult sămânţa şi ea va fi atât de multă la număr că nu va putea fi numărată. Iată acum eşti însărcinată şi vei naşte un fiu căruia îi vei pune numele Ismael, căci Domnul a auzit mâhnirea ta…”

Ce mari sunt planurile lui Dumnezeu! Această roabă egipteancă, persecutată de stăpâna ei, fugară, are cea mai frumoasă experienţă cu Dumnezeu. El apare înaintea ei, îi vorbeşte, îi face promisiuni măreţe şi o încurajează. „Fiul ce se va naşte se va chema Ismaei, căci Domnul a auzit mâhnirea ta". Aşa i-a spus îngerul.

Agar a crezut tot ce i-a spus Domnul. Ea a numit pe Domnul care-i vorbise: „Tu eşti Dumnezeul care mă vede". Apoi s-a întors la Avram cu riscul de a îndura orice. Aceasta este o ascultare adevărată! Orice i se va spune din partea stăpânei, ea era ferm hotărâtă să asculte de Domnul. Nu ştim cum a primit-o Sărai, dar ştim că Agar a rămas în casa lui Avram până a născut pe Ismaei.

Timpul trecea repede şi copilul Agarei creştea din zi în zi. Într-o zi, după vreo 14 – 15 ani de la naşterea lui Ismaei, în casa lui Avra-am*) este mare fierbere. Servitorii, servitoarele, robii, toţi aleargă încoace şi încolo. Se pregăteşte un mare ospăţ. Sunt invitaţi la ospăţul acesta toţi cei din jurul casei. El se făcea în cinstea unui nou membru al familiei. Dumnezeu binecuvântase familia lui Avraam cu un fiu promis mai dinainte, numit Isaac. Copilul fusese înţărcat şi după obiceiul de atunci, faptul era sărbătorit cu mare fast. Printre invitaţii la această sărbătoare, era, fără îndoială şi Agar cu fiul ei. Pe când serbarea era în toi, s-a întâmplat un mic incident. Un fapt divers am spune noi. În fond aşa şi era. Se prea poate că el n-a fost observat de nimeni… afară de „cineva". Dar a fost suficient ca el să fie observat de acel „cineva", ca el să aibă urmări grave. Ce se întâmplase? Ismaei, fiul Agarei, probabil dintr-un instinct copilăresc, a început să râdă în timpul ospăţului. Atât mai trebuia, ca Sara să ia foc! De-abia apucă să se termine ospăţul, că şi chemă pe Avraam la sine. Îi povesti întâmplarea şi îi zise: „Izgoneşte-o"!… Şi iată-l pe Avraam din nou pus în faţa unei situaţii grele. „Să izgonesc pe Agar, dar oare Ismaei nu este copilul meu?" Acesta fu gândul ce săgeta mintea lui Avraam. Dar cuvântul Domnului ne spune că Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să nu te mâhneşti de cuvintele acestea din pricina copilului şi din pricina roabei tale: fă Sarei tot ce-ţi cere, căci numai din Isaac va ieşi o sămânţă care va purta cu adevărat numele tău. Dar şi pe fiul roabei tale îl voi face un neam, căci este sămânţa ta" (Gen. 21: 12 – 13).

„A doua zi, Avraam s-a sculat dis-de-dimineaţă, a luat pâine şi un burduf cu apă pe care l-a dat Agarei şi i l-a pus pe umăr, i-a dat şi copilul şi i-a dat drumul”.

Ce scenă teribilă! Un tată bătrân, stăpânit de nevastă-sa, este silit să se despartă de propriul său fiu, să-l alunge din casă pentru totdeauna, numai pentru simplul fapt că a râs în seara trecută la

*) înainte de naşterea lui Isaac, numele lui Avram este schimbat în cel de Avraam (Gen. 17: 5), iar Sărai se va numi Sara (Gen. 17: 15). – 24

ospăţ. O roabă care servise pe stăpânul ei peste 25 de ani, lăsându-se la buna lui plăcere, devenită mamă, îndurând din partea vitregiei stăpânei câte numai ea ştie, este acum alungată la bătrâneţe, alături de copilul ei, numai cu un burduf de apă şi o pâine. Câtă ură, dispreţ îi revoltă a putut să se nască în sufletul ei în acele momente, nu se poate spune!

Dar Dumnezeu avea un alt plan pentru Agar, pe care ea însă nu-l înţelegea.

Deznădăjduită cum era, a luat drumul pustiului, drum pe care mai plecase acum vreo 15 ani, dar de pe care se întorsese la porunca lui Dumnezeu. Iat-o din nou pe acest drum. Acum însă nu mai este singură, ci cu Ismaei. Înainte era fugară, acum este alungată.

După ce merse o zi-două prin pustiu, apa din burdui se termină. Căldura devine tot mai înăbuşitoare. Lipsa de apă începe a se simţi din ce în ce mai mult. La un moment dat, nu mai poate îndura. Ia copilul, care leşinase de sete, îl aruncă sub un tufiş, fuge de el la o aruncătură de săgeată, se aruncă cu faţa în nisipul arzător şi începe să plângă. Mama este tot mamă! Uitase de ea! se gândea numai la copilul ei. Ce n-ar face să-l poată ajuta! Ar vrea să moară mai degrabă ea, numai să trăiască el!

Dar Dumnezeu, în care ea se încrezuse şi de care ascultase la început, a văzut-o. El a auzit glasul copilului şi i-a venit în ajutor. Nu se înşelase când numise pe Domnul: „Tu eşti Dumnezeul care mă vede”, căci El o vedea şi de data aceasta.

Din cer, din locul gloriei, Dumnezeu vorbeşte Agarei: „Ce ai tu Agar? Nu te teme căci Dumnezeu a auzit glasul copilului în locul unde

este. Scoală-te, ia copilul şi ţine-l de mână, căci voi face din el un neam mare". Dumnezeu îşi reînnoieşte făgăduinţa dată la început Agarei, spusă lui Avraam şi acum repetată din nou.

Dumnezeu îi deschide ochii şi ea vede un izvor de apă, umple burduful şi dă copilului să bea. „Dumnezeu a fost cu copilul".

Într-adevăr, Dumnezeu şi-a îndeplinit promisiunea. Ismaei a crescut, a devenit un popor mare şi a locuit în faţa fraţilor lui (Gen. 25: 18), cum spusese Domnul (Gen. 16: 12).

Această istorie nu este numai o simplă întâmplare. Ea ne descoperă lucruri adânci. Apostolul Pavel, în Galateni 4: 24, spune următoarele: „Lucrurile acestea trebuie luate într-alt înţeles: acestea sunt două legăminte..."

Adică, Dumnezeu hotărâse de la început încheierea a doua legământe. Primul este cel de pe muntele Sinai, care s-a încheiat după vreo patru sute de ani de la facerea acestei promisiuni şi se referă la Agar, iar al doilea este legământul cel nou prin Iisus Hristos şi se referă la Isaac, după promisiunea dată Sarei.

Iată ce lucruri mari a făcut Dumnezeu prin această femeie! Aceasta se datorează însă numai supunerii şi ascultării ei faţă de voinţa supremă a lui Dumnezeu. Poate n-a fost o femeie mai greu încercata ca Agar şi totuşi, în toate, ea s-a lăsat condusă d în na Domnului şi s-a încredinţat cu totul în braţele Lui Deşi a-a costat-o mult, ea n-a şovăit o clipă, ci J încrezutll

Tată ce lecţii mari şi frumoase pentru noi bărbaţii creştine de astăzi! Aici este o păgână, dintre pă nimic despre adevăratul Dumnezeu. Religia poporul" ev

de! '8 6 * *S*" d îl

Să lăsam ca această credinţă, ascultare şi supunere să călăuzeasân l'un noastră, şi at TUnd V°m Simţi şi „Oi Puterea lui Dumnezeu în toate necazurile ş – L vom vedea lângă noi atunci când în jurul nostru se preface totul într-un pustiu.

Capitolul 5

Rebeca

Un mănunchi de contradicţii

„Tot aşa a fost cu Rebeca. Ea a zămislit doi gemeni numai de la părintele nostru Isaac”. Rom. 9: 10; De citit Geneza 24.

Cine nu se bucură de un frumos răsărit de soare, salutat de atâtea priviri vesele şi ciripiri melodioase, care vestesc de dimineaţă o zi bună şi frumoasă?

Astfel este şi răsăritul unor vieţi omeneşti, dintre care vom încerca să desprindem viaţa şi caracterul Rebecii, fata lui Nahor, fratele lui Avraam, care mai târziu deveni soţia lui Isaac, mama lui Esau şi a lui Iacov.

S-a născut dintr-o viţă aleasă de arabi din Caldeea, căreia i-a vorbit Dumnezeul cerurilor, pe care L-a auzit şi s-a sus-pus poruncii divine. Oraşul ei natal era Haran, situat la nord-est de Palestina, loc unde se încrucişau drumurile care legau civilizaţiile din vechime. Era oraşul unde poposeau apostolii înţelepciunii antice, generalii biruitori sau biruiţi în războaie şi caravanele care făceau schimbul de mărfuri de la un popor la altul. Într-un cuvânt, tot ce avea antichitatea mai de seamă, trecea prin Haran. Locuitorii acestui oraş au avut posibilitatea de a-şi aduna averi şi a-şi însuşi cultură. Tinerele crescute în acest oraş, datorită averii şi cunoştinţelor lor, erau cele mai invidiate şi mai dorite.

Astfel, fără prea multă imaginaţie, ne putem forma o idee despre atmosfera în care a crescut Rebeca. Era fiica unor oameni bogaţi, cu case multe şi mari, cu turme numeroase şi cu întregul confort necesar unei vieţi îndestulate.

Natura a înzestrat-o cu darul adorat de atâţia oameni, cu frumuseţea rară a fecioarelor deşertului. În zilele de sărbătoare, când tineretul din Haran se aduna la un loc, Rebeca era punctul de atracţie pentru tineri şi deci obiectul de invidie a celorlalte fete. Aceasta fiind starea lucrurilor, Rebeca putea uşor să lunece în păcatul mândriei şi al dispreţului faţă de alţii. De altă parte, ascultând laudele şi vorbele de dragoste ale tinerilor, putea să cadă în ghiarele desfrânării.

Dar ea n-a mers pe aceste căi ale celor uşuratici. Nu, pentru că ea crescuse într-o casă unde se pomenea numele Dumnezeului Sfânt, care cere ascultare şi sfinţenie.

Părinţii ei, deşi nu erau părtaşi direcţi ai binecuvântărilor

revărsate asupra lui Avraam, totuşi frânturi din aceste binecuvântări au umplut şi casele lor.

Datorită situaţiei părinţilor, Rebeca ar fi putut creşte ca o fată dezmierdată, care să trăiască numai în trândăvie şi lux, singura ocupaţie fiind în această alternativă să petreacă împreună cu cei ce o iubeau şi să se gătească. Dar pe Rebeca n-o găsim nici pe căile imoralităţii şi nici pe ale mândriei, ci pe ulicioara celor umili care îşi formează idealul vieţii din muncă. Ştia să stimeze pe cei tineri şi purta respect deosebit, aproape veneraţie, pentru cei bătrâni. Pe aceştia din urmă căuta să-i mulţumească cu zâmbetul ei nevinovat şi să-i ajute cu puterea braţelor ei.

În sfârşit, ajunse la vârsta căsătoriei. Mulţi dintre cei de aproape şi de departe, care doreau să-i facă propuneri pentru măritiş, nu o găseau. Nu, deoarece în Palatul Zânelor şi la baluri nu se găsea nicio urmă a picioarelor ei. Paşii ei trebuiau căutaţi pe cărarea celor mici. O puteau afla seara în grupul secerătorilor care veneau obosiţi de la câmp şi pe care îi înviora cu cântecele şi zâmbetul ei vesel. O puteau afla afară în câmp păscând oile tatălui ei. O puteau întâlni în zorii zilei şi în amurgul serii pe poteca ce urcă şi coboară la fântâna din marginea oraşului, ajutând pe câte o bătrână, roabă, gârbovită sub povara vasului plin cu apă. O puteau vedea lângă fântână, cu funia şi găleata în mână, scoţând apă pentru toţi cei slabi care o aşteptau şi-i binecuvântau gândurile. Dar pe acest drum numai unul singur a ştiut s-o caute şi cel ce a găsit-o n-a fost un tânăr, ci un filosof cărunt, care a ştiut din experienţă că „nu tot ce luceşte este aur” şi „nu tot ce zboară se mănâncă”.

Bătrânul Eliezer, sirianul, robul lui Avraam, a fost cel însărcinat de stăpânul său să caute o soţie pentru Isaac, tânărul moştenitor. Mă miră faptul că Avraam n-a trimis pe Isaac să-şi caute soţie. Dacă-mi va fi permis să îmbătrânesc, poate voi înţelege şi această taină. Şi Eliezer a plecat la drum, rugându-se şi crezând, dar nu şi-a lăsat mintea acasă.

El n-a intrat în cetate. Fata pe care trebuia s-o ducă acasă, ca să devină stăpâna lui, trebuia să fie una care să iasă afară din cetate. Una care vine cu vasul pe umeri. Una care nu se va ruşina să ajute pe un bătrân. Fântâna era jos în vale, iar Eliezer aştepta mai sus. Fata de la

care va cere apă, va trebui să fie gata a-şi deşerta vasul şi apoi să coboare din nou la fântână ca să scoată apă pentru toate cămilele lui.

Dacă noi am fi cunoscut planul bătrânului care stătea pe deal şi aştepta o asemenea fată, desigur i-am fi spus: „Schimbă-ţi planul, căci cea aşteptată nu s-a născut încă". Bătrânul însă a ştiut ce căuta. Era o raritate ceea ce căuta şi Rebeca ne dovedeşte că el nu s-a înşelat.

Rebeca a venit şi i-a dat ocazie bătrânului s-o oprească în cale. Ea l-a dat apă lui şi la toate cămilele lui. Ba mai mult, I-a poftit acasă, spunând că au multe case şi adăposturi, precum şi mult nutreţ pentru cămile. A mai adăugat că în casa lor va fi bine primit. Ea nu se mulţumeşte numai cu serviciile de la fântână, ci binele pe care l-a început vrea să-l desăvârşească. Şi toate acestea pentru un rob gârbovit şi bătrân. Eliezer când văzu aceste lucruri, nu ştia dacă este licaz sau visează. El deschide sacul adus, plin cu daruri şi cinsteşte pe noua lui stăpână. Intrând în casă, el spuse scopul pentru care a venit şi atât părinţii, cât şi fiica primesc cu bucurie propunerea căsătoriei ei cu Isaac. Îmi place să cred că această fecioară cunoştea adevărul cuprins în Psalmul 37: „Încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului…". Ea era sigură că ceea ce face este după voia lui Dumnezeu.

Rebeca deveni soţia lui Isaac. O bună parte din viaţa de soţie tânără a fost cât se poate de frumoasă. Îndată după căsătorie a căutat să fie un bun sprijin soţului. Au împărţit între ei binecuvântările şi au îndurat greutăţile vieţii. A căutat ca în primii ani să-şi întemeieze un cămin, să devină mamă. Copiii ei, Esau şi Iacob, au fost gemeni.

Ca mamă, Rebeca nu poate servi ca exemplu bun. În creşterea copiilor nu şi-a înţeles chemarea. A devenit o femeie ambiţioasă, care, pentru a-şi atinge scopurile egoiste, întrebuinţa viclenia, minciuna şi furtul. Nu avea destulă credinţă ca să lase soarta copiilor în mâna Domnului. Faţă de Iacob a fost prea iubitoare, iar faţă de lisau prea severă.

Îndată ce a luat cunoştinţă de gândul lui Isaac de a alege moştenitorul casei, care de drept trebuia să fie Esau, a învăţat pe Iacob cum să mintă şi cum să înşele pe tatăl său orb şi în sfârşit, să fure binecuvântările destinate fratelui său.

Rebeca a fost aspru pedepsită pentru acest păcat. Pe Esau, cu

toate planurile ei, n-a putut să-l înlăture de lângă cort, ci a trebuit ca Iacob să ia drumul pribegiei. Din cauza acestei ambiţii păcătoase, a trebuit să se despartă pentru totdeauna de Iacob. Şi tot din cauza acestui păcat, Iacob a trebuit să-şi câştige existenţa, slujind la străini. Dacă n-ar fi intervenit hotărârea nestrămutată a lui Dumnezeu, poate Rebeca ar fi plâns la mormântul fiului ei iubit, ucis de mâna lui Esau. Păcatele ei nu erau multe. Se reduc la unul: ambiţia. Da, dar ambiţia a născut viclenia, minciuna, hoţia, lângă care era gata să se alăture şi crima.

Rebeca poate servi ca model de feciorie frumoasă, ca soţie tânără, podoaba căminului ei, dar nu şi-a înţeles chemarea înaltă de mamă.

Până aci apar puţine contradicţii în personalitatea acestei tinere. Ea părea să fie soţia perfectă pentru Isaac. Rugăciunea bătrânului Eliezer părea să-şi fi primit răspunsul pe deplin. Când ea plecase călare cu caravana, robul lui Avraam n-ar fi putut cere mai mult de la Domnul Dumnezeu. Tânăra femeie a fost politicoasă, gingaşă, harnică şi ca şi mama lui Isaac, Sara, extrem de frumoasă. Mai mult decât atât, batonului i-a plăcut faptul că ea a fost o femeie cu voinţa ei proprie. Sigur că obiceiul timpurilor nu i-ar fi permis să refuze, astfel că Rebeca de bunăvoie a fost gata să meargă la Isaac. Elie-zer cunoştea bine pe Avraam şi ştia că Isaac, care încă plângea moartea Sarei, avea nevoie de o soţie, de o femeie cu voinţă tare. Privind la Rebeca în prima parte a vieţii ei, nimeni nu poate tăgădui o asemănare între ea şi Sara. Amândouă erau încrezute, foarte sigure de ele, inteligente, impetuoase, năvalnice şi foarte frumoase. De fapt Rebeca era extremă în multe din calităţile ei.

Şi dacă ea prezintă numai partea pozitivă a personalităţii ei atrăgătoare, nu trebuie să ne grăbim a trage concluzia că ea are în viaţa ei numai laturi pozitive. Dacă o privim pe Rebeca în mod cinstit, vom vedea în ea un exemplu foarte asemănător cu femeile de astăzi. Noi suntem gata să arătăm calităţile noastre musafirilor! Cum suntem însă după ce musafirii au plecat? Latura aceasta poate să ne facă să tresărim şi să ne simţim vinovaţi. Astăzi este specific femeilor ca să unească unele contradicţii în personalitatea lor. Dar a venit Iisus

Hristos să pună toate în ordine. Dacă personalitatea unei femei este sub stăpânirea Lui, nu este necesar ca ea să fie victima unui mănunchi de contradicţii. „Noi suntem desăvârşiţi în El”, ne spune Biblia.

Rebeca a devenit nevasta credincioasă lui Isaac. Şirul lung de cămile se apropia de câmpiile care înconjurau tabăra lui Avraam în Canaan şi inima lui Eliezer era plină de pace şi mulţumire, căci a avut succes în misiunea lui. Nerăbdător, abia aştepta să povestească în amănunt lui Avraam şi lui Isaac, istoria călătoriei lui. Amurgul reflecta imaginea dealurilor şi câmpiei în jurul taberei, când caravana se apropiase suficient, astfel ca Rebeca să poată observa un bărbat înalt, bine îmbrăcat, plimbându-se singur.

Ignorând îndemnul roabei sale Debora, Rebeca descăleca de pe cămilă. Bărbatul care se plimba pe câmpie văzuse caravana şi acum el se apropie cu paşi mari. Rebeca întrebă curioasă: „Spune-mi cine este omul acela care se plimbă prin câmpie în direcţia noastră”? „Este stăpânul meu Isaac, care se plimbă pe câmp şi meditează după obiceiul lui zilnic”.

Isaac! Numai Domnul Dumnezeu ar fi putut crea o fiinţă atât de minunată ca aceasta. Înfăţişarea lui bărbătească, aproape regească, a mişcat inima Rebecei şi a forţat-o să cânte cuvinte de duioşie, de preţuire şi dragoste. Ea, desigur, va putea să respecte un om ca acesta! Ea va putea acorda atenţia cuvenită lui Isaac şi va putea să-l iubească. Distanţa dintre ei se micşoră repede şi Rebeca era bucuroasă să vadă că el era de două ori mai în vârstă decât ea, cam cu patruzeci de ani.

Cu o tresărire fulgerătoare, Rebeca îşi dădu seama că stătea cu faţa descoperită, admirând satisfăcută umerii lui viguroşi, acoperiţi de o manta ţesută din lână albastră cu gri, admira pasul lui voios, sigur şi bărbătesc, precum şi mâna lui viguroasă care apăra de soare ochii doritori s-o vadă. Ştia bine că vălul trebuia lăsat peste faţa ei şi că trebuia să apară smerită şi modestă.

Isaac se grăbi spre ea, căutând-o. Când o găsi, el nu-şi mai întoarse privirea de la dânsa, nici chiar când bătrânul Eliezer începuse descrierea lungă şi amănunţită a călătoriei sale. În mod politicos, Isaac a lăsat pe bătrânul să-şi termine povestirea. Tot privind la Rebeca,

ochii lui zâmbeau ca şi când ar zice: „Eliezer va termina cândva, apoi noi vom putea fi împreună”.

Curând au fost împreună în locul pe care Isaac nu-l va uita niciodată, îndată el a condus-o în cortul Sarei, pe care el şi tatăl lui l-au păstrat aşa cum a fost în ziua aceea când bătrâna mamă şi soţie a murit la vârsta de 127 de ani. Biblia spune: „A luat pe Rebeca, ea a fost nevasta lui şi el a iubit-o”. Astfel, Isaac a fost mângâiat pentru pierderea mamei sale.

Nu este exagerat să ne închipuim că Isaac, care n-a fost un om energic ca şi Avraam, tatăl său, s-a obişnuit curând să ţină seama de judecata isteaţă a Rebecii. El s-a putut sprijini pe Rebeca, fiindcă ea, ca şi Sara, se pare că s-a acomodat repede în noua situaţie care îi ceru toate puterile.

În primii douăzeci de ani ai vieţii lor, Isaac şi frumoasa sa nevastă şi-au împărtăşit gândurile şi inimile lor. De repetate ori ei au fost forţaţi să-şi părăsească locuinţa şi să se mute în alte locuri unde era apă mai multă pentru turmele mereu crescânde ale lui Isaac. Nu ni se spune niciodată că Rebeca ar fi murmurat de nemulţumire, sau să se plângă servitoarei ei credincioase Debora, care a rămas cu ea mulţi ani. Dacă Isaac socotea că este necesar să se mute din nou, curajul şi colaborarea ei au făcut ca aşezarea nouă să fie posibilă fără mari greutăţi. Ca şi soacra ei Sara, pe care ea n-a cunoscut-o, Rebeca era devotată în mod sincer bărbatului ei.

La fel ca şi Sara, Rebeca a suportat cu tristeţe durerea sterilităţii, în primii douăzeci de ani ai vieţii ei cu Isaac, ea a rămas stearpă. Din această cauză ea s-a simţit nevrednică. Altfel ea ştia că este o nevastă bună (Gen. 25).

„Isaac s-a rugat Domnului pentru nevastă-sa, căci era stearpă şi Domnul l-a ascultat: Nevastă-sa Rebeca a rămas însărcinată”.

„Copiii se băteau în pântecele ei şi ea a zis: „Dacă-i aşa, pentru ce mai sunt însărcinată”? S-a dus să întrebe pe Domnul şi Domnul i-a zis:

„Două neamuri sunt în pântecele tău. Şi două noroade se vor despărţi la ieşirea din pântecele tău. Unul din noroadele acestea va fi mai tare decât celălalt. Şi cel mai mare va sluji celui mai mic”. (Gen. 25: 22 – 23).

În timp ce băieţii, Esau şi Iacov, au crescut şi s-au făcut mari, se arătau deosebiţi în toate felurile. Ei au fost ca şi „două neamuri" războinice. Cearta dintre fraţi a dus la conflicte şi între părinţi. Fiindcă Isaac era un om liniştit şi gânditor, afecţiunea lui extremă faţă de fiul său Esau, ambiţios, violent, cu păr roşu, a ajutat să acopere faptul că el trăise în multe privinţe la periferia vieţii. Isaac l-a iubit pe Esau fiindcă el era un mare vânător, un om de acţiune, energic. Rebeca se pare că l-a urât pe Esau, primul ei născut şi şi-a îndreptat cea mai iubitoare latură a firii sale spre fiul cel isteţ, priceput şi gânditor, spre Iacov. Rebeca şi Isaac nu şi-au mai împărtăşit ceea ce apăsa pe inimile lor. Ei nu şi-au împărtăşit nici afecţiunea faţă de fiii lor. Evenimentul care ar fi trebuit să întărească legătura lor, a început s-o sfărâme.

Multe căsnicii, nu numai cea de atunci, au început să se fărâmiţeze la naşterea copiilor. Când o femeie cu un caracter neobişnuit de tare ca cel al Rebecei devine mamă, ea se poate îndepărta de bărbatul ei. În multe privinţe, blândul Isaac fusese până atunci „copilul" ei. Acum însă, când singura ei deficienţă vizibilă a fost înlăturată prin faptul că avea copiii ei proprii, ea se poate lipsi de Isaac. Isaac însă avea nevoie de ea ca şi mai înainte, dar Rebeca să i simţea complet satisfăcută de gândurile şi concepţiile ei proprii. Acum, istoria începe să menţioneze vârsta înaintată a lui Isaac. Schimbarea evidentă ce a avut loc în Rebeca lui iubită l-a făcut om bătrân. Poate schimbarea începuse chiar înaintea naşterii lui Esau şi a lui Iacov, pe când „se băteau" în pântecele ei. Acum a început şi în personalitatea Rebecei prima manifestare serioasă a contradicţiilor. Singurul ei punct slab dispăruse. Ea nu mai era stearpă. Femeia aceasta inteligentă şi ambiţioasă preia în mâinile ei frânele vieţii celor din familie şi nu le-a mai lăsat. Pe când înainte ea discuta toate problemele familiei cu Isaac, acum începe să poruncească. Pe când înainte fusese tandră şi afectuoasă, acum devine aspră, şireată. Poate că nu şi-a dat seama de acest lucru, dar chiar şi atitudinea ei faţă de Domnul Dumnezeu se schimbase. Rebeca a fost evlavioasă. Dar o femeie care cinsteşte cu adevărat pe Domnul, niciodată nu stăpâneşte şi nu domină vieţile celor din familia ei.

Dacă până aci ea îşi amintea de acel om înalt şi blând, a cărui

fiinţă întreagă a făcut să tresalte inima ei în prima seară când l-a văzut apropiindu-se cu paşi mari peste ogoarele tatălui său, acuma ea şterse amintirea aceasta din mintea ei. Isaac şi Rebeca nu s-au certat; Isaac a iubit-o prea mult ca să facă aşa ceva, însă manifestarea autoritară a Rebecii a schimbat şi deformat tot ce fusese bun în anii aceia în care ea luase locul Sarei în inima lui Isaac. Acum, el era numai o persoană tolerată pentru ea. Nicio urmă nu mai rămăsese din respectul avut odată pentru el. Ea era preocupată 32

Ca el să nu ducă lipsă de îngrijire acum când era bolnav, bătrân „i orb, dar el era o sarcină mare şi o piedică în realizarea planu-nlor ei, deoarece el favoriza pe Esau pe care ea îl dispreţuia cu lotul.

Dumnezeu îi spusese mai înainte de naşterea gemenilor: „Două neamuri sunt în pântecele tău şi două noroade se vor despărţi la Ieşirea din pântecele tău, unul mai tare decât celălalt şi cel mai mare v; i sluji celui mai mic".

La naştere, Esau a fost primul apoi Iacov care ţinea cu mâna Călcâiul lui Esau. Dumnezeu spusese „cel mai mare va sluji celui mai mic". Iacov a fost cel mai mic, însă Rebeca a dorit din toată inima ca Iacovul ei iubit să fie stăpânul lui Esau. Ca rezultat, ea a uitat sau a lepădat afecţiunea ei faţă de bărbat, în dorinţa creşeândă de a face ceva pentru a realiza ceea ce Dumnezeu spusese. Desigur, socotea ea, că Isaac va muri curând şi nu se putea împăca cu gândul ca fiul ei grosolan şi necioplit, Esau, să fie succesorul şi deci capul familiei.

În noi toţi există trăsături în mod potenţial contradictorii. Poate că ele nu se vor ivi decât după mulţi ani, dar ele sunt în noi. O schimbare de împrejurări poate să le scoată la iveală, producând mari tulburări în vieţile noastre, schimbându-ne în aşa măsură că suntem de nerecunoscut. De multe ori însă schimbarea este subtilă, aproape neobservată. Ce repede suntem decepţionaţi sau înşelaţi de noi înşine. În lăuntrul nostru poate ne simţim la fel ca şi mai înainte. Dar, metoda cea mai sigură de verificare a personalităţii noastre, atunci când se produce dezechilibrul de forţe contradictorii, este să observăm purtarea şi reacţiunile acelora cu care noi locuim împreună. Se tem ei de noi acum, când altă dată tot noi eram aceia la care căutau mângâiere şi siguranţă? Umblă în jurul nostru cu precauţie, când altă

dată aveau cu noi un schimb de idei normal şi rezonabil? Trebuie ca cei din jurul nostru să se poarte cu noi cu mănuşi pentru ca să evite ciocniri şi neînţelegeri? Se mai încred în noi cei apropiaţi? Este conversaţia la masă, rece şi indiferentă? Dacă ea nu mai este normală, oare nu provine din cauză că noi suntem schimbaţi şi am devenit indiferenţi şi dificili?

O astfel de schimbare este un adevăr ştiut de toţi, aproape ceva obişnuit, când ajungem la vârsta mijlocie, sau chiar înainte de aceasta. În noi toţi există aceste forţe contradictorii care trebuie înfrânte, stăpânite sau îndepărtate. În scurt timp trebuie să fie restabilită în fiinţa noastră încrederea şi amabilitatea, altfel frânele libere ale înclinaţiilor noastre jignitoare, ale firilor noastre iritate vor face ravagii în jurul nostru, rănind pe cei pe care Dumnezeu ni i-a încredinţat şi apoi rănindu-ne pe noi înşine.

Numai o mână poate trage de hăţuri sau poate lăsa Mul şi această Mână este întinsă către noi ziua şi noaptea zicând:

„Iată-mă! Iată-mă!" Dacă firea sau temperamentul tău se dezlănţuie atunci când nici nu te aştepţi, iată, îţi vine în ajutor Omul-Dumnezeu, care doreşte să te ţină sub stăpânirea Lui liniştită, fermă, cumpănită.

Continuaţi să priviţi la Iisus, autorul şi împlinitorul credinţei noastre!

Rebeca era nevasta plină de contradicţii a lui Isaac (Gen. 24). Ca tânăr, Iacov a fost admirat de Rebeca, mama sa, când a înşelat pe Esau fratele său mai mare. Când Esau se întoarse acasă obosit şi frânt de foame, Iacov profitând de acel moment slab, i-a zis: „Vinde-mi azi dreptul tău de întâi născut!" în schimbul acestui drept, Iacov i-a dat lui Esau pâine şi ciorbă de linte. Formal cel puţin, s-a împlinit făgăduinţa „cel mai mare va sluji pe cel mai mic". Această tranzacţie însă ar fi fost fără însemnătate dacă Rebeca n-ar fi născocit în mod rafinat o cale prin care Isaac să-i dea lui Iacov binecuvântarea care de drept se cuvenea lui Esau ca cel dintâi născut.

Obsedată de dorinţa ca Iacov să primească binecuvântarea părintească, mintea isteaţă a Rebecei a înregistrat orice informaţie folositoare; zilnic ea a stat lângă cortul lui Isaac şi a tras cu urechea,

analizând fiecare propoziţie inutilă sau de mare importanţă pe care bătrânul Isaac a pronunţat în convorbirile sale cu Esau, iubitul lui. Rebeca aştepta mereu ocazia favorabilă pentru a-şi pune planul în aplicare. Şi acea zi iată că a venit! Isaac l-a rugat pe Esau să-şi ia armele, să se ducă la câmp, să vâneze o căprioară şi să-i facă o \ mâncare favorită, căci voia să facă o serbare şi să-l binecuvânteze înaintea morţii sale (moarte care s-a produs cam peste 20 de ani). „Rebeca a ascultat ce spunea Isaac fiului său Esau. Apoi Esau s-a dus la câmp ca să prindă vânatul şi să-l aducă. În acest timp Rebeca a zis fiului său Iacov: „Iată, am auzit pe tatăl tău vorbind astfel fratelui tău Esau… Acum fiule ascultă sfatul meu şi fă ce îţi poruncesc" (Gen. 27: 5 – 10).

Rebeca şi Iacov au intrat în acţiune. Ea a pregătit din doi iezi o mâncare gustoasă, ştiind că bărbatul ei orb o mânca cu plăcere. Apoi, repede „a luat hainele cele bune ale lui Esau, fiul ei cel mai mare… şi le-a pus pe Iacov, fiul ei cel mai tânăr. I-a acoperit cu pielea iezilor mâinile şi gâtul, care era fără păr", ca astfel pielea moale a lui Iacov să semene cu pielea aspră şi păroasă a lui Esau, atunci când bătrânul orb îl va pipăi.

În toată această acţiune, Iacov era speriat de urmările unei eventuale descoperiri, dar mamă-sa Rebeca l-a liniştit zicându-i: „Blestemul acesta, fiule, să cadă peste mine!" „şi a dat în mâna fiului său Iacov mâncarea gustoasă şi pâinea pe care o pregătise". Astfel Rebeca trimise pe fiul ei favorit să fure binecuvântarea fratelui său. Rebeca a stat în cortul ei, plină de teamă, cu Iacov cel adorat, când deodată au auzit strigătele de ură ale lui Esau, care împreună i îi tatăl său bătrân şi orb, au descoperit ce se întâmplase. Isaac Căzuse în cursă. Acum, după moartea bărbatului ei, Iacov, fiul ci iubit şi isteţ va fi capul familiei. I-a apucat umerii, îmbrăţişându-l, deoarece planul lor a reuşit. Rebeca şi-a văzut dorinţa realizată. În cortul lui Isaac, Esau şi tatăl său se ţineau strânşi unul de altul. < omul cel mare şi aspru se ruga fierbinte ca un copil, ca tatăl să-i dea şi lui o binecuvântare. „N-ai decât această singură binecuvântare tată? Ilinecuvintează-mă şi pe mine tată! Şi Esau a ridicat glasul şi a plâns". În timpul clipelor liniştite care au urmat şi în timp ce bătrânul Isaac s-a rugat pentru fiul său, Rebeca

şi Iacov au aşteptat (Gen…'7: 38). Cu inima zdrobită de dezamăgire şi plină de mânie, Esau, după un timp, a plecat din cortul tatălui său, abia târându-şi picioarele. Pe când se ducea, răzbunarea şi furia fierbinte au încolţii în mintea lui. „Esau zicea în inima sa: Zilele de bocet pentru tatăl meu sunt aproape şi apoi am să ucid pe fratele meu Iacov". Rebeca a aflat despre cuvintele acestea.

Mintea Rebecei a intrat din nou în acţiune. Ea a început să urzească un nou plan. Mama şi fiul stăteau acum la sfat în cortul ei. Rebeca îşi dădea seama de frământarea ce se petrecea în sufletul lui Iacov, a cărui faţă distinsă trăda o expresie ciudată. Acest tânăr se văzu deodată strâns cu uşa, încolţit şi era gata să fugă. Gândurile Rebecei s-au zvârcolit în mod furtunos timp de câteva clipe. Această criză nouă nu poate să-i despartă! Nu este posibil! Nu se poate nimic intercala între ei şi nimic în lume n-ar putea să despartă pe mama de Iacov, fiul ei drag.

Rebeca îşi regăsi repede cumpătul şi dezvălui noul ei plan. Iacov va fugi îndată la casa fratelui ei Laban, la Haran. El va fi acolo în afară de orice pericol. Rebeca i-a spus: „rămâi la el câtăva vreme, până se va potoli mânia fratelui tău". Poate că a mai adăugat ea: „Esau este atât de prost că nu va ţine mânia mult timp, va uita repede re i-ai făcut". Apoi voi trimite să te cheme, iubitul meu, ca să fii din nou lângă mine. Dacă tatăl tău se află pe patul de moarte, pentru ce să fiu lipsită de voi amândoi? N-ai grijă, eu voi aranja cu tatăl tău pentru a primi permisiunea ca să pleci.

Aşa a şi făcut. Ca şi când inima bătrânului n-ar fi fost deja zdrobită de înşelăciunea lui Iacov, a doua zi, dis-de-dimineaţă, Rebeca a început cu multă dibăcie să manevreze pe Isaac, fiul Sarei, care era şi mai îmbătrânit şi slăbit de chinul nou. Rebeca a zis: „Isaac, trebuie să acţionăm imediat! Prezenţa acestor două femei vulgare din neamul lui Het, soţiile lui Esau, îmi scârbesc viaţa şi dacă şi Iacov se va căsători cu o străină, viaţa mea va fi un infern.

Niciun cuvânt nu s-a pomenit cu privire la acţiunea perfidă pusă la cale împotriva lui şi a lui Esau. Isaac nu putu să discute cu ea. Lacrimile curgeau din ochii lui orbi, care nu mai puteau să privească la nevastă-sa ca în zilele din trecut. El nu putea să o vadă, ci putea numai

să-i asculte vocea după cum de mult era obişnuit să o facă: să asculte şi să simtă cum i se rupe inima din nou, deoarece Rebeca nu avea cuvinte de mângâiere pentru el, cuvinte de înţelegere pentru durerea lui cea mare. Prin planul ei, Esau, pe care el l-a iubit, a fost rănit şi vătămat. Rebeca continuă: „Isaac mă asculţi? Trebuie să-l trimitem pe Iacov îndată la casa fratelui meu Laban, să caute acolo o nevastă din poporul nostru. Iacov va veni aci în câteva clipe pentru binecuvântarea ta, în vederea reuşitei călătoriei sale, deci, scoală-te!" Rebeca îl aşteptă pe Iacov când el părăsi cortul tatălui său. „În seara aceasta, fiul meu, trebuie să pleci". Iacov n-a avut nevoie de îndemn pentru că el era gata de plecare. El a urmat întocmai îndrumările mamei sale.

Cuvintele ei rostite lui Iacov au fost mai mult o mângâiere pentru ea decât pentru el. „Tu vrei să vii înapoi, nu e aşa Iacov?" El zâmbi indiferent dar Rebeca nu era mulţumită. Pentru prima dată ea a înţeles consternată că el este mai isteţ şi prefăcut. Ea se întoarse către el şi cu mâinile îi apucă mantia, spunându-i: „Cu toate că am înşelat pe tatăl tău, noi am făcut numai voia lui Dumnezeu! Domnul însuşi mi-a descoperit că fratele tău mai mare te va sluji".

Iacov o sărută grăbit şi se depărta cu paşi mari. „Voi trimite să te cheme, Iacove" a strigat ea din urmă. „Încrede-te în Dumnezeu. Ce am făcut noi este voia lui Dumnezeu! Ai grijă, fiul meu. Voi trimite să te cheme… Voi trimite… trimite… să te cheme!"

El dispăru în întuneric fără a mai flutura cu mâna. S-a petrecut o schimbare cu el? Sau a fost acesta singurul mod de plecare pentru el? Un fiu care fusese atât de tandru şi iubitor, putea fi acum atât de indiferent şi rece? Esau întotdeauna era aşa, un ţărănoi fără inimă şi cu cap de bădăran necioplit. Isaac era faţă de Rebeca întotdeauna îngăduitor, prea blând şi fără voinţă. Şi ce fel de tânăr era într-adevăr Iacov! Acum cu plecarea lui, îndurerarea şi abandonarea ei au scos complicaţiile la suprafaţă. Rebeca a plâns cu hohote, simţind în inima ei frântă că nu-l va mai vedea pe fiul ei ciudat şi totuşi iubit.

Ştia de asemenea, că tânărul acesta admirabil şi inteligent, acest mănunchi masculin de contradicţii, era cu adevărat fiul ei.

Când, după mulţi ani, Iacov s-a întors acasă, mama lui era moartă.

Nu putem crede că Rebeca a fost o femeie fără inimă. Ea a fost o femeie totdeauna dispusă, ca sub presiunea patimii, să-şi croiască drumul propus şi să acţioneze după voinţa ei proprie. În timpul ei, ca şi astăzi, întâlnim un tip de oameni ca şi Isaac, care se lasă mai degrabă conduşi de o soţie ambiţioasă ca Rebeca, decât să suporte tensiunea dureroasă a discuţiilor permanente sau a certurilor.

Totuşi Isaac ştia, ca şi Rebeca, că făgăduinţa lui Dumnezeu era ca Iacov să fie cel mai tare şi deasupra fratelui său, aşa că îl binecuvântă pe Iacov înaintea plecării sale. În cursul derulării eveni

montelor însă, Rebeca a pierdut tot ce a fost important şi de valoa-ic. Iacov nu s-a mai întors cât a trăit ea, iar Isaac a supravieţuit-o.

Raţiunea acestei femei este greu de înţeles. În mare parte, se pare că ea n-a raţionat, ci s-a lăsat cu totul condusă de emoţiile ei. Este adevărat că Dumnezeu i-a spus înaintea naşterii fiilor săi, că cel mai mare va sluji pe cel mai mic, o situaţie direct opusă obiceiurilor din acea vreme. A crezut Rebeca că ea L-a rugat pe Domnul Dumnezeu s-o ajute să împiedice hotărârea lui Isaac de a binecuvânta pe Esau? A dorit ea acest lucru, cum fac femeile astăzi, atât de mult încât a dat o explicaţie logică dorinţei ei şi a crezut că Dumnezeu o va ajuta să manevreze înşelarea lui Isaac? S-a gândit ea atât de intensiv până ce a crezut că faţă de promisiunea lui Dumnezeu, este liberă să nu se dea înapoi de la nimic ca să realizeze această promisiune?

Ce a vrut să spună Dumnezeu prin făgăduinţa aceea ciudată, implicând schimbarea dreptului de întâi născut al fiilor ei? El a ştiut doar în prealabil, cum le ştie pe toate, că schimbarea se va desăvârşi? A anunţat doar un simplu fapt? A fost înşelarea aceasta uneltită de Rebeca şi Iacov, după voia Lui? Ca şi Rebeca, nici noi cei din secolul al douăzecilea, nu putem înţelege totdeauna tot ceea ce Dumnezeu vorbeşte! Noi tindem să-L înlocuim când cu greu putem să le înţelegem pe toate. Căile Lui sunt mai înalte decât ale noastre şi El nu aşteaptă ca noi să pricepem fiecare cuvânt al Său. Ceea ce El aşteaptă, este ca noi să înţelegem intenţiile inimii Lui şi să ne încredem Lui pe deplin.

Nimeni nu poate şti sigur în care direcţie era îndreptată gândirea IVământată a Rebecei, spre a înţelege pe Dumnezeu. Un lucru

ştim, că ea a îndreptat faţa sa, odată atât de frumoasă, spre perfidie, ca să câştige harul binecuvântării paterne pentru favoritul ei Iacov. Ce se va întâmpla lui Isaac şi lui Esau, pare să nu-i pese. Energia şi marea ei isteţime, odinioară foarte atrăgătoare şi mângâietoare pentru Isaac, au fost transformate neobosit şi cu dibăcie în înşelăciune şi ea nu putea fi oprită, fiindcă n-a dorit să fie oprită!

Ceea ce înainte era puterea ei, acum s-a transformat în slăbiciune. Ceea ce fusese odată farmecul ei, acum s-a schimbat în cruzime. Este de mirare că aceeaşi natură contradictorie în Iacov, să fi început s-o înspăimânte în cele din urmă? Nicio mamă nu se poate încrede complet în inima copilului ei, dacă ea nu se poate încrede complet în inima-i proprie. Nicio femeie nu poate înlătura sau înăbuşi contradicţiile în personalitatea proprie sau în personalităţile acelora pe care îi iubeşte. Numai Dumnezeu poate uni toate laturile noastre lăuntrice. Ca şi Rebeca, şi noi, prea de multe ori ne hotărâm să trăim vieţile noastre în duplicitate. Noi îl folosim pe Dumnezeu numai când ne convine sau când ni se pare că serveşte scopurilor noastre, adică rămânem despărţiţi de El, Dumnezeu acolo, iar noi aici. La drept vorbind, există o explicaţie oarecare şi pentru viaţa de contradicţii a Rebecei. Dumnezeu era pentru ea, în ciuda credinţei ei, încă o taină, un mister vag. Pentru noi însă, El nu trebuie să fie tot aşa.

Faptul acesta va rămâne în veci: El s-a descoperit acum în Iisus Hristos şi El este la dispoziţia fiecărei femei credincioase, ca să unească şi să armonizeze contradicţiile ei interioare, să răscumpere şi să mântuiască personalitatea ei divizată.

Capitolul 6

Rahela şi Lea

Două surori care au iubit pe acelaşi om

„Rahela a murit şi a fost îngropată pe drumul care duce la Betleem”. Gen. 35: 19 – 20

O păstoriţă tânără, cu faţa bronzată de vânt şi soare, sta visând sub crengile unui tamarisc. În jurul ei se întindea câmpia fertilă, dealurile şi cetatea Haran. În tot nordul Mesopotamiei, frumuseţea acestei fete era neîntrecută. Chiar tatăl ei, Laban, care nu avea prea mare bunăvoinţă să facă un compliment cuiva, admitea că Rahela, este

mai frumoasă decât sora lui, Rebeca, care a lăsat acum mulţi ani viaţa plictisitoare de la Haran, ca să se mărite cu o rudă bogată, numită Isaac. Rahela visa să plece departe de Haran, ca şi mătuşa sa. De ce nu venea un soţ ca şi Isaac care să o ceară în căsătorie?

Gândurile îi erau la dragoste. Era mai simplu să iubească pomii şi oile decât oamenii? A iubit ea într-adevăr vreodată pe cineva aşa cum mama ei l-a iubit pe tatăl ei, Laban? Ea dădu din umeri şi râse în hohote, nu cu amărăciune, ci doar fiindcă nu s-a gândit la aşa ceva. Ea iubea oile şi le îngrijea cu atenţie sinceră când le păştea pe dealurile apropiate de casa lor. Ea era o păstoriţă mai bună decât sora ei, Lea, care era mai puţin atrăgătoare şi foarte nervoasă. În definitiv, sărmana Lea avea ochii atât de slabi, încât tatăl ei, Laban, nu putea să se încreadă în ea ca s-o trimită să îngrijească de atâtea oi. Nenorocirea putea să vină peste turmă înainte ca Lea, cu ochii ei slabi, să-şi poată da seama.

„Nu!" se gândi în sfârşit Rahela, „nu aceasta este dragostea cu care îi iubesc pe tatăl meu. El este tatăl meu, îl respect, dar nu cred că-l iubesc. Dar pe Lea? O iubesc pe Lea?" Din lipsă de interes ea a lăsat întrebarea fără răspuns. Deodată văzu că soarele apunea; era timpul's; i mâne oile la fântână, unde spera că va găsi oameni care să-i prăvălească piatra de pe gura fântânii, pentru a putea adăpa turmele ei. Înainte de a pleca spre fântână, se mai gândi că Rebeca, mătuşa ei, mai puţin frumoasă ca dânsa, trăieşte totuşi de atâţia ani departe de mohorâtul Haran, că este măritată cu un prinţ bogat şi frumos şi că ea, Rahela, este numai o păstoriţă care stă zi de zi sub tamarisc şi visează privind în jur.

Tot timpul acesta, ei aflaseră o singură noutate despre mătuşa Rebeca, că după ani de zile în care a fost stearpă, a născut doi Iii i; emeni, care erau mai în vârstă decât Rahela, unul, un băiat viguros, CU un trup vânjos, cu părul roşu, iar celălalt bronzat, mai sensibil şi deştept. Toţi au presupus că Debora servitoarea tânără, care a plecat cu Rebeca, se va reîntoarce într-o zi la Haran. Rahela aştepta ziua aceia. De la Debora, acum la vârsta mătuşii sale, Rahela ar putea alia cu adevărat câte ceva despre viaţa Rebecei.

Dar, n-a mai fost nevoie să aştepte pe Debora, deoarece în seara

aceea, lângă aceeaşi fântână de la care mătuşa ei Rebeca a scos apa pentru cămilele lui Eliezer, se petrecu ceva care a întors pe dos lumea mohorâtă a Rahelei. Iacov însuşi, fiul Rebecei, frumos, oacheş şi isteţ sosi la Haran din lunga lui călătorie. Deşi obosit, el prăvăli piatra de pe gura fântânii ca să adape oile aduse de Rahela. La prima vedere el se îndrăgosti de ea şi ea de el. „Apoi Iacov a sărutat pe Rahela şi a început să plângă tare". Rahela îl invită în casa lor. După salutări prietenoase şi ospitaliere, Iacov istorisi lui Laban toate cele întâmplate. Se făcu târziu. Înainte de culcare, cei doi tineri au mai făcut o plimbare până la fântână. Tânărul bronzat care mergea lângă Rahela a fost pentru ea mai mult decât un nou cunoscut fermecător, chiar mai mult decât un văr de care ea era mândră şi cu mult mai mult decât un musafir binevenit; el a fost pentru ea o mare surpriză. Ea se gândea în inima ei: este ca şi cum l-aş fi visat astăzi pe deal şi visul s-a realizat. Rahela ştia că va fi timp suficient ca să-l cunoască, deoarece el se hotărî să rămână o lună la ei. Ea ştia că până atunci va fi în stare să-i încredinţeze lui Iacov orice. A doua zi, Iacov viguros şi impulsiv cum era, a făcut cu Laban unchiul său viclean, prima convenţie. Plecarea din casa tatălui său fusese atât de bruscă, încât nu mai avu timp să aducă daruri. El s-a învoit că va lucra o lună, oferind gratis serviciile sale de păstor, urmând ca după aceea, o înţelegere nouă, pe termen mai lung să intre în vigoare. Laban şi-a dat cuvântul că în schimbul a şapte ani de muncă ca păstor al turmelor sale, Iacov va primi de nevastă pe Rahela, cea frumoasă la statură şi mândră la faţă.

În seara aceea a fost o mare bucurie la masă când Iacov, Rahela şi toată familia au cinat împreună. Bucuria se vedea pe fiecare faţă cu excepţia uneia. Era sora mai mare a Rahelei, Lea, care cu toate că avea ochii slabi şi mai roşii ca de obicei din cauza plânsului, prinse şi ea o mare dragoste pentru Iacov, din primul moment când îl văzu.

Nu este greu să credem că Rahela a invidiat pe mătuşa ei Rebeca, pe care, cu toate că nu o văzuse niciodată, o admira pentru hotărârea ei fermă de a părăsi totul pentru a deveni soţia lui Isaac. Chiar în timpurile în care cele mai multe căsătorii se încheiau în condiţii de avantaje materiale, Rahela visa despre o dragoste adevărată care să umple viaţa ei searbădă şi plictisitoare. Faptul că era

de o frumuseţe rară, i se părea cu totul natural că i se cuvine dragoste. Aşa cum fac şi astăzi femeile frumoase, ea a acţionat pe baza faptului că toţi au considerat-o fermecătoare şi deci dragostea ei trebuia să fie spectaculară, impunătoare, spre deosebire de sora ei Lea, cea neatrăgătoare, care nu avea motive să aştepte a fi iubită. Rahela aştepta totul de la dragoste. Şi aceasta o caracterizează exact, căci ea s-a îndrăgostit la prima vedere de Iacov şi la prima lor întâlnire şi-a văzut împlinită dorinţa de a fi iubită. Lumea era încântată să fie în compania ei, „ea era frumoasă la statură şi mândră la faţă".

Drăgălăşenia şi farmecul Rahelei a atras pe oameni fără niciun efort din partea ei. Din contră, Lea învăţase de mult că trebuie să câştige cu efort intrarea în inimile altora. Ochii ei slabi au forţat-o să încerce cu tot dinadinsul să fie plăcută lumii. Rahela cea fermecătoare aştepta atenţie de la alţii, Lea însă, tristă şi tăcută, nu se aştepta la nimic. Şi amândouă au iubit pe fiul Rebecei, pe Iacov. Vorbind omeneşte, am putea spune „sărmanul Iacov", dacă nu am fi descoperit deja egoismul acestui tânăr care avea grijă numai de el însuşi. Vorbind omeneşte, am putea admite că Iacov era capabil să dispună de ambele femei şi să suporte orice complicaţii pentru aş atinge scopul. La urma urmei, el ştia ce vrea tot atât de bine ca şi Rahela. El deja furase dreptul de întâi născut şi binecuvântarea fratelui său, ajutat de mama sa care l-a susţinut în întregime. Iacov era capabil să-şi rezolve afacerile la nivel I omenesc.

Noi trebuie să încercăm a ne obişnui să privim lumea în care a trăit Iacov al Rahelei şi al lui Lea şi să observăm şi pe aceia cu care locuim şi lucrăm din punctul de vedere al lui Dumnezeu, căci privirea Lui este întotdeauna fără părtinire şi cu o perspectivă reală, adevărată. El ne vede pe toţi cu interes, simpatie şi grijă egală, Aceasta nu înseamnă că El este de acord cu concepţiile şi dorinţele noastre şi desigur nu înseamnă că El trece cu vederea acţiunile noastre egoiste, dar înseamnă că El le înţelege şi El însuşi se ocupă de purtarea noastră cu interes intens şi continuu. El este în orice clipă atent la noi, în orice încurcătură ne-am afla.

Aici la începutul acestei istorisiri ale relaţiilor omeneşti foarte încâlcite, trebuie să fim clari în acest lucru important: Dumnezeu nu

numai că este interesat, dar are deplină înţelegere şi simpatie pentru noi, chiar şi în încurcăturile noastre El este aproape de noi, încercând să ne conducă prin ele într-o manieră cu mult mai bună, Ipiritualiceşte mai înaltă, bineînţeles dacă noi îi permitem să ne conducă şi să deţină autoritatea în călăuzirea vieţii noastre.

Rahela şi Iacov, vădit, s-au îndrăgostit la prima întâlnire. Uşor ne putem da seama, că sărmana Lea, în ascuns, l-a iubit şi ea. Scena este pregătită pentru o dramă adevărată. Simpatiile noastre vor înclina într-o direcţie sau alta, în timp ce acţiunea se desfăşoară. Deocamdată un lucru trebuie bine înţeles: Dumnezeu este personajul principal în drama aceasta, iar Lea, Rahela şi Iacov, sunt fiinţe omeneşti ca şi tine şi mine. El va lucra cu şi prin ei în măsura în care pot să înţeleagă dragostea *din punctul Lui de vedere*. Dacă vedem şi înţelegem acest adevăr aici, poate va fi mai simplu să-L vedem, să-L pricepem în aceeaşi măsură în vieţile noastre proprii, pe care noi le hăim în tensiuni şi conflicte, succesele alternând cu insuccesele chiar acum în secolul al 20-lea. Dumnezeu este interesat faţă de noi loţi şi mereu atent la posibilitatea de a realiza planul Său în vieţile noastre. Este tot atât de sigur că El a fost atent la realizarea planului legământului Său prin Avraam, prin Isaac şi prin Iacov.

Şapte ani, un timp lung pentru ca un bărbat să slujească pentru femeia pe care o iubeşte, dar aşa a acceptat Iacov. Pe noi poate ne surprinde, dar pentru el şi Rahela, singurii care au putut şti adâncimea şi calitatea iubirii lor, era de la sine înţeles. Iacov, fiul isteţ al Rebecei, care a înşelat pe tatăl şi pe fratele său, a aflat în el însuşi capacitatea să iubească, cum puţini oameni pot iubi vreodată. Rahela, răsfăţată, frumoasă, stârneşte acest sentiment în inima lui, nu numai din cauza frumuseţii ei, ci fiindcă ea era Rahela cea îndrăgită de el. Pentru Iacov aceasta era destul.

Iacov a păzit şi a îngrijit turmele lui Laban, doi, cinci, şase ani, socotindu-i bucurie, fiindcă el ştia că ziua aceea fericită va veni, cei şapte ani vor trece, soarele va răsări într-o dimineaţă şi după aceea Rahela va fi a lui pentru totdeauna. El poate a şi uitat că poseda dreptul şi binecuvântarea de întâi născut. Pentru el numai ziua de azi era importantă şi ea era atât de importantă fiindcă în cele din urmă va fi şi

un „ieri” şi el va fi cu o zi mai aproape de clipa când el şi Rahela nu vor mai fi siliţi să-şi ia rămas bun de câte ori se despart.

Când sosi ultima zi din cei şapte ani pe care Iacov îi slujise pentru Rahela, gospodăria lui Laban deveni zgomotoasă şi mai activă. Serbările festivităţii de căsătorie, în timpurile acelea, durau o săptămână şi începeau cu conducerea miresei la mire în prima noapte, pe întuneric.

Iacov aştepta nerăbdător în faţa cortului său. Acum, minutele treceau foarte încet, atât de încet cum nu s-au mai scurs în toţi anii lungi de trudă. Amintirilor sale, pe cât se părea, le-a dat frâu liber; sej gândea la Rebeca, mama sa şi simţea cu durere că ea nu mai putea lua parte la fericirea lui cea mare. El se gândi la Isaac tatăl său şi ca întotdeauna când îşi amintea de el, gândul lui se înălţa la Domnul Dumnezeu în amintirea nopţii a treia din lunga sa călătorie până la Haran. În acea noapte Iacov s-a întâlnit cu Domnul într-un vis; a fost o întâlnire despre care el n-a vorbit nimănui, nici chiar Rahelei. Un vis în care Iacov deveni omul lui Dumnezeu. Fusese prima bi-necuvântare a lui Dumnezeu peste viaţa lui, astfel că simţi iubirea unică a lui Dumnezeu. Oare va vorbi el cuiva despre visul său? Oare îl va crede cineva? Rahela? Rahela!

Fiecare zgomot de paşi răsuna acum şi în inima lui. Sigur că Laban şi femeile o vor aduce în curând pe Rahela la cortul său. Fusese şi Lea cu ea în cortul ei? Lea cea înaltă, loială, dar lipsită de frumuseţe? El nu găsi un răspuns la gândurile care îl frământau. Iacov încercă să privească afară, în întuneric însă nu văzu nimic. Din nou se plimba agitat în cortul său. În orice clipă, în acea tăcere şi întuneric, ea putea să apară. Rahela, cu umerii frumoşi, maleabili şi cu ochii de culoare albăstruie, privind tot drumul spre inima lui… Rahela va sosi curând, braţele ei rotunde vor îmbrăţişa gâtul lui, iar faţa ei înmiresmată va fi atât de aproape încât o s-o poată săruta, fericit că ea nu va mai fi despărţită de el niciodată.

Deodată tresări! în tăcerea nopţii auzi paşii mai multor persoane apropiindu-se de cortul lui. După obiceiul de atunci, şi cortul lui era în întuneric, fără nicio candelă aprinsă. Apoi, paşii se opriră şi după câteva clipe auzi o persoană păşind spre el în întuneric. „Rahela?”

El întinse mâna către figura tăcută, care stătea nemişcată înăuntrul cortului său. „Rahela?" De ce nu aleargă ea acum la el aşa cum făcea mereu? De ce n-a luat-o el în braţele sale cum făcea la fiecare ocazie fericită în care erau singuri? Niciunul nu se mişca în direcţia celuilalt. Iacov simţi cum o tăcere greoaie se lăsă peste ei. În acele clipe Iacov ştiu adevărul crud şi odios. Această femeie nu este Rahela! Ea este Lea!

Iacov, fără să spună nimic în aceste prime clipe, stătu acolo nemişcat. La fel făcu şi ea. Erau minute de ruşine, de umilire şi de teamă pentru Lea. Minute de mânie, de dezamăgire şi în sufletul lui Iacov, în care se trezi un val de vinovăţie care îi reaminti de trecutul său. Deodată i se păru că vede pe tatăl său şi pe Esau împărtăşind tortura primelor momente ale disperării, când ei şi-au dat seama de înşelăciunea săvârşită de Iacov şi de mama lui, Rebeca. Laban îl înşelă acum exact la fel!

Lea, timidă, îndurerată, îşi regăsi vocea şi spuse: „Îmi pare rău lacove! Tatăl meu s-a purtat după prescripţiile legii şi nu după înţelegerea lui cu tine. Eu sunt mai mare ca Rahela şi după lege, eu trebuie să mă mărit întâi. Eu te-am iubit din momentul când te-am v; izut prima dată acum mai mulţi ani. Sunt întristată să-ţi produc chinul acesta. A trebuit să ascult de tatăl meu. lacove iartă-mă! încearcă să fii blajin cu mine şi lasă-mă să fiu binevoitoare cu line". Perfidia veche a lui Iacov s-a întâlnit acum cu aceea a unchiului tău Laban, fratele mamei sale.

Lea este acum nevasta lui şi nu Rahela. Pentru a nu produce vâlvă, Iacov trebui să participe până la capăt la festivităţile săptămânii, uitând însă s-o privească atunci când ochii slabi, speriaţi dar plini de iubire ale Leii se întorceau spre el. El a luat parte la aceste festivităţi formale, fără plăcere, ştiind că trebuie să fie cu mare băgare de seamă faţă de unchiul său şi să nu se mai încreadă niciodată în el. La sfârşitul săptămânii, cu mare precauţie ca să nu fie din nou înşelat, Iacov cu Laban au ajuns la o a doua înţelegere. Iacov va mai lucra, păzind şi îngrijind turmele lui Laban, încă şapte ani, deci în total patrusprezece ani. În schimb, Laban va permite ca petrecerile pentru căsătoria lui cu Rahela să înceapă imediat. Iacov va avea deci două neveste, pe Rahela

şi pe Lea.

Nu era nimic deosebit sau neobişnuit în această dublă căsătorie în viaţa socială de atunci, dar cei doi îndrăgostiţi, Rahela şi Iacov, au început căsnicia lor cu un ghimpe în casă. Ei doreau aşa de mult să re singuri, dar acum va fi şi sărmana Lea în aceeaşi măsură nevasta lui Iacov ca şi Rahela, numai că pe Lea nu o iubea. Poate – după cum este de multe ori cazul – dacă Iacov nu ar fi iubit pe una mai mult ca pe cealaltă, ci s-ar fi complăcut în compania lor şi a copiilor lor, calea lui ar fi fost mult mai simplă şi mai netedă.

Pentru studiul nostru însă, înşelarea lui Iacov de către Laban, este un lucru foarte important. A fost aceasta metoda lui Dumnezeu de fel pedepsi pe Iacov pentru înşelarea tatălui şi a fratelui propriu? Răspunsul clar îl găsim ce puţin în două locuri din Scriptură: Evrei 12: 6 „Căci Domnul pedepseşte pe cine-l iubeşte şi bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primeşte" şi în Apoc. 3: 19 „Eu mustru şi pedepsesc pe toţi aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar şi pocăieşte-te!"

Dumnezeu l-a întâmpinat pe Iacov, în vis, în calea lui de la casa părintească spre Haran, cu ani înainte. Astfel Dumnezeu i-a arătat dragostea Sa care nu oboseşte iertând. Dar Iacov avea nevoie de mustrare, căci împreună cu mama sa au căutat să realizeze, pe căi şi mijloace ocolite, o făgăduinţă a lui Dumnezeu. De la această în

Întâlnire, acest Dumnezeu deveni pe deplin Dumnezeul lui Iacov. Deci, dacă Dumnezeu a putut fi Dumnezeul lui Iacov, El poate fi şi Dumnezeul oricui. Când El devine Domnul inimii omeneşti, schimbarea se produce neapărat. În Iacov, ca şi în noi, această schimbare nu se împlineşte totdeauna peste noapte. Iacov era în curs de a deveni omul lui Dumnezeu, precum şi noi putem fi. Acest fapt, bineînţeles, înlătură concepţia, că cineva poate ajunge să fie dintr-odată un sfânt perfect în această lume. Faptul că Iacov a acceptat fără murmur situaţia aceasta incomodă şi dureroasă, ne arată că omul lăuntric din Iacov a început să se schimbe şi că pedeapsa dată de Dumnezeu l-a făcut capabil să înţeleagă că Dumnezeu are planul Său cu el.

Rahela şi Lea au ajuns într-o încurcătură dificilă – devenită cu

atât mai grea pentru ele fiindcă amândouă, într-adevăr iubeau acelaşi bărbat. Dar din cauză că Iacov întâmpinase pe Dumnezeu în mod personal în drum spre Haran, şansele lor de viaţă liniştită şi cu succes, chiar în împrejurările acestea stranii şi ciudate, s-au îmbunătăţit mult. În cazul lui Iacov, această rupere de inimă, această 1 durere enormă, a contribuit să-l înveţe pe Iacov cum să trăiască în mijlocul necazului. Zicala veche se aplică şi în cazul acesta: „Lecţiile care merită să fie învăţate, sunt cele care provin din greutăţi proprii", înşelătoria lui Laban i-a dat lui Iacov şansa să înveţe cumpănirea şi nimic altceva n-ar fi putut să fie de mai mare folos pentru el.

Aceasta nu înseamnă că el a început să iubească ambele femei în aceeaşi măsură şi deodată. Trebuie că el a suferit necontenit în prezenţa Leii, displăcându-i umilirea ei. Câteodată, din cauza dorinţei lui de a petrece tot timpul cu Rahela, simţea milă pentru Lea. Compătimirea într-o relaţie conjugală poate fi o cauză de moarte. Trebuie să fi existat multe ocazii când Iacov căuta pretext ca să-şi petreacă orele libere cu Rahela şi poate chiar simţea o vinovăţie falsă în situaţia în care se afla. El se prefăcea că este omul lui Dumnezeu, dar în realitate el a fost om ca oricare altul.

Rahela probabil, niciodată n-a iubit prea mult pe sora ei. Ea nu vedea în ea o rivală, deoarece Lea era neatrăgătoare. Tatăl ei a fost de vină şi nu Lea, pentru situaţia dificilă şi delicată. Rahela, foarte probabil că nu era geloasă pe Lea ca femeie. Cel puţin la început nu, dar ea desigur a disprețuit-o pe sora ei Lea doar pentru faptul că era prezentă în viaţa ei de familie şi se afla în calea ei.

Dar sărmana Lea? Poate că nu există o durere mai mare decât ca cineva să iubească aşa cum ea l-a iubit pe Iacov şi să simtă că nu este dorită. Ori de câte ori Iacov se purta curtenitor cu Lea, ea îşi dădea seama că o face silit. Ne putem închipui că singurul lucru care a păstrat judecata sănătoasă a Leii era faptul că învăţase de mult, din cauza lipsei ei de frumuseţe, să dea, în loc să primească. A dărui altora în viaţă este un lucru creativ. Dăruirea creativă din partea 44

I oii, compensa în mare măsură lupta cu frumuseţea şi farmecul pe i.ne le poseda Rahela. Să nu gândim prea mult în privinţa aceasta! Dragostea Rahelei era de asemenea sinceră şi creativă, însă

frumuseţea ei naturală a determinat-o să fie mai mult o femeie care pl uneşte decât una care dăruieşte. Oare ştia Lea cum să dăruiască? Ambele calităţi sunt necesare pentru o personalitate completă.

Aceste trei persoane au început viaţa împreună cu slabe şanse de succes, dar Dumnezeu era cu ei în toate dificultăţile lor, nu forţând lucrurile, nu grăbind acomodarea, ci pur şi simplu El era ICOlo cu ei, interesat în toate problemele şi în toate complicaţiile l e rezultau din relaţiile omeneşti ale acestei familii.

Cu timpul, între cele două surori s-a ivit spiritul de concurenţă, de rivalitate. Cu trecerea anilor Rahela stăpânea inima lui Iacov şi dragostea lui, dar Lea a fost aceea care a născut lui Iacov pe fii săi: Kuben, Simeon, Levi şi Iuda (Gen. 29: 31 – 35). De fiecare dată când I ca năştea un fiu, Rahela se simţea inevitabil umilită. Într-o seară Când Iacov veni grăbit de la câmp, Rahela l-a înfruntat spunându-i: „Nu sunt o parteneră bună pentru tine în seara aceasta Iacove, poate Ria vei găsi mai atrăgătoare dacă petreci seara aceasta cu sora mea, CU fermecătoarea Lea!" Ironia întunecă ochii ei de obicei luminoşi blânzi, în timp ce umbla neliniştită şi iritată înaintea lui Iacov.

„Te-ai certat cu Lea astăzi?"

„M-am certat?" Ea se întoarse şi-l înfruntă cu mâinile în şolduri. „Noi nu ne certăm niciodată! Aş dori ca ea să se certe cu mine, dar ea şade în tăcere privind spre mine ca şi când eu i-aş fi făcut vreun rău prin faptul că m-am născut! Da! Ea şade acolo legănând încă un fiu al tău în braţele ei. Oh, Iacove, Iacove! Nu mai pot îndura!"

Rahela căzu în braţele lui şi apropiindu-şi capul de obrazul lui Iacov, spuse: „Dă-mi un copil Iacove, dă-mi un copil, altfel mor!"

Iacov simţi o înţepătură în inimă şi răspunse mâniat: „Sunt eu oare Dumnezeu care te-a oprit să ai copii?"

Rahela căzu la picioarele lui ca un copil pedepsit şi inima lui Iacov se topi mai repede decât mânia sa.

„Rahela… nu ştii tu cât de mult doresc eu un copil de la tine? Eu iubesc pe fiii pe care îi am de la Lea, dar nu iubesc pe mama lor. Tu eşti aceea pe care eu o iubesc. Rahela, tu!"

Ea se ridică brusc în picioare ştergându-şi ochii umezi şi spuse soţului ei: „Iacove, iată roaba mea Bilha, culcă-te cu ea… ca prin ea să

am şi eu copii!”

Bilha a născut lui Iacov un fiu, căruia Rahela i-a pus numele Dan. Ea a zis: „Dumnezeu mi-a făcut dreptate, mi-a ascultat glasul şi mi-a dăruit un fiu!” Nu era fiul ei propriu decât în mod formal fiindcă roaba era a ei, însă durerea i-a fost în parte potolilă şi alinată (Gen. 30: 3 – 8).

Când Bilha i-a născut lui Iacov al doilea fiu, Rahela a râs d bucurie, făcând cu Iacov o glumă necugetată. „Am să-i pun numel Neftali (Luptele lui Dumnezeu). Am luptat cu Dumnezeu împotriva. surorii mele şi am biruit!”

De data aceasta Rahela a uitat să mulţumească lui Dumnezeu şi Iacov o iubea prea mult ca să-i amintească că toată lupta fusese numai din partea ei. Lea a continuat să rămână aceeaşi, găsind, după cum se vede, satisfacţie în faptul că ea a fost aceea care i-a născut lui Iacov primii săi patru fii.

Un adevăr devine limpede în toate aceste conflicte: spiritul da rivalitate nesănătoasă a stăpânit-o pe Rahela. Concurenţa înăbuşe) recunoştinţa şi mulţumirea. Dacă Rahela ar fi mulţumit lui Dumnezeu aşa cum a făcut atunci când s-a născut Dan, ar fi evitat ispita de a se mândri cu naşterea lui Neftali şi de biruinţa ei vremelnică asupra surorii sale. Şi dacă această ispită ar fi fost evitată, Lea cea liniştită şi blajină, poate n-ar fi făcut primul ei pas dd împotrivire. Până ce Rahela n-a dat pe roaba ei lui Iacov, Lea, se vede că nici nu s-ar fi gândit să facă acelaşi lucru.

Femeile din vremea Rahelei şi Leii, ca şi cele de azi, demonstrează o purtare surprinzătoare una faţă de alta. Gelozia oarbă a împins pe Rahela să-şi urmeze strategia, însă să ne ferim de a condamna prea aspru pe Rahela pentru sterilitatea ei.

Lea urmând pilda Rahelei i-a dat lui Iacov pe roaba ei Zilpa poate pentru că în inima ei naivă n-a vrut să se lase o ocazie nefolosită de a aduce în viaţa lui Iacov mai multă bucurie. Adevărat că ea nu i-a mai născut lui Iacov un fiu cam de mult. Dar, oricare a fost raţiunea ei, lupta de rivalitate între cele două surori a continuat. Şi Zilpa, roaba Leii, i-a născut lui Iacov încă doi fii.

Naşterea copiilor, când ei sunt doriţi, după cum Iacov şi-a dorit fii, este un lucru bun în sine. Însă, cu orice lucru bun, atunci când

patima concurenţei nesănătoase intră în joc, apare şi necazul. Dacă suntem sub controlul lui Dumnezeu, întrecerea pizmaşă, răutăcioasă, fără rost, nu poate avea loc. Concurenţa răzbunătoare implică întotdeauna faptul că am luat locul Mântuitorului, încercând să-i manevrăm lucrurile şi evenimentele după placul nostru. Când noii într-adevăr acceptăm călăuzirea lui Dumnezeu, răspunderea înfrângerilor sau succeselor noastre îl privesc pe Dumnezeu, iar noi putem primi cu inima liniştită, ori una, ori alta, ştiind că conducerea este în mâinile Lui.

Inima Rahelei a fost schimbată. Lea i-a mai născut lui Iacov încă doi fii şi o fetiţă şi apoi, după un timp îndelungat, Rahela lui iubită i-a născut şi ea un fiu foarte frumos, pe Iosif (Gen. 30: 22 – 24).

Pe când ţinea în braţe pe acest fiu, care urma să crească şi să devină omul cel mai asemănător cu Hristos în Vechiul Testament, ea făcu o remarcă ce nu putea să vină de la Rahela cea impetuoasă, 46

Igresivă şi încăpăţânată de mai înainte: „Mi-a luat Dumnezeu Ocara!" spuse ea (Gen. 30: 32).

Iacov s-a maturizat, devenind un om serios. El a avut o viaţă destul de bună, în ciuda faptului că avea două neveste care l-au iubit ihi de mult şi care mai tot timpul s-au rivalizat între ele. Laban, unchiul lui, s-a îmbogăţit prin truda pricepută a lui Iacov şi cu toate. i se părea că Iacov era într-adevăr omul lui Dumnezeu, el a văzut necesitatea de a rupe legătura cu Laban, ca să împlinească răspunderile sale proprii faţă de Domnul Dumnezeu, pe care Laban nu I-a urmat, precum şi răspunderile faţă de familia sa. Şi în această privinţă, Rahela şi Lea au început să renunţe la divergenţele şi necazurile lor. Iacov a vorbit în mod convenţional ambelor femei, r><plicându-le dorinţa lui de a părăsi pe tatăl lor. Pentru prima dată „morile s-au unit împotriva tatălui lor şi au consimţit să plece cu Incov.

„Mai avem noi oare parte de moştenire în casa tatălui nostru? Nu înlem noi oare privite de el ca nişte străine, fiindcă ne-a vândut şi ne-a mâncat şi banii? Toată bogăţia pe care a luat-o Dumnezeu de la tatăl nostru, este a noastră şi a copiilor noştri. Fă acum tot ce [i-a spus Dumnezeu". (Gen. 31: 14 – 16).

l'e când Laban se dusese să-şi tundă oile, Iacov s-a sculat şi a pus

pe copiii săi şi cele două neveste ale sale călări pe cămile, i, i strâns turmele şi toate averile pe care le avea şi a plecat spre Casa părintească, spre ţara Canaan. Laban l-a urmărit şi l-a ajuns. Dar Dumnezeu i-a dat lui Iacov înţelepciune în această înfruntare şi în cele din urmă ei şi-au luat rămas bun în pace de la Laban „şi nu l-au mai văzut.

Pe când caravana lor înainta spre Canaan, vinovăţia şi frica veche a lui Iacov faţă de Esau s-au trezit din nou. Cum îl va primi oare fratele său după toate cele ce i-a făcut? Când bătrâna Debora, roaba Rebecei s-a întors la Haran aducând vestea că mama lui Iacov a murit mult timp înaintea tatălui său Isaac, Iacov liebuie să fi simţit toată greutatea vinovăţiei mamei sale pe lângă rea proprie. Poate credinţa lui în Dumnezeu a fost pusă la îndoială şi era umbrită la gândul reîntoarcerii în locurile natale pline de amintirile înşelăciunii săvârşite.

„Iacov s-a înspăimântat foarte mult" la gândul întâlnirii cu fratele tău Esau. El a luat precuaţii speciale pentru familia lui. Cu ajutorul robilor săi, el a plasat-o pe Lea şi copiii ei la un loc sigur în caravană, iar pe Rahela şi pe fiul ei Iosif, la urma caravanei în poziţia cea mai sigură, (Gen. 33: 2).

Rămas singur cu o parte din robii săi, Iacov aştepta zorii unei noi zile, când deodată zări în zare pe fratele său cu patru sute de oameni, care se apropiau de tabără. Dumnezeu a văzut frica lui Iacov şi l-a luat în grija Sa. După toate aceste întâmplări, Dumnezeu i-a dat un nume nou, Israel, precum şi speranţa unui nou început. La o nouă întâlnire personală, Domnul Dumnezeu şi Iacovi (acum Israel) „s-au luptat până în revărsatul zorilor". Curajul lui Iacov a crescut şi el a spus: „Nu te voi lăsa să pleci până nu măi vei binecuvânta", (Gen. 32: 20). El a cerut binecuvântarea de care avea nevoie în marea sa disperare.

A doua zi, când s-a întâlnit Esau cu familia lui, frica lui Iacovi a fost mai mică, dar nu l-a lăsat complet până ce n-a văzut cum „Esau a alergat spre el, cum l-a îmbrăţişat, i s-a aruncat pe grumaz şi l-a sărutat şi au plâns", (Gen. 33: 4). Esau a stăruit ca să se unească cu grupul său şi să călătorească mai departe împreună.

Iacov ştia că aceasta n-ar fi o soluţie prea înţeleaptă şi până la urmă fraţii s-au despărţit în mod prietenos. La rândul ei, Rahela ştia că Iacov este în posesia părtăşiei depline şi a înţelegerii adânci a iubirii lui Dumnezeu pentru ei toţi. Era felul de înţelegere care întăreşte inima omenească pentru mai multă credinţă şi răbdare în încercări.

Încercarea pe care Dumnezeu ştia că o va întâmpina Iacov pe drumul parcurs, l-a găsit pe acesta învrednicit s-o supravieţuiască. În drum spre Canaan, Rahela a rămas din nou însărcinată, (Gen. 35: 16 – 20). Gândul unui alt copil de la Rahela, la apropiat mai mult pe Iacov de inima lui Dumnezeu şi i-a umplut inima de bucurie. Dar în drumul lor, lui Iacov i-a fost dat să o vadă pe Rahela lui iubită murind la naşterea celui de al doilea fiu, Beniamin.

Fără îndoială, Rahela a murit cu o inimă schimbată, cu o inimă întoarsă spre Dumnezeul lui Avraam şi a lui Isaac şi că nu mai era legată de idolii tatălui său. Ea furase idolii lui Laban la plecarea din Haran. Unii cred că ea îi luase cu intenţia de a încerca să-l convingă pe tatăl ei să se întoarcă la Dumnezeul lui Israel. Atât de mare a fost bucuria ei la naşterea lui Iosif, încât inima ei nicicum n-a mai putut fi geloasă. Este adevărat că până aci ea îi dăruise lui Iacov un singur fiu, însă Iosif era un băiat deosebit, poate chiar excepţional. El s-a născut târziu în viaţa Rahelei care a văzut în acest fiu, mult doritul dar al iubirii sincere dintre tatăl şi mama sa. Rahela devenise de asemenea o fiică a lui Dumnezeu şi prin urmare a fost uşor şi simplu pentru ca ea să urmeze împreună cu sora ei Lea, la plecarea din casa tatălui lor, pe omul pe care amândouă l-au iubit.

Rahela mulţumise lui Dumnezeu când roaba ei l-a născut pe Dan, dar mulţumirea ei a fost mai mult egoistă, deoarece găsise i o cale de concurenţă cu sora ei Lea. Când s-a născut Iosif, ea a fost copleşită de o admiraţie care i-a întors inima la o adevărată mulţumire. Dumnezeu folosise iubirea ei adâncă pentru Iacov în aşa fel încât la naşterea copilului ei propriu, inima ei s-a deschis pentru a primi pe Domnul Dumnezeu însuşi.

Domnul a influenţat şi a schimbat şi inima lui Iacov într-o măsură Atât de mare încât chinul zdrobitor simţit la moartea Rahelei nu l-a întors împotriva Leei. Fără Dumnezeu în sufletul lui, ar fi fost

uşor i. i el să dispreţuiască femeia neatrăgătoare şi simplă, ce i-a rămas, după ce a înmormântat pe Rahela, nevasta sa iubită, în apropiere de Itcileem. Dar, cum Dumnezeu este binevoitor în faţa fiecărei dureri îi inimii, El i-a dat lui Iacov o mare mângâiere simţită nu numai de acei care îl cunosc de aproape. Iacov, copleşit de durere a fost în laie să nici nu asculte de ultima dorinţă a Rahelei. Rahela a murit lilângând de durere că îşi lasă bărbatul şi copiii. „Pune-i numele lâen-Oni (Fiul durerii mele)" a cerut Rahela pe când îşi dădea suflarea, atât de mare i-a fost durarea la plecarea din lumea aceasta.

„Nu, dragă mea Rahela, nu Ben-Oni (Fiul durerii). Eu trebuie să-i pun numele Beniamin (Fiul dreptei), fiindcă eşti îndreptăţită".

Dumnezeu i-a dat ani frumoşi cu Rahela şi tot Dumnezeu i-a dat înţelepciunea în momentul întunecos al plecării ei. Înţelegerea, pătrunderea şi discernământul care au văzut şi au pătruns până la lumina divină de dincolo de stele.

Lea şi-a trăit anii ei în credincioşie faţă de omul pe care îl iubea. Ni se spune foarte puţin despre ea după aceea, dar, cunoscând pe I ea din cele petrecute până aci, ne putem închipui că ea şi-a dublat eforturile, ca să îngrijească de Iacov şi copiii lui. Din Iuda, fiul lui I ea, s-a născut neamul lui Iuda, lui Boaz, lesse şi David. Din linia lui David descinde Iisus din Nazaret, Fiul lui Dumnezeu.

Până la sfârşitul vieţii sale lungi, Iacov (Israel) nu a uitat pe Rahela şi Iosif, fiul ei întâi născut, care a devenit favoritul lui între cei doisprezece fii ai lui. Putem fi siguri că Iacov a ajuns să o iubească i pe Lea, dar este un adevăr de mare valoare pentru noi cei de Mtăzi, că Dumnezeu nu aşteaptă de la noi niciodată ceea ce este imposibil. Era imposibil pentru Iacov să nu se întristeze adânc pentru pierderea Rahelei. Iubind-o aşa cum a iubit-o, era imposibil ca s-o uite vreodată, să nu simtă lipsa căldurii ei, a frumuseţii ei şi a râsului ei muzical. Dumnezeu nu aştepta aceasta de la el. Însă, El promite să ne dea puterea şi harul ca să ne acomodăm durerilor inimii noastre, prin prezenţa Lui milostivă.

Capitolul 7

Sofia lui Potifar, dregătorul lui Faraon

O femeie cu o viaţă uşoară.

„Robul acela evreu, pe care ni l-ai adus, a venit la mine ca să-şi bată joc de mine”. Geneza 39: 14.

Iosif, fiul Rahelei, a fost vândut de fraţii lui în ţara Egiptului, unde a fost cumpărat de Potifar, un om bogat şi de mare influenţă la curtea lui Faraon. Iosif nu era un tânăr de rând. El avea simţ de răspundere şi era devotat stăpânului său Potifar. Toate mergeau bine, Potifar se îmbogăţea mereu, fiindcă Dumnezeu a binecuvântat prezenţa lui Iosif în casa stăpânului său. Pentru anii săi, el era atât de ager şi priceput, încât Potifar l-a pus mai mare peste casa sa şi peste tot ce avea. „El a lăsat pe mâna lui Iosif toată averea sa şi nu avea altă grijă decât să mănânce şi să bea”.

Iosif era frumos la statură şi foarte chipeş, cel mai atrăgător tânăr pe care soţia senzuală a lui Potifar l-a văzut vreodată.

Supraveghetorul acesta tânăr şi capabil, a reuşit repede să organizeze toate sectoarele din marea gospodărie a lui Potifar. El s-a îngrijit de grajduri, de harnaşamentele cailor, de remizele pentru carele de lemn; el a dirijat pe ceilalţi servitori, supraveghind toate activităţile agrare ale moşiilor vaste. Toată administrarea şi depozitarea rezervelor de grâu era în mâinile lui Iosif. El supraveghea singur toată averea mare a lui Potifar precum şi numărul mare de servitori şi robi.

Plictisită de zilele ei fără ţel şi fără rost, frumoasa soţie a lui Potifar, de multe ori căuta motive ridicole spre a chema pe Iosif în încăperile ei mari şi luxoase, care erau înconjurate de curtea interioară, cu o frumoasă grădină. Viaţa ei, deşi neînchipuit de I luxoasă, era cu totul fără rost până nu apăruse Iosif. Din primul moment când l-a văzut, ea şi-a concentrat tot farmecul ca să-l seducă; şi să-l ispitească la păcat. La început, ea a încercat să arate, pentru prima dată în viaţa ei, interes faţă de măsurile de supraveghere a gospodăriei lor. Deşi Iosif a ignorat-o, totuşi arăta respect pentru I stăpâna lui. Soţia lui Potifar era decepţionată şi se decise să fie mai hotărâtă, mai insistentă faţă de acest om energic. Faţa lui frumoasă, I umerii laţi, părul ondulat şi bogat, au obsedat-o ziua şi noaptea.

Într-o zi trimise după el. Pe când el stătea respectuos în faţa ei, I ea se sculă încet de pe canapeaua pe care stătea culcată şi păşi I

Către el. Iosif rămase calm, ochii lui privind în zare peste capul stăpânei. Soarele se reflecta în cerceii grei de aur, iar colierul ei plin de pietre preţioase scânteia în ochii indiferenţi ai lui Iosif. Ba se opri seducătoare numai câţiva centimetri de el. Mâinile ei pline de inele cuprindeau cingătoarea din jurul taliei ei. Iosif Se uită înspre ea şi fără să vrea, sângele îi pulsa cu repeziciune, chiar Ribi repede decât atunci când alerga după turmele tatălui său pe pajiştile însorite.

„Iosif spuse ea răguşită, „îmbrăţişează-mă".

Niciun muşchi nu se mişcă pe faţa lui tânără, rămasă împietrită.

„Iosife, îţi poruncesc, îmbrăţişează-mă! Suntem doar singuri. Nimeni nu va afla de aceste clipe".

Femeia voluptuoasă furişă braţul ei cald în jurul gâtului său şi mireasma parfumului ei costisitor a iritat la maximum simţurile lui. Îl însă nemişcat, i se adresă:

„Ştii prea bine că stăpânul meu nu-mi cere socoteală de nimic di îi casă şi a încredinţat în mâna mea tot ce are. Nimic în casa aceasta nu mi-a oprit stăpânul meu, afară de tine, pentru că eşti nevasta lui. Cum aş putea să fac eu un rău aşa de mare şi să pă Cătuiesc împotriva lui Dumnezeu?"

Ochii ei languroşi priveau mereu spre el. Până la urmă ea cedă şi se retrase de data aceasta. O zi urma după alta şi în fiecare din aceste zile, ea continua să-i vorbească şi să-l ispitească, dar Iosif nu ceda. femeia dârză, comanda, se linguşea, argumenta şi plângea. Iosif însă tamânea tăcut înaintea ei, perseverent şi neîndurător în refuzul său. Dar cu fiecare dovadă a tăriei sale lăuntrice a crescut şi pofta ei pentru tânărul acesta ciudat de cinstit.

În sfârşit, sosi ziua când Iosif, deşi mereu precaut, a intrat în casa lui Potifar să-şi facă lucrul, fără să ştie că în casă nu era niciunul din oamenii casei şi că nevasta lui Potifar era singură. Pare să fi fost o clipă de neatenţie. De data aceasta ea n-a mai încercat să argumenteze, ci a sărit pătimaşă spre el şi agăţându-se de mantaua lui, i-a poruncit să-i dea ascultare. Iosif sesizând situaţia periculoasă în care se găsea, sări la o parte şi fugi afară din casă, lăsându-şi mantaua în mâinile ei. Ţipetele ei mânioase, pline de furie, au alarmat oamenii Casei şi în foarte puţin timp, nu numai aceştia au aflat povestea ei, ci şi Potifar,

căruia femeia i-a zis:

„Robul acela evreu, pe care ni l-ai adus, a venit la mine ca să-şi bută joc de mine. Şi acum am ridicat glasul şi am ţipat după ajutor, şi-a lăsat haina lângă mine şi a fugit afară". „Iată ce mi-a făcut robul tău".

Potifar s-a mâniat şi l-a aruncat pe Iosif pentru un timp în temniţă. Dar despre femeia fermecătoare care n-a putut să biruie tăria lăunnică a lui Iosif, nu s-a mai scris nimic.

Tăria sufletească a lui Iosif a venit de la Dumnezeul tatălui săii Iacov şi a bunicului său Isaac. Tânărul fusese bine educat. De altfelj Iosif era toată bucuria lui Iacov, după moartea Rahelei şi fără îndoială că el a petrecut mai mult timp pe lângă tatăl său decât ceilalţi fii. Se pare că a existat între ei o legătură atât de strânsă în felul ei, şi tot atât de misterioasă în statornicia ei, cum era şi dragostea dintre Iacov şi Rahela. Într-adevăr, este admirabil, dar nu este de loc surprinzător că Iosif a ştiut cum să se bizuie pe puterea lui l Dumnezeu în faţa stăpânei sale ispititoare şi răzbunătoare.

Se pare însă, că este nevoie să ne concentrăm aici asupra soţiei lui l Potifar, căci ea şi nu Iosif, este de compătimit. De fapt nu vederul nimic care să ne surprindă în comportarea ei. Desigur purtarea ei n-a surprins pe Dumnezeu. El a cunoscut-o aşa cum era. Şi Dumnezeu nu uită niciodată că acei care nu-l cunosc personal, sunt capabili de orice abatere, de orice faptă imorală!

Ne pierdem mult timp şi energie, judecând şi arătându-ne surprinderea şi aversiunea faţă de acele femei care sunt ca şi soţia lui Potifar. Nicidecum nu vrem să spunem că soţia lui Potifar n-a greşit şi păcătuit în ceea ce a încercat să facă. Nu acesta este! lucrul principal. Se poate învăţa mult din comportarea lui Iosif, dar tot atât de mult se poate învăţa, dacă sâtem realişti, atunci când judecăm o femeie ca soţia lui Potifar.

În primul rând viaţa ei era goală, fără rost sau ţel. Ea era plictisită şi foarte probabil neglijată de bărbatul ei, care la rândul său era amator de plăceri. „Potifar nu avea altă grijă decât să mănânce şi să bea". Ca bărbat, era, evident, mai interesat de stomacul propriu decât de soţia lui. Până aci, pasiunea şi înflăcărarea ei pentru Iosif este uşor de înţeles şi de scuzat. Ea avea roabe care s-o servească, s-o îmbrace,

să-i pregătească mesele şi să îngrijească de casa ei. Biblia nu menţionează că ar fi avut copii. Chiar dacă ar fi avut, ei ar fi fost îngrijiţi de doici. Femeia nu avea niciun fel de lucru, nimic care să-i ocupe timpul şi puterile. După părerea ei, ea nu avea nimic de oferit afară de persoana ei proprie. Era singuratică, neglijată în toate privinţele şi trebuie că a simţit permanent că a dat faliment în toate.

Fac toate acestea ca purtarea ei faţă de Iosif să fie scuzată şi chiar justificată? O chestiune banală, desigur! Însă numai în acest fel s-ar putea explica purtarea ei.

Vom fi scutiţi de orice surpriză dacă ne vom duce un pas mai departe în gândirea noastră şi anume, că această femeie nu a cunoscut pe Dumnezeul lui Iosif. Şi oricine care nu îl cunoaşte I pe acest Dumnezeu, are calea deschisă să se comporte în multe I feluri nelegiuite. Soţia lui Potifar nu era atât de imorală, cât era de amorală.

Foarte probabil, la educarea ei religioasă n-a contribuit nimeni Cure să-i dea o indicaţie că acţiunile ei erau păcătoase. Chiar dacă ar fi existat o colecţie de reguli morale folosite pentru i iişlerea şi educarea ei, ea nu se bizuia pe nicio putere supranaturală, care să o ajute, aşa cum făcea Iosif.

Aceasta este cheia comportării noastre; noi trebuie să facem Aprecierile noastre bazate pe acest fond: persoana despre care ne pronunţăm, cunoaşte ea pe Dumnezeul Cel Viu, aşa cum îl cunoaştem noi pe Iisus Hristos? Am folosit noi suficientă energie îi timp, cugetând la purtarea cuiva (oricât de păcătos ar fi), ştiind foarte bine că acea persoană nu-l cunoaşte pe Iisus Hristos? Dacă I i nu-L cunoaşte, nu-L urmează, nu-L iubeşte, cum putem aştepta i ca să se comporte ca şi când L-ar cunoaşte? Când aşteptăm ca „persoană să se comporte ca şi un credincios al lui Hristos, ştiind Wne că ea nu este în Hristos, ignorăm puterea crucii lui Hristos.

11 rmaşii lui Hristos sunt cei din urmă care să fie îndreptăţiţi a lldeca pe alţii, dacă într-adevăr ei înţeleg motivul pentru care IIUS şi-a dat viaţa pe cruce, cauza pentru care era necesar ca El, i moară pentru lume.

Capitolul 8

Iochebed

Mama lui Moise.

„Prin credinţă a fost ascuns Moise trei luni de părinţii lui când s-a născut, pentru că vedeau că e frumos copilul şi nu s-au lăsat înspăimântaţi de porunca împăratului". Evrei 11: 23 De citit Exod 2: 1 – 22; 6: 20; Fapt. Ap. 7: 20.

În anii din urmă, femeile s-au ridicat la locuri de frunte în viat popoarelor lumii şi s-au dovedit capabile în toate domeniile d activitate. Dar pentru orice femeie care este şi mamă, nicio cinst nu-i mai mare decât să fie mama unui fiu ilustru. De câte ori un o ajunge celebru, lumea îndată este curioasă să ştie ce fel de femeie fost mama lui.

Deşi Moise, dătătorul Legii, conducătorul fiilor lui Israel, omu' ales de Dumnezeu, este omul cel mai de seamă din istoria evreilor totuşi foarte puţin s-a spus, sau s-a scris despre mama lui. Numele ei este pomenit doar de două ori în Biblie. Dar citind printre rânduri şi studiindu-i caracterul, prin viaţa lui Moise, ne dăm seama; că a fost mama minunată a unui fiu însemnat.

În casa evreului din vechime, era întotdeauna mare bucurie când se năştea un copil de sex bărbătesc. Copilul de sex femeiesc era de aşa mică importanţă, încât în prima enumerare a membrilor acestei familii despre care este vorba, nu sunt pomeniţi decât cei doi băieţi: „Aaron" şi „Moise". Într-a doua însă, „Miriam" sau Maria, sora lorj apare şi ea la coada listei, deşi era copilul cel mai mare. Un nor negru întuneca fericirea acelei case când se născu Moise, al doilea băiat şi ultimul copil. Cu puţin timp înainte „Faraonul care nu cunoscuse pe Iosif", temându-se ca nu cumva evreii, care se înmulţeau cu repeziciune, să devină un pericol pentru statul egiptean, dăduse această poruncă: „Să aruncaţi în râu pe orice băiat ce se va naşte".

Inima lochebedei se strângea când se uita la chipul drăgălaş a acestui „copil frumos". Oare de aceea se născuse ca să fie înecat aşa cum poruncise împăratul? Atunci, instinctul puternic can îndeamnă pe orice mamă să apere viaţa puiului ei, se trezi în ea şi o hotărî să-şi salveze pruncul. îl va ascunde cât va putea şi apo: Dumnezeu o va învăţa ce să facă.

În primele trei luni, dacă copiii de ţâţă sunt sănătoşi şi au

îngrijirea i uvenită, ei dorm de obicei optsprezece ore şi chiar mai mult din i ele douăzeci şi patru ore ale zilei. Astfel, aflăm că Iochebed ştia *cum ţi* îngrijească de copilaşul ei. Desigur că era scăldat şi ţinut curat şi îngrijit şi i se dădea de mâncare regulat, altminteri n-ar fi putut i. mâne ascuns.

Biblia nu ne spune unde l-a ascuns. Poate că o îi fost pitit cu grijă după vreun teanc de aşternuturi, lăsând o deschizătură pentru aer proaspăt, sau în vreo peşteră mică de prin apropiere. Priceperea unei mame găseşte mereu un loc. Dar lunile zburau repede şi pl iincul dormea şi se făcea voinic. Acum era mai puţin somnoros. Îi plăcea să azvârle din picioare şi să dea din mâini, iar când plângea, îşi irăta vocea puternică. Mamă-sa îşi dădu seama că venise timpul l mei trebuie „să-l lepede" (Fapt. Ap. 7: 21). Prin credinţă fusese el mut ascuns timp de trei luni (Evrei 11: 23); tot prin credinţă ea va nu crea să-l scape din nou. Nu s-a aşezat jos să plângă şi să spună: Aşa este voia Domnului ca el să fie lepădat, eu nu pot face nimic". Nu! Se ruga şi în acelaşi timp lucra şi plănuia cum să scape viaţa acestui copil nepreţuit.

Chemă pe Miriam şi culegând împreună cu ea fire de papirus, cu mult curaj şi cu grijă îi făcu un coş de papură (papirus) şi-l unse cu lui şi smoală (Exod 2: 3). Coşul era destul de încăpător şi nu intra. ipa în el. Desigur că ea l-a căptuşit cu ceva moale şi plăcut, făcând din el un cuib călduţ pentru scumpul ei copilaş. Îi dădu să mănânce li îl aşeza în barca lui în chip de coş şi în scurt timp adormi. Iochebed duse apoi coşuleţul jos la Nil şi-l aşează între trestiile de lângă mal şi în apropiere de locul unde ştia ea că va veni prinţesa, fiica lui Faraon să se scalde.

Probabil şi-a făcut ea socoteala, că pruncul ar fi la loc mai sigur acolo decât în altă parte. Cel puţin în acest loc, soldaţii egipteni n-ar fi venit să caute copii evrei, ştiind că este locul unde făcea baie fiica Faraonului. Şi apoi, ea era sigură că dacă prinţesa ar vedea coşuleţul i s-ar uita în el, surâsul îngeresc al copilului ei frumos ar deştepta în mima ei toată dragostea înnăscută în orice femeie pentru un copilaş.

Ce se va întâmpla după aceea, nu ştia. Ea făcuse tot ce putu. Ea însă avea ferma încredinţare care-i spunea că Dumnezeu va face restul.

Aşadar, lăsând-o pe mica Miriam, în care avea toată încrederea, să păzească coşul, ea se duse acasă să îngrijească de Aron şi să

gătească de mâncare pentru Amram, soţul ei. Poate că-i spuse lui Miriam ce.1 facă dacă va veni prinţesa şi va deschide coşul; sau poate că Miriam va fi lucrat din proprie iniţiativă, căci ea era înzestrată cu aceeaşi pricepere ca şi mamă-sa. La timpul cuvenit prinţesa veni şi Văzând coşul, dădu ordin să-i fie adus. Dar, contrar aşteptărilor mamei, când copilaşul văzu un chip străin – probabil că nu mai văzuse pe altcineva decât pe mamă-sa şi pe Miriam – guriţa lui, în lou să zâmbească şi să surâdă, se strâmbă şi începu să plângă. Lacrimild mişcară inima prinţesei poate mai mult decât ar fi mişcat-o surâsul şi prinţesa se hotărî să adopte copilul. Repede, Miriam îşi juca rolul şi în scurt timp Iochebed îşi strângea din nou băieţaşul la piept.

Ce fericită era acum familia care se strânse la un loc în sear J aceea! Cum se bucura inima mamei plină de o veselie nespusă! Copilaşul era din nou al ei; nu mai trebuia ascuns, ci putea să sal joace în lumina soarelui măreţ al Egiptului şi să crească şi să sej dezvolte, iar ea îl va putea învăţa până când se va face destul de marel ca să se poată duce să locuiască la palat.

Oare Iochebed o fi fost vreodată ispitită să-şi crească copilul spre a deveni prinţ egiptean? Poate într-o zi va ajunge Faraon? Cel uşoară va fi atunci viaţa pentru el! Va avea bogăţie şi putere. Ce minunat ar fi să-şi vadă fiul purtând veşminte împărăteşti şi săj meargă într-un car, în timp ce poporul s-ar arunca la pământ în fatal lui! Dragostea ei de mamă şi ambiţia ei, voiau onoruri şi bogăţiei pentru acest „copil frumos" şi mândru al ei. Cine ştie dacă nu-şi va fi zis în sinea ei: „Poate că mi-e dat să ajut la împlinirea făgăduinţei lui I Dumnezeu rostită către Sara: „Împăraţi de noroade vor ieşi din ea" (Gen. 17: 16). El va fi un împărat bun şi va apăra pe fraţii lui evrei. I Totdeauna este uşor de găsit motive puternice pentru ceea ce vremi să facem. N-am putea s-o condamnăm pentru astfel de gânduri, l dacă-i vor fi trecut prin minte. Oare, Domnul nostru Iisus n-a fost şi El ispitit în pustie când i se ofereau împărăţiile pământului?

Dar Iochebed era fiică de evreu şi se trăgea din Levi. Ea nu-şi putea învăţa fiul să se plece zeilor egiptenilor şi să se uite de sus l-ai fraţii lui. Ispita, dacă va fi fost, trecu repede. Iochebed se apucă serios să-şi crească copilul ca evreu adevărat, care să recunoască şi să se

închine singurului Dumnezeu. Aşa de mare era influenţa ei, încât „Moise când se făcu mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului, socotind ocara lui Hristos o bogăţie mai mare decât comorile Egiptului", (Evrei 11: 25 – 26).

Ne-o putem închipui pe Iochebed, ajutată de Miriam, învăţându-l pe micul Moise să facă primii paşi şi să rostească primele cuvinte. Apoi, pe măsură ce se dezvolta în trup, ea va fi început să-i cultive şi mintea. În zilele noastre, când avem la dispoziţie toată Biblia şi toate mijloacele de a învăţa din ea, este lucru uşor; dar Iochebed ce avea la îndemână? Cele „Zece Porunci" nu fuseseră încă date (propriul ei fiu avea să le aducă peste 40 de ani), Psalmii nu erau scrişi, Isaia încă nu profeţise, Solomon încă nu vorbise şi nu culesese „Proverbele", iar poveştile frumoase despre Rut şi Estera încă nu fuseseră spuse; Mesia, care avea să înveţe lumea să dea atenţia cuvenită copiilor mici, încă nu venise. Tot ce avea ea, era tradiţia familiei, pe care o l iiim în Geneza şi propria-i experienţă.

V.ilel, ea îi povestea lui Moise, cum în vremea de demult, Avram tatăl neamului lor, îşi părăsise căminul din Ur, din Chaldeca şi I.îi usc o călătorie lungă în ţara Canaanului. Aceasta era o ţară Inimoasă, cu zăpadă permanentă pe munţii înalţi; o îi trebuit desigur, să explice ce este zăpada, căci în ţara caldă a Egiptului! nu o văzuse niciodată. Îi va fi vorbit despre cedrii verzi ai Li-banului, despre florile frumoase de primăvară, despre struguri şi măsline, despre marea Galileei, cea frumoasă şi albastră şi despre Iordanul care curge în Marea Moartă, cea sărată; despre albinele i îi miere şi despre laptele gras, povestind toate acestea într-un Colorit aşa de cuceritor, încât băiatul era cuprins de dorul de a se duce în acea Ţară a Făgăduinţei.

11 neon, fără îndoială, Aaron şi micul Moise se vor fi certat pentru jucării sau animale mici făcute din lut, ca acelea pe care le vedem IXpuse azi în muzeele din Cairo. Apoi Iochebed le va fi povestit Cum Avram şi Lot au pus capăt certei lor, despărţindu-se. Aşa le va h spus şi băieţaşilor ei, că şi ei trebuie să se despartă până ce vor putea din nou să se joace paşnic împreună. Îi învăţă despre credinţa i CB mare a lui Avram şi despre salvarea minunată a lui Isaac. l nvestea

frumoasă a Rebecei adăpând cămilele, era cea care le plăcea foarte mult. Moise cunoştea bine cămilele, căci le vedea în fiecare zi. Va fi ascultat cu urechile ciulite când ea îi povestea despre I s-au şi Iacov, doi frăţiori ca şi el cu Aron. Îi plăcea de Esau, mătorul şi ar fi vrut ca Iacov să nu-i fi furat dreptul de întâi născut. Iochebed îi explică cum Dumnezeu nu ar fi putut să se folosească de un om ca Esau, însă putea face un om mare şi bun din Iacov. Dumnezeu putea face orice, chiar dacă era un lucru greu. Dar cel mai mult îi plăcea povestea lui Iosif. Ceilalţi erau parcă departe de loi, dar Iosif trăise chiar acolo, în ţara Egiptului, care era şi ţara lui şi în palatul unde avea să locuiască şi el când se va face mai mare. Dumnezeu făcuse atâtea lucruri minunate pentru Iosif. îl scăpase i [nd fraţii lui voiseră să-l ucidă. îl scoase din puţ şi din închisoare şi în cele din urmă îl făcu domnitor al Egiptului. Iosif era aşa de mare i de frumos, aşa de bun şi de iertător!

Apoi mamă-sa îl va fi scos la plimbare şi-i va fi arătat imensele remize de cărămidă uscată la soare, pe care le clădise Iosif şi unde adunase el grâne în timpul celor şapte ani buni, prin care scăpă nu numai viaţa egiptenilor, ci şi pe cea a tatălui său Iacov şi a neamului ui întreg. Apoi, la chemarea lui Iosif, Iacov şi toţi fiii lui, cu Familiile lor, veniseră să locuiască tocmai acolo în frumoasa lor ţară e ioshen. Ce zile fericite fuseseră acelea!

Alte ori, plecau şi se duceau la şantierele unde evreii făceau i. uămizi pentru egipteni şi vedeau ce cruzi erau aceştia. Faraonul acesta nu cunoştea pe Iosif, care murise de mult, astfel că asuprea crunt poporul evreu. Dar acum nu mai rămăsese mult până ce, ca, şi strămoşul său vestit, şi el va ajunge în palatul împăratului. Dumi nezeu avusese grijă de el şi-l scăpase din apele râului şi-l apărasd ca şi pe Avraam, Isaac şi Iacov. Nu trebuie să uite niciodată pa Dumnezeul tatălui său, nici suferinţele neamului mamei sale. Ştia că trebuie să înveţe tot ce va putea la palat şi într-o bună zi, cina ştie, Dumnezeu poate-l va folosi, cum l-a folosit pe Iosif.

În sfârşit, ziua veni. Mica familie se adună la un loc pentru ultima masă cu ciorbă, ceapă, linte şi usturoi. Apoi băieţaşul îşi luă rămas bun de la tatăl său, de la mama sa, de la frate şi de la soră. Mamă-sa îl luă de mână şi îl duse la palat, unde îl încredinţa fiicei lui

Faraonj care îl primi, îi dădu numele de „Moise" căci spunea ea: „l-am l scos din apă".

Orice mamă îşi poate închipui emoţiile tulburătoare ale Iochebedei când se întoarse acasă reluându-şi cu mult curaj ocupaţiile ei] de mamă şi de soţie. Ce mult simţea ea lipsa băieţaşului cu ochii limpezi! Dar credinţa care o întărise când şi-a ascuns pruncul! credinţa care o avuse când a lăsat coşul cu comoara lui de preţ între trestii, nu o părăsi nici acum. Dumnezeu îl va apăra şi în palat, aşa cum îl apărase în râu. În cursul celor şapte ani preţioşi, ea folosi tot ce i-a stat la îndemână ca să pregătească pe băiat pentru Dumnezeu; şi să-l înveţe istoria poporului său şi religia lui sfântă. Aşa de perfect îşi îndeplinise ea datoria, încât după patruzeci de ani „Moise care a învăţat toată înţelepciunea egiptenilor şi era puternic în cuvinte şi în fapte" (Fapte 7: 22), încă se închina la Unicul şi Adevăratul Dumnezeu, ca un „evreu între evrei" şi era bucuros să-şi poată da viaţa şi tot ce avea, pentru poporul lui.

Nu se ştie nimic precis despre moartea Iochebedei. Se poate că ea să nu fi aflat niciodată despre cinstea care i-a fost hărăzită fiului ei, de a fi ales de Dumnezeu să conducă pe fiii lui Israel prin Marea Roşie, la libertate. Ea nu a putut şti ce nimb glorios îi va acoperi numele de-a lungul tuturor veacurilor ce au urmat. Dar asta n-are importanţă! Ea şi-a făcut datoria în primele zile, aşa că cei şapte ani petrecuţi lângă mamă-sa au fost de mai mare însemnătate în viaţa lui Moise decât cei treizeci şi şapte de ani petrecuţii în palatul lui Faraon. Se cuvine toată cinstea Iochebedei, femeia-l credincioasă şi energică, care a fost MAMA LUI MOISE!

Capitolul 9

Maria sora lui Moise

Femeia nemăritată şi cu o viaţă neîmplinită

„Oare numai prin Moise vorbeşte Domnul? Nu vorbeşte oare şi prin noi? Numeri 12: 2. De citit Num. 12: 2 – 10; Deut. 24: 9

Maria şi mama sa lochebed, erau prietene. Influenţa prieteniei lui lui hebed a durat toată viaţa Mariei, lungă, folositoare şi clocoti-loare, (Exod 2: 1 – 11).

Nu ni se spune nimic despre activităţile Mariei în anii în care

fratele ei, Moise, trăia ca prinţ în palatul lui Faraon, nici în timpul I celor patruzeci de ani în care el era păstor al turmelor de oi în Madian. Nimic definit şi sigur nu se ştie despre Maria după întoarcerea în Egipt a lui Moise, plin de o hotărâre sfântă a lui IMimnezeu însuşi de a elibera poporul Său din robie. Însă.

cunoscând pe Maria aşa cum este (o cunoaştem şi ca fetiţă de şapte mi), putem fi siguri că viaţa ei a fost creativă, activă. Fără îndoială.

I Maria a fost preocupată de a servi poporul ei apăsat şi asuprit, l. iiuindu-se mereu cu Moise şi Aaron cu privire la următoarea lor mişcare.

Maria îşi iubea foarte mult neamul. De fapt este prima patriota menţionată în Biblie. Cu toată energia ei neobosită, inteligenţa şi Imeţea ei – o subtilitate evidentă se observă chiar pe când era Copilă – Maria era o naţionalistă. Ea a iubit poporul lui Israel şi ţie a lungul anilor asupririi egiptene, zelul ei părea să crească.

Maria iubea pe Dumnezeu, Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov. Ea avea credinţă în El. S-a încrezut în mod absolut în promisiunile lui Dumnezeu că va păzi şi va face din poporul evreu H mare naţiune.

Maria era prorocită şi în limba evreiască „prorocită" înseamnă o Irmcie inspirată şi dirijată de Dumnezeu să înveţe pe alţii voia lui Dumnezeu. Maria a putut învăţa pe alţii, fiindcă la rândul ei fusese bine învăţată de mama ei lochebed. Astfel, putem crede că ea a fost respectată, nu numai ca fiind sora fruntaşilor Moise şi Aaron, ci şi pentru meritele ei proprii. Prorocul Mica, vorbind despre perioa-il. i aceasta din istorie, acordă o importanţă egală Mariei alături de fraţii ei faimoşi, „Căci te-am scos din ţara Egiptului, te-am izbăvit din casa robiei şi am trimis înaintea ta pe Moise, Aaron şi Maria!" Domnul, (Mica 6: 4).

În ziua aceea glorioasă, când Dumnezeu, în sfârşit, a scos popori Său din Egipt, conducându-l prin Marea Roşie, Maria a mers! frunte, cântând primul imn naţional, (Exod 15).

„Maria, prorocită, sora lui Aaron, a luat în mână o timpană şi toate femeile au venit după ea, cu timpane şi jucând.

Maria răspundea copiilor lui Israel:

„Cântaţi Domnului, căci şi-a arătat slava; a năpustit în mare pe cal şi pe călăreţ”. (vers. 20 – 21).

Când apele furtunoase au acoperit forţele urmăritoare ale lui Faraon, pe ţărmul celălalt al Mării Roşii, Maria juca şi lovea zgd motos tamburina cu mâna ei bronzată, cântând cu vocea ei gutu ralâ o cântare de laudă lui Dumnezeu: „Cântaţi Domnului, căci E a biruit, El este glorios, El a năpustit în mare pe cal şi călăreţ! Maria cânta şi poporul cânta împreună cu ea, fiindcă erau salvaţi şi fiindcă Maria avea acel avânt care a făcut ca poporul să o urmezel Nu se ştie dacă Iochebed, mama Mariei era între cântăreţe, răst punzând elanului însufleţitor al Mariei în noaptea aceea, dar spifl tul ei a fost acolo, viu şi molipsitor, în această soră unică a lui Moise şi Aaron.

Maria, prima femeie patriot şi prima cântăreaţă amintită în Bibliei era însă şi o fiinţă cu greşeli şi slăbiciuni omeneşti. La câtva timp după trecerea Mării Roşii, Maria a suferit o grea cădere spirituală] Maria, cântăreaţă imnurilor de laudă, conducătoarea poporului, d început să fie geloasă şi plină de amărăciune împotriva fratelui ea iubit Moise, care a supărat-o pentru că luase de nevastă o femeie etiopeană. Nu numai că Maria a clevetit public împotriva lui Moise, instigând poporul împotriva lui, dar a început să folosească personalitatea ei puternică, ca să-l influenţeze şi pe Aaron. Dumnezeu însuşi şi-a luat răspunderea în această împrejurare şi a umplut inima lui Moise cu mai multă iubire, ca să zădărnicească şi să calmeze acreala mâniei Mariei. „Moise însă era un om foarte blând”, (Numeri 12: 3)

„Domnul S-a pogorât în stâlp de nor şi a stătut la uşa cortului”. El a spus lui Aaron şi Mariei: „Moise este credincios în toată casa Mea. Eu îi vorbesc gură către gură… Cum de nu v-aţi temuţi deci să vorbiţi împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?”

„Domnul S-a aprins de mânie împotriva lor şi a plecat.

Norul s-a depărtat de pe cort şi iată că Maria era plină de lepră] albă ca zăpada. Aaron s-a întors spre Maria şi iată că ea avea lepră”.

În resentimentul şi ura ei, ea deveni leproasă şi fratele ei blând şi bun, a vindecat-o când a strigat pentru iertare către Domnul, zicând: „Dumnezeule, Te rog, vindecă-o!” Domnul a zis: „Să fie închisă şapte

zile afară din tabără, după aceea să fie primită în tabără".

„Maria a fost închisă şapte zile afară din tabără. Şi poporul nu a pornit până ce a intrat Maria din nou în tabără", (Numeri 12: 14 – 15).

l'oporul lui Israel a dovedit respect şi devotament pentru Maria, aşteptând cele şapte zile cât a petrecut afară din tabără. Cb «i Mnise şi Aaron. Maria a murit înainte ca poporul ei să

(a şi Moise şi Aaron, Maria a murit înainte ca poporul ei să intre în „Ţara Promisă".

Poată adunarea copiilor lui Israel a ajuns în pustia Ţin în luna întâia. Şi poporul s-a oprit la Cades. Acolo a murit şi a fost îngropată Maria", (Num. 20: 1).

l'oporul a pornit din Cades şi au tăbărât la muntele I lor şi acolo a murit Preotul Aaron în al patruzecilea an după ieşirea copiilor lui Israel din ţara Egiptului". Aaron era în vârstă de o sută douăzeci şi trei de ani când a murit pe muntele Hor", (Num. 33: 38). Aceasta ne il; i o idee de vârsta înaintată a Mariei.

Tradiţia evreiască ne spune că înmormântarea ei a fost celebrată în modul cel mai solemn timp de treizeci de zile. Ea a murit fără i cunoască soţ sau copii, în pustia Ţin, aproape de Hebron. Căderea spirituală a acestei femei, de altfel evlavioasă, inimoasă „i curajoasă, ar putea fi urmare a stării ei de femeie nemăritată, ui cel puţin, un rezultat al faptului că ea a rămas nemăritată.

Noi ne îndoim însă, că Maria era geloasă numai fiindcă Moise a \ ui un partener de căsătorie şi ea nu a avut. Nu putem crede că era chiar aşa de simplu. Maria era o femeie multilaterală, cu însuşiri şi îi. isături complexe de caracter. Ea poate să fi fost sora stângace a lui Moise, dar nu avem bază pentru astfel de presupuneri şi nu ne vine „i credem că lipsa de frumuseţe a fost cauza că a rămas nemăritată. Noi o vedem pe Maria, ca pe o femeie cu un ideal mai mare decât nevoile ei personale şi deci nu a avut timp pentru căsătorie. Este idevărat că patriarhii au luat în seamă opiniile soţiilor în luarea deciziilor lor. În timpul Mariei, femeile de obicei nu aveau o carieră, nu erau independente. Maria era o femeie cu carieră, slujind o cauză de cea mai mare importanţă. Naţiunea nouă a lui Israel promisă de Dumnezeu în legământul cu strămoşii ei, a umplut orizonturile ei. Ba a simţit o misiune, o chemare

să jertfească puterile ei în formarea stei naţiuni.

De la mama ei Iochebed, ea a prins importanţa stranie a vieţii Fratelui ei mic, Moise şi a sprijinit acea nobilă acţiune de salvare, i md avea numai şapte ani. Ea a sprijinit pe Moise şi pe Aaron dându-le credincioşia şi sfatul ei în anii aceia în care Moise a pledat în faţa lui Faraon ca să lase poporul lui Israel să plece. Israelul şi ilestinul lui au umplut mintea, inima şi zilele Mariei. Dar când Moise I a căsătorit a doua oară cu o femeie necredincioasă religiei lui Israel, nu este de mirare că Maria a reacţionat cu supărare şi reculiment. Ea era geloasă, da, dar geloasă pe timpul şi energiile lui Moise. Israel avea nevoie de Moise. Ea era învoită ca să rămână nemăritată şi să-şi dea viaţa întreagă pentru cauza naţiunii ei iubite. De ce nu a putut face fratele ei la fel?

Toate acestea sunt speculaţiile şi presupunerile noastre. Problema aici, însă, nu este dacă Maria a avut dreptate să stea nemăritată, nil dacă Moise a avut sau nu dreptul să se căsătorească din nou. Aici este vorba despre prăbuşirea, despre căderea ei completă, omelnească de altfel, după ce ea fusese până aci atât de tare şi plină de avânt. Oricare ar fi fost motivul, omeneşte vorbind, ea pur şi simplu şi-a pierdut cumpătul şi a arătat mânie şi resentiment faţă de fratele, ei. Pentru un timp, fiica Iochebedei a făcut ceea ce mama ei nu a făcut în faţa tulburării emoţionale proprii – ea şi-a pierdut controlul sufletesc. Dar învăţătura Iochebedei a rezolvat încurcătura, a salvat situaţia delicată. Mama lor i-a învăţat pe cei trei copii ai ei să creadă în Dumnezeu. Moise a putut sări în ajutorul surorii sale, dragostea lui Dumnezeu revărsându-se deplin din inima lui pentru ea. Se vede, că şi Aaron s-a întors la calea iubirii şi a colaborării. Desigur, la urmă şi Maria s-a îndreptat. Nu se mai menţionează neînţelegeri sau invidii în viaţa lor. Ea a trăit restul anilor ei mulţi, aşa cum o poate face oricare femeie, măritată sau nu, în mod fructuos, creativ, servind pe cei din jurul ei cu dragoste, arătând interes în problemele sociale şi religioase, fără mânie, fără resentiment, fără gelozie în inimă.

De fapt, această singură perioadă întunecată, tulburată, a vieţii Mariei a fost luminată complet de iubirea răscumpărătoare, vindecătoare, aşa că departe de a dăuna, sau a lăsa în viaţa ei o

cicatrice, evenimentul a lăsat pe Dumnezeu să lucreze la o sporire, la o intensificare spirituală în viaţa ei!

Poate nimeni nu a cerut mâna Mariei. Poate ea nu a fost atră-jgătoare. Biblia nu ne dă nicio indicaţie că ea s-ar fi măritat vreodată. Singurătatea, resentimentele, poate anumite stări de neîmplinire în viaţă s-au răsfrânt asupra Mariei în mod pozitiv, putându-se realiza din plin într-o cântare de laudă în slujba Dumnezeului ei pe care L-a iubit şi care şi astăzi poate mângâia orice femeie care şi-ar de-plânge soarta, că este singuratică. Maria şi-a câştigat dreptul să ne amintească că o femeie nemăritată poate trăi pe deplin creativ, pentru că „EI Şi-a arătat slava" după cum ea cânta în acea zi memorabilă de ceealaltă latură a Mării Roşii. El a biruit, El a triumfat!

Acolo unde Dumnezeu este centrul în viaţa omului, creativitatea trebuie să fie prezentă, activă, fiindcă El însuşi este Dumnezeu Creatorul.

Capitolul 10

Rahav

O desfrânată care s-a întors la Dumnezeu

„Domnul, Dumnezeul vostru esic sus în ceruri şi jos pe pământ". Iosua 2: 11.

Rahav verifică funia lungă, groasă, cărămizie, cu capătul înnodat, legănându-se încet în vântul cald de seară, mişcându-se încoace şi încolo la fereastra casei ei din Ierihon. Rahav era frumoasă şi binei Cunoscută în oraş, populară cu oamenii care s-au adăpostit mereu II olo cu caravanele şi cu oamenii din Ierihon. Toţi cunoşteau casa l zidită din cărămizi uscate la soare, lângă zidul cetăţii, între cele două ziduri duble ale oraşului. Veselia, vinul şi abilitatea de a spune basme cu cocoşul roşu, erau atât de bine cunoscute ca şi casa ei.

De mai multe săptămâni, ea verifica zilnic funia cărămizie, grea, legată de casă. Nu este permis ca funia să fie destrămată nici pe cea mai mică porţiune. Ea trebuie să fie legată sigur de casă, trebuie să (le destul de tare ca să susţină greutatea fiecărui membru al familiei iubite. Ea va fi mijlocul salvării, când în sfârşit, israeliţii tăbărâţi cum la marginea răsăriteană a Ierihonului, la Ghilgal, vor ataca etatea şi o vor

cuceri.

Rahav nu avea nicio îndoială că ei vor cuceri cetatea. Ea aştepta. \sleptau şi ceilalţi cetăţeni ai Ierihonului, dar ei aşteptau cuprinşi de panică, înspăimântaţi şi ascunşi în casele lor. Chiar oamenii puternici, care au băut în cârciuma ei, aveau în vorbirea lor /romotoasă şi în înjurăturile lor, un tremur. Zilele treceau. Rahav nu înceta de a le aduce aminte că ei nu au de ce să se teamă de oamenii lui Israel, ci mai mult de Dumnezeul lor.

„Dumnezeu? Ce ştii tu, femeie, de Dumnezeul lor" întrebau ei.

De altfel, ce ştie o femeie ca tine despre oricare dumnezeu?"

Oameni grosolani şi aspri, râdeau de Rahav, dar nu reuşeau să o supere. O linişte, o pace a cuprins pe această femeie a cărei viaţă se scurse până acum în vânzarea vinului şi în veselia acestor oameni care şi-au cheltuit banii şi şi-au petrecut orele lor libere în locuinţa li, înainte, ea ar fi avut mereu câte un răspuns obscen, trivial, pentru li, Acum însă nu! Era calmă şi tăcută. La urma urmelor, promisese celor doi oameni, Salma şi Caleb, care au venit ca iscoade de la liraeliţi, că dacă ei vor promite protecţie şi siguranţă pentru ea şi familia ei, va păstra secretul atacului israeliţilor în viitorul apropiat.

63

De ani de zile, Rahav auzise de minunea de la Marea Roşie, cunj Domnul a secat apele mării şi a condus pe poporul Său în siguranţa şi fără vătămare la ţărmul celălalt al mării, (Iosua 2: 9 – 11). Toţi anf auzit şi am crezut istoria aceasta, apoi a adăugat: „De când am auzi lucrul acesta, ni s-a tăiat inima şi toţi ne-am pierdut nădejdea înaintea voastră". Apoi, în ziua când Rahav a ascuns iscoadele în grămada de in înalt, nemeliţat, ce se afla la uscat pe acoperişul case ei, ea le-a mai spus cu toată convingerea: „Ştiu că Domnul v-a dat ţara aceasta, căci ne-a apucat groaza de voi şi toţi locuitorii ţării tremură înaintea voastră… căci Domnul, Dumnezeul vostru Dumnezeu sus în ceruri şi jos pe pământ".

„Acum, vă rog, juraţi-mi pe Domnul că veţi avea faţă de ca şi tatălui meu aceeaşi bunăvoinţă pe care am avut-o eu faţă de voi Daţi-mi un semn de încredinţare, că veţi lăsa în viaţă pe tatăl meu pe mama mea, pe fraţii mei, pe surorile mele şi pe toţi ai lor şi că ne veţi

scăpa de la moarte".

Cei doi bărbaţi i-au răspuns: „Suntem gata să murim pentru vă dacă nu ne daţi pe faţă şi când Domnul ne va da ţara aceasta, ne vorrj purta cu tine cu bunăvoinţă şi credincioşie".

Astfel, Rahav verifica în fiecare zi funia groasă şi aştepta. Ca să ni dea pe faţă iscoadele israeliţilor, în ziua când aceştia au venit să vadă cetatea din locul cel mai avantajos al casei sale dintre ziduri, ea i-l protejat, minţind pe concetăţenii ei. Acum fără nicio cunoştinţă personală a Dumnezeului lor, ea aşteaptă încrezătoare că acest oameni ai Lui îşi vor ţine promisiunea dată. Ea i-a coborât cu acei funie groasă şi i-a ajutat să scape de urmăritorii lor, (Iosua 2: 15 – 16), La plecare cei doi bărbaţi i-au spus: „La intrarea noastră în ţară leagă funia aceasta de fir cărmiziu la fereastră, prin care ne-ai coborât şi strânge la tine în casă pe tatăl tău, pe mama ta, pe fraţii tăi şi pe toată familia tatălui tău". Astfel, în ziua când Ierihonul va cădea în mâinile lor, ei vor fi în căutarea funiei, după înţelegerea lor.

Însă. Israeliţii se deosebeau de alţi oameni. Metoda lor de ataci punea la încercare nervii tuturor cetăţenilor din cetatea cu ziduri duble. A fost un atac încet, dar înspăimântător pentru oamenii taci ai Ierihonului. Israeliţii au venit spre cetate în procesiune înceată tăcută, cetele lor producând teroare în cei dinlăuntrul cetăţii. CJ metode de apărare ar putea folosi uriaşii Ierihonului împotriva tăcerii şi lipsei de putere militară, căci numai cei câţiva oameni care erau în capul oştirii, purtau suliţe şi săgeţi! Ceilalţi erau îmbrăcat cu haine ceremoniale lungi şi largi şi purtau un obiect ciudat dd lemn, asemănător unui chivot, învelit cu perdele grele şi aşezai pe drugi de lemn. Alţii aveau trâmbiţe din corn de berbece şi păi şeau rar, cu pasul ferm. Şirul lung al israeliţilor şerpuia mai sus de tabăra de la Ghilgal, spre cetatea cu ziduri înalte. Porţile cetăţii păreau acum zadarnice fiecărui cetăţean care putea privi de pe

Idurile înalte la mulţimea poporului lui Israel.

În timp ce şirul straniu al biruitorilor avansa, tensiunea creştea.

I ui apropiat atât de mult încât se puteau vedea bine cornurile de berbece, numite şofari. După ce au înconjurat cetatea Ierihonului în

Iii ere, fără grabă, fără să arunce vreo suliţă şi fără să folosească

nici măcar o săgeată, oamenii care purtau şofarii curbaţi, au despicat

Iii era cu strigăte de groază şi de spaimă, încât părea că se zguduiau i-moliile întărite ale cetăţii. Tot atât de tăcuţi ca mai înainte, liraeliţii se întorceau liniştiţi în tabără lor, la Ghilgal. Timp de şase a avut loc aceeaşi paradă stranie. Înăuntrul cetăţii zăvorâte.

r) ai marii Ierihonului tremurau de frică şi unii dintre ei, de teamă.

I; în pierdut complet cumpătul.

Rahav aştepta. Avea familia strânsă în jurul ei, iar funia groasă, Clrămizie era aşezată la locul convenit.

În ziua a şaptea, şirul oamenilor în marş a apărut din nou. De data aceasta însă toţi „s-au sculat în zorii zilei şi au înconjurat, în laşi fel, cetatea de şapte ori".

„A şaptea oară, pe când preoţii sunau din trâmbiţe, Iosua a zis poporului: „Strigaţi, căci Domnul v-a dat cetatea în mână!" (Iosua 6 16). Ei nu s-au mai întors la Ghilgal, ci la sunetul strident al ininbiţelor, al şofarului şi la porunca lui Iosua, conducătorul, poporul a strigat atât de tare şi de asurzitor, încât zidurile cetăţii le fi honului s-au prăbuşit.

Dar porunca lui Iosua a fost: „Să lăsaţi cu viaţă pe curva Rahav di pe toţi cei ce vor fi cu ea în casă, pentru că ea a ascuns pe lolii care-i trimiseserăm noi".

„Tinerii, iscoadele, au intrat şi au scos pe Rahav" şi toată familia M II nul câte unul a coborât pe funia cărămizie până la pământ. I'i<omisiunea a fost respectată de iscoade şi Rahav, cu familia ei. ui dus cu biruitorii, de data aceasta, afară din cetatea prăbuşită, plină de cadavre, împrăştiate pretutindeni. Desigur că membrilor familiei lui Rahav le venea greu să creadă rău în viaţă şi în afara primejdiei, pe când se apropiau de tabăra liraeliţilor, în noaptea aceea. Dar nu şi Rahav! Căci ea crezuse de mult în Dumnezeul al cărui nume nu L-a ştiut.

(ele două iscoade care au fost ascunse pe acoperişul casei lui Rahav şi care au intervenit pe lângă Iosua pentru scăparea ei şi au ialvat-o pe ea şi familia ei, au fost Caleb şi Salma. (1 Cronici 2). ilma era din linia lui Iuda, fiul lui Iacov sau Israel. Tamar, nora lui Iuda a avut gemeni, pe Pereţ şi Zerah (1 Cronici 2: 4). Pereţ a avut doi Iii: Hetron şi

Hamul. Ram a fost fiul lui Hetron şi tatăl lui Nahşon, care a fost tatăl lui Salma, care a născut pe Boaz, al doilea bărbat al lui Rut, Boaz a născut pe Obed. Obed a născut pe Işai, iHtăl regelui David (1 Cron. 2: 12).

Se spune că Rahav s-a măritat cu Salma, unul din spionii caa au salvat-o. Astfel, ea însăşi a devenit o evreică şi mama lui Boaz soţul lui Rut, al căror fiu Obed a născut pe Işai, tatăl lui David din a cărui linie s-a născut Iisus (Mat. 1: 4, 5; Luca 3: 32).

Două lucruri sunt de remarcat şi merită să fie amintite femeilor de astăzi din partea lui Rahav.

În primul rând, Dumnezeu nu se sperie de întunericul care sf găseşte în inima omenească. Inima Rahavei a fost întunecată până când a început să creadă istorisirile auzite despre Dumnezeul /\i Avraam, a lui Isaac şi Iacov. Chiar şi o fărâmă de credinţă face ca în inima omenească să licărească o lumină. Dumnezeu ştie aceasta şi acţionează corespunzător. Noi nu ţinem în seamă această realitate şi astfel uităm să colaborăm cu El. Fără credinţă în Dumnezeu, inimq omenească – fiecare inimă omenească – se află în întuneric. Dumnezeu însă este lumina lumii şi El risipeşte întunericul din inima şi viaţa omului. i

Cei mai mulţi dintre noi am fi înclinaţi să înlăturăm sau să trei cern cu vederea pe Rahav, cu un zâmbet de condamnare, ori în cel mai bun caz, de dispreţ; la urma urmei ea a fost „o femeie cu reputaţie proastă", o curvă. i

Lucrul zguduitor şi şocant nu este întunericul inimii lui RahaJ înainte ca ea să creadă în Dumnezeu. Faptul şocant este că noi femeile creştine uităm despre întunecimea inimilor omeneşti şi despre îndurarea hotărâtă a lui Dumnezeu. El nu s-a întrupat, n-a venit în lumea noastră să condamne sau să arate dispreţ sau des-l considerare trufaşă oricărei fiinţe omeneşti. El a venit să răscumpere şi să mântuiască. Aşa cum a salvat-o pe Rahav şi familia ei] poate să ne mântuiască şi pe noi.

A doua învăţătură care trebuie să fie memorată, este aceasta! Dumnezeu, ca să ne folosească pentru scopurile Sale, nu aşteaptă până când noi să fim desăvârşiţi sau să fim stăpâniţi numai de gânduri înalte şi curate. Nicio fiinţă omenească, nimeni nu este cu adevărat gata, pregătit să fie un instrument al lui Dumnezeu! Este culmea aroganţei

spirituale să credem că putem fi aşa ceva. El aşteaptă doar semnul credinţei, care a fost atât de evident şi clar în femeia aceasta, Rahav şi apoi începe El să pună în mişcare puterea Sa răscumpărătoare. Să zicem că motivele ei erau ambigui, că ea a vrut să-şi salveze viaţa ei şi a familiei, dar ea a avut şi credinţă. Ea a recunoscut şi a mărturisit existenţa şi puterea Dumnezeului lui Israel şi El a binevoit să o întrebuinţeze, ştiind că mai târziu, El va putea limpezi motivele lui Rahav.

Dumnezeu, care vine întotdeauna în întâmpinarea noastră, care] ne caută, care se interesează de noi, lucrează cu noi oriunde na aflăm şi aşa cum suntem. El foloseşte puterea Sa proprie ca să na schimbe şi să ne transforme zi de zi în chipul Său.

Capitolul 11

Debora

O femeie din vremuri străvechi

„Până când m-am sculat eu, Debora, până când m-am ridicat eu, ca o mamă, în Israel". Judec. 5: 7. De citit Jud. 4 şi 5.

(îteodată, cea mai bună fiinţă din ţară este o femeie. Şi când vine i 11 imp, toate legile şi tradiţiile făcute de bărbaţi, nu o pot opri de a i… aducătoare. Erau mulţi bărbaţi în Anglia când Elizabeta ajunse ti gină, totuşi toţi primeau porunci de la buna suverană.

I iau grele vremurile când s-a ivit Debora (o albină) şi în tot i iruelul nu era niciun bărbat care să fie în stare să salveze poporul din nefericita situaţie în care se găsea. Iabin şi fuseră erau spaima şi Hrănii ţării. În Zabulon se găseau cârmuitori şi în Machir căpetenii. 11 îi ci nu erau vrednici să-şi scape ţara de sub asupritorii ei. Fiii lui le iihen au fost mari în sfaturi şi puternici în hotărâri, cu toate acestea au rămas ca să asculte behăitul turmelor. Galaadul nu şi-a părăsit locuinţa de la răsăritul Iordanului. Dan a stat pe corăbiile lui. v.it's a odihnit pe limanurile de la marginea mării. Era nevoie, mare nevoie, de un om energic şi curajos. Ehud cu pumnalul său murise şi Şamgar cu otigul de plug nu mai era.

Apoi în acele vremuri se credea că femeia este mai prejos decât îmi hatul. Faptul că nu se găsise un bărbat care să conducă şi că i „iporul nu era gata să asculte de o femeie, arăta starea decadentă în

Otre căzuse naţiunea. Nu ştim mult despre Lapidot soţul Deborei. El i fost un om de treabă şi cel mai bun lucru care îl ştim despre el, este 11 nu a încercat să conducă pe Debora. Când bărbatul este slab şi moale, iar femeia este tare şi ageră, ea va fi capul adevărat al casei. I le multe ori o soţie, deşi ţine frâiele, încearcă totuşi să înfăţişeze lucrurile în aşa fel încât bărbatul ei să pară un om mare, dar de Obicei lumea observă foarte curând cine este stăpânul în casă.

Slavă Domnului pentru femeie, atunci când bărbaţii sunt nepuiiicioşi. Dacă Dumnezeu găseşte un om destul de mare şi tare, îl pune1 pe acesta în frunte, dacă nu, atunci cheamă o Debora.

Micile sate ale lui Israel erau pustii. Poporul fugise de soldaţii lui lîbin care erau tâlhari şi jefuitori. Ce privelişte! O ţară plină de i mi baţi laşi, fără inimă, fără curaj şi fără arme! Era o stare disperată i pentru cel mai bun general, nicidecum pentru o femeie. Fuseseră

Ile negre când Ehud şi cu Şamgar aduseseră libertatea, însă ei erau

Oameni viteji, puternici şi cu arme bune. Totuşi trebuia făcut ceva şi femeia de sub finic a auzit o chemare: „Trezeşte-te, trezeşte-Debora! Trezeşte-te, trezeşte-te!” Şi când Debora s-a trezit, s –, petrecut lucruri mari.

Barac înseamnă fulger, dar el n-a putut fulgera decât alături q Debora. Unele femei moderne cred că numai atunci vor putea fac lucruri mari, dacă vor da la o parte pe bărbaţii lor. Această eroină vremurilor străvechi a vrut ca Barac să aibă toată slava biruinţei, ia când sărmanul om s-a temut să meargă singur, ea a plecat împreunţ cu el şi Domnul i-a dat ei onoarea pe care a meritat-o. Debora a fos gata să conducă poporul lui Israel atunci când împrejurările grele ai cerut aceasta. Israel era pe vremea decăderii sale. Carele lui Iabifl cutreieraseră timp de 20 de ani ţara. Evreii umblaseră zeci de ani după fructul oprit. Ei alergară după zei străini şi urmarea acestoi rătăciri a fost întotdeauna robirea poporului de către păgânii din jurj la strigătul lor, Iehova ridicase câte un erou, dar de data aceasta ni se găsea niciunul. Dumnezeu nu a găsit niciun bărbat în Israel I era silit să cheme pe Debora. Ea era căsătorită, însă Lapidot a fosij destul de priceput ca să nu se amestece în treburile ei. Ea era deji judecător în

Israel: „Ea şedea sub finicul Deborei, între Rama şi Betel, în muntele lui Efraim şi copiii lui Israel se suiau la ea, ca să fie judecaţi" (Judec. 4 şi 5). Aici ni se spune mai mult decât ni se pare hi prima vedere. În acele vremuri, când numele simplu de bărbat era titlu de superioritate, era ceva cu totul neobişnuit ca o femeie să facă pe judecătorul. Debora a fost o femeie înzestrată cu o minte şi un caracter cu totul neobişnuit. Ea n-ar fi putut câştiga respectul şi încrederea poporului dacă ar fi fost slabă. Ei s-au încrezut nu numai în judecata ei bună, ci şi în cinstea ei. Oamenii nu se supun de bunăvoie unei judecăţi în care nu au încredere. Chiar şi astăzi este q mare noutate când o femeie se aşază pe scaunul de judecată în vreun tribunal, ca să judece pe oameni. Totuşi, acum trei mii de ani această femeie, vrednică, era cea mai înaltă curte de apel din ţara iudaică. Nu exista vreo lege care să-i silească pe oameni să-şi aducă înaintea ei neînţelegerile; ei veneau de bunăvoie la picioarele acestui judecător însemnat. Era mult de lucru sub finicul bătrân, unde o ţară întreagă venea cu neînţelegerile ei spre a fi rezolvate de Debora. Nu găsim nicio urmă de vreo plângere sau vreun apeli contra hotărârilor ei; se vede că ele au făcut pe oameni să plece acasă mulţumiţi.

În timp ce alţii nu cunoşteau legile din Israel, din pricina Nepal sării lor, Debora era stăpână pe ele. Ultimul cuvânt asupra legilor lua Israel era al acestei femei de sub finic. Tribunalul ei nu avea multă pompă şi măreţie. Acolo nu erau scaune înalte, nici săli lungi şi nici ferestre întunecate. Totul era deschis ca şi inima femeii cară şedea simplă, sub un finic, cu legea Domnului în mână. O naţiunea întreagă stătea la picioarele acestei femei. Debora şi finicul ei ocu§

I. i un loc în istoria justiţiei, căci aceea care a adus o întreagă na-lune la picioarele ei prin priceperea şi caracterul ei, nu a fost o li hi ic de rând.

Debora a fost mai mult decât un judecător, ea a fost o prorocită *t* Domului. Ea a stat de vorbă cu Domnul şi a vorbit din partea

I ui. I-a trebuit o mare tărie de caracter ca să rămână credincioasa

Im Iehova, în timp ce poporul lui Israel rătăcea pe la alţi zei.

Spuneţi ori ce vă place despre femei, însă faptul că Dumnezeu a

orbit prin ele şi s-a folosit de ele, rămâne. O femeie a fost aceea a păstrat viu cuvântul Domnului într-un timp întunecat de edinţă şi rătăcire. Unii cred că Dumnezeu a vrut ca femeile i fie mai prejos decât bărbaţii, însă lor le va fi greu să explice

Cazul Debora. Dumnezeu a aşezat-o pe ea în fruntea şi nu în mina armatelor lui Isrrael. Ea a fost cea mai mare forţă în Israel nmp de 50 de ani.

Nu a fost o întâmplare faptul că mişcarea pentru recâştigarea libertăţii evreilor a pornit de sub finic, căci nu era alt loc în Israel nude să fie aşa de multă viziune şi curaj pentru un astfel de început. I îi ce cred în Dumnezeu şi stau lângă legea Lui, lângă dreptate şi lângă viaţa curată, au fost întotdeauna apărătorii libertăţii. Când Iisus i. pus: „Unul singur este învăţătorul vostru şi voi toţi sunteţi fraţi", I I a dat lovitura de moarte oricărei dictaturi de pe pământ. Debora a Fost aceea care a reînviat speranţa în poporul lui Israel şi dorul după libertate. În acelaşi timp, cu umilinţa ei femeiască, ea a trimis pe Barac, care era un om de seama şi pe care a crezut că poporul îl va nuna. Debora i-a făgăduit biruinţă dacă se va sui pe muntele Tabor cu armata sa. Însă Barac nu era destul de tare şi de viteaz ca să fie comandantul suprem al armatelor lui Israel. Debora a încercat să-l facă erou naţional, el însă nu era bun de aşa ceva. Debora trebuia să încerce lucruri noi şi să adauge dibăcie vitejească la evlavia profe-tlllui şi la demnitatea judecătorului. Nu mulţi oameni din istorie.in întrunit aşa de multe calităţi mari. Ea a avut măreţia morală a lui Samuel, priceperea juridică a lui Ezra şi curajul lui David. Barac. i comandat armata, dar adevăratul conducător era Debora. Ea îi. punea ce trebuie să facă. Poporul de jos în Israel a priceput, el ştia tine este adevăratul salvator al naţiunii şi de aceea a dat cinste I >eborei.

Când asupritorul a fost alungat din ţară, Debora şi-a arătat talentul de poet alături de cel de general, de judecător şi de profet. Biblia ne pune că Debora şi Barac au cântat o cântare de laudă (Judec. cap. 5). I ol Biblia ne descoperă că şi poezia era compusă de Debora, iar Barac a acompaniat-o doar cu basul său. Aceasta a fost o poezie minunată, o cântare spre slava lui Iehova, care exprimă bucuria lalvării minunate şi este plină de sfaturi frumoase şi de mustrări mie. Cât de

frumos vorbeşte ea despre conducătorii lui Israel şi cât de fin ironizează pe Dan şi pe Galaad! Debora exprimă în cuvânta izbitoare eroismul lui Zabulon şi al lui Neftali şi acuză grozav locuitorii din Meroza. Cântăreaţa blestemă în cuvinte aspre pe cei ce şedeau liniştiţi la casele lor, în timp ce chiar şi norii de pe cer au ajutat la biruinţa lui Israel. În antologia poeziei veacurilor trei buie să fie un loc şi pentru Debora, pentru femeia care a cântat slavă lui Iehova, a turnat în cuvinte de laudă slava eroilor şi în acelaşi timp a condamnat pe cei laşi şi leneşi la un dispreţ veşnici Cei ce cred că femeia abia în vremurile noastre a dovedit că poate l ceva, sunt Invitaţi să meargă să înveţe ceva sub finicul dintre Rama şi Betel. Intrarea femeilor în afacerile popoarelor nu este un lucru nou. Herodot ne spune despre Semiramis şi Nitocritis, două femei că ele au condus Caldeenii la ridicarea Babilonului, iar istoria modernă ne vorbeşte despre Ecaterina a Rusiei, despre Margareta ai Sudiei şi despre Victoria a Angliei. Când ne temem ca nu cumva femeile să ajungă stăpâne pe toate lucrurile şi apoi să ruineze totul, trebuie să ne amintim că femeile au luat parte la conducerea popoarelor atât în istoria profană cât şi în cea religioasă şi totuşi lumea nu s-a ruinat şi nici oamenii mari nu au pierit. După Debora au venit: Ghedeon, Iefta şi Samson şi slavalui David şi a lui Samson. Marea Britanie nu s-a micşorat cu nimic în cei cincizeci de ani de guvernare a Victorei şi fiii ei nu s-au înjosit urmând-o la tron. Debora mama lui Israel – Debora judecătorul – Debora prorocită lui Dumnezeu – Debora mareşalul armatelor biruitoare – Debora poetul, se înalţă alături de femeile regine ale tuturor veacurilor. Slava nu aparţine numai bărbaţilor încrezuţi. Când Dumnezeu şi cauza Sa are nevoie de un conducător şi nu se găseşte niciun bărbat, este drept şi bine ca o Debora să se ridice, să ia conducerea, să fâlfâie steagul şi după biruinţă să cânte o cântare nemuritoare.

Capitolul 12

Iael

O femeie şireată în luptă

„Binecuvântată să fie între femei.

Iael, nevasta lui Heber".

Judec. 5: 24; De citit Judec. 4: 17 – 24.

În timpul Judecătorilor, copiii lui Israel au făcut ce nu place Domnului şi Domnul i-a dat în mâinile lui Iabin, un împărat vei în Israel a fost asuprit de duşmanii săi. Când ei L-au părăsit pe Dumnezeu şi El i-a părăsit şi au devenit pradă pentru jefuitori. Îi s-au înstrăinat de Dumnezeu ca şi când El n-ar fi Domnul lor. \poi şi Dumnezeu i-a părăsit ca nefiind ai Lui. Tot aşa se întâmplă şi cu acei care se depărtează din slujba lui Dumnezeu; se depărtează din ocrotirea Lui.

De data aceasta Dumnezeu i-a vândut în mâinile lui Iabin, care era împăratul cetăţii Haţor. Iabin a adunat suficientă putere ca să asuprească pe Israel, care prin păcatele sale şi-a pierdut avantajul pe care îl avea asupra Canaaniţilor. Robia acesta a fost lungă şi foarte; imară. Iabin şi căpetenia lui, fuseră, au asuprit Israelul cu mare putere. Aceşti canaaniţi au fost odinioară subjugaţi de Israel şi după planul lui Dumnezeu trebuiau să fie supuşi copiilor lui Israel. Ei şi acum ar fi fost supuşi lor şi nu ar fi avut nicio putere să facă greutăţi israeliţilor, dacă aceştia din urmă n-ar fi ajuns în stare de lenevie, laşitate *şi* îndoială. Cine va merge împotriva lui Iabin?

Nimic nu este mai remarcabil în istoria intervenţiilor providenţiale ale lui Dumnezeu pentru poporul Său, decât varietatea mare; i mijloacelor şi a persoanelor prin care El şi-a adus la îndeplinire planurile. În varietatea acestor intervenţii există o trăsătură, o caracteristică evidentă şi anume: slăbiciunea în sine a acelor prin care s-au realizat rezultatele cele mai mari. Câtă varietate vedem în acest capitol din Judecători! Vedem resursele diverse şi multiple ale puterii lui Dumnezeu, atingându-şi scopurile Sale cu o înţelepciune infailibilă, perfectă şi sigură. Israeliţii sunt în mari greutăţi: independenţa pierdută; o mare putere îi pune în umbră şi îi asupreşte prin violenţă militară; toate mijloacele de rezistenţă s-au sfârşit; prinţii lor sunt robi, războinicii lor intimidaţi, înfricoşaţi, conducătorii lor împrăştiaţi. Vine apoi vremea să fie salvaţi.

Şi cine au fost aceia care au rupt jugul de fier şi au eliberat pe cei înrobiţi? Cine au fost aceia în faţa cărora puterea oştilor păgâne a fost nimicită, care de fier arse cu foc şi căpetenia de neînvins, zdrobită? Două femei!

Una cunoscută numai pentru vorbele ei profetice şi dibăcia ei

era judecăţi civile – Debora, iar cealaltă, Iael (care înseamnă căprioară sălbatică), o străină dintr-un trib neînsemnat şi zdrobit. Una, Debora, plină de duhul lui Dumnezeu, trezeşte duhul adormit al unei căpetenii şi a zece mii de cetăţeni din Israel şi îi îndeamnă la luptă şi la biruinţă. Cealaltă, Iael, singură şi neajutată de nimeni, cu mâna ei ucide pe conducătorul oştirilor nenumărate. Poporul a fost eliberat de asupritorii lui şi au avut astfel pace şi odihnă timp de patruzeci de ani. Iată cum apare diversitatea şi minunăţia mijloacelor de izbăvire ale lui Dumnezeu şi mai ales ne putem da seama de faptul că puterea lui Dumnezeu este desăvârşită în slăbiciunea omenească. El şi-a scos întăritura de apărare din mâinile slabe ale femeilor şi „din gura copiilor şi a celor ce sug la ţâţă" (Psalm 8: 2).

„Nu te teme de nimic, viermele lui Iacov şi rămăşiţă slabă a lui Israel, căci Eu îţi vin în ajutor" (Isaia 41: 14), este un îndemn cu care poţi fi de acord în orice împrejurare când îţi aduci aminte de aceste fapte minunate făcute de Domnul prin Debora şi Iael.

Bătălia lui Barac la pârâul Chişonului cu asociata morală Debora, împotriva lui fuseră cu „nouă sute de care de fier şi tot poporul care era cu el", de fapt, a avut loc între forţele materiale şi forţele spirituale. Armata lui fuseră, duşmanul lui Israel, a avut multe avantaje în ce priveşte resursele materiale, numărul luptătorilor, poziţia strategică, prestigiul şi conducerea iscusită. Însă forţele lui fuseră au fost compuse din mercenari de naţionalităţi diferite, moleşiţi de lux şi dominare, pe când Israel a fost reprezentat de oameni căliţi prin suferinţe îndelungate, familiarizaţi cu posibilităţile strategice ale ţării lor şi înflăcăraţi de pocăinţa regăsită, de spiritul patriotic şi inspiraţia divină (Judec. 4: 17 – 24).

Această luptă istorică este descrisă în Judecători 4: 12 – 17. Debora i-a zis lui Barac: „Scoală-te, căci iată ziua când Domnul dă pe fuseră în mâinile tale" şi într-adevăr, „toată oştirea lui fuseră a căzut sub ascuţişul sabiei, fără să fi rămas un singur om".

fuseră însă, în furia luptei, „s-a dat jos din carul lui şi a fugit pe jos", a intrat în cortul Iaelei, nevasta lui Heber care era prieten cu Iabin, împăratul sub care fuseră a luptat. fuseră a crezut că se află în loc bun, sigur. Prin şiretenie, Iael l-a culcat să se odihnească. Apoi „ea a

luat un ţăruş al cortului, a pus mâna pe ciocan, s-a apropiat de el şi i-a bătut ţăruşul în tâmplă aşa că a răspuns până în pământ. El adormise adânc şi era rupt de oboseală; şi aşa a murit".

„Pe când Barac urmărea pe fuseră, Iael i-a ieşit înainte şi i-a zis: „Vino şi îţi voi arăta pe omul pe care îl cauţi". El a intrat la ea şi iată că fuseră stătea întins, mort, cu ţăruşul bătut în tâmplă.

Marele luptător, obosit, ostenit, moare în timpul unui somn adânc. El moare cu capul pironit în pământ. Cineva spune ca urechea lui B fost fixată atât de aproape de pământ, ca şi când ar fi ascultat CC va fi cu sufletul său. El moare zdrobit de mâna unei femei.

În cântarea de laudă a Deborei, ea descrie condiţiile în Israel Pi vremea Iaelei drumurile erau părăsite şi călătorii apucau pe căi st râmble".

„Binecuvântată să fie între femei Iael… Binecuvântată să re ea între femeile care locuiesc în corturi" (Judec. 5: 24). „Cu o mân. i-a luat ţăruşul şi cu dreapta ciocanul lucrătorilor, a lovit pe fuseră, i-a despicat capul, i-a sfărâmat şi străpuns tâmplă. El s-a ghemuit şi a căzut la picioarele ei".

Chiar acei sortiţi să-şi ducă viaţa într-un cort, într-o sferă foarte restrânsă ca activitate, dacă îl servesc pe Dumnezeu după posibilităţile lor, nu vor pierde nicicum răsplata lor. Iael, în cort câştigă o binecuvântare atât de mare şi bogată ca şi Debora şi Barac pe câmpul de luptă.

În cântarea ei, Debora descrie două dezamăgiri mari ale lui fuseră. Întâi, fuseră a găsit un duşman fatal, unde aştepta o prietenă fermă şi credincioasă. Iael i-a arătat bunătate şi prietenie. El a cerut numai apă să-şi stâmpere setea şi ea i-a dat lapte; în pahar împărătesc i-a adus unt, sau poate smântână. Gestul ei a confirmat încrederea lui fuseră în prietenia ei şi l-a determinat să doarmă mai repede şi mai sigur.

Iael însă, a fost inamicul lui fatal, i-a dat lovitura de moarte (Versetele 26, 27). Cât de mare părea Iael lovind cu un ciocan în aruş, rănind grav pe acel om mândru care de atâta timp terorizase chiar şi pe cei puternici şi pogorându-l „în locuinţa morţilor împreună cu… nelegiuirile lui lipite pe osemintele lui". (Ezechiel 32: 27).

Se pare că Iael s-a apucat să facă aceasta nu cu mai multă groază sau grijă decât ar fi avut bătând un cui într-o scândură a cortului, atât de sigură a fost ea de ajutorul şi ocrotirea divină. Ba i-a bătut ţăruşul în tâmplă, în capul acela care se ridicase cu îngâmfare împotriva lui Dumnezeu şi lui Israel şi care născocea planuri sângeroase pentru nimicirea poporului lui Dumnezeu. Iael a găsit un loc moale şi în acest loc, cu hotărâre, a bătut ţăruşul.

Cât de mic şi neînsemnat pare fuseră căzut la picioarele Iaelei! Corpul neînsufleţit al acestui om mândru a rămas acolo nu într-un loc de onoare, nu în locurile înalte ale câmpului de luptă, nu având o rană glorioasă de la o sabie strălucitoare sau un arc de oţel, ci într-un colţ al unui cort, ascuns sub o învelitoare, la picioarele unei femei, cu o rană ruşinoasă făcută de un ţăruş înfipt în capul lui. Ruşinea este destinul oamenilor mândri. Aceasta poate fi o ilustraţie şi pentru acei păcătoşi pe care îi ucide prosperitatea proprie.

Cum s-o preţuim pe la el? S-o admirăm pentru înşelăciunea a şi pentru o ucidere premeditată? Să o condamnăm că a nimici] un om care a asuprit greu poporul Domnului? Se poate face oricJ lucru odios în numele iubirii de patrie? Să o judecăm după timpul; rile în care a trăit?

Noi ştim să oprimarea stârneşte patimile cele mai sumbre ale celor împilaţi şi asupriţi. Uciderea perfidă a lui fuseră săvârşită de la el, nu s-a făcut într-o perioadă de pace şi prosperitate, ci după ce ţara ei a fost zdrobită în mod crud de puterea canaaniţilor. Tirania provoacă patimi întunecoase. Cei asupriţi fiind degradaţi moralicește, devin răzbunători, neputincioşi la rezistenţă deschisă, ei devin perfizi, mizeria îi orbeşte. Robii, prea de multe ori sunt cruzi şi înşelători. Aceasta este consecinţa pe care o aduce sclavia.

Se spune că gravitatea unei crime trebuie măsurată în raport motivul care o instigă, o aţâţă. O crimă comisă cu sânge rece, pentru scopuri josnice, de câştig personal, este mult mai gravă decât aceea-şi crimă făcută în înfierbântarea, în arşiţa pasiunii provocate. Actul comis pentru binele altora este mai puţin vinovat decât acela care are în vedere un scop egoist. Motivul Iaelei a fost patriotic. Ea personal nu se aştepta la niciun pericol din partea lui fuseră. Gândul ei era să scape

ţara de un duşman puternic şi crud. În asemenea situaţie, ea a fost curajoasă şi nobilă.

Scopul însă, nu scuză răutatea şi nelegiuirea mijloacelor întrebuinţate pentru a fi atins. la el n-a fost o ucigaşă vulgară. Motivul ei patriotic micşorează vinovăţia, dar n-a desfiinţat-o total. Ea a fost vinovată de călcarea drepturilor sacre ale ospitalităţii. Era premeditată uciderea când l-a invitat pe fuseră în cortul ei? Probabil că nu! Poate că omul adormit i-a sugerat fulgerător folosirea unui mijloc uşor de a elibera naţiunea de un inamic asupritor. Dacă aceasta este adevărat, atunci perfidia ei este mai puţin condamnabilă.

Căldura ospitalităţii ei demonstrative, oferită unui astfel de om ca fuseră, sugerează însă în mod prea convingător perifidie şi premeditare. Scena aceea groaznică, sinistră, cu un luptător sleit şi frânt de oboseală încredinţându-se în mâinile femeii ucigaşe, care face exces de ospitalitate în timp ce îşi frământă creierul cu planuri înfricoşătoare, desigur, nu este un tablou al slavei feminine, în oricare epocă am situa-o şi cu ori ce justificări am încerca să atenuăm fapta ei întunecoasă.

Este clar, la el a înşelat încrederea, ea este vinovată! Să închidem ochii la crima ei fiindcă era de partea celor asupriţi? Oare am fi condamnat noi aceeaşi crimă cu mai mare dispreţ dacă ar fi fost comisă de o femeie mai puţin luminată, păgână, canaanită?

Respectul pentru învăţătura Scripturilor nu ne îngăduie să scuzăm greşelile evreilor (la el, chenita, a fost, legal şi natural, o evreică).

Este foarte degradant pentru conştiinţă să citim paginile întunecate, îl istoriei evreilor, cu gândul preconceput că nu trebuie condamnate faptele rele ale unui israelit. Această gândire, această părere osie falsă şi contrară intenţiilor Scripturii. Biblia ne descrie oamenii aşa. µm au fost, cu defectele sau cu părţile lor bune. Scopul cauzei Inimi desfiinţează vinovăţia purtării lor individuale, personale, Perlidia.1 cruzimea, au fost practicate uneori în interesele religiei creştine „i libertăţii omenirii. Cauzele acestea sunt bune, dar mijloacele nu.ml potrivite, nu sunt permise de Dumnezeu. Singurul mijloc acceptabil lui Dumnezeu este cel drept, adevărat şi curat, la el, desigur

nu a ştiut nici de Isaia, nici de Ieremia, cu atât mai puţin de Iisus Hristos din Nazaret, care ne-a spus: „Iubiţi pe vrăj inaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blastămă, faceţi bine celor l e vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri". (Matei 5: 44 – 45)

Capitolul 13

Fiica Lui Iefta

O fată eroică

„Tată, ai făcut o juruinţă Domnului, fă-mi potrivit cu ceea ce ţi-a ieşit din gură". I

Judecători 11: 36

Iefta era fiul unei curve, iar tatăl lui se numea Galaad. Iefta sul pranumit şi „Galaaditul" făcea parte dintr-o familie mare a unui trib israelit. Nevasta lui Galaad i-a născut fii, care făcându-se mari, au izgonit pe Iefta şi i-au zis: „Tu nu vei avea moştenire în casa I tatălui nostru, căci eşti fiul unei alte femei". (Jud. 11: 2).

Prin urmare, Iefta a fugit din regiunea Galaadului şi a locuit în ţara Tob, într-un orăşel aproape de Amon, duşmanul ereditar al lui Israel. Trăia acolo în condiţiile unei vieţi de pustiu, unde fiecare îşi ducea viaţa după legea lui proprie. „Nişte oameni fără căpătâi s-au strâns la Iefta şi făceau plimbări cu el" (Versetul 3). Oamenii aceştia, mai mult sau mai puţin compromişi faţă de triburile sau naţiunile lor, s-au adunat în jurul lui Iefta şi l-au ales drept conducător al lor pentru că era cel mai capabil dintre ei.

Dar a sosit ceasul când poporul lui Israel, asuprit de fiii lui Amon, a ajuns în mare strâmtorare şi nu era niciun bărbat vrednic să-i conducă. Atunci bătrânii lui, umili şi pocăiţi, s-au apropiat de Iefta, fugarul pe care ei l-au expulzat din ţară şi i-au zis: „Vino de fii căpetenia noastră şi să batem pe fiii lui Amon". (Jud. 11: 6). Iefta a uitat de jignirile ce i s-au adus şi a dovedit spirit de bun patriot. Astfel, Iefta răspunde chemării şi nevoii ţării sale. În dorinţa arzătoare de a fi de folos ţării, trecutul lui este dat uitării. El refuză însă conducerea până ce mai întâi se încredinţează că el este conducătorul ales de Domnul. (Cap. 11: 9) El dă toată slava lui Iehova. Din momentul acela el s-a pus

la dispoziţia poporului său şi în slujba dezinteresată a Domnului.

Domnul a făcut lucruri mari în viaţa lui Iefta. El l-a smuls din viaţa lui de vagabond, l-a pus într-un loc înalt şi onorabil (Cap. 11: 11), l-a adus din exil din nou în ţara şi casa strămoşilor săi. Domul l-a umplut cu Duhul Său şi l-a întărit pentru sarcina lui importantă. Domnul a fost cu armata lui Iefta şi alungând inamicii lui, l-a încununat cu biruinţă. Strălucind de succes şi glorie, Iefta s-a întors acasă ca eliberatorul ţării sale, ca făuritor al păcii în căminurile Galaadului. Nu i-au lipsit nici motivele unei dulci fericiri. Un suflet ifectuos, luminos, plin de dragoste sinceră şi plin de mândrie filială, aştepta întoarcerea lui Iefta. Fiica lui, lumina căminul său, mângâierea bătrâneţelor sale, l-a întâmpinat cu mare bucurie, împei când să-i dubleze fericirea.

Dar caracterul lui năvalnic, nesăbuit şi capricios, I-a împins hi im ICT, care izvora din ignoranţă, îndrumat fiind şi de superstiţia şi Cruzimea păgână şi în loc de încredere în iubirea şi mila Un leho-V8, a turnat în paharul lui de bucurie un ingredient de amărăciuniextremă şi şi-a otrăvit viaţa întreagă.

Noi citim despre tragedia aceasta în Judecători 11: 29 – 40. „Iefta i-a făcut o juruinţă Domnului şi a zis: „Dacă vei da în mâinile mele pe fiii lui Amon, ori cine va ieşi pe porţile casei mele înaintea mea, la întoarcerea mea fericită de la fiii lui Amon, va II în Ohinat Domnului şi-l voi aduce ca ardere de tot".

„Iefta a pornit împotriva fiilor lui Amon şi Domnul i-a dat în mâinile lui… şi fiii lui Amon au fost smeriţi înaintea copiilor lui Israel".

„Iefta s-a întors acasă… Şi iată că fiică-sa i-a ieşit înainte cu timpane şi jocuri. Ea era singurul lui copil, n-avea fii şi nici altă l. ilă".

Juruinţă lui Iefta a fost făcută într-un moment de întunecare şi nu poate fi înţeleasă. Când pornise din casa lui la acţiunea militară, periculoasă, în rugăciunea lui către Dumnezeu ca prezenţa Lui să fie cu el, Iefta a făcut o juruinţă solemnă, o promisiune lui Dumnezeu, Ci dacă în harul Său îl va aduce înapoi biruitor, oricine va ieşi pe porţile casei înaintea lui, va fi închinat Domnului şi-l va aduce ca, miere de tot. La întoarcere, veştile biruinţei sale sosind înaintea lui. naşă, unica lui fiică l-a întâmpinat cu manifestările potrivite, de lui curie. El a zis: „Ah! fata mea! Adânc mă loveşti şi mă tulburi! Am făcut o juruinţă Domnului şi

n-o pot întoarce".

Greşeala lui Iefta a fost că el avea o credinţă slabă. El credea i-a nu poate aştepta biruinţa de la Domnul dacă nu oferă ceva de o valoare considerabilă. Este bine să facem Domnului juruinţe, dar mi ca răsplată pentru ajutorul Lui, ci ca o expresie a mulţumirii noastre. Trebuie să fim foarte precauţi şi să nu făgăduim ceva în momente de emoţie, care apoi să fie contra conştiinţei noastre. (ilim în Proverbe 20: 25: „Este o cursă pentru om să facă în pripă o l; igăduinţă sfântă şi abia după ce a făcut juruinţă să se gândească".

Fata lui Iefta i-a zis: „Tată, ai făcut o juruinţă Domnului, fă-mi potrivit cu ceea ce ţi-a ieşit din gură, acum când Domnul te-a răzbunat pe vrăjmaşii tăi, pe fiii lui Amon". (versetul 36).

Juruinţă nesăbuită a lui Iefta, l-a făcut să păcătuiască. Dacă se întoarce, va lua în deşert numele lui Dumnezeu. Dacă nu se întoarce, dacă îndeplineşte juruinţa solemnă, va călca una din poruncile lui Dumnezeu. Aşa a fost şi cu Saul (1 Sam, 14: 24, 39 – 45) şi cu Irod

(Marcu 6: 23), care în încercarea lor de a ţine juruinţele făcute, au căzut în păcate de moarte.

Este o întrebare în mintea multora: dacă Iefta, îndeplinind proj misiunea a vrut moartea fetei sau a vrut pentru ea numai o viaţă predată Domnului, de castitate, condamnată de a nu mai fi măritată, Se ştie că Iefta a petrecut mulţi ani în exil în Siria. (Cap. 11). Este un fapt binecunoscut că jertfele omeneşti erau oferite adeseori în Siriaj după cum au fost practicate şi de Amoniţi, care au silit pe copiii loif să treacă prin foc ca să ajungă la Moloh, zeul lor feroce. Astfel, nu este o surpriză că Iefta, crescut în pustietate şi ducând o viaţă de omi fără căpătâi, liber, vagabond, să-şi fi însuşit noţiunea comună Sirienilor despre efectul bun al jertfelor omeneşti, în crize mari.

Supunerea mişcătoare a fiicei lui Iefta faţă de soarta ei nefireasca şi grozavă, cu toate că arată un caracter foarte nobil, se pare că ne dezvăluie că ideea de jertfă omenească n-a fost aşa de străină minţii ei cât ne este de străină nouă. Cu trei sute de ani mai târziu, este) relatat un alt caz al fiului cel mai mare sacrificat ca ardere de ton în 2 împăraţi 3: 27 şi în Mica 6: 7 unde citim: „Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întâiul meu născut, rodul trupului meu, pentru

păcatul sufletului meu"? Istoria secolelor ne arată că sacrificările omeneşti au fost foarte răspândite în vremurile timpurii şi în ţările păgâne. Trebuie să ţinem cont de acest lucru când citim despre cazul tragic al lui Iefta şi al fiicei sale.

Fiica lui Iefta a zis tatălui său: „Atât îngăduie-mi; lasă-mă slobodă două luni, ca să mă duc să mă pogor în munţi şi să-mi plâng fecioria cu tovarăşele mele".

Este greu de spus ce a făcut Iefta în cazul fiicei sale, în îndel plinirea juruinţei. Unii cred că el doar a închis-o ca pe o călugăriţă şi că fiind împotriva legii s-o ofere ca un sacrificiu de ardere de tot, el a angajat-o să fie a Domnului, adică să se retragă totalmente din viaţa acestei lumi şi prin urmare de la căsătorie şi să i se angajeze a fi devotată Domnului în toate zilele vieţii ei. Ceea! ce favorizează opinia aceasta, este că a cerut timp să-şi plângă fel cioria pe munţi şi că „Ea nu cunoscuse împreunare cu bărbat".

Dorinţa cea mai fierbinte a femeilor evreice, era să fie mame. Aceasta o vedem la Sara, la Rahela, la Ana şi la altele. Partea ceai mai tristă a sorţii unei femei evreice, era să moară" fără să fi fost! măritată şi deci fără urmaşi. Un asemenea aspect al nefericirii şi chiar al mizeriei lui Israel ni se arată în Psalmul 78: 63, când zice: l „fecioarele lui n-au mai fost sărbătorite cu cântări de nuntă".

Chiar dacă Iefta a sacrificat-o, a fost justificat ca ea să-şi plângăl fecioria, nu moartea, fiindcă aceea era pentru onoarea Domnului căruia i se va supune bucuros. Dar ceea ce a făcut moartea mai] chinuitoare, a fost faptul că ea era singurul copil al tatălui ei în care el a sperat că numele şi familia lui să fie continuată, dar fiind nemăritată, ea nu-i va aduce moştenitori numelui şi avuţiei lui, căci „n-avea fir şi nici altă fată", (versetul 34). Ceea ce ne convinge mal mult că Iefta n-a încercat să nu-şi ţină juruinţa, sacrificântlu şi lâii B este că noi nu găsim nicio lege, niciun obicei în lot Vecinul Testament, care într-o cât de mică măsură să sugereze că fecioria iau castitatea au fost cerinţele religiei. Nici nu găsim că vreo pe! ioană, bărbat sau femeie, a fost privită ca fiind mai stântă, mai Domnului, sau mai devotată Lui, fiindcă nu s-a căsătorit. Aceasta n-a fost cerută de lege şi n-a practicat-o nici preoţii şi nici na/M renii. Debora şi Hulda, amândouă preotese sunt în

mod deosebii luate în seamă ca fiind femei măritate.

Mai mult, dacă fiica lui Iefta ar fi fost limitată numai la o viaţă solitară, n-ar fi avut nevoie de două luni să-şi plângă fecioria în munţi. Ea ar fi avut o viaţă întreagă înaintea ei, să o facă, dacă era vorba de aşa ceva.

„După două luni, s-a întors la tatăl ei şi el a împlinit cu ea juruinţa pe care o făcuse… De atunci s-a făcut în Israel obiceiul că în toţi anii, fetele lui Israel se duc să prăznuiască pe fiica lui Iefta (ialaaditul, patru zile pe an", (vers. 39 şi 40).

Prin urmare, Iefta a oferit-o ca ardere de tot după litera făgăduinţei lui. Ceasul biruinţei lui Iefta a fost schimbat în jale şi durere. Căminul luminos a devenit casa plângerii şi ceea ce trebuia să fi fost ani de pace şi cinste, au devenit ani de necaz şi deznădejde. Iefta deci n-a avut pe cine învinovăţi, căci el însuşi era de condamnat pentru această nenorocire. Dar, scene şi exemple similare ale nechibzuinţei omeneşti, care fac amar paharul dulce al vieţii, apar în toate timpurile. Naţiuni sunt împiedicate în ascensiunea lor, prin crimă, cruzime sau sfidare. Viaţa unui individ este schimbată, este tulburată de vreun act de nelegiuire care trage după sine un seceriş de lungă durată al unor roade amare. În căsnicie, fericirea este tulburată de păcatul egoismului şi îndărătniciei. Providenţa ne oferă daruri din abundenţă, bogăţie, belşug, ocazii splendide pentru a face bine, înzestrări intelectuale, talente rare, dar acestea sunt risipite prin nepriceperea şi nechibzuinţa celor care le posedă. Lumina unei vieţi fericite este umbrită şi atunci oamenii se plâng pentru lipsă de noroc şi cârtesc împotriva bunătăţii lui Dumnezeu. Ei se fac că nu ştiu, că acolo unde se seamănă vânt se culege furtună şi că acolo unde este păcat, dacă nu există remuşcare, urmările lui sunt ruşine şi moarte.

Dă-ne Doamne părinţi cu frică de Dumnezeu, smeriţi şi chibzuiţi

Capitolul 14

Femeile în viaţa lui Samson

„Femeia a născut un fiu şi i-a pus numele Samson… Domnul l-a binecuvântat". Judec. 13: 24. De citit Judec. 13 – 16.

Copiii lui Israel erau sub dominaţia filistenilor, fiindcă ei au fa cut iarăşi ce nu plăcea Domnului.

„Era un om… care se chema Manoah. Nevastă-sa era stearpă ş. nu năştea". (Cap. 13: 2).

Îngerul Domnului s-a arătat femeii şi a anunţat-o că va naşte uj fiu. „Briciul nu va trece peste capul lui, pentru că acest copil va fi închinat lui Dumnezeu din pântecele mamei lui şi el va începe să izbăvească pe Israel din mâna filistenilor", (vers. 4, 5).

Manoah şi nevastă-sa au trăit o viaţă frumoasă de căsnicie. El a fost soţul unei singure femei, după natura căsătoriei instituită în paradis. O adevărată unitate de interese şi scopuri, francheţe în comunicări, o inimă deschisă care nu are nimic ascuns nu poată exista într-o casă cu mai multe soţii, cum se obişnuia în răsărit. Nici nu este firesc ca o femeie să-şi arate toată iubirea şi încrederea unui bărbat care are să-i dea în schimb numai o fracţiune din dragostea lui. Sfinţenia şi fericirea, pacea şi unitatea, în nenumărate case să datoresc căsătoriei instituită prin legea lui Hristos care ne esta cunoscută prin cuvântul Evangheliei, adică: un soţ şi o singură] soţie, cei doi un singur trup. Purtarea soţiei lui Manoah după întâia] ei convorbire cu îngerul, este exemplară şi dă dovadă de un spiriti deschis şi fidel. „Femeia s-a dus şi a spus bărbatului ei: Un om al lui Dumnezeu a venit la mine şi avea înfăţişarea unui înger al lui Dumnezeu, o înfăţişare înfricoşată. Nu l-am întrebat de unde este şi nici nu mi-a spus care-i este numele. Dar mi-a zis: Tu vei rămânea însărcinată şi vei naşte un fiu; şi acum să nu bei nici vin, nici băutură tare şi să nu mănânci nimic necurat, pentru că acest copil va fi închinat lui Dumnezeu din pântecele maicii lui, până în ziua morţii lui". Nevasta lui Manoah a povestit soţului dersprei Nevasta lui Manoah o povestit soţului despre întâlnirea cu îngerul. Multe motive ar fi putut s-o facă să ascundă această vizită, pe de o parte teama de a provoca suspiciunile bărbatului, riscul că nu va fi crezută şi posibilitatea că îngerul ar fi putut-o înşela dându-i o nădejde falsă, iar pe de altă parte, sentimentul de mândrie şi încredere în sine, fiindcă înfăţişarea îngerului şi revelaţia au fost fă-l cute ei şi nu soţului ei. Dar, fidelitatea a condus-o drept la soţul ei, I 80

muia i-a comunicat întâmplarea extraordinară. El era soţul ei, era hiitorul ei cel mai apropiat şi legitim. A lui era urechea în care să toarne destăinuirea ei ciudată. Ceea ce a aflat, trebuia şi el să ştie şi

purtarea ei trebuia să fie cârmuită de sfatul lui. Prin urmare, ea s-a ilus îndată şi i-a spus lui. Nicicum nu-i era permis omului lui Dumnezeu să o depărteze în vreun fel de soţul ei.

Manoah a făcut Domnului următoarea rugăciune: „Doamne, Te rog, să mai vină odată la noi omul lui Dumnezeu pe care l-ai trimis şi să ne înveţe ce să facem pentru copilul care se va naşte!" Nici încrederea lui Manoah în soţia lui nu era mai puţină decât încrederea ei în el. Prin mintea lui n-a trecut nicio umbră de îndoială, că ceea ce a spus dânsa nu ar fi adevărat şi nicio umbră de gelozie, pentru că mesajul i s-a adresat ei în loc de lui. El a cerut de la Domnul încă o confirmare, iar limbajul rugăciunii lui a exprimat frumos unirea dintre ei doi. „Să mai vină odată la noi… şi să ne înveţe ce să facem noi pentru copil…"

„Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui Manoah şi îngerul lui Dumnezeu a venit iarăşi la femeie. Ea şedea într-un ogor şi Manoah bărbatul ei, nu era cu ea".

Chiar şi a doua oară când îngerul s-a înfăţişat numai femeii, Manoah a înţeles faptul ca un răspuns la rugăciunea lui. Pe cât de repede s-a dus ea să-i spună, pe atât de repede şi Manoah a mers după ea (vers. 11). Cu mare curaj de bărbat, el a pus în Irebările pe care modestia ei de femeie n-a îndrăznit să le pună. (verset 12). Şi imediat, Manoah a luat locul lui potrivit, cu privirile la ospitalitate şi pietate, (vers. 15 – 29). Îngerul a spus: „dacă vrei să aduci o ardere de tot, s-o aduci Domnului".

„Manoah a luat iedul şi darul de mâncare şi a adus jertfă Domnului pe stâncă. S-a făcut o minune, în timp ce Manoah şi nevasta sa priveau".

„Pe când flacăra se suia de pe altar spre cer, Îngerul Domului s-a suit în flacăra altarului. Văzând lucrul acesta, Manoah şi nevastă-sa au căzut cu faţa la pământ".

Când în inima lui Manoah s-a ivit teama din cauză că ei l-au văzut pe Îngerul Domnului, el s-a sfătuit cu soţia, zicându-i: „Vom muri, căci am văzut pe Dumnezeu". Şi soţul s-a lăsat repede condus de încrederea ei cucernică în mila lui Dumnezeu. Ea i-a zis: „Dacă ar fi vrut Domnul să ne omoare, n-ar fi primit din mâinile noastre arderea de tot şi darul de mâncare, nu ne-ar fi arătat toate acestea şi nu ne-ar fi

făcut să auzim asemenea lucruri".

Aceeaşi unitate perfectă apare între ei cu mulţi ani după acesta, când fiul lor, Samson a devenit matur, (capit. 14: 2 – 5). Astfel, toată partea aceasta a Bibliei este o idilă frumoasă a iubirii şi armoniei conjugale. Amândoi îşi îndeplinesc rolurile sau părţile lor potrivit cu cea mai mare simplitate şi cuviinţă; amândoi contribuie la viaţa

comună a fericirii unite în căsnicie, cu ceea ce fiecare a avut de contribuit şi niciunul n-a încercat să încalce drepturile sau poziţia celuilalt, sau să se dea înapoi de la răspunderea ce-i revenea. Niciunul din ei n-a rostit vreun cuvânt de reproş sau supărare contrai celuilalt. Ei ne-au lăsat un frumos exemplu sau ajutor mutual şi de armonie în viaţa conjugală. Asemenea exemple frumoase se pot găsi în toate paginile Scripturilor. O astfel de viaţă fericită este bine să se găsească în fiecare familie creştină, în ţara întreagă!

Sofia lui Samson

„Femeia a născut un fiu şi i-a pus numele Samson (Soare). Copilul a crescut şi Domnul l-a binecuvântat". „Şi Duhul Domnului a început să-l mişte". Samson a fost mişcat din când în când. Darurile speciale ale lui Dumnezeu sunt date numai în anumite ocazii. Există o economie a puterii divine. Când noi avem nevoie de har extraordinar, El ni-l dă, dar numai atunci. Primirea darurilor spirituale depinde de condiţia stărilor noastre lăuntrice. Samson era dispus, pe drept, să primească Duhul numai la intervale. Viaţa noastră variază. Noi nu stăm mereu pe culmea puterii noastre.

Acum, om matur, „Samson s-a pogorât la Timna şi a văzut acolo o femeie din fetele filistenilor", popor care stăpânea peste israeliţi.

„Când s-a suit înapoi, a spus lucrul acesta tatălui său şi mamei sale şi a zis: „Am văzut la Timna o femeie din fetele filistenilor;

luaţi-mi-o acum de nevastă". (Judec. 14.).

Poftele fireşti ale tânărului trec peste toate înfrânările tradiţionale ale poporului lui Dumnezeu. Samson făurea o lege pentru el însuşi. Perplexitatea şi tulburarea părinţilor au fost mari. Ei au fost nepreveniţi de însemnătatea acestei purtări ciudate, atât de opuse viitorului pe care puteau să şi-l închipuie pentru fiul lor.

„Tatăl său şi mama sa i-au zis: „Nu este nicio femeie între fetele fraţilor tăi şi în tot poporul nostru, de te duci să-ţi iei nevastă de la filisteni cari sunt netăiaţi împrejur”? Şi Samson a zis tatălui său: „Iami-o, căci îmi place”. (Judec. 14: 3).

Ei nu ştiau că planul acesta era de la Domnul, din cauza filistenilor care stăpâneau peste Israel.

„Samson s-a pogorât împreună cu tatăl său şi cu mamă-sa la Timna”, o regiune faimoasă pentru viile sale. Samson mergea în a-l inte şi pe drum i-a ieşit înainte un leu, pe care Samson l-a sfâşiat. „S-a I pogorât şi a vorbit cu femeia aceea şi ea i-a plăcut”. S-au logodit şi 1 Samson s-a reîntors cu părinţii săi, acasă. O purtare bruscă, absurdă, neraţională, nu este de bun augur pentru cariera unui izbăvitor J promis. În cazul acesta, pofta lui Samson a însemnat legătura cu viaţa idolatră şi de plăceri a filistenilor. O abatere de la principiile I 82

morale, fără îndoială, va urma. Cum va putea un om cu astfel de relaţii să-şi ridice mâna împotriva filistenilor? însă, în spate şi dincolo de starea aceasta întunecată şi groaznică, se afla scopul divin, neînţeles de oameni. Voia lui Dumnezeu este îndeplinită în multe Teluri şi prin multe căi. O căsătorie nepotrivită, rău plănuită, este o calamitate mare, dar ea poate fi cauza hotărâtoare a unor rezultate importante, spirituale şi prin obţinerea unor relaţii noi şi a unui şir de condiţii, se poate pregăti dezvoltarea mai înalta şi tnaj nobila a caracterului. (De citit despre leu şi miere în capii. 14: 5 – 9).

La nuntă, după rânduiala de atunci a căsătoriei, tatăl lui Samson s-a pogorât la mireasă, probabil să o prevină că mirele se apropie şi ca ea să fie gata. „Şi acolo Samson a făcut un ospăţ, căci; aşa Tăceau tinerii. „Cum l-au văzut”, tatăl, mama şi prietenii miresei, apropiindu-se l-au întâmpinat cu cei treizeci de tovarăşi aleşi pentru nuntă. Ospăţul a fost mare, cu belşug şi a durat o săptămână. Ca să treacă timpul, Samson a propus o ghicitoare, (vers. 12 – 14). „Trei iile n-au putut dezlega ghicitoarea. În ziua a şaptea, tovarăşii au devenit nervoşi şi supăraţi”. „Ne-aţi adunat aici să ne jefuiţi? Noi aşa vom crede dacă nu ne dezlegi ghicitoarea”.

Apoi au apelat la nevasta lui Samson să afle şi să le spună dezlegarea. Chiar au ameninţat-o zicând: „Altfel, te vom arde pe tine şi

casa tatălui tău". De la început, fără îndoială, soţia ar fi vrut să ştie secretul, nu din motive de sfidare, ci din curiozitate. Cu dorinţa brească de a fi confidenta soţului, ea a stăruit în cerere cu măgulire, dar şi cu nervozitate. În a şaptea zi, sub teroarea ameninţării tinerilor, ea a smuls secretul de la Samson şi l-a divulgat, (vers. 17). „Şi ea a dat copiilor poporului ei dezlegarea ghicitorii".

Înainte de apusul soarelui, deci în timp util ca să salveze rămăşagul, tinerii i-au dat lui Samson să înţeleagă că ei cunosc dezlegarea ghicitorii. În mânia lui, Samson a ucis treizeci de oameni şi a plătit rămăşagul.

După o săptămână, soţia a fost părăsită de soţul ei, Samson, şi „a fost dată unuia din tovarăşii lui, cu care era prieten". (vers. 20) Părinţii miresei, în posesiunea zestrei dată de Samson şi presupunând că el a rupt definitiv cu soţia lui perfidă, au dat-o în căsătorie, poate tânărului căruia ea i-a transmis dezlegarea ghicitorii, unuia dintre cei care au ameninţat-o s-o ardă cu foc. Sfârşitul trist al acestei alianţe, a justificat pe deplin opoziţia părinţilor lui Samson faţă de căsătoria cu o străină.

Mama lui Samson şi soţul ei Manoah, au avut o căsnicie armonioasă şi durabilă. Legătura nefericită a fiului lor cu fiica filistenilor a fost în contrast cu viaţa lor conjugală. În cazul lui Samson şi a soţiei sale, toate întâmplările au fost împotriva unei perspective fericite. Religia lor a fost deosebită, se poate spune chiar opusă. Samson a fost crescut în credinţa Domnului Dumnezeului lui Israel.

El a avut legământ cu Domnul prin tăierea împrejur. Crezul lui a fost că există un Dumnezeu adevărat şi viu, Domnul cerurilor şi al pământului şi că toţi dumnezeii paginilor erau doar idoli deşerţi. Datoria lui religioasă era să iubească pe Domnul Dumnezeul lui! din toată inima lui, din tot sufletul său şi cu toată puterea lui şi să-L servească numai pe El.

Soţia lui n-a crezut în Domnul, nici nu L-a iubit, nici nu s-a temut de El. Ea se închina lui Dagon, dumnezeul principal al filistenilor, dumnezeul norilor, la care probabil ei se rugau în interesul recoltei lor. Deci, Samson şi soţia lui n-au fost uniţi prinţ legătura care este în Dumnezeul cel viu. Neprihănirea nu poate avea părtăşie cu nelegiuirea, nici lumina cu întunericul, niciun credincios cu un păgân, nici templul

lui Dumnezeu cu idolii.

Apoi, interesele popoarelor lor erau opuse. Ţelul natural al lui Samson a fost să rupă jugul filistenilor de pe gâtul lui Israel, să-i elibereze poporul său de la robia ruşinoasă, să scape satele, câmpurile şi viile poporului lui din posesia uzurpatoare a năvălitorilor netăiaţi împrejur, să alunge străinul din ţara pe care Dumnezeu ai dat-o strămoşilor lui. Pentru aceste scopuri era destinat să folosească puterea lui neobişnuită.

Dar, simpatia soţiei sale a fost cu poporul ei. Inima ei se umplea I de mândrie când se gândea la cuceririle filistenilor asupra lui Israel, la cuceririle lui Dagon asupra poporului lui Iehova. Ea privea cu dispreţ la rasa supusă şi era mândră de înrudirea ei cu năvălitorii. I Dezbinările între popoare poate uşor să-i situeze, pe soţ şi soţie, în I partide opuse. Ceea ce era bucurie pentru el, ar fi fost chin pentru ea I şi ceea ce a făcut-o bucuroasă pe ea l-a făcut trist pe el. Limbile lor 1 erau deosebite, gusturile lor erau deosebite, obiceiurile de viaţă erau I deosebite. Ei n-au avut nimic comun care să cimenteze inimile şi 1 interesele lor şi să lege vieţile lor. Lui i-a plăcut frumuseţea ei, iar ea I s-a complăcut în admiraţia lui. Asta era totul! Şi cât timp poate să dureze aşa ceva? La ce ispite puternice, la ce acţiuni tari, la ce I provocări mari, ar putea să reziste frumuseţea şi admiraţia? Ce I dovadă de unitate, sentiment şi armonie, au dat ele dovadă în I timpuri dificile şi tulburi? în cazul lor, o săptămână a fost suficientă 1 să dea răspuns acestor întrebări. Un soţ sfidat, o soţie părăsită, I dezacord, conflict, vărsare de sânge, au fost roadele a şapte zile de I căsnicie rău aleasă. Soţia dată unui alt soţ, este distrusă de mâini I ucigătoare în floarea tinereţii şi frumuseţii ei. (Judec. 15: 6). Soţul Samson, căsătorit cu o altă femeie, este din nou sfidat şi dat în I mâinile duşmanilor, să fie batjocorit, orbit şi să moară (Judec. 16). I Omul cu talente splendide, dar cu patimi nestăpânite, dezordonat, I trăieşte o viaţă furtunoasă şi moare în mod tragic. El nu are o fel mele blândă, clarvăzătoare, prudentă, care să-l potolească şi să-l I ajute în viaţă, nicio soţie duioasă care să împărtăşească chinurile lui, fiindcă el caută ce nu se potriveşte cu misiunea ce i-a dat I >omnul. O singură săptămână de dezamăgire într-o căsătorie ne-Itiicită şi lipsită de sfinţenie, umbreşte toată viaţa,

caic în unire în II putut fi cu totul fericită şi glorioasă. Astfel, din căsătoria lui Samson cu fata lui Timna putem învăţa câteva principii mari pentru. ilegerea tovarăşului de viaţă şi anume: caută voia Domnului în oricare alegere; minţile tinerilor să fie unite în toate preocupările lor intelectuale, politice sau sociale; interesele lor să *i-\e* identice; ICO – purile lor să fie comune; dorinţele lor să fie după planul lui Dumnezeu; grija unuia pentru celălalt să fie ca primă datorie omenească; credincioşia reciprocă să existe în toate acţiunile lor, de la cea mai mică şi până la cea mai mare.

Slăbiciunea lui Samson era senzualitatea lui şi duşmanii lui au descoperit aceasta. Senzualitatea l-a dus pe Samson şi în alte încurcături şi mai serioase. El „a fost douăzeci de ani judecător în Israel, pe vremea filistenilor". (Judec. 15: 20). Probabil mulţi ani după biruinţa lui la Lehi (cap. 15: 14 – 17), Samson a plecat la Gaza, o cetate a filistenilor, pentru care motiv, nu se ştie. Noi ştim numai căci a venit acolo cu slăbiciunea lui obişnuită, că el a căzut în laţul lin-l'iişirilor unei femei, că filistenii s-au gândit să-l prindă şi să-l omoare, dar el a scăpat prin puterea lui supranaturală (cap. 16: 2).

Este posibil, că femeia a auzit de complotul filistenilor şi i-a dat semnalul lui Samson, după felul lui Rahav (Iosua 2: 1), sau ea poate să fi fost trădătoarea lui şi a socotit că îl va reţine până dimineaţa, însă pe la miezul nopţii, el s-a sculat şi cu porţile cetăţii pe umeri, a plecat, lăsând femeia, fără îndoială, uimită.

Apoi, Samson a iubit o altă femeie, numită Dalila, care a fost folosită de domnitorii filistenilor pentru distrugerea lui Samson. Bi „s-au suit la ea şi i-au zis: „Înduplecă-l şi află de unde-i vine puterea lui cea mare şi cum am putea să-l biruim, ca să-l legăm şi să-l slăbim, şi-ţi vom da fiecare câte o mie o sută de sâcâi de argint". (Cap. 16: 5). În tranzacţia dureroasă cu Dalila (de citit Judec. 16: 6 – 21), noi vedem că folosirea în mod premeditat a darurilor mari; i venit înaintea căderii lui Samson. Prevenit de sfidarea anterioară a femeilor filistene, dar nepăsător faţă de harul lui Dumnezeu, Care l-a salvat din pericole iminente, Samson s-a dedat mândriei şi Icsfrânării. El a ascultat-o pe Dalila când spunea: „Spune-mi te rog, de unde-ţi vine puterea ta cea mare şi cu ce ar trebui să fii legat ca să fii biruit? Şi „Vezi, ţi-ai bătut joc

de mine, mi-ai spus minciuni".

Sau când i-a zis: „Cum poţi spune, te iubesc, când inima ta nu este cu mine? Iată că de trei ori ţi-ai bătut joc de mine şi nu mi-ai spus de unde-ţi vine puterea ta cea mare".

Dalila s-a prefăcut că doreşte numai ca el să-i satisfacă curiozitatea în ce priveşte doar acest singur lucru, pentru că ştia bine că era imposibil ca el să fie legat numai prin farmecele ei. El i-a spus că poate fi legat cu şapte funii noi, dar aceste funii n-au fost de ajuns. El a mai spus că trebuie legat cu funii noi, neîntrebuinţate dar le au fost ca o aţă în mâinile lui. (vers. 12).

Când Dalila a insistat ca el să-i spună secretul cu adevărat ş, l-a dojenit că destul şi-a bătut joc de ea, el i-a spus să împletească cele şapte şuviţe de păr din capul lui în urzeala ţesăturii şi aceasta îl va slăbi. Destăinuirea aceasta a fost mai apropiată de adevă: ca oricare alta de până aci.

Era aproape dovedit că puterea lui consta exclusiv în părul lui când la încercarea aceasta, tocmai prin tăria părului său „a smuls cuiul de lemn din pământ cu urzeală cu tot". (vers. 14). 1

În aceste încercări de a se afla puterea supranaturală a lui Samson, este greu de spus ce apare în evidenţă: slăbiciunea lui sau viclenia lui Dalila. Ce rău mai mare putea fi decât stăruinţa ei plictisitoare şi neastâmpărul ei să afle un secret, care ştia bine că va pune în pericol viaţa lui Samson?

Ce ar putea fi mai josnic, mai fals, mai făţarnic şi mai perfid decât să-l adoarmă pe genunchii ei pe omul pe care l-a iubit şi în acelaşi timp să plănuiască pieirea lui în complicitate cu acei care l-au urât de moarte?

Ar putea fi ceva mai rău decât continuarea legăturii cu femeia, care – şi el vedea bine acest lucru – avea de gând să-i facă răul să asculte atât timp o cerere obraznică, ca ea să-l poată da în mâinile duşmanilor lui de moarte, căci putea să-şi dea seama de acest lucru prin prezenţa oamenilor care stăteau la pândă lângă Dalila. Orbit de păcat, Samson n-a plecat îndată de la Dalila, n-a părăsit imediat camera ei, hotărât să nu o mai vadă niciodată! Putea să fie o slăbiciune mai mare decât ca el să adoarmă din nou pe genunchii ei, somn din care de

atâtea ori a fost trezit cu alarma: „Filistenii sunt asupra ta Samson!?” Este de neimaginat cum un om atât de perfect, poate fi totuşi prostit, înnebunit şi lipsit de orice pricepere, cum a fost Samson de data aceasta. Dar lăudăroşenia şi desfrânarea poate deschide toate tainele inimii.

„Fiindcă ea îl necăjea şi-l chinuia în fiecare zi cu stăruinţele ei, sufletul i s-a umplut de nelinişte de moarte, şi-a deschis toată inima faţă de ea şi i-a zis: „Briciul n-a trecut peste capul meu pentru că sunt închinat Domnului din pântecele maicii mele. Dacă aş fi ras, puterea m-ar părăsi, aş slăbi şi aş fi ca orice alt om”, (verset 17).

Se pare că el avea intenţia să-i batjocorească, să ocolească dificultatea cu o glumă şi să inducă în eroare şi să-i prostească pe acei care au stat afară la pândă. Dar a fost foarte nechibzuit din partea lui, că n-a părăsit câmpul de luptă îndată ce a priceput faptul că nu poate ţine piept cu încercările ei insistente şi interminabile.

Dalila, văzând că îşi deschisese toată inima faţă de ea, a trimis la cheme pe domnitorii filistenilor şi a pus să le spună: „Suiţi-vă de data aceasta, căci mi-a deschis toată inima lui”. Şi domnitorii lilistenilor s-au suit la ea şi au adus argintul în mâini”.

„Ea l-a adormit pe genunchii ei. Şi chemând un om, a ras cele şapte şuviţe de pe capul lui Samson şi a început astfel să-l slăbească; El şi-a pierdut puterea.

„Atunci ea a zis: „Filistenii sunt asupra ta Samson!” Dar ci nu ştia că Domnul se depărtase de el. (vers. 20).

Cu ajutorul Dalilei, „Filistenii l-au apucat şi i-au scos ochii; l-au pogorât la Gaza şi l-au legat cu nişte lanţuri de aramă. Iii înviiua la râşniţă, în temniţă”.

Dalila înseamnă, o distrugătoare, o nimicitoare. Ea l-a nimicii pe Samson.

Să observăm ce mult l-a cicălit, spunându-i că ea nu va crede căci o iubeşte, dacă nu-i satisface dorinţa aceasta, (vers. 15). Ba i-a Zis: „Cum poţi spune: „Te iubesc” când inima ta nu este cu mine?” Cu alte cuvinte, „când tu nu-mi poţi încredinţa secretele inimii laie?” Cei ce se iubesc cu pasiune nu pot suporta ca dragostea lor să fie pusă la îndoială. Ei ar face orice, ca sinceritatea lor să nulie suspectată. Deci în

cazul de faţă, Dalila l-a văzut pe Samson în capcana ei. Mustrarea ei prietenoasă este, de fapt, bazată pe un mare adevăr, anume, că singur acela poate avea parte de dragostea noastră care o exprimă din inimă şi nu numai cu cuvinte frumoase. Aceasta este iubirea fără prefacere, din toată inima. Este cea mai mare făţărnicie şi linguşire să spunem că iubim pe acela căruia nu-i deschidem inima.

Dalila a continuat multe zile cu stăruinţele ei. L-a necăjit şi l-a chinuit. De ce n-a părăsit-o? Fiindcă era încântat de ea, prin pulerea iubirii, iubire de fapt falsă, căci în realitate era poftă fără margini. Această poftă trupească l-a fermecat, l-a îmbătat, încât ea l-a cucerit şi el şi-a deschis toată inima faţă de ea. Îngerul care a prevestit naşterea lui Samson a zis: „Briciul nu va trece peste capul lui, pentru că acest copil va fi închinat lui Dumnezeu din pân-Iccele mamei sale". (cap. 13: 5).

Consecinţele nebuniei lui Samson au fost fatale când s-a descoperit secretul puterii sale. El a plătit scump faptul că şi-a deschis inima unei prostituate. „Căci curva este o groapă adâncă şi străina o fântână strâmtă" (Prov. 23: 27). În această groapă s-a înecat Samson. Cu câtă grijă se asigură Dalila de banii ce i s-au promis. „Şi domnitorii filistenilor s-au suit la ea şi au adus argintul (mai multe mii de lei) în mâini". (verset 18). Dalila l-a vândut pe bani duşmanilor. Ea a făcut târgul cu ei şi l-a dat în mâinile lor, prefăcându-se tot timpul că este o femeie curioasă şi cu unele slăbiciuni. Ce metodă Irădătoare a folosit! „Ea l-a adormit pe genunchii ei". (verset 19).

Istoricul Iosefus scrie că ea i-a dat băutură alcoolică, care l-a adormit. Noi nu ştim ce a pus Dalila pe furiş în ceaşca lui Sam-son, dar nu putem presupune că el, cu intenţie, a băut vin sau băutură tare, fiindcă aceasta ar fi însemnat pierderea dreptului de Nazareu, ca şi tăierea părului, de altfel. Dalila s-a prefăcut că are cea mai mare bunăvoinţă, tocmai când plănuia cea mai mare tate pe care n-ar fi putut-o face, dacă nu l-ar fi adormit.

Satana ruinează pe oameni, legănându-i până adorm, linguşindu-i ca ei să creadă că sunt siguri şi astfel aducându-i în starea de siguranţă de sine şi de nepăsare, să poată apoi să le fure puterea şi cinstea şi să-i facă robii voinţei lui. Când noi adormim, duşmanii noştri

nu dorm. Când Samson a dormit, Dalila „chemând un om, a ras cele şapte şuviţe de pe capul lui". Dalila a avut partea ei la prăj buşirea lui Samson. „El şi-a pierdut puterea".

Unde a fost Dalila când „domnitorii filistenilor s-au strâns ca să aducă o mare jertfă Dumnezeului lor Dagon şi ca să se veselească? Ei ziceau: „Dumnezeul nostru a dat în mâinile noastre pe Samson, vrăjmaşul nostru". Era numai un vis că Dagon a făcut aceasta. Dagon era un idol cu capultrunchiul şi mâinile de om, iar restul corpului în formă de peşte. În realitate, Dalila a fost aceea care l-a dat pe Samson în mâinile filistenilor.

Unde a fost Dalila când au scos pe Samson din temniţă şi el al jucat înaintea lor?" (vers. 15).

„Casa era plină de bărbaţi şi femei. Toţi domnitorii filistenilor erau acolo. Şi pe acoperiş erau aproape trei mii de persoane bărbaţi şi femei, care priveau la Samson cum juca". (vers. 17).

Unde a fost Dalila când „Samson a zis: Doamne Dumnezeule! Adu-ţi aminte de mine, te rog; Dumnezeule dă-mi putere numai de data aceasta şi cu o singură lovitură să mă răzbun pe filisteni pentru cei doi ochi ai mei!"

Unde a fost Dalila când, foarte drept, Dumnezeul lui Israel, prin mâinile lui Samson a adus distrugerea surprinzătoare peste duşmani? A fost ea printre acele mii de bărbaţi şi femei care au fost prăpădiţi în casa ruinată? Samson fusese tras în păcat de femeile filistenilor, I dar multe mii din ele au fost ucise, cum s-a întâmplat după porunca lui Moise cu femeile madianiţilor, fiindcă „ele au târât pe copiii lui 1 Israel să păcătuiască împotriva Domnului în fapta lui Peor". I (Numeri 31: 16).

În mama lui Samson vedem o femeie dedicată Domnului, împli-l nindu-şi rolul ei de soţie. O femeie ascultătoare de cuvântul lui Dumnezeu. O femeie umilă, sfântă în toate relaţiile sale. Dar în I soţia lui Samson vedem o tânără străină, dintre filisteni, duşmanii I lui Israel, o tânără uşor influenţată de cei din jur, gata să fie o unealtă pentru tinerii filisteni şi victima duşmăniei dintre bărbatul J ei de o săptămână şi vrăjmaşii lui.

Dalila, o prostituată, a folosit profesia ei ca să se îmbogăţească,

primind bani şi de la Samson şi de la filisteni. Ea era perfidă şi meşteră în rolul ei de ibovnică trădătoare.

Samson a avut părinţi buni şi credincioşi, clar poftele lui trupeşti, I au condus la chinuri amare şi la o moarte tragici

Capitolul 15

Naomi

O călătoare vine acasă

„Vecinele i-au pus nume, zicând: „Un fiu s-a născut Naomei". Şi l-au numit Obed. Acesta a fost tatăl lui Isai, tatăl lui David". Rut 4: 17; de citit: Rut.

Despărţire de ţară

Naomi, (care înseamnă: „Plăcută") împreună cu bărbatul ei şi Cei doi fii, au plecat în ţara Moabului. Pe vremea judecătorilor, în ţara lor, ţara lui Iuda, bântuia o foamete. Satul lor, Betleem, sau „Casa Pâinii" nu mai producea destul pentru toţi şi această familie a părăsit pământul părinţilor ei, plecând într-o ţară străină.

Plecarea din satul lor a fost tristă, cu despărţiri şi cu viitor necunoscut. Dar, repede, ei şi-au găsit un loc în Moab. Fiii Naomei s-au însurat şi s-au aşezat la casele lor şi toţi au fost fericiţi.

În viaţa fiecăruia se pot întâmpla schimbări şi în bine şi în rău, din să nu uităm că toate lucrurile sunt ale noastre în Hristos.

Despărţirea de familie

Dar fericirea este de scurtă durată. „Nu te lăuda cu ziua de mâine". Elimelech, soţul Naomei, a murit şi ea a rămas văduvă. Cineva i zis: „Dintre bărbat şi femeie, femeia este mai slabă; dintre femei, bătrânele sunt mai slabe; dintre bătrâne, văduvele sunt mai de compătimit; dintre văduve, cele sărace sunt mai în nevoie; dintre văduvele sărace, cele fără copii sunt mai triste; dintre cele fără copii, cele care i-au avut odată şi nu-i mai au, sunt cele mai îndurerate şi cele fără copii într-o ţară străină, sunt cele mai nemângâiate".

Naomi a suferit toate aceste lucruri la un loc şi întristarea ei a fosn fără margini. Multe femei au avut mâhniri, dar niciuna ca Naomi.

Fiindcă şi fiii ei au murit, ea a rămas văduvă fără copii. Trei văduve au fost într-o singură casă, fiecare purtând în inima ei o] povară de jale. În viaţă, mâhnirile vin adeseori prin surprindere, pe

neașteptate, dar Domnul le știe.

„Eu știu, că Tatăl Sfânt știe.

Fortuna ce-are să vie.

Dar El poate nori alunga.

Și negura împrăștia.

El știe, El știe, furtuna ce-are să vie.

El știe, El știe, și-alină vânturile".

Zece ani au trecut, dar așa de repede și cu atâtea schimbări!! Din cei patru peregrini, a rămas numai unul, Naomi.

Rămasă singură, Naomi începe să se gândească la satul ei natali Betleem. Legăturile ei cu Moabul s-au rupt prin moarte. Moabul a devenit un loc trist pentru ea. Inima o trage din nou spre țara ei. În sărăcia ei, se gândește totuși la satul natal. N-a mai vrut să fie ol sarcină pentru nurori, căci Domnul a dat din nou pâine în țara ei. J

Despărțirea de noră

Viața Naomei este marcată de un șir de despărțiri. Acum a sosit timpul despărțirii și de nurorile ei. Ele s-au purtat frumos față de fiii ei, iar după moartea acestora, ele s-au purtat frumos și cu ea în întristarea și singurătatea ei. De multe ori soacra nu se poate înțelege cu nurorile. Dar faptul acesta nu s-a întâmplat în familia Naomei. Aceste trei femei au fost legate atât prin amintirea unei fericiri comune, cât și prin întristări comune.

La despărțire, din nou, și-au depănat toate amintirile. Această soacră, cunoscând durerea despărțirii de țara natală, roagă pe nurorile ei să rămână în Moab, fiecare la casa mamei ei. Orpa și-a găsit mângâiere în casa părintească din Moab, iar Rut într-o tovărășie lungă cu Naomi. Cu vorbe atât de duioase și de melodioase, Rut și-a exprimat hotărârea de a sta lângă soacra ei până la moarte. Ea va merge cu Naomi, cu toate că este un drum necunoscut pentru ea. Va locui cu Naomi, cu toate că este o casă necunoscută pentru ea. Va muri cu Naomi, cu toate că va fi îngropată într-un mormânt străin.

Reîntoarcerea la Betleem

„Au călătorit împreună, până ce au ajuns la Betleem". Câtă deo-lebire! Naomi plecase din Betleem cu zece ani înainte împreună cu bărbatul ei și cei doi fii. Se întoarce cu o noră. Acum alte femei vin la

fântână după apă. Acum alţi bătrâni stau la porţile cetăţii. Acum alţi copii se joacă pe stradă. Cei care au Cun0SCUt-o înainte an început să întrebe: „Oare aceasta să fie Naomi”? Ea se întoarce acasă cu mâinile goale, gârbovită, întristată, căruntă. Rochia ei arata să-lacie, iar hainele ce le poartă vorbese despre văduvia ei. „Aceasta la fie Naomi”? Fata, mireasa, mama tânără; pe aceea noi am cunoscut-o, dar pe această femeie necăjită şi tristă, nu o cunoaştem.

„Nu-mi mai ziceţi Naomi (Plăcută), ziceţi-mi Mara (Amărăciune)”. Cu toate că Naomi şi Elimelech au plecat să caute pâine, Naomi spune: „La plecare eram în belşug”. Da, belşug! Avea tovărăşie şi iubire! Noi nu ne dăm seama cât de plină este viaţa până când nu pierdem pe cei care umplu inimile noastre de bucurie şi tic mulţumire. „Naomi” şi-a pierdut însemnătatea ei. Viaţa a devenit amară. Dar Domnul a făcut aceasta şi ştim că aşa este mai bine. El nu greşeşte! Ea a ştiut de numele lui Iehova, care ne dă toate. El va îngriji!

Naomi – bunică

Când cele două femei s-au întors la Betleem, începuse seceratul orzurilor. Rut s-a dus să strângă spice de pe câmp. A găsit pe ruda lui I limelech, pe Boaz, dispus să o ajute. Urmează o poveste foarte frumoasă de dragoste. Naomi era plină de speranţă în inima ei şi s-a bucurat de izbânda lui Rut. Ea a binecuvântat pe Boaz: „Să fii binecuvântat de Domnul, care este plin de îndurare pentru cei vii, cum a fost pentru cei care au murit”. Ea a sfătuit-o pe Rut cum să se poarte ni această ţară străină. Seară după seară, Rut a venit acasă să povestească Naomei despre cele întâmplate. Naomi o aştepta cu nerăbdare. Ea începe să simtă din nou adevărata încredere în Dumnezeu, care se poartă cu iubire faţă de ai Săi. Naomi căuta să în – (eleagă situaţia în care se găsea nora ei. Ea i-a zis: „Fiica mea, aş vrea să-ţi dau un loc de odihnă, ca să fii fericită”. Grija ei pentru Rut este minunată şi plină de iubirea de mamă. Ea a câştigat încrederea lui Rut prin înţelepciune şi înţelegere.

Rut a urmat sfaturile Naomei. Ea ştia obiceiurile din satul ei. „Fii liniştită”, spunea Naomi. Ea cunoştea şi natura omului. Ea a avut dibăcie în sfatul ei. Ştia când să lucreze şi când să aştepte.

În cele din urmă, Rut şi Boaz s-au căsătorit. Rut a născut un fiu.

Naomi s-a bucurat. Femeile au venit să o felicite şi i-au cântat: „Binecuvântat să fie Domnul care nu te-a lăsat lipsită de un bărbat cu drept de răscumpărare şi al cărui nume va fi lăudat în Israel] Copilul acesta îţi va înviora sufletul şi va fi sprijinul bătrâneţeloj tale, căci l-a născut nora-ta care te iubeşte şi care face pentru tinq mai mult decât şapte fii".

Vecinele spuneau: „Un fiu s-a născut lui Naomi". Numele lui e Obed. El a fost bunicul lui David, strămoşul lui Iisus.

Capitolul 16

Rut

O noră model

„Căci toată cetatea ştie că eşti femeie cinstită".

Rut 3: 11; de citit cartea Rut

Frumoasa carte Rut conţine o dare de seamă asupra celor zece ani nefericiţi petrecuţi de o familie din Betleem în ţara Moabului, despre întoarcerea văduvei Naomi împreună cu nora sa Rut, moabita, văduvă de asemenea şi despre întâmplările romantice petrecute înainte de căsătoria lui Boaz cu Rut, în urma căreia, eroina acestei] cărţi a devenit străbunica lui David.

Una dintre cele mai frumoase scrieri pastorale

Despre Dr. Samuel Johnson, se spune că vorbea odată cu nişte l doamne din nobilimea engleză despre literatura pastorală, iar doamnele criticau diferitele scrieri de felul acesta, împreună cu autorii lor. În timpul discuţiilor, el a început să le citească cartea Rut, înlocuind ici şi colo câte un nume. Femeile au rămas încântate, spunând că este cea mai frumoasă scriere pastorală din câte au cunoscut şi se mirară că n-au dat peste ea până atunci. Dr. Johnson le spuse cu gravitate că este din Biblie.

Într-adevăr, o povestire mai frumoasă nu se poate afla. În Naomi vedem o femeie bună şi dreaptă, datorită credinţei sale în Dumnezeu, atât ca soţie şi mamă, cât şi ca soacră şi bunică. În Boaz vedem pe omul bogat, care merită şi primeşte încrederea şi stima tuturor celor ce-l cunosc; iar în Rut avem un exemplu de iubire şi curăţie sufletească, de răbdare şi încredere, precum şi de un devotament fard margini faţă de prietenii ei şi faţă de Dumnezeu.

În sensul acesta, cartea Rut este una dintre cele mai frumoase istorisiri din toată literatura. Eroina acestei cărţi este înzestrată cu câteva dintre cele mai nobile trăsături ale rasei umane, iar viaţa ei străluceşte ca o lumină unică pe cărarea istoriei.

Copilăria

Despre copilăria lui Rut nu ştim altceva decât că era din (ara Moabului, ţară care se întinde la răsărit de Marea Moartă. Numele părinţilor ei nu ne este cunoscut. Fără îndoială că, la fel ca ceilalţi locuitori ai ţării, ei erau idolatri. Cu toate acestea trebuie să fi avut unele trăsături nobile de caracter, care au fost moştenite de fiica lor. Probabil că erau oameni din popor, fiindcă peste câţiva ani aflăm că eroina trăia din lucrul mâinilor ei. Din aceste presupuneri putem trage concluzia că ea trebuie să fi fost atractivă, sănătoasă, veselă şi devotată celor pe care îi iubea.

Întristarea

Din cauza foametei din ţara lui Iuda, o familie respectabilă compusă din soţ, soţie, Elimelec şi Naomi, împreună cu cei doi fii ai lor, Mahlon şi Chilion, plecară în ţara Moabului, după cât se pare, pentru a sta acolo un timp oarecare. Nu mult după sosirea lor acolo, Klimelec muri. Cei doi tineri se căsătoriră cu Rut şi Orpa, două moabite. După un timp oarecare, ei muriră de asemenea. Soţiile şi mama, toate văduve, ajunseră într-o stare jalnică. Naomi simţi că mâna lui Dumnezeu a căzut greu asupra ei şi fără îndoială că acest lucru îl simţeau şi Rut şi Orpa.

Suferinţa este un mare educator

Suferinţa este un mare educator. Adesea poţi vedea pe câte un muzicant cântând cu instrumentul său, dar fără nicio simţire, rece şi de formă. Motivul este că toată viaţa i-a mers bine. Dar îndată ce asupra lui vine o nenorocire, o simţi în cântecul lui, chiar de la primele acorduri pe care le scoate.

Nefericirea şi încercările sunt mari educatori. Un medic tânăr vine în camera de suferinţă a unui copil care trage să moară. El este aspru în felul cum răspunde la întrebările pline de nelinişte ale mamei. Au trecut ani şi în propria lui casă a intrat moartea. Acum vine din nou în camera de suferinţă şi cu lacrimi în ochi se apropie de copilul

muribund, zicând: „O! cum îmi aduce aminte de micul meu Carol!” Suferinţa este un mare educator. Suferinţa! îi văd urmele în cea mai frumoasă pictură; îi simt freamătul în cel mai dulce cântec; îi simt puterea în cel mai tare argument.

Mitologia greacă spune că fântâna lui Hippocrene se trage din urma lăsată de copita calului înaripat, Pegasus. Am observat adesea în viaţa mea, că cele mai plăcute şi mai frumoase fântâni ale vieţii creştine şi spirituale, au izvorât în locul lăsat de ţepuşul nefericirii şi al calomniei. Curajul lui Daniel s-a putut vedea în toată strălucirea lui abia în faţa cuptorului de foc al lui Nebucadneţar. Credinţa lui Pavel s-a putut simţi mai bine atunci când se afla în corabia sfărâmată printre stâncile Maltei. Dumnezeu îşi creşte copiii printre urletele fiarelor sălbatice, printre loviturile sângeroase ale ghilotinei şi printre rugurile de foc ale martirajului. Ca să scoată la lumină pe Policarp şi pe Justin Martirul, a fost nevoie de persecuţiile lui Marc Aureliu. Ca să scoată la lumină pe Luther, a fost nevoie de bula pa pală, de lipsa de moralitate a cardinalilor şi de anatema universală

Conştiinţa

Conştiinţa lui Rut, s-a văzut în purtarea care a avut-o faţă d soacra ei, Naomi, care tocmai trecuse prin cea mai grea încercare (Rut 1: 6 – 10).

„Apoi s-a sculat ea şi nurorile ei, ca să se întoarcă în ţara ei, din ţara Moabului, căci aflase în ţara Moabului, că Domnul cercetase pe poporul Său şi-i dăduse pâine. Ea a ieşit din locul în care locuia, însoţită de cele două nurori ale ei şi a pornit ca să se întoarcă în ţara lui Iuda. Naomi a zis atunci celor două nurori ale ei: Duceţi-vă şi întoarceţi-vă fiecare la casa mamei voastre! Domnul să se îndure de voi, cum v-aţi îndurat şi voi de cei ce au murit şi de mine! Să vă dea Domnul să găsiţi odihnă fiecare în casa unui bărbat! Şi le-a sărutat. Ele au ridicat glasul şi au plâns. Şi i-au zis „Nu! Noi vom merge cu tine la poporul tău”.

Convingerea

Convingerea lui Rut s-a văzut în alegerea de a însoţi pe Naomi la întoarcerea ei din ţara Moabului în cetatea Betleemului. Rut 1: 14. „Şi ele au ridicat glasul şi iarăşi au plâns. Orpa a sărutat pe soacră-sa şi a

plecat, dar Rut s-a ţinut de ea".

Convertirea

Convertirea lui Rut se vede din mărturisirea care a făcut din ea una dintre cele mai măreţe femei din toată istoria (Rut 1: 15 – 18). „Naomi a zis către Rut": Iată cumnată-ta s-a întors la poporul ci şi hi dumnezeii ei; întoarce-te şi tu după cumnata ta. Rul a răspuns: Nu sta de mine să te las şi să mă întorc de la tine! încotro vei merge în voi merge şi eu; unde vei locui tu, voi locui şi eu; poporul Iau va fi poporul meu şi Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri şi eu şi voi fi îngropată acolo. Aşa să-mi Iaca Domnul şi mai mult chiar, dacă mă va despărţi de tine altceva decât moartea! Naomi, văzând-o hotărâtă să meargă cu ea, n-a mai stăruit".

Consacrarea

Consacrarea ei se vede în viaţa pe care o duce în ţara adoptiva, viaţă care se caracterizează prin devotament şi smerenie. (Rut 1: 19). „Astfel au călătorit împreună până au ajuns la Betleem".

Văzând hotărârea nestrămutată a lui Rut, Naomi o primi cu plăcere s-o însoţească. Cele două văduve plecară din Moab, poate pe neaşteptate şi fără bani, pe jos „pe lângă ţărmul de sud al Mării Moarte, spre Betleemul Iudeii. În cele din urmă ajunseră la locul hotărât. Vestea despre sosirea Naomei se răspândi repede din casă în casă, iar prietenii ei de altă dată veniră pe rând să-şi arate simpatia lată de nefericirea şi sărăcia ei. Fără îndoială, ei se bucurară de Faptul că Rut a însoţit-o, de aceea multe cuvinte frumoase s-au spus despre frumoasa moabită care trăia în noua ei casă.

Alegerea preţioasă

1. Alegerea datoriei. „Ele au ridicat glasul şi au plâns". Naomi plecă acasă. Rut înţelese că nu trebuie s-o lase pe Noami să mearr. a singură. Ea era pătrunsă de datoria de noră. A făcut ceea ce i-a dictat conştiinţa şi a făcut bine.

2. Alegerea convingerii. „Rut s-a ţinut de ea". O inimă nobilă linde spre lucruri nobile. Aripile unei iubiri curate nu trebuie tăiate. Rut iubea pe Naomi şi dorea să rămână cu dânsa.

3. Alegerea despărţirii. „Iată, cumnată-ta s-a întors înapoi". Rut nu putea trăi şi în Moab şi în Iuda. Ea trebui să aleagă între cele două

ţări. Trebuia să renunţe la mult, dar renunţând obţinu ceva mai preţios.

4. Alegerea direcţiei. „Încotro vei merge tu, voi merge şi eu". Viaţa se măsoară nu atât după distanţa pe care o străbatem, cât după direcţia în care ne îndreptăm. Naomi mergea pe drumul cel bun. «frânţelese lucrul acesta şi merse după dânsa.

5. Alegerea societăţii. „Unde vei locui tu, voi locui şi eu". Ale-lgerea aceasta se referă la persoane, nu la anturaj. Tovărăşia Naomei, iară niciun ban, i se părea mai preţioasă decât aceea a unei prinţese moabite. Societatea în care trăiţi înseamnă mai mult ca orice.

6. Alegerea tovărăşiei. „Poporul tău, va fi poporul meu". Noi devenim buni sau răi, după cum sunt tovarăşii noştri. Ei ne pot ridica, dar ne pot şi coborî. Orpa a dispărut de mult, în timp ce Rut străluceşte şi astăzi. De ce?

7. Alegerea consacrării. „Dumnezeul tău va fi şi Dumnezeul meu". Rut s-a dat pe sine însăşi lui Dumnezeu, fără nicio rezervă. Alegerea ei a fost absolută şi niciodată n-a regretat că a făcut pasul acesta.

8. Alegerea duratei. „Unde vei muri tu, voi muri şi eu". Rut n-a mers la Betleem pentru distracţie sau pentru a servi pe Naomi doar vremelnic. S-a dus acolo pentru a-şi petrece aci tot restul vieţii.

9. Alegerea ocupaţiei. „Începutul secerişului de orz". Rut s-a duşi să muncească, desigur, din necesitate, dar de bunăvoie şi cu muli râvnă. Munca este onorabilă. Lenea este condamnabilă.

10. Alegerea locului. „Afară din Moab, la Betleem". Trebuie *i* mergem acolo unde ştim că suntem folositori. Rut a pornit pe drumul cel bun şi acesta este drumul şi pentru noi.

Strânsul spicelor

Cu toate că primirea în Betleem a celor două văduve a fost cât se poate de călduroasă şi de prietenoasă, ele trebuiau să depindă atât cât era posibil de propria lor muncă. De aceea Rut cere voie Naomei să meargă pe miriştile de orz şi să strângă spice rămase de pe urma secerătorilor. Naomi se învoieşte, iar Rut pleacă să-şi înceapă noua ei ocupaţie cu inima veselă. Ne aflăm în faţa tabloului unei tinere şi sârguincioase femei, care deşi era dintr-o familie bună atunci când se

află în necaz şi sărăcie, pune mâna pe prima ocupa ţie onorabilă care îi iese în cale. Pasul acesta, de altfel, a fost pe mul care a condus-o spre întâmplarea fericită care a urmat.

Binefăcătorul

S-a întâmplat, că miriştea de orz în care dânsa a început sa cu leagă spice, să fie proprietatea unui cetăţean ceva mai în vârstă cu multă trecere şi foarte darnic. El se numea Boaz. Dimineaţa când dânsul veni afară la câmp să vadă cum decurge secerişul, văzu be tânăra şi frumoasa culegătoare de spice. După ce i se spuse cine este, se duse la dânsa, îi vorbi binevoitor, luă mai multe mfi suri speciale pentru ajutorarea ei şi porunci secerătorilor's; i Ian din când în când mai multe spice pe urma lor pentru ca dâns; i să aibă ce culege din belşug. Este clar că Boaz a fost atras de la început de Rut, deşi nu s-a arătat.

În orice caz, când Rut s-a întors în seara aceea acasă la Naomi (U O eră de orz, ea află de la dânsa că Boaz era o rudă de a ei, foarte onorată. După dorinţa lui, Rut continuă să strângă spice în holdele lui, zi de zi, până ce s-a terminat secerişul orzului, cât şi al griului. În acest timp, Boaz şi Rut s-au văzut mereu, iar simpatia unuia lată de celălalt a crescut tot mai mult.

Centrul povestirii este Boaz

Eu mă deosebesc întrucâtva de obişnuita înţelegere literară a cărţii Rut. De obicei, Rut este privită ca Hamletul piesei. Dar aceasta nu este şi părerea mea. Pentru mine, centrul povestirii este Uoaz. Dacă este prezentat ca un om simplu, este, fiindcă aşa era şi aşa trebuia să fie. Simplu cum era, totuşi el este acela care a dat întorsătura fericită evenimentelor. El este acela care abate primejdia din faţa moabitei. Niciun pericol n-a fost mai mare pentru ea decât a sta în rândul culegătoarelor de spice. Era mai aproape de prai. ul bârfelii ca oricând. Nici văduvia, nici sărăcia şi nici exilul n-au ridicat asupra ei un nor atât de negru, aşa cum l-ar fi putut ridica strângerea spicelor pe ogoarele Betleemului. Ceea ce îilipsea era un ocrotitor, un turn de scăpare. Şi ea l-a găsit. Boaz era bărbatul poli ivit, singurul bărbat care-i putea fi de folos în clipele acelea. Şi ei s-a oferit să-i dea ceea ce i-a cerut. O ocrotire binevoitoare. Nu putem fi siguri că altă împrejurare i-ar fi

putut fi de folos. Sunt servicii pentru care nu se simte nevoie de calităţi mari, ci doar de întinderea unei mâini iubitoare. Nicio figură strălucitoare n-ar fi putut fi atât de potrivită pentru acel loc şi timp, nicio imagine frumoasă n-ar fi putut da o graţie atât de mare tabloului, ca imaginea acestui bărbat simplu şi neprefăcut, cu inima plină de bunătate.

În timpul acela de cunoaştere mutuală şi reciprocă, la Boa/ s-a putut observa un sâmbure de neîncredere, iar la Rut, modestie, lotuşi Naomi le-a citit în inimă foarte clar. De aceea a fost prima care şi-a dat toată silinţa ca lucrurile să iasă bine. A întrebuinţai o metodă obişnuită şi permisă de lege, pentru ca să spulbere neîncrederea lui Boaz şi timiditatea lui Rut. În urma sfatului ei, Rut s-a dus la locul de treierat a lui Boaz şi într-o noapte, pe vremea treieratului, s-a culcat la picioarele ocrotitorului ei. Mijlocul acesta, arătat de Naomi, o făcea să fie în mod legal şi de drept legată de ocrotitorul ei.

Ceremonia învelirii în gestul lui Rut, nu era nimic imoral. El era permis de legea şi de obiceiul timpului. A lua mantaua unei rude şi a te acoperi cu dânsa, era un mijloc legal de a cere protecţie şi răscumpărare. Rut a făcut lucrul acesta cu multă delicateţă şi pricepere. Ea a ales un loc public, aşa cum era locul de treierat, unde se aflau mai multe persoane; a ales întunericul, nu pentru a zăpăci pe Boaz, ci pentru ca să-i dea. libertatea să lucreze aşa cum doreşte. În răsărit, grânele sunt vânturate în timpul nopţii, din cauza căldurii de peste zi, dar mai ales fiindcă noaptea adia un vânt potrivit pentru această lucrare. Când vânturătorii sunt obosiţi, se înfăşoară în manta şi se culcă să doarmă puţin jos pe locul de treierat. Vânturarea grânelor este un lucru atât de important încât trebuie să fie de faţă şi stăpânul. În asemenea ocazii, locul obişnuit unde se culca un sclav, era la picioarele stăpânului. Rut a ales locul acesta umilit, dar în acelaşi timp, cu un gest discret şi fin a tras mantaua stăpânului peste dânsa şi când, el „speriat", a întrebat: „Cine este acolo?" ea a răspuns: „Sunt Rut, sclava ta; întinde deci poala învelitoarei tale peste mine, căci tu eşti ruda mea şi ai dreptul să mă răscumperi". Întâi a tras ea însăşi mantaua lui peste dânsa, apoi i-a cerut s-o acopere dânsul. În felul acesta, cu multă îndemânare ea îi cere protecţia, îi cere să-i ridice

mizeria şi să se căsătorească cu dânsa. Ceremonia aceasta a acoperirii cu mantaua este obişnuită încă şi astăzi în răsărit, în legătură cu obiceiurile de nuntă.

Răscumpărarea

Deşi Boaz era o rudă apropiată, exista altă rudă şi mai apropiată ca Naomi şi Rut. A doua zi dimineaţă, Boaz s-a dus la dânsul, l-a adus în faţa porţii cetăţii şi l-a întrebat dacă vrea să cumpere de la Naomi dreptul asupra averii strămoşeşti a decedatului Elimelec. Ruda a fost de acord cu răscumpărarea, dar când a auzit că moştenirea aceasta cere şi căsătoria cu moabita, ruda respectivă (care trebuia să fi avut soţie şi mai mulţi copii), nu s-a mai învoit. În felul acesta dreptul i-a revenit lui Boaz, care îndată şi cu multă bucurie a făcut formalităţile necesare care îl făceau stăpân peste averea cumpărată şi îi deschidea drum liber spre căsătoria cu Rut, fiinţa iubită.

Rudă şi răscumpărător

Această istorie frumoasă ilustrează răscumpărarea prin Hristos şi unirea cu Hristos. În limba ebraică există un singur cuvânt şi pentru rudă şi pentru răscumpărător, fiindcă numai o rudă avea „dreptul de

răscumpărare". De aceea, a fost nevoie ca Iisus Hristos să devină om pentru ca să poată răscumpăra pe oameni. Căsătoria lui Rul şi casa plină de belşug în care a fost adusă, arată bucuria plină de mulţumire, pe care o dă unirea cu Hristos inimilor care se încred în El.

(ăsătoria

După ce toate piedicile puse în calea unei idile orientale au fost înlăturate, bogatul Boaz şi săraca Rut, au devenit soţ şi soţie. Bă-Irânii cetăţii, familiile cele mai cu vază şi restul locuitorilor au făcut cerc în jurul lor, felicitându-i şi dorindu-le multă fericire. Şi aşa cum ştim din Biblie, căminul lor a fost lipsit de orice umbră şi a fost centrul unei influenţe sfinte şi un punct strălucitor de bunătate şi de ospitalitate.

Adevărata origine a lui Israel

Căsătoria aceasta a fost adevărata origine a lui Israel. A fost germenul din care s-a născut gloria lui. De la căsătoria aceasta se trage splendoarea casei lui Iuda şi începe linia genealogică a lui David, la sfârşitul căreia vine cineva mai mare decât David. Privind problema

din punct de vedere literar, ea merită multă consideraţie, dar merită şi mai multă dacă este privită din alt punct de vedere. De ce a fost dat, ca de la început să intre şi cineva dintre Neamuri între strămoşii lui Iisus? Această pătrundere timpurie a sângelui Neamurilor în vinele evreilor, le-a adus şi un mare folos. Numai prin acel germen primitiv putem înţelege puterea de mai târziu. Cea mai mare putere şi ultima, este sufletul uman al lui Iisus. Din unirea aceasta s-a născut religiozitatea mare a evreului, unit cu libertatea intelectuală a Neamurilor. De unde a venit această unire? De sus? Nu! Aceasta este un proces uman, nu divin. De la David7 Fără îndoială, viaţa lui David a fost complexă. Dar David de la cine a moştenit-o? Problema trebuie împinsă ceva mai înapoi. Trebuie să fi fost un amestec de sânge, căruia David însuşi i-a fost urmaş. În felul acesta ne-am înapoiat la vechea căsătorie din Bet-leem, la căsătoria dintre Rut şi Boaz, dintre Moab şi Israel, căsătorie care a proclamat unirea primară dintre Neamuri şi livrei.

Posteritatea

Rut moabita, prin credinţa ei în Iehova, prin devotamentul arătat faţă de Naomi, prin modestia şi virtutea dovedită în legăturile ei cu Boaz şi prin caracterul ei nobil, a fost onorată să fie mama lui Obed, bunicul regelui David şi după linia genealogică, strămoşul lui Iisus Hristos, Regele regilor.

Frumoasa istorisire nu se sfârşeşte fără a arunca o privire asupra căminului în care bătrâna Naomi, cu o nouă lumină în privire şi cu faţa luminată de un zâmbet, îşi hrăneşte nepotul care avea să formeze o trăsătură atât de importantă în istoria rasei umane.

Femeia cinstită de ieri şi datoria de azi

„Cine poate găsi o femeie cinstită? Pentru că ea este mai de preţ decât mărgăritarele”, (Prov. 31: 10).

Ea ajută altora aşa cum Rebeca a ajutat pe servitorul lui Avraam în cetatea ei şi i-a adăpat cămilele însetate.

Ea cucereşte ca Rahela, pentru care Iacov a fost fericit să slujească patrusprezece ani.

Ea se luptă ca Debora, care pentru a-şi apăra casa şi ţara, a învins pe cei puternici, cu ajutorul lui Iehova.

Ea este plină de speranţă şi credinţă ca Naomi, care află odihnă

după ce bea apa suferinţei într-o ţară străină.

Ea strânge spice ca Rut, care a consfinţit pe vecie lucrul mâinilor pe ogoarele lui Boaz din Betleem.

Ea se roagă asemenea Anei, a cărei cerere mută a fost îndeplinită în cele din urmă prin naşterea ultimului şi celui mai mare dintre judecători.

Ea suferă ca Vashi, care a preferat să-şi piardă tronul decât să-şi sacrifice modestia.

Ea conduce ca Estera, care printr-o manevră iscusită într-o oră hotărâtoare s-a urcat pe tronul lui Xerxes.

Ea crede ca Elisaveta, care primeşte imposibilul şi prin înainte-Mergătorul a pregătit calea lui Iisus.

Ea serveşte ca Marta, care a făcut tot ce a putut pentru tânărul galileean Iisus.

Ea iubeşte ca Maria, care a uns corpul lui Iisus înainte de moarte, cu parfumul cel mai scump pe care îl avea în vasul de alabastru.

Ea dă ca Tabita, femeia care făcea o mulţime de lucruri bune şi care ajuta mult pe orfani şi pe văduve.

Ea învaţă ca Lois, care a făcut pe Timotei, ca de copil să cunoască Scripturile Sfinte şi să devină iscusit în opera de salvare.

Ea se roagă şi lucrează ca Lidia, care şi-a deschis inima Domnului şi casa pentru a primi misionarii creştini în Europa.

Deci, femeile cinstite ieri, trăiesc şi trebuie să trăiască în femeile cinstite de astăzi şi de mâine – femei pline de energie, femei idealiste, femei cu influenţă, femei îndrăzneţe, femei capabile şi consacrate.

Capitolul 17

Ana

Mama iubitoare

„Domnul sărăceşte şi El îmbogăţeşte.

El smereşte şi El înalţă”.

1. Samuel 2: 7 De citit 1. Sam. 1 – 2

În munţii lui Efraim, cale cam de două ceasuri spre nord-vest de Ierusalim, era oraşul Ramataim-Tofim, unul din multele oraşe fortificate din acea vreme. Era o localitate simpatică, cu cele două

piscuri de munte ridicându-se deasupra ei. Acolo locuia o femeie care părea să aibă tot ce-i trebuia ca să fie fericită. Casa ei pare să fi fost una din cele mai frumoase din oraş, împodobită, fără îndoială, cu covoare orientale de mare preţ, căci soţul ei era om cu stare şi cu influenţă. De fapt chiar localitatea se numea după unul din strămoşii lui. Ceva mai mult, era soţia cea mai adorată. Dar, Vai! Ana nu era fericită, căci averea, poziţia şi dragostea nu puteau acoperi faptul că nu fusese „binecuvântată". N-avea copii. Pentru o evreică, lucrul; acesta nu era numai o dezamăgire şi o teribilă nenorocire, ci şi un blestem şi un semn al nemilţumirii lui Dumnezeu. Spre a înrăutăţi mai mult situaţia, ceealaltă soţie, Penina, avea copii şi nu scăpa prilejul de a-şi bate joc de Ana din cauză că era stearpă.

Întâlnim pentru prima oară această familie când se pregăteşte pentru pelerinajul anual la Silo ca să aducă jertă. Elcana, capul familiei, împarte porţiile dând Peninei partea ei şi câte o porţie pentru fiii şi fiicele ei, iar Anei o „parte îndoită", căci o iubea pe Ana cu toate că nu avea copii. De obicei, aceasta călătorie era un timp fericit, căci familii numeroase mergeau împreună ca să prăznuiscă în faţa Domnului, făcând un fel de agapă câmpenească sfântă. Dar fericirea lipsea din familia lui Elcana. Penina, mândră şi trufaşă, ci-călea pe Ana fără milă, iar Ana de mâhnire şi necaz, plângea amarnic. De obicei, un bărbat se simte neputincios când vede că soţia lui plânge. Elcana îşi dădea toate silinţele s-o mângâie, mărturisindu-i dragostea lui şi întrebând-o dacă el nu înseamnă pentru ea mai mult decât zece fii. Cu toate acestea, se pare că sforţările lui nu puteau schimba lucrurile în mai bine, căci la aroganţa Peninei se adăuga regretul şi Ana continua să plângă. Bietul bărbat! Doar el singur dăduse naştere acestei încurcături când îşi luase două neveste. Ne-lericita familie ajunse în sfârşit la Silo şi se aşează la praznic. Ana însă, avea nădejdea în Dumnezeu. Elcana doar pusese paie peste focul mâniei şi geloziei lui Penina. Ana „era cu sufletul amărât şi plângea!" (1 Sam, 1: 10). Aşa dar, se ridică şi se duse la „templul Domnului" să se roage acolo unde şedea Eli. Ea ştia că Domnul putea să aducă pace sufletului ei tulburat. Acolo ea îşi descarcă focul inimii şi se rugă Domnului să-i dea un „copil de parte bărbătească", făgăduind că dacă Domnul îi va da acest fiu, îl va închina

Domnului pentru toate zilele vieţii lui şi nu numai atât, cât va face Nazireu, legându-l astfel îndoit de viaţa de slujitor al Domnului.

Ana nu-şi putea ţine legământul decât dacă Domnul îi ascultă ruga. Nu putea da copilul decât dacă îl avea. Uneori rugăciunile de acest fel sunt o tocmeală cu Domnul. Atâtea mame s-au rugat: „O Doamne, scapă viaţa copilului meu şi-ţi voi sluji cât voi trăi". A! dar să zicem că Dumnezeu în înţelepciunea Lui ar lua pe copil, oare atunci mama va refuza să-i slujească? Rugăciunea Anei nu era tocmeală. împlinirea rugii ei ar aduce veselie nespusă şi mare sacrificiu. Orice copil este un purtător virtual de bucurie sau de întristare.

Eli, prorocul, consideră mişcarea buzelor ei drept semn al beţiei. Dar după explicaţia pe care i-o dădu Ana, el îi spuse că ruga ei va fi] ascultată. Ea plecă ascasă, a mâncat şi înfăţişarea ei nu mai era tristă. Penina nu o mai putea batjocori, căci şi ea va fi mamă.

Anul următor, când veni timpul pentru jertfa anuală, Ana erai mama mândră şi fericită a unui băieţaş pe care-l numi „Samuel", fiindcă fusese „cerut de la Domnul". Elcana, pe cât se pare, era de părere că ar trebui să-l ducă la Tabernacol chiar atunci şi să-l închine slujbei Domnului. (Exista pe atunci un grup de femei care locuiau la templu şi a căror datorie era să îngrijească de copiii care erau pregătiţi pentru slujbă). Dar Ana, strângându-şi pruncul la piept, spuse: „Îl voi ţine până ce-l voi înţărca şi apoi îl voi duce". Nu putea să renunţe la noua ei comoară aşa curând. Elcana totdeauna bun şi îngăduitor, consimţi s-o lase să stea acasă, atrăgându-i însă atenţia să nu-şi uite legământul.

Primii trei ani din viaţa unui copil sunt cei mai preţioşi dintre toţi. Ne place să credem că Ana şi-a ţinut băieţaşul lângă ea atâta timp. Ce bucurie pentru o mamă să simtă apăsarea trupuşorului şi greutatea căpşorului propriului ei copil adormit, căzându-i pe umăr. Îi auzi primele cuvinte şi îi călăuzi primii paşi. îl învăţă despre Dumnezeu şi îi vorbi despre „Casa Domnului" cea frumoasă, unde va locui şi-l despre bunul şi bătrânul Eli.

Poate că va fi dorit fierbinte câtăva vreme să-l ţină mereu lângă ea şi care mamă n-ar fi făcut la fel? Legământul ei a fost mai uşor de făcut decât de ţinut, dar nu avem nicio dovadă că a şovăit vreodată în

hotărârea ei. Repede, mult prea repede, zburară cei trei anii şi iarăşi se apropia timpul jertfei anuale. Dacă Ana va fi plâns, de astă dată a făcut-o în taină, gândindu-se la casa ei fără băieţaşul cel zglobiu. Dar cu surâsul pe buze şi cu inima îmbărbătată, ea fu gata când veni ziua, ţinând pe micul Samuel de mână. De astă dată şi el primi o „pare". Era un grup familiar cu totul altfel când plecară spre Silo, mânând cu ei un prinos scump de trei boi. Penina era potolită şi supusă, Ana zâmbitoare şi fericită, iar Elcana recunoscător că pacea se coborâse în sfârşit în căsnicia lui tulburată.

Ce mulţumită trebuie să fi fost Ana când îşi încredinţa fiul ci mic, dar voinic, lui Eli. El îi văzuse mâhnirea şi îi auzise rugăciunea sfâşietoare, ca şi legământul. Domnul îi ascultase ruga, iar că îşi ţinea legământul. Micuţul cel frumos pe care Domnul i-l dăruise, îl dădea acum înapoi.

Nicio bucurie nu poate fi mai mare pentru o mamă credincioasă decât să ştie că băieţaşul ei este închinat slujbei lui Dumnezeu, deşi aceasta poate să însemneze jertfă şi despărţire. Noi nu putem preda copiii cum a făcut Ana, dar putem fi bucuroşi dacă prin rugăciune învăţături şi pilde îi putem pregăti să se predea singuri!

Multe femei şi-ar fi lăsat copilul şi ar fi ieşit plângând, dar Eli „ascultând, auzi un cântec voios de rugăciune, foarte deosebit de ruga fierbinte şi deznădăjduită ce auzise cu câţiva ani înainte. Cântecul cel frumos al Anei recunoaşte bunătatea şi mărirea lui Dumnezeu şi vorbeşte în chip poetic şi inspirat despre întâmplările prin care a trecut ea însăşi. În partea din urmă, ea priveşte toate schimbările pământeşti ca fiind cârmuite de Dumnezeu şi sfârşeşte cu o prooro-i le. Cu secole mai târziu, altă femeie a cântat un cântec asemănător. Al Anei era un cântec de laudă după ce îşi închinase fiul, iar al Mariei era glorioasa aşteptare a Fiului ce avea să vină!

Când sfârşi cântecul, Ana îşi strânse băieţaşul în braţe şi-şi luă rămas bun de la el, sărutându-l, iar apoi se întoarse cu Elcana la Kamataim. În fiecare an însă, se ducea la Silo ca să ducă o haină pentru băiatul ei care creştea. Ce mângâiere este să faci ceva pentru cei iubiţi care sunt plecaţi! în timpul războiului, inima multor mame s-a mângâiat împletind ciorapi şi fulare pentru fiii lor, soldaţi. Aşa şi Ana

îşi uşura singurătatea tunzând oile, spălând şi vopsind lâna şi dărăcind-o, torcând-o şi ţesând-o într-un veşmânt mic, fără cusături, pentru băiatul ei. Trebiua să-i facă măsura la nimereală, dar ne-o putem închipui ducându-se pe la vecini şi căutând vreun băiat de vârsta lui Samuel şi făcând haina pe măsura lui. Şi în fiecare an haina era mai mare. Băiatul ei, Samuel, creştea voinic şi înalt şi avea să fie poate un om mare cândva. Lucrând, ea visa şi cânta. Acum călătoriile la Silo nu mai erau triste. Acolo nu o aştepta oare băiatul ei? Şi nici casa de la Rama n-a rămas părăsită şi pustie. Ea răsuna de voci şi de paşi de copii, căci cu timpul Ana deveni mama fericită a trei fii şi două fiice. În inima ei însă, totdeauna era un loc special pentru primul ei născut (cum ştie orice mamă), pentru Samuel, copilul rugăciunii.

El deveni un om mare aşa cum ea se rugase şi sperase să devină. Fiul unei astfel de mame nu putea să nu devină mare. Sperăm că ea să mai fi fost în viaţă când „el mergea în fiecare an şi făcea un înconjur prin Betel, Ghilgal şi Mipta şi judeca pe Israel în toate aceste locuri şi apoi se întorcea la Rama, căci acolo era casa lui…" (1 Samuel 7: 16 – 17). Am putea adăuga cu siguranţă „şi acolo mamă-sa îi ieşea înainte" şi uitându-se la acest om mare, acest copil al ei, născut din rugăciune, se gândea la acea zi de demult, în Silo şi putea, cânta:

„El dă o casă celei ce este stearpă, face din ea o mamă veselă în mijlocul copiilor ei; Lăudaţi pe Domnul!" (Psalm 113: 9).

Capitolul 18

Mical

Fiica lui Saul o soţie dispreţuitoare

„El a răspuns „Bine! voi face legământ cu tine, dar îţi cer un lucru: să nu-mi vezi faţa decât dacă-mi vei aduce mai întâi pe Mical, fata lui Saul, când vei veni la mine". 2 Samuel 3: 13

Ce să spunem de Mical, fiica regelui Saul şi soţia lui David? Mical a moştenit din firea tatălui ei Saul, însă nu a avut principiul religios prin care ar fi putut fi mai stăpânită şi mai sfântă. Mical era sensibilă, susceptibilă şi impulsivă.

Captivată de înfăţişarea şi popularitatea lui David, tânăra prinţesă l-a iubit şi nu şi-a ascuns acţiunea faţă de el. Ea însă, pare a nu fi I priceput nimic din calităţile lui înalte şi nobile. Legătura dintre soţ

şi soţie este mai fermă când este sfinţită de credinţa şi iubirea comună faţă de Dumnezeu.

În cazul salvării lui David din mâna tatălui ei, o găsim pe Mical capabilă de o acţiune nobilă. Sub influenţa unui sentiment şi o afecţiune puternică, ea a dat semnalul de alarmă lui David că este în pericol de moarte şi a ajutat la salvarea lui, cu riscul vieţii ei proprii.

Mical era închipuită şi înşelătoare. Inteligenţa ei a născocit mijloacele de salvare a lui David. A indus în eroare pe trimişii lui Saul ca să câştige timp şi a inventat repede o minciună ca să dezarmeze mânia tatălui ei Saul, regele care a vrut să-l omoare pe David. Teama de tatăl ei a fost mai mare decât iubirea de adevăr şi iubirea ei pentru bărbatul ei, mai mare decât ura ei împotriva păcatului.

„Ea a putut spune minciuni pentru David, dar n-a avut curajul şi credinţa necesară să meargă cu el în suferinţă, sau să spună adevărul pentru el".

Mical era superstiţioasă, deoarece avea în casa ei terafimul de lemn sculptat în forma capului şi umerilor unui om. Acesta a fost un obiect al idolatriei, un zeu ţinut în casă ca să aducă noroc – departe de credinţa în Dumnezeul cel Viu.

Mical era schimbăcioasă, nestatornică şi necredincioasă faţă de David. În timpul peregrinărilor lui David, ea a fost dată de nevastă lui Paltiel din Galim, fiul lui Laiş. Saul a aranjat aceasta. În 2 Samuel 3: 14 – 15 citim:

„Şi David a trimis soli lui IŞ-Boşet, fiul lui Saul, să-i spună: „Dă-mi pe nevasta mea Mical, cu care m-am logodit pentru o sută de prepuţuri de la filisteni".

IŞ-Boşet a trimis s-o ia de la bărbatul ei Paltiel, fiul lui Laiş (vers. 15).

„Şi bărbatul ei a mers după ea plângând până la Bahurim". Mical, se pare, a câştigat afecţiunea lui Paltiel şi el, fără îndoială, i-a câştigat inima. În 2 Samuel 3: 13 – 16 aflăm că David, în vederea unificării lui Israel, a cerut reîntoarcerea lui Mical la casa lui.

„El a răspuns: „Bine! voi face legământ cu tine (cu Abner), dar îţi cer un lucru: să nu-mi vezi faţa decât dacă-mi vei aduce mai întâi pe Mical, fata lui Saul, când vei veni la mine", (vers. 13)

Conştient de onoarea lui, David n-a putut suferi ca soţia lui să trăiască ca soţie a unui alt bărbat.

Actul despotic a lui Saul în a o da în căsătorie unui alt bărbat, fusese o tăgăduire publică a lui David ca ginere al casei regale, egală cu o proclamaţie a punerii lui în afară de lege. Drepturile lui David au fost anulate formal prin căsătoria lui Mical cu Paltiel. Mical trebuia să facă voia tatălui ei cât timp David a fost urmărit de Saul.

Dar acum, IŞ-Boşet trebuie, cu acelaşi răsunet, să revină asupra faptei tatălui său şi să-l reintegreze pe David în poziţia lui anterioară. Din această cauză, David a trimis solii săi direct la fratele lui Mical, deoarece importanţa predării Micalei lui David consta în faptul că această predare era un act de stat. Mical a fost regină când David a fost regele lui Israel.

1 Samuel 18: 27, ne spune cum David a obţinut ce i se ceruse pentru ca să fie ginerele împăratului.

„Înainte de vremea hotărâtă, David s-a sculat, a plecat cu oamenii lui şi a ucis două sute de bărbaţi dintre filisteni, le-a adus prepuţuril şi a dat împăratului numărul întreg, ca să fie ginerele împăratului. Atunci Saul i-a dat de nevastă pe fiică-sa Mical.

Saul a văzut şi a înţeles că Domnul era cu David şi fiică-sa Mical iubea pe David". (vers. 28)

David se arată acum modest când spune că a dat o sută de prepuţuri. Faptul că el plătise preţul hotărât, în acord cu legea orientală, Mical era proprietatea lui David şi el avea dreptul legal s-o ceară înapoi de la Paltiel, cu toate că acesta a fost bărbatul ei timp de opt sau nouă ani şi durerea lui pentru pierderea ei, ne face să-i compătimim pe amândoi.

Mical şi Paltiel, evident, s-au iubit şi ea acum mergea la David ca să fie doar una din multele lui soţii. Cu toate că David poate a dorit reîntoarcerea ei fiindcă a preţuit-o şi a păstrat amintirea legăturilor lor tinereşti, totuşi a fost într-o mare măsură şi un motiv politic în purtarea lui. La Galim, ea fusese giuvaierul de preţ a lui Paltiel şi era iubită pentru calităţile ei personale, iar la Hebron, la David, ea avea rivale multe. De multe ori însă, femeile de asemenea nivel regal, trebuiau să-şi jertfească sentimentele pentru scopurile mai înalte ale

statului. Istoria nu ne spune nimic despre suferinţele personale, adevărate, ale unei femei cumpărată cu două sute de prepuţuri de ale duşmanilor!

Mical, supusă, fără putere, trebuia să se plece în faţa necesităţii dureroase. Scena este patetică. Mical, însoţită de soţul ei, care plângea în urma ei până la hotarul lui Iuda, unde este forţat să se despartă de ea, dezamăgit, îndurerat şi cu amară ruşine.

Altfel, o prinţesă arogantă este obligată să se întoarcă la domnul ei legitim. Nu se spune nimic despre întâlnirea lor. Tăcerea lor este ameninţătoare. Ne este teamă că întâlnirea lor a fost lipsită de satisfacţie şi totodată amestecată cu durere. Timpul şi împrejurările pot să fi schimbat sentimentele ei faţă de David, s-o fi despărţit şi mai mult de el, în înţelesul spiritual şi să fi dezvoltat în inima ei mândria moştenită de la tatăl ei Saul. Dar acum ea este una dintre mai multe soţii în palatul regelui David.

La întâlnirea ce urma, ea trebuie să fi fost dispreţuitoare, geloasă şi rece. Ceea ce David a aşteptat cu plăcere şi bucurie, a devenit un motiv de durere şi un necaz care a durat.

Mical, fiica regelui Saul, a ajuns soţia lui David. Dar condiţia vieţii ei de acum nu a ridicat-o deasupra necazurilor şi nici nu era destul de modestă ca să se poată bucura.

„Nu invidia soarta alteia, nici nu fi nesatisfăcută de soarte la”!

Ascută pilda celor trei peşti care au locuit într-un pârâu frumos. Când au fost întrebaţi ce ar dori, unul a zis: „Aripi” şi când aripile lui au crescut, el a zburat aşa de sus şi departe încât n-a putut să se întoarcă; s-a lăsat jos epuizat şi şi-a dat ultima suflare. Un alt peşte a dorit „Cunoştinţă” şi când el a obţinut-o, a devenit temător şi îngrijorat şi n-a mai îndrăznit să se atingă de vreo muscă sau un vierme, sau măcar să mănânce alte alimente, ca nu cumva să nimerească o nadă fatală. Astfel, el s-a ofilit şi a murit de foame. Al treilea peşte-n zis: „Eu nu doresc nimic, sunt mulţumit cu soarte mea” şi acest peşte a avut o viaţă lungă şi fericită.

Mical era mândră, geloasă şi dispreţuitoare. Mândră de rangul şi nivelul ei în societate, geloasă pe rivalele ei Abigail şi Ahinoam şi poate altele şi dispreţuitoare faţă de David. Biblia spune: „L-a dispreţuit în

inima ei" pe David. Mical a fost nespirituală şi lipsită de simpatie faţă de sentimentele de mulţumire nelimitată, de bucurie şi adoraţie, exprimate de David faţă de Dumnezeu.

A fost o zi strălucitoare în Israel, când David, măreţul rege, a mutat capitala ţării de la Hebron la Ierusalim. Regele David îşi zidise un palat din lemn de cedru şi se părea că pacea va domni pentru un timp în ţară.

David n-a uitat să-l dea Domnului slavă şi mulţumire pentru ridicarea lui la poziţia înaltă de rege.

El s-a hotărât să aducă la Ierusalim chivotul în care se ţinea documentul legământului sfânt între Dumnezeu şi Israel, poporul Său. Ziua când chivotul este adus în Sion, este o zi măreaţă pentru Israel şi de fapt, o zi mare pentru întreaga lume, căci este începutul importanţei religioase a „Sionului" şi „Ierusalimului" şi începutul influenţei spirituale care s-a revărsat şi s-a răspândit în lung şi în lat de la acel centru.

Mical l-a dispreţuit pe David în inima ei şi din cauza faptului că David purta o haină simplă. 2 Sam. 6.19 şi 20 spun: „şi tot poporul a plecat, fiecare la casa lui.

„David s-a întors să-şi binecuvânteze casa. Mical, fata lui Saul, i-a ieşit înainte şi i-a zis în mod jignitor: „Cu câtă cinste s-a purtat azi împăratul lui Israel, descoperindu-se înaintea slujnicelor supuşilor lui, cum s-ar descoperi un om de nimic!"

Înjosirea lui David în ochii Micalei era, nu jocul lui, ci dezbrăcarea lui de hainele regale şi apariţia lui înaintea supuşilor, îmbrăcat în haine de om simplu. David se purtă în această împrejurare ca un Levit. Leviţii trebuiau să ocupe o poziţie socială umilă, smerită (Deuteronom 14: 29; 26: 12) şi reproşurile Micalei dovedesc că uşa a fost cazul cu David.

Limbajul folosit de Mical este al unei femei supărate, iritate şi agitate. După ce îi reaminteşte lui David de poziţia lui ca „împăratul lui Israel", îi reproşează că a apărut la o ocazie aşa mare, publică, fără haina exterioară potrivită, cu care un om din răsărit se îmbrăca potrivit rangului său. Şi aceasta el a făcut-o înaintea slujnicelor supuşilor lui, cu mai puţin respect de sine decât acel arătat de un om

de jos, un om fără reputaţie şi fără mijloace materiale, un om care nu valorează mare lucru.

Ce cuvinte tăioase venite de la o femeie chiar imediat după I sărbătoare religioasă de mare însemnătate, la care David s-a bucurat şi a jucat de marea bucurie! în versetul 21 vedem răspunsul lui David, care trebuie că a fost atins de acele cuvinte de critică aspră!

David a răspuns Micalei: „Înaintea Domnului care m-a ales mai pe sus de tatăl tău şi de toată casa lui, ca să mă pună căpetenie peste poporul Domnului, peste Israel, înaintea Domnului am jucat". În versetul 22 David a continuat: „Vreau să mă arăt şi mai de nimic de cât de data asta şi să mă înjosesc în ochii mei, totuşi voi fi în cinste la la slujnicele de care vorbeşti".

Mical, fata lui Saul, n-a avut copii până în ziua morţii ei. (vers. 23).] Aceste cuvinte şi această atitudine sunt răspunsul lui David faţă de reproşul făcut de soţia sa Mical.

Răspunsul este sever şi înţepător. Apărarea lui a fost că ceea ce a făcut el, a făcut pentru Domnul care l-a ridicat la acest loc şi acest privilegiu. Evlavia şi mulţumirea l-au împins să se bucure înaintea Domnului.

Hotărârea lui pentru viitor a fost să-şi arate tot atât zel, ba chiar să şi întreacă această exprimare a evlaviei faţă de Domnul.

Şi David a mai spus: „Voi fi în cinste la slujnicele de care vorbeşti". Mical a vorbit de slujnice cu dispreţ, dar David le apreciază.

Este un lucru nefericit când bărbatul şi soţia se deosebesc fundamental în probleme de credinţă. Această deosebire îi face să piardă considerarea foloaselor nespus de mari ale simpatiei şi ajutorului mutual. Această deosebire este cauza neînţelegerii şi nefericirii, dacă nu chiar a distanţării unuia de celălalt. Această deosebire împiedică în mod foarte serios instruirea şi educaţia religioasă şi morală a copiilor. Să ne gândim foarte serios la aceste lucruri înainte de a face paşi irevocabili, hotărâţi, care leagă două vieţi împreună.

Acest adevăr îl învăţăm chiar şi de la Mical, din reproşul ei. În relaţiile de căsnicie, deosebirea de religie dă loc la conflicte mai serioase decât grosolănia, vulgaritatea, iritarea reciprocă, sau

ciudăţenie. Acestea pot fi într-o măsură, vătămătoare, însă indiferenţa, nepăsarea sau chiar duşmănia faţă de sentimentul religios al soţului sau al soţiei, sunt fatale. În casă, femeia poate împiedica pietatea bărbatului ei.

O zi de înalte festivităţi religioase şi de bucurie sfântă, s-a sfârşit cu un eveniment care, în mod sigur, l-a făcut pe David să-şi dea seama cât de imperfectă este cea mai înaltă poziţie la care omul poate să ajungă în lumea aceasta. Vorbele de ocară ale soţiei sale Mical, au avut, cu adevărat, un gust amar în paharul lui.

Această întâmplare ne duce cu gândul la un subiect trist, prea des întâlnit în vieţile multor oameni buni şi demonstrează cum poate o căsnicie să pună piedici în calea vieţii de pietate. Mical a crescut în casa împăratului Saul, care mereu L-a respins pe Dumnezeu. Saul nu L-a ascultat, nu L-a consultat. Ca împărat, el a persistai în i fai i voia lui proprie. Se pare că Mical, fata lui Saul şi acum soţia lui David, al doilea împărat în Israel, n-a împărtăşit pietatea lui David nu s-a bucurat că chivotul, în sfârşit, este adus cu mare sărbătoare}1 cu festivităţi la Ierusalim. Ea n-a simţit extazul lui David când el cânta şi juca din dragoste şi pioasă fericire.

Noi ştim, sau am învăţat, că bucuria omenească cea mai perfectă este umbrită de o pată oarecare.

David, monarhul iubit de poporul său, trebuie să fi fost în ziua aceea cel mai fericit şi mai onorat între oameni, deoarece în plină sănătate şi vigoare, plin de o bucurie sfântă, a putut realiza un eveniment de o aşa mare importanţă religioasă şi a adus în capitala ţării chivotul sacru, care este simbolul prezenţei lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său.

Dar, după bucuria trăită cu atâta intensitate i-a intrat lui David în inimă o amărăciune foarte mare. Chiar în casa lui, unde iubirea, bucuria şi înţelegerea deplină ar fi trebuit să fie abundente, a fost întâmpinat cu dispreţ, batjocură, neîncredere şi veninul ciudei. Mical, în mândria ei, în ura ei, a injectat o notă amară şi veninoasă în cea mai măreaţă zi a lui David.

Astfel, ziua cea mare a lui David nu s-a sfârşit fără nor. Într-adevăr, ca şi alţi muritori, nici personajiile împărăteşti nu sunt

scutite de necazuri. Viaţa cea mai luminoasă, cea mai frumoasă, este umbrită de supărări, sau mâhniri. Fiecare inimă îşi ştie amărăciunea ei. În dosul grandorii şi splendorii, se află mereu şi molii distrugătoare. Cea mai dulce prosperitate este însoţită şi de o amărăciune. Amărăciunea lui David era Mical, fiica lui Saul.

„După ce au adus chivotul Domnului, l-au pus la locul lui în mijlocul cortului… şi David a adus înaintea Domnului arderi de tot şi jertfe de mulţumire". După aceea „David a binecuvântat poporul în Numele Domnului oştirilor, apoi a împărţit la tot poporul, la toată mulţimea lui Israel, bărbaţi şi femei, fiecăruia câte o pâine, o bucată de carne şi o turtă de stafide. Şi tot poporul a plecat, fiecare la casa lui". Mical însă, ca regină, n-a fost prezentă lângă David ca să împartă turtele de stafide femeilor.

„David s-a întors să-şi binecuvânteze casa. Mical, fata lui Saul, i-a ieşit înainte şi i-a zis: „Cu câtă cinste s-a purtat azi împăratul lui Israel…!"

Mical l-a dispreţuit în inima ei. Mical a privit, de la fereastra palatului de cedru, procesiunea şi mulţimea voioasă care intra în oraş cu chivotul lui Dumnezeu, în marş, cu muzică, cu coruri şi jocuri, iar împăratul David în frunte, mai fericit şi mai entuziasmat decât tot norodul. Dar Mical, rece, indiferentă şi fără simpatie faţă de obiectul sau spiritul acestei procesiuni, a stat privind cu dispreţ mai ales pe bărbatul ei, care a fost atât de zelos în exprimarea bucuriei lui. Mical are multe imitatoare. Sunt multe femei şi mulţi bărbaţi care privesc cu dispreţ zelul înflăcărat al soţului sau soţiei, în probleme de religie.

Noi nu ştim de ce Mical n-a putut simţi bucuria acestui mare eveniment şi de ce a dispreţuit zelul lui David. Putem presupune trei cauze posibile.

În primul rând, Mical n-a avut încredere, n-a avut credinţa vie şi caldă în Dumnezeu. Ea n-a putut nici înţelege, nici aprecia lucrarea credinţei în inima poporului şi în inima lui David.

În al doilea rând, este posibil că mândria ei intelectuală, de gust sau de rang, au determinat-o să dispreţuiască zelul religios.

În vers. 20 citim că Mical i-a reproşat lui David că el a jucat şi s-a descoperit înaintea slujnicelor supuşilor săi, cum s-ar descoperi un om

de nimic. David nu s-a purtat cum s-ar fi cuvenit unui împărat, cel puţin în ochii Micalei.

În al treilea rând, poate că Mical a simţit o neliniște sufletească secretă, latentă. Râvna altora trezește conștiința care îl condamnă pe cel fără de credinţă, iar sentimentul de vinovăţie este uşurat (sau încearcă a fi uşurat), prin condamnarea celor plini de râvnă şi prin sentimentul de dispreţ faţă de aceştia.

Oricare ar fi fost starea inimii Micalei, cuvintele ei au tăiat adânc inima bărbatului ei şi rege al lui Israel. În orice caz, după ceremoniile acestei zile glorioase, regele David „şi tot poporul au plecat, fiecare la casa lui", (2 Sam. 6: 19 – 20).

„David s-a întors să-şi binecuvânteze casa". Evlavia lui n-a strălucit numai în public, înaintea poporului, ea a luminat şi a binecuvântat casa sa. Greutatea sarcinilor de stat nu l-au îndepărtat de datoriile sale de cap al familiei. El a binecuvântat pe popor în numele Domnului şi acum se întoarce să cheme binecuvântările Domnului şi peste membrii casei lui.

Cum poate un om binecuvânta casa sa? Prin a menţine şi a conduce închinăciunea în familie. Prin rugăciune cu şi pentru fiecare persoană din casa sa. Prin a menţiona în rugăciune împrejurările speciale şi evenimentele care se produc în familie, prin mulţumiri pentru binecuvântările de care se bucură familia, prin exprimarea nevoilor, durerilor şi bucuriilor diferiţilor membri ai familiei.

Un om poate binecuvânta casa sa prin educarea familiei în lucrurile spirituale. Citirea Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să fie o parte a închinăciunii zilnice. Psalmii, Proverbele, cele patru Evanghelii şi Faptele Apostolilor, sunt un început potrivit. Capul familiei are datoria să înveţe copiii despre adevărurile şi datoriile credinţei creştine. Lăsaţi ca Noul Testament să fie călăuza casei, în

lumina căruia toate faptele şi toate hotărârile să fie aduse pentru judecată. Lăsaţi ca învăţătura Noului Testament să fie oferita şi copiilor, zi de zi, în mod natural.

Ceea ce s-a spus despre datoriile tatălui în casă, se aplică şi mamelor, care au o şi mai mare influenţă, decât tatăl, asupra copil lor

mai mici.

Domnul să ne umple de zel curat pentru instruirea copiilor noşi 11 în lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu!

Capitolul 19

Abigail

Femeia chibzuită

„Când a zărit Abigail pe David, s-a dat jos repede de pe măgar, a căzut cu faţa la pământ înaintea lui David şi s-a închinat până la pământ". Samuel 25: 23

Tânărul David fusese deja uns de Samuel, fiul Anei, pentru a îi alesul lui Dumnezeu ca următorul rege a lui Israel. Însă Saul a mai stat încă nesigur pe tronul său şi din cauza condiţiei sale mintale neconstante, (într-o zi iertându-l pe David pentru vinovăţii închipuite, iar a doua zi încercând să-l omoare), David, de teama regelui Saul a devenit pribeag. El strânse în jurul său şasesute de tovarăşi care îl urmau în tot locul. Spre deosebire de alte triburi de nomazi care trăiau din jafuri, oamenii lui David făceau diferite servicii în schimbul bucatelor şi proviziilor primite.

La vest de Marea Galileei, David şi tovarăşii săi au dat protecţie deosebită turmelor unui om bogat, numit Nabal, a cărui moşie se afla pe un platou înalt, extrem de roditor, dincolo de vaile sterpe şi dealurile calcaroase, aproape de cetatea Cârmei. Zile întregi, David şi tovarăşii săi, stăteau afară de pază, formând un zid de ocrotire în jurul turmelor şi păstorilor lui Nabal. Când Nabal se alia la Cârmei pentru tunderea oilor, David, care se găsea în pustia Paran, a trimis la Nabal pe zece din oamenii săi ca să ceară „ce te lasă inima", drept răsplată pentru serviciul de pază şi apărare al turmelor lui Nabal (Iăam. 25: 5 – 8).

În timpul tunderii oilor, casa lui Nabal era întotdeauna ca o ospătărie enormă, unde bucătarii făceau tot felul de mâncăruri gustoase. David cunoştea faptul acesta, dar el nu l-a cunoscut pe Nabal. Fiindcă nevasta lui Nabal era o femeie capabilă şi inteligentă, Nabal lăsase pe mâna ei supravegherea gospodăriei. De câte ori avea prilej, Nabal dădea ospeţe bogate şi bea zdravăn.

Din nefericire, oamenii lui David l-au întâmpinat pe el şi nu pe]

soţia lui, cu cererea de bucate.

„Să trăieşti în pace şi pacea să fie cu casa ta şi cu tot ce este al tău". „Noi am păzit averea ta. Întreabă pe slujitorii tăi şi-ţi vor spune… Dă, dar te rog, robilor tăi şi fiului tău David, ce te lasă inima".

Nabal s-a uitat la ei cu privire întunecată, auzind pe jumătate deoarece era „beat mort", nesigur pe picionarele lui. Purtătorul de cuvânt al lui David şi-a expus cererea şi păstorii lui Nabal au adeverit ajutorul pe care ei l-au primit de la David cât timp păşteau turmele. Dar Nabal n-a fost impresionat.

„Cine este David şi cine este fiul lui Işai? Astăzi sunt mulţi slujitori care fug de la stăpâni".

„Să-mi iau eu pâinea, apa şi vitele mele pe care le-am tăiat pentru 1 tunzătorii mei şi să le dau unor oameni care sunt de nu ştiu unde?" < înfuriat, i-a tratat cu mare dispreţ zicându-le: „plecaţi de aici"!

Când David a auzit aceasta, a zis oamenilor săi: „Fiecare din voi să-şi încingă sabia!" şi aproape patrusute de inşi s-au suit după el. Au mai rămas doar două sute la calabalâcuri".

În marea lui mânie, David a exclamat: „În zadar am păzit tot ce are omul acesta în pustie de nu s-a pierdut nimic, căci mi-a întors rău pentru bine. Dumnezeu să pedepsească pe robul său David cu toată asprimea, dacă voi mai lăsa să rămână până la lumina zilei pe cineva de parte bărbătească din tot ce este al lui Nabal!"

Slujitorii lui Nabal, anticipând acţiunea lui David, s-au dus în grabă la Abigail, stăpâna lor. Ca şi în alte rânduri, ea a ascultat cu răbdare. A îndrepta lucrurile în urma vorbelor nesocotite ale băr-l băţului ei nebun, nu era ceva nou pentru Abigail, care-l cunoştea perfect de bine. După ce slujitorii i-au spus faptele în legătură cu I protecţia turmelor lor de către David şi despre purtarea aspră şi rea a lui Nabal, ei au stăruit pe lângă ea să considere cu grijă toată situaţia, atrăgându-i atenţia că David se va răzbuna repede împotriva casei lor, (1 Sam. 25: 14 – 17).

„Să ştii acum şi vezi ce ai de făcut, căci pierderea stăpânului nostru şi a întregii lui case este hotărâtă şi el este aşa de rău încât nimeni nu îndrăzneşte să-i vorbească".

Abigail şi-a dat seama imediat, că este zadarnic a încerca să-ii

spună lui Nabal, că purtarea lui este nedreaptă, căci Nabal era beat şi hirios. S-a apucat deci singură să facă ceva ca să îndrepte situaţia. În timp record, ea a organizat şi realizat pregătirea şi împachetarea mâncării şi vinului în cantitate suficientă pentru şasesute de oami ni flămânzi. Încălecată pe un măgar în urma caravanei de animale i de slujitori care purtau bucatele, ea i-a urmat până spre pustia unde era David şi oamenii lui. În acelaşi timp, David înainta către rospodăria lui Nabal.

Abigail „a pogorât... muntele pe un drum tufos şi iată că David şi oamenii lui se pogorau în faţa ei, aşa că i-a întâlnit".

„Când a zărit Abigail pe David, s-a dat jos repede de pe măgar, ar. izut cu faţa la pământ înaintea lui David şi s-a închinat până la pământ. Apoi aruncându-se la picioarele lui a zis:

„Eu sunt de vină, domnul meu! îngăduie roabei tale să-ţi vorbească la urechi şi ascultă cuvintele roabei tale".

David s-a uitat fix la femeia frumoasă, delicată, îmbrăcată în haine fine şi scumpe, îngenuncheată înaintea lui". Să nu-şi pună domnul meu mintea cu omul acela rău, cu Nabal, căci, cum îi este numele aşa este şi el; Nabal (Nebun) îi este numele şi este plin de nebunie. Eu roaba ta, n-am văzut pe oamenii trimişi de domnul meu".

Abigail şi-a ridicat faţa să se uite la David, care a fost impresionai de inteligenţa şi judecata ei.

Ea a continuat: „Acum domnul meu, viu este Domnul şi viu este sufletul tău, că Domnul te-a oprit să verşi sânge şi să te ajuţi cu mâna la Vrăjmaşii tăi, cei ce vor răul domnului meu, să fie ca Nabal!" Mintea lui David a sesizat repede situaţia. Într-adevăr aceasta era o femeie de o abilitate şi pricepere extraordinară de a îndrăznit să plece de acasă fără bărbatul ei.

El s-a gândit o clipă şi cu ochii lui ageri a examinat încărcătura de bucate adusă de ea.

„Iartă, te rog, vina roabei tale, căci Domnul va face domnului meu o casă trainică; iartă, căci domnul meu poartă războaiele Domnului şi niciodată nu va fi răutate în tine".

„Dacă se va ridica cineva care să te urmărească şi va vrea să-ţi ia viaţa, sufletul domnului meu va fi legat în mănunchiul celor vii la

Domnul Dumnezeul tău şi să arunce cu praştia sufletul vrăjmaşilor tăi", (vers. 29)

David s-a mirat de cuvintele ei. Femeia însăşi tăcu cu admiraţie şi respect.

„Când va face Domnul domnului meu tot binele pe care (i I-a făgăduit şi te va pune mai mare peste Israel, atunci nu va avea domnul meu nici mustrări de cuget şi nici nu-l va durea inima că a vărsat sânge degeaba şi că s-a răzbunat singur. Şi când va face Domnul bine domnului meu, adu-ţi aminte de roaba ta", (vers. 30 şi 31).

David a privit-o, s-a sculat în picioare şi modest a făcut câţiva paşii înapoi. Apoi gânditor îi vorbi ca şi când ei ar fi continuat o eoni vorbire începută de mult timp şi s-ar fi cunoscut bine:

„Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeul lui Israel care te-a triJ mis astăzi înaintea mea"!

„Binecuvântată să fie judecata ta şi binecuvântată să fii tu, că m-ai oprit în ziua aceasta să vărs sânge şi mi-ai oprit mâna"!

„Dar viu este Domnul Dumnezeul lui Israel, care m-a oprit să-ţi fac rău, căci dacă nu te-ai fi grăbit să vii înaintea mea, n-ar fi rămas nimic din ce este al lui Nabal, până la lumina zilei de mâinei (vers 32 – 35).

David a acceptat cu mulţumiri darurile aduse de ea pentru el şi oamenii lui şi i-a spus din inimă: „Suie-te în pace acasă; vezi că ţi-am! ascultat glasul şi te-am primit bine" şi parcă ar fi vrut să mai adauge! „Îmi place de tine".

Abigail nu i-a spus nimic lui Nabal despre întâlnirea aceasta până la lumina zilei, deoarece era beat. (1 Sam. 25: 36). Abia dimineaţa, după ce trecuse beţia lui Nabal, ea i-a istorisit întâmplarea, iar inima lui Nabal a primit a lovitură de moarte. Ca urmare „cam după zeca zile, Domnul a lovit pe Nabal şi el a murit".

Mai târziu, David a trimis pe slujitorii săi ca să-i spună lui Abigail] că vrea s-o ia de nevastă. „Şi îndată Abigail a plecat călcare pe ui măgar şi însoţită de cinci fete... şi i-a fost nevastă", una din cele opt soţii ale lui David.

O femeie care are un soţ dificil, în multe împrejurări nu poate fi sigură că încurcăturile se vor îndrepta. O femeie cu un soţ beţiv! nu va

fi liberă de povara zilnică a unui astfel de bărbat, dar dacă ascultă de Dumnezeu şi procedează inteligent, va face ceea ce ştie că este drept şi bine.

Abigail şi-a salvat cu mare pricepere şi chibzuinţă soţul şi familia de la distrugerea atât de ameninţătoare; ea şi-a îndeplinit rolul de soţie în mod admirabil şi şi-a arătat caracterul ei excelent. Nebunul, de multe ori, produce neînţelegeri şi crize, pe care cei înţelepţi, cu toată înţelepciunea lor, cu greu le pot rezolva şi aduce la bun sfârşit. În cazul acesta, înţelepciunea a fost mult mai de dorit şi de folos decât instrumentele de război. Abigail a putut salva situaţia dificilă, în acelaşi timp păstrându-şi calmul fiindcă ea a crezut cu adevărat în Dumnezeu. Ce înseamnă a crede cu adevărat în Dumnezeu? Desprindem din istorisirea noastră despre Abigail, femeia cu judecata dată de Dumnezeu, că a crede cu adevărat în Dumnezeu, înseamnă a acţiona, a vedea şi a pricepe în mod real orice situaţiei grea, neplăcută şi periculoasă, aşa cum o vede însuşi Dumnezeu.]

Abigail a privit realist pe soţul ei Nabal (Nebunul). Ea ştia că el] era nebun, beţiv, rău şi aspru şi totuşi l-a acceptat. Faptul acesta l nu l-a schimbat pe Nabal, dar a eliberat-o pe dânsa din starea comi în llimirii de sine. Ea ştia bine că trebuie să facă atât lucrul ci cât „i al soţului. Deci, cu prezenţă de spirit, cu mare stăpânire tic sine îl calm, s-a angajat să realizeze tot ce i-a cerut poziţia ci de BO ţie ni cămin.

Prin daruri generoase, Abigail a potolit pe David a cărui cerere I fost respinsă de Nabal.

„Armele mişelului sunt nimicitoare”… „Dar cel ales la suflet face lilanuri alese şi stăruie în planurile lui alese” (Isaia 32: 7 – 8).

Printr-o comportare de supunere, amabilă şi prin cuvinte înţelepte, ea a stins efectul cuvintelor jignitoare cu care Nabal aân iimpinat pe oamenii lui David. Când s-a întâlnit cu David, ea era lupusă şi smerită, folosind toate expresiile posibile de bunăvoinţă şi respect. În mod umil, a cerut favoarea lui David şi l-a rugat să treacă ni vederea jignirea adusă lui de către soţul ei. Supunerea împacă ligniri mari. Cuvintele ei au fost suficiente să atragă atenţia şi răbdarea lui David. Au fost frumoase şi mişcătoare. În argumentarea ei, n-a omis niciun subiect şi nicio temă n-a rămas neatinsă. roate au fost bine plasate şi

frumos exprimate; ea a stăruit patetic şi l. i timpul oportun. Toate au fost spuse spre a obţine cel mai mare avantaj, pacea.

Prin urmare, mânia lui David a fost potolită prin înţelepciunea Abigailei. David i-a mulţumit pentru o intervenţie atât de oportună între el şi răul pe care era pe cale să-l săvârşească. Sunt puţini cei care primesc o mustrare cu mulţumire. David I-a mulţumit lui Dumnezeu pentru Abigail şi pentru această oprire fericită de la un drum păcătos. David şi-a dat bine seama de pericolul în care era gata să cadă. El a văzut că fapta lui ar fi fost şi mai rea dacă, în răzbunarea lui, i-ar fi făcut ei rău. Dumnezeul lui Israel l-a oprit prin intermediul inteligenţa lui Abigail.

David a fost cucerit de elocvenţa ei, „ţi-am ascultat glasul şile-am primit bine", a zis el.

Abigail a plecat acasă ştiind că David va ajunge mare, dar ne-i, indindu-se că ea va fi vreodată nevasta lui. Ea s-a întors acasă la aceeaşi situaţie veche, gata să continue rolul ei de conducere pl începută şi s-a folosit de inteligenţa ei prin a aştepta până la lumina / ilei să-i spună soţului ei despre lucrurile întâmplate. Soţul ei a murit n îi mult după aceea.

Abigail habar nu avea că Nabal va muri aşa de repede. Intenţia ei. i fost să continue a fi copila lui Dumnezeu şi să-şi ducă viaţa în modul cel mai pozitiv, în ciuda situaţiei mizerabile de dinainte şi de după întâlnirea ei cu David şi înainte şi după moartea lui Nabal, Ea a vrut în orice împrejurare să fie la nivelul cel mai înalt al unui suflet cu frică de Dumnezeu.

Numai Dumnezeu poate dărui unei femei calităţile precum şi prezenţa de spirit, calmul şi stăpânirea de sine, aşa cum Abigail le-a arătat. Dumnezeu poate înzestra pe o femeie credincioasă cu acesta calităţi, când aceasta este gata să colaboreze cu El aşa cum a făcJ Abigail în toate lucrurile.

Capitolul 20

Bat – Şeba

Mama lui Solomon

„David a întrebat cine este femeia aceasta şi I i-au spus: „Este Bat-şeba, fata lui Eliam, nevasta lui Urie, Hetitul".

2 Samuel 11: 1

Este primăvară în Ierusalim. Slujitorii lui David, împăratul lui Israel, au fost trimişi la război. După ani de tulburări, împărăţia esta unită în pace. În ţară este ordine. În administraţie lucrurile merg bine. Deci, David avea un răgaz necunoscut până atunci. Palatul lui de cedru este o locuinţă împărătească, mare şi plăcută. David nil s-a dus pe câmpul de război, ci a rămas în Ierusalim.

Vecinul lui, Urie hetitul însă, era plecat la războiul împotrivi amoniţilor. Soţia lui Urie, Bat-şeba, fiica lui Eliam (al cărui numi înseamnă poporul lui Dumnezeu), era nepoata lui Ahitofel, sfetnicul împăratului.

„Într-o clipă masă, spre seară, David s-a sculat de pe patul lui şi pa când se plimba pe acoperişul casei împărăteşti, a zărit acolo o femeii care se scălda şi care era foarte frumoasă la chip".

Bat-şeba era înzestrată cu daruri periculoase, frumuseţe extral ordinară, temperament înflăcărat, spirit de observaţie şi ţeluri ambiţioase. Tatăl ei Eliam, precum şi soţul ei Urie, se cunoşteau bine, fiindcă amândoi aveau acelaşi rang, fiind doi din cei treizeci da ofiţeri din garda împăratului. Bat-şeba cunoştea viaţa familiilor] ofiţerilor din capitala ţării, din Ierusalim.

Bat-şeba era lipsită de siguranţă şi protecţie, după cum ar fi avut! dacă soţul ei n-ar fi fost absent. Mai era lipsită şi de fermitate J morală, precum şi de principii ferme religioase. În Proverbe 12: 2 a citim: „Nicio nenorocire nu se întâmplă celui neprihănit, dar cei răi sunt năpădiţi de rele".

Bat-şeba a fost doborâtă, copleşită de o mare ispită. „Şi David a trimis nişte oameni s-o aducă. Ea a venit la el şi el s-a culcat cu ea". Nu se face nicio precizare dacă David a adus pe Bat-şeba la palat prin şiretenie sau violenţă, ci, din contră, ea a venit la cererea lui fără nicio ezitare şi nu s-a opus dorinţelor lui. Prin urmare, ea nu poate îi considerată ca nefiind vrednică de blama şi vinovăţie. Unii sunt dispuşi să creadă că ea era o femeie intrigantă, şireată, ambiţioasă, Care i-a întins lui David o cursă. Bat-şeba, ca şi altele, a admirat pe rege, a fost măgulită de atenţiile lui şi n-a avut puterea suficientă să i e/iste dorinţelor lui, sau să-şi stăpânească orgoliul ei propriu şi excesiv.

Totuşi, ea a fost mai mult atrasă în păcat, decât păcătoasă. (iţim că după ce bărbatul ei a fost ucis, ea l-a plâns. „După ce au trecut zilele de jale, David a trimis s-o ia şi a primit-o în casa lui. Ea – a fost nevastă şi i-a născut un fiu”.

Bat-şeba a respectat ceremoniile obişnuite. Numai „după ce s-a curăţit de necurăţia ei, ea s-a întors acasă”, cu toate că a comis un act imoral, un păcat grosolan, totuşi a respectat cu grijă curăţirea icremonială. Ea s-a întors acasă nepocăită şi cu conştiinţa mânjită. A fost însă foarte meticuloasă în îndeplinirea ritualului, care a curăţit-o pe din afară.

Scriptura pune păcatul numai în sarcina lui David, căci el avea puteri absolute şi Bat-şeba poate s-a simţit obligată să se supună. Noi nu ştim cât de pasionantă a fost iubirea ei faţă de Urie, soţul ei. I n orice caz, actul lui David cu Bat-şeba este privit ca un păcat mare, Un păcat foarte mare, fiindcă el a însemnat călcarea poruncii care priveşte curăţia vieţii, a fost comis de un om binecuvântat cu privilegii extraordinare şi fiindcă a comis un abuz al autorităţii regale împotriva unei supuse, care probabil până atunci să fi dus o viaţă corectă.

Bat-şeba a respectat ceremoniile obişnuite şi în privinţa zilelor de jale când a auzit despre moartea lui Urie, soţul ei (vers. 26), ilar nu s-a jelit pentru păcatul ei care a fost cauza uciderii lui. Ea avut grijă ca păcatul ei să fie păstrat pe cât posibil secret.

Bat-şeba a fost atinsă de o pedeapsă meritată. „Femeia a rămas însărcinată şi a trimis vorbă lui David, zicând: „Sunt însărcinată”, (rima ei a fost una care era pedepsită cu moartea (Levit. 20: 10), şi Urie avea dreptul, după lege, să ceară aceasta. Prin urmare, Bat-şeba a fost foarte alarmată şi regele a împărtăşit neliniştea şi grija ei. Astfel, amândoi părtaşii la această faptă urâtă au început să-şi dea seama de cele făcute.

Când mesajul de la Bat-şeba a ajuns la David şi când urmările păcatului nu mai puteau fi ascunse, sângele lui David a început să curgă mai fierbinte. Legea lui Moise pedepseşte cu moartea pe ambii din perechea vinovată. Trebuiau luate măsuri urgente ca păcatul să fie ascuns. Urie trebuia să vină acasă de la război (vers.

6 – 13). David şi Bat-şeba s-au temut de darea pe faţă a păcatului lor. Nu va fi constrânsă soţia ofiţerului Urie, la reîntoarcerea lui] să declare cine este autorul ruşinii ei? Teama lor a crescut în mi tensitate din cauza consecinţelor posibile ale demascării. Chiar dacă David ar fi în stare să salveze pe Bat-şeba de la moarte, iar el sâni gur ar putea scăpa de pedeapsa legală din cauza poziţiei lui înalte ca uns al Domnului, cum va putea el însă evita răzbunarea persoinală a lui Urie şi cum va putea păstra încrederea, afecţiunea şi credincioşia armatei sale şi a poporului său? Ceea ce alţi monarhi din răsărit au făcut fără să fie pedepsiţi, în Israel nu se putea facă fără a atrage asupra sa votul de blam al poporului indignat şi fără a face pe duşmanii Domnului să-l blesteme.

Urie veni acasă, dar sosirea lui n-a fost spre folosul lui David şi Bat-şeba. El a refuzat să meargă acasă, cu toate că regele l-a trimis şi a trimis în urma lui şi un dar. Dar Urie s-a culcat la poarta casei împărăteşti cu toţi slujitorii stăpânului său şi nu s-a pogorât acasă la el. A doua zi David l-a îmbătat, dar Urie nu s-a pogorât acasă. Sentimentul lui cavaleresc l-a oprit chiar de la revederea soţiei, cât timp chivotul, Israel şi Iuda, locuiau în corturi pe câmpul de luptă.

N-a mai fost nicio altă alternativă pentru David decât moartea lui Urie, bărbatul lui Bat-şeba, căci morţii nu vorbesc. Dacă un copil va fi născut, cel puţin, buzele lui Urie să nu fie în stare să-l nege. Urie, fără să ştie, a dus lui Ioab, capul oştirilor, scrisoarea care era propria lui condamnare la moarte. Probabil că Ioab a râs când îi primit scrisoarea aceasta din mâna lui Urie.

Bat-şeba n-a ştiut de scrisoarea care spunea: „Puneţi pe Urie în locul cel mai greu al luptei… să moară”. „… Şi a fost ucis şi Urie, hetitul!” „Ioab a trimis un sol să istorisească lui David tot ce se petrecuse în luptă” şi să-i spună că robul lui, Urie hetitul, a murit.

Bat-şeba nici n-a ştiut că David a găsit în Ioab un instrument docil şi că Ioab l-a servit pe David pentru ca la rândul său să poată câştiga puterea asupra lui David. Când David l-a făcut tovarăş şi agent secret al scopului său, David s-a vândut în mâinile lui Ioab şi în scrisoarea aceea fatală, regele a sigilat pierderea libertăţii sale şi s-a predat complicelui său lipsit de scrupule. Dar scrisoarea aceea a

lăsat-o şi pe Bat-şeba, văduvă. David a trimis lui Ioab mesajul: „Sabia doboară când pe unul, când pe altul".

Mesajul a dat de înţeles că numai David şi Ioab au ştiut despre complotul lor. Probabil Bat-şeba n-a bănuit metoda costisitoare prin care reputaţia ei a fost protejată.

Bat-şeba, nevasta lui Urie, a aflat că bărbatul ei murise şi a plâns pe bărbatul ei, cum era obiceiul, dar, poate în acelaşi timp s-a felicitat pentru coincidenţa fericită şi peste şapte zile a fost dusă în casa lui David. Ce mare uşurare! Copilul se va naşte acum sub masca căsătoriei. Acum „ea i-a fost nevastă şi i-a născut un fiu".

În casa lui David, Bat-şeba a avut ocazii abundente să înveţe că ualura păcatului este să se înmulţească şi să împingă pe păcătosul nenorocit la crime din ce în ce mai monstruoase. Adulterul a fost Urmat de înşelăciune, ingratitudine, nedreptate, răutate, ispită (vers. 13), ucidere.

Bat-şeba, fără îndoială, a aflat că mijloacele folosite de David Ce să se descurce din complicaţiile în care adulterul lui l-a împins „ni fost bine alese. Un lucru n-a luat David în socoteală, că nicio faptă a omului nu rămâne ascunsă şi nevăzută de Dumnezeu. Biblia spune simplu: „Fapta lui David n-a plăcut Domnului".

Unde a fost Bat-şeba când după un an de păstrare în taină a păcatului, profetul Natan vine la palat să-l mustre pe David? După Ce povesteşte o pildă cu un păcat asemănător, Natan profetul spune: „Tu eşti omul acesta", omul care ai furat de la săraci, care ai fost fără milă, apoi a continuat:

„Pentru ce dar ai dispreţuit cuvântul Domnului făcând ce este rău înaintea Lui? Ai lovit cu sabia pe Urie hetitul; ai luat de nevastă pe nevastă-sa şi pe el l-ai ucis cu sabia fiilor lui Amon".

„Acum niciodată nu se va depărta sabia din casa ta, pentru că M-ai dispreţuit şi pentru că ai luat de nevastă pe nevasta lui Urie hetitul; aşa vorbeşte Domnul: „Iată, din casa ta voi ridica neno-locirea împotriva ta şi voi lua sub ochii tăi pe nevestele tale şi le voi da altuia care se va culca cu ele în faţa soarelui acestuia, căci. Îi lucrat pe ascuns. Eu însă voi face lucrul acesta în faţa întregului Israel şi în faţa soarelui (la lumina zilei)".

David a răspuns lui Natan: „Am păcătuit împotriva Domnului!”

„Şi Natan a zis lui David: Domnul îţi iartă păcatul, nu vei muri. Dar pentru că ai făcut pe vrăjmaşii Domnului să-L hulească, săvârşind fapta aceasta, fiul care ţi s-a născut, va muri”.

Pedeapsa de moarte a fost ridicată în cazul lui David. La rândul lui, ca rege, în mod corect, a retras pedeapsa în cazul Bat-şebei. fotuşi ea a fost copleşită de mâhnire din cauza suferinţei şi morţii îi ului lor. De-a lungul anilor ea a născut lui David încă patru fii cu numele: Şimea, Şobab Natan şi Solomon, (1 Cronici 3: 5). Oare sfaturile cuprinse în Proverbele cap. 31 sunt date de Bat-şeba fiului său Solomon?

Păcatul poate fi iertat, după cum a fost iertat şi păcatul lui David şi dorim şi credem că şi al Bat-şebei. Totuşi un şir lung de consecinţe urmează. Biblia ne istoriseşte aceste urmări ale păcatului.

Copilaşul Bat-şebei a fost foarte bolnav. El era copilul păcatului şi ruşinii, dar părinţii lui au stat lângă el. Timp de şapte zile, mama a vegheat, tatăl a postit „şi toată noaptea a stat culcat la pământ”. El a suferit mai mult văzând chinurile copilaşului decât dacă ar fi avut el însuşi o durere de zece ori mai mare. A şaptea zi copilul a murit, (2 Samuel 12: 18 – 25).

„David a mângâiat pe nevastă-sa Bat-şeba şi a intrat la ea şi s-a culcat cu ea. Ea a născut un fiu pe care l-a numit Solomon şi care I fost iubit de Domnul”.

Doi ani după moartea copilaşului Bat-şebei, s-a putut vedea în familia mare a lui David (opt soţii, nouăsprezece fii şi o fiică, Taman în afară de multe ţiitoare cu copiii lor, (1 Cronici 3), că unul din fiii săi, Amon, a tratat pe sora sa, frumoasa Tamar, la fel cum trataşi David pe Bat-şeba, soţia lui Urie. (2 Sam. 13: 1 – 22). În păcatul lui Amon, David a privit trăsăturile poftelor lui neînfrânate, iar în uciderea lui Amon de către Absalom cu doi an mai târziu, Bat-şeba şi-a adus aminte de uciderea bărbatului ei. Şi David a întâmpinat multe nenorociri din cauza vinovăţiei sale.

A urmat răscoala lui Absalom împotriva lui David şi căderea lui David de la tronul său. Alţi doi fii au căzut de sabie, Absalom şi Adonia. Dezastre şi chinuri au avut loc în tot cursul vieţii regelui David şi Bat-şebei. S-a întâmplat aşa cum a spus Dumnezeu priJ profetul Natan:

„Sabia nu se va depărta din casa ta pentru că M-ai dispreţuit… din casa ta se va ridica nenorocirea împotriva ta…”. Se poate spune că David a ispăşit pe pământ păcatul său.

Dumnezeu nu şi-a retras mila de la David, cum a retras-o de l-ai Saul, pentru că David, spre deosebire de Saul, s-a umilit, şi-a rel cunoscut păcatul (Ps. 51), a cerut iertare şi a primit pedeapsa fără murmur.

După moartea lui David, Solomon, fiul Bat-şebei a devenit în parat, (1 Regi 1: 11 – 31, 1 Regi 2: 13 – 21 şi 1 Cronici 3: 5).

Natan profetul l-a numit pe Solomon, Iedidia, adică iubit de Domnul. Bat-şeba l-a văzut, pe iubitul ei şi iubitul Domnului! împărat şi s-a suit la Templul Domnului în Ierusalim. Domnul al iertat-o şi pe dânsa.

Capitolul 21

Tamar

O tânără necinstită de fratele ei

„Nu frate, nu mă necinsti, căci nu se face aşa în Israel; nu face mişelia aceasta”. 2 Samuel 13: 12. De citit: 2 Sam. 13: 1 – 39 şi 1 Cronici 3: 1 – 9.

Ammon a fost primul fiu al lui David. Mama lui era Ahinoam din Izrael. Păcatul mare al lui Amnon cu sora sa vitregă Tamar, fiica Maachei, o prinţesă din Gheşur, poate nu ar fi avut loc, dacă tata, David, în acel timp n-ar fi fost atât de tulburat de consecinţele păcatului său propriu, încât a pierdut autoritatea de părinte şi de om corect, (2 Sam. 13: 1).

Familia mare a regului locuia în palatul grandios din Ierusalim. Acest palat avea locuinţe separate pentru soţiile lui, fetele şi copiii mici locuind cu mamele lor. Regele îi vizita pe toţi cu bunăvoinţă, fetele au fost prietenoase cu fraţii lor, totuşi nu le era permis să meargă în camerele băieţilor, fără voia părinţilor.

„Absalom, fiul lui David, avea o soră frumoasă numită Tamar şi Amnon, fiul lui David a iubit-o. Amnon era atât de chinuit din această pricină, încât a căzut bolnav după soră-sa Tamar, căci era fecioară şi-i venea greu lui Amnon să-i facă ceva”.

Ni se pare că Amnon nu îşi dădea seama de ruşinea care va

cădea peste soră-sa, dar era chinuit fiindcă era greu s-o aducă în camera lui, în apartamentele băieţilor. Nu ştia cum ar putea s-o ademenească şi s-o aibă în puterea lui.

Un văr al lui Amnon, fiind foarte şiret şi aflând cauza chinului lui Amnon, a sugerat un plan prin care Tamar a fost prinsă şi a devenit victima lui Amnon. Ştiind că David era un tată iubitor, care obişnuia să-şi viziteze fiii la locuinţele lor şi să-i întrebe cum le merge, vărul lui Amnon, numit Ionadab, l-a sfătuit să se folosească tocmai de această bunăvoinţă a lui David pentru a determina pe sora sa Tamar să vină în cameră la el, la Amnon. Ionadab a vrut să satisfacă pofta de moment a lui Amnon, fără să se gândească la urmările tragice, căci pedeapsa cea mai mică pe care Amnon va trebui s-o sufere ar fi excluderea lui de la moştenirea tronului, afară de faptul că îşi face familia de ocară şi că atrage asupra sa mânia latălui său, regele David.

Sfatul lui lonadab a fost: „Culcă-te în pat şi fă-te bolnav. Când vi veni tatăl tău să te vadă, să-i spui: „Dă voie surorii mele Tamar să vini să-mi dea să mănânc; să-mi pregătească sub ochii mei o mâncară ca s-o văd şi s-o iau din mâna ei", (2 Sam. 13: 1 – 39).

David a trimis după Tamar ca să vină la Amnon să-i facă *a* mâncare. Tamar a venit în apartamentul lui Amnon şi a pregăti turte şi le-a copt. Dar Amnon a refuzat să mănânce, a pus pe slul jitorul său să scoată toată lumea afară de la el şi a rămas singur cil Tamar în odaie.

„Pe când i le dădea ea să le mănânce, el a apucat-o şi i-a zis: Vini soro şi culcă-te cu mine!"

„Ea i-a răspuns". „Nu frate, nu mă necinsti, căci nu se face aşa ceva în Israel; nu face mişelia aceasta".

Între Israeliţi, lipsa de curăţie însemna nebunie.

Tamar întruchipează şi dovedeşte nobleţea femeilor evreice, cară au considerat castitatea ca o coroană de cinste. Tamar îi spună fratelui ei vitreg, nebun, gol, mişel:

„Unde mă voi duce eu cu ruşinea mea? Şi tu vei trece dreptul mişel în Israel. Acum vorbeşte, te rog, împăratului şi nu se va împotrivi să fiu a ta".

„Dar el n-a vrut s-o asculte; a silit-o, a necinstit-o şi s-a culcat cil ea".

„Tamar şi-a presărat cenuşă pe cap şi şi-a sfâşiat haina pestriţă (semnul fecioriei); a pus mâna în cap şi a plecat ţipând". „Nemângâiată, a locuit în casa fratelui ei bun, Absalom".

„Împăratul David a aflat toate aceste lucruri şi s-a mâniat tare". El a aflat că Tamar a fost necinstită, a fost izgonită afară şi uşa a fost încuiată după ea. El a aflat că Amnon a refuzat mângâierea iubitei sale şi a necinstit-o nu pentru că a avut afecţiune pentru ea, ci pentru aşi satisface o poftă josnică.

Dar nu împăratul David a fost cel care l-a pedepsit pe Amnon, ci fratele Tamarei, Absalom, care a pus slujitorii săi să-l omoare, tocmai când toţii fiii împăratului erau invitaţi de Absalom la serbările ce ţinea în legătură cu tunsul oilor.

David n-a bănuit nimic când Absalom i-a invitat pe toţi fraţii săi împreună cu împăratul să vină la moşia lui afară din Ierusalim, fiindcă timp de doi ani, Absalom n-a arătat nici ura lui pentru Amnon, nici hotărârea lui de a-l ucide.

Dar, când a ajuns zvonul la David că Amnon a fost ucis (primul zvon era că toţi fiii – vreo 18 – au fost ucişi), „împăratul s-a sculat şi-a rupt hainele şi s-a culcat la pământ şi toţi slujitorii lui stăteau acolo cu hainele sfâşiate". Fiii lui au plâns şi împăratul şi toţi slujitorii lui au plâns mult după Amnon, primul născut al lui David.

Desigur, pe când David plângea, şi-o fi adus aminte de Urie, ucis din cauza poftelor lui josnice, iar Amnon a atras asupra sa moartea prin faptul că a urmat exemplul tatălui său, exemplul împăratului. Alunei David o fi gândit, iată se împlinesc cuvintele: „Sabia nu se va depărta din casa ta… din casa ta se va ridica nenorocirea împotriva la…"

ţine va putea oare zăgăzui izbucnirile patimilor în sânul familiei, care înainte trăia în relaţii bune?

Probabil, David singur şi-a reproşat că nu l-a pedepsit pe Amnon. Dacă el l-ar fi pedepsit cu severitate ca să mulţumească pe Absalom, în fi salvat viaţa primului său născut şi n-ar fi silit pe al doilea fiu să comită o crimă atât de mârşavă. Dar el nu l-a pedepsit pe Amnon fiindcă propriile lui păcate i-au legat mâinile. Da! David a avut motive serioase pentru a plânge!

Absalom a fugit la Gheşur de unde a fost mama sa, la Talmai, împăratul Gheşurului şi tatăl mamei sale Maaca. Maaca era mama lui Absalom şi a Tamarei.

„Şi David jelea în fiecare zi pe fiul său" Amnon, dar a păstrat o atitudine neprietenoasă mult timp după întoarcerea lui Absalom care a stat trei ani la Talmai, bunicul său.

Amnon era primul său născut şi evident era iubit foarte mult de David, dar vinovăţia sa mascată de indulgenţă, a adus roade amare.

Pe scurt, în Tamar vedem:

O prinţesă, fiica lui David şi a Maachei (din Gheşur) şi sora lui Absalom; distinsă pentru frumuseţea, modestia, ascultarea, milos-Icnia, evlavia şi nefericirea ei.

Un exemplu de ceea ce se întâmplă de multe, foarte multe ori: castitatea urmărită de pofte josnice; simplicitatea împresurată de planuri şirete, înşelătoare; bunătatea răsplătită de nemulţumirea egoistă; încrederea expusă convingerii ademenitoare şi ispitelor periculoase; virtutea copleşită de violenţă crudă (vers. 14); nevinovăţia defăimată de aversiunea vinovată (vers. 17).

Cât de frumos se duse Tamar la ceea ce se părea a fi o misiune de milă şi cât de înfiorător fuse alungată!

Mai vedem supărarea potolită, alinată de compătimirea frăţească (vers. 20) şi înjosirea, jignirea, răzbunată cu severitatea teribilă

(vers. 28).

David a lăsat păcatul lui Amnon nepedepsit deşi îşi dădea seama că Amnon va fi cândva împărat şi va domni cu patimă şi cruzime!

Desigur, Biblia ne povesteşte despre Tamar ca să ne arate clar cum fiii şi fiicele sufăr de pe urma păcatelor grele ale părinţilor.

Capitolul 22

Ripta

Dragostea şi suferinţa unei mame

„Ripta fata lui Afla, a luat un sac şi l-a întins sub ea peste stâncă, de la începutul seceratului până când a căzut peste ei ploaie din cer".

2 Samuel 21: li

Pe vremea regului David, a fost o mare foamete. Timp de trei ani

n-a căzut ploaie din cer. Suferinţele poporului au fost mari. Cu întristare profundă, David a întrebat pe Domnul care este cauza pentru care poporul suferă această pedeapsă. Domnul a răspuns! „Din pricina lui Saul şi a casei lui sângeroase, pentru că a ucis pe gabaoniţi, este foametea aceasta".

Cu toate că Saul era deja mort de vreo şaptesprezece ani, crimele comise de el şi casa lui strigau la cer pentru ispăşire. Saul a călcat legământul poporului cu gabaoniţii, când i-a ucis. Astfel poporul este] vinovat şi poporul suferă.

Acum, împăratul David este obligat să îndrepte lucrurile şi să satisfacă cererile gabaoniţilor, (2 Sam. 21: 2). David a zis gabaoniţilor: „Ce pot face eu pentru voi şi cu ce să fac ispăşire, ca să binecuvântaţi moştenirea Domnului?"

Gabaoniţii au răspuns: „nu voim nici argint, nici aur de la Saul şi! de la casa lui şi nici nu este treaba noastră să omorâm pe cineva din1 Israel... să ni se dea şapte bărbaţi din fiii lui, şi-i vom spânzura; înaintea Domnului, la Ghibea lui Saul, alesul Domnului", (2 Sam. 21: 6 – 7). Şi David, cu mare durere de inimă a zis: „Vi-i voi da". I

Mâinile fiilor lui Saul erau mânjite cu sânge. Legea cerea moartea lor. Este bine să amintim că după concepţiile vechi, orientale] solidaritatea şi unitatea familiei se ţinea prin răzbunare şi vărsare da sânge. Astfel, moartea celor şapte persoane era un act poruncit de Dumnezeu în virtutea drepturilor Sale suverane asupra vieţii tuturor oamenilor şi de învăţătură a conducătorilor de popoare ca să fie moderaţi, să respecte egalitatea în drepturi a tuturor oamenilor, şi să oprească săvârşirea crimelor.

„... împăratul a luat pe cei doi fii pe care-i născuse Ripta lui Saul.i anume: Armoni şi Mefiboşet şi pe cei cinci fii pe care-i născuse Merab, fata lui Saul... i-a dat în mâinile gabaoniţilor, care i-au spânzurat pe munte, înaintea Domnului. Toţi cei şapte au pierii împreună; au fost omorâţi în cele dintâi zile ale secerişului... Orzurilor".

Împăratul David a fost de acord cu uciderea celor şapte, spre a împăca pe Dumnezeu pentru că păcatele şi crimele lui Saul aduceau acum foamete şi potop.

Îi au fost socotiţi blestemaţi şi nevrednici de a fi înmormântaţi,

dai Kipta a refuzat să-i lepede din inima ei. Pe cât de mult s-au ferit unii de ei, pe atât de mult ea a rămas lângă ei; pe cât de adâncă a fost înşinea altora, pe atât de adâncă a fost compătimirea ei. Saul umpluse viaţa Riptei, iar cei doi fii fuseseră unica ei mângâiere după moartea lui Saul, erau singurul ei motiv de a mai trăi.

A trecut prima lună de veghe stranie şi solitară, dar Ripta n-ar fi putut spune cât timp stătuse acolo. Ea n-a numărat zilele şi ele se deosebeau de nopţi numai prin căldura lor intensă.

Ripta, odinioară frumoasa ţiitoare a lui Saul, acum o mamă băii mă, avea de la zi la noapte o singură variaţie în ocupaţia sa pe stânca solitară. Noaptea întreţinea aprins un foc împotriva vântului icce şi o faclă aprinsă, gata pentru a îndepărta fiarele câmpului ce dădeau târcoale, atrase de duhoarea corpurilor intrate în putrefacţie ale celor şapte spânzuraţi, pe care ea le păzea. Doi din ei erau fiii ei iubiţi şi ai lui Saul pe care ea l-a iubit din toată inima şi cu toată pasiunea. Ceilalţi cinci spânzuraţi erau nepoţii lui Saul. Toţi, ucişi pentru o crimă veche a lui Saul, aproape uitată de Israel, dar nu şi de r. abaoniţi. Noaptea, Ripta oprea fiarele, ziua păsările mari, răpitoare, rare se repezeau şi se învârteau în jurul trupurilor frânte, înnegrite, lângă care ea veghea. Scena aceasta străluceşte ca o lumină puternică în întuneric – o mare demonstraţie a iubirii unei mame.

Femeia aceasta copleşită de durere, n-a avut puterea să oprească uciderea fiilor ei, dar n-a fost nimeni s-o oprească de a veghea lângă liupurile lor sărmane. Timp de şase luni, Ripta a vegheat neîntrerupt, zi şi noapte lângă spânzurătorile pe care trupurile fiilor ei erau atârnate, (fără îndoială, cu ajutorul slujitoarelor ei), ca nici vulturii, nici şacalii, nici păsările cerului sau fiarele câmpului să nu se apropie de ele ca să le devoreze sau să le sfâşie, în speranţa că ea va putea convinge pe cineva să le facă o înmormântare cuviincioasă. Ea L-a crezut pe Dumnezeu, că într-o zi, când în sfârşit vor veni ploile, liupurile scumpe, dezonorate, necinstite, vor fi observate şi înmormântate. Dar, după cum bine îşi dădea seama, până nu vor veni ploile şi se termină foametea care a cuprins ţara, nu se va putea face nimic. Poate atunci, David va crede de bine să îngroape aceşti şapte morţi, uitaţi de toţi afară de Ripta şi câţiva puţini care au apreciat

vegherea ei solitară, de la distanţă.

Au trecut două luni, trei, patru. Acum duhoarea nu mai era aşa de grea; cele şapte trupuri, atârnând încă de lemn, se legănau mai uşor pe vârful înalt al stâncii în bătaia vântului de după mese când era mai tare, precum şi în vijeliile reci ale nopţilor. TrupurilJ aproape că au devenit schelete, dar Ripta le păzea – cinci nepoa ai lui Saul precum şi cei doi fii proprii.

După lege (Deut. 21: 23), trupurile trebuiau luate jos şi îngropat! înainte de înserarea aceleiaşi zile. „Trupul lui să nu stea noaptea pl lemn". În cazul celor şapte, trupurile au rămas expuse şase luni, ci semn al groaznicei răzbunări a gabaoniţilor. Ripta a luat un sac sau I pelerină mare, deci îmbrăcămintea obişnuită a persoanelor mâhnitl şi abătute. Timp de şase luni, fără nicio altă protecţie decât învJ litoarea ei de sac, această femeie nobilă a vegheat lângă trupurile în descompunere a dragilor ei, până în sfârşit, purtarea ei devotată I atins inima lui David şi rămăşiţele lor au fost îngropate în mol cuviincios.

Ripta a stat de veghe şi a dormit cât s-a putut mai puţin, dar îl conştiinţa ei retrăia anii fericiţi, luxoşi, plini de dragoste, când ea fusese una din ţiitoarele favorite ale lui Saul. Din când în cânt plânsul ei se oprea, în timp ce îşi aducea aminte de fericirea ei di mai înainte. Însă zilele şi nopţile Riptei au fost, în general, plini de mâhnire şi lacrimi.

Cu cât oboseala ei creştea, cu atât şi chinul ei se mărea. Nu se putea obişnui cu pierderea dragilor ei; ea se deprinsese doar să sari în picioare, să păzească corpurile moarte de orice vătămare din partea fiarelor câmpului şi păsărilor cerului.

În sfârşit, când au venit ploile, cineva „a înştiinţat pe David despre ce făcuse Ripta". David fiind impresionat de gingăşia sentimenteloj şi înduioşat de exemplul ei, s-a hotărât să cinstească nu numai osemintele celor şapte spânzuraţi, ci şi oasele lui Saul şi ale lui Ionatan. (1 Sam. 31: 12 – 13).

Astfel, Ripta şi-a încheiat vegherea, iar acum putea să aştepta nemângâiată, până când va muri.

În împrejurări asemănătoare cu acelea prin care a trecut RitpaJ

multe femei încă veghează şi aşteaptă având ca tovarăşe numai mâhnirea. Mâhnirea lor şi Dumnezeu! Şi Ripta L-a avut ca mâil gâietor pe Dumnezeu, altfel şi-ar fi putut pierde mintea în acele lunii singuratică pe stânca spânzuraţilor, păzind cu trupul ei slab cele şaptă trupuri necinstite.

Ne întrebăm: Care este leacul pentru inima omenească lovită de pierderi şi întristări? Ce putem spune acelora ale căror vieţi au fost curmate prin moarte, sau ceva mai rău, dezbrăcate de orice ar putea aduce fericirea? Există doar un răspuns, un remediu! Desigur, nu este un răspuns care vindecă imediat, fără întârziere. Însă există d metodă de a înfrunta pierderile şi mâhnirile pentru un scop înalt] fiindcă *există* Dumnezeu.

Nu demult, ziarele ne-au înştiinţat despre o mamă tânără a căra familie întreagă, soţul şi toţi copiii afară de unul, au fost omorâţi

Într-un accident de automobil. Ce putea face această femeie? Cum iwilea ea să se obişnuiască a trăi fără cei pierduţi?

Din cauză că Iisus Hristos S-a descoperit, S-a întrupat, această mamă are acces la mângâierea necunoscută de sărmana Ripta, care I trăit şi s-a chinuit în anii dinaintea venirii Sale. Dar Ripta, sau o femeie de astăzi, vor fi urmărite de o întrebare fără de răspuns. De ce s-a întâmplat? De ce a avut loc? în cazul Riptei, ea a sufeni pierderi şi chinuri, vorbind omeneşte, din cauza crimelor şi usupririlor lui Saul, împăratul iubit de ea. Totuşi Ripta a purtat îndurătoare ţepuşul pedepsei păcatelor lui. Ea, acolo pe stânca, s-a luptat să înţeleagă de ce trebuia să sufere. Oare I s-a înfăţişat Dumnezeu în realitate aşa cum mai târziu El a apărut pentru noi întrupat în Iisus Hristos? A cunoscut oare Ripta psalmul împăratului David (71):

„În Tine Doamne îmi caut scăparea…

Scapă-mă în dreptatea Ta…!

Pleacă-ţi urechea spre mine şi ajută-mi.

Fii o stânca de adăpost pentru mine, unde să pot fugi totdeauna!”

Noi ştim că în trupurile noastre nu oricare tragedie este rezultatul direct şi imediat al păcatului conştient al cuiva. Mama al cărei bărbat „i copii au murit în accidentul de automobil, n-a făcut

niciun rău Conştient. Adevărat, ea conducea automobilul care a părăsit şeseaua când a aţipit la volan. Dar ea nu dormise toată noaptea înaintea Călătoriei de vacanţă, făcând cele o sută şi una de lucruri pe care mimai o mamă le poate face în pregătirea familiei pentru o călătorie.

Ea era o mamă bună; n-a fost înţeleaptă că a condus maşina fără

I fi odihnită, dar intenţiile ei n-au fost păcătoase. Aceasta este

Toarte clar pentru oricine. Dar ea, mereu se învinovăţeşte pe sine i faptul acesta nu este înţelept. Totuşi când tragedia loveşte se naşte întrebarea: „De ce?”

Dumnezeu a anticipat întrebarea noastră. Pe cruce Iisus a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Iisus însuşi a strigat „De ce” pentru noi. Şi în acelaşi timp El Şi-a dat viaţa la noi să fim împuterniciţi prin Duhul Său în noi, să conlucrăm cu El la transformarea mâhnirilor şi pierderilor noastre în acţiuni Creative. Dumnezeu nu risipeşte nimic. El răscumpără chinurile, lllferinţele şi supărările noastre ca să ne facă pe noi mai răbdătoare, mai sensibile, mai umile şi mai ascultătoare de Dumnezeu.

În lumea noastră sunt încă femei ca şi Ripta. Poate şi tu eşti una. Dumnezeu ne aminteşte tuturor, că unde este Iisus Hristos nu poate fi o distrugere totală a fericirii, a bucuriei. În amurgul vieţii ei, Ripta a făcut ceea ce şi noi trebuie să facem. Ea a dat! A dăruit. icolo pe acea stânca solitară tot ce a ştiut ea să dăruiască spre amintirea lui Saul şi a fiilor ei. După ce tragedia şi suferinţa ne-ai lovit ori cât de tare, dăruirea generoasă descuie inimile noastră proprii pentru intrarea mângâierii lui Dumnezeu şi a planurilor noii pe care El le are pregătite pentru vieţile noastre.

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu răscumpărător. El nu vrea să risipească nimic. Nici lacrimile noastre, nici chiar chinurile noastre.

Capitolul 23

Împărăteasa din Seba

O femeie care a căutat înţelepciunea

„Împărăteasa din Seba a auzit de faima lui Solomon în ce priveşte slava Domnului şi a venit să-l încerce prin întrebări grele”. 1 împăr. 10: 1

Faima împăratului Solomon şi a lucrărilor lui mari era răspândităj aşa de departe şi a produs atâta mirare şi curiozitate, încât, printre alţii şi o regină din Seba a venit să vadă templul şi palatele şi multele minuni ale cetăţii şi curţii lui Solomon. La inaugurarea templului, Solomon s-a rugat:

„Când străinul… va veni dintr-o ţară depărtată, pentru Numele Tău… când va veni să se roage în casa aceasta, ascultă-l din ceruri! şi dă străinului aceluia tot ce-ţi va cere, pentru ca toate popoarele pământului să cunoască Numele Tău…”, (1 împăraţi 8: 41 – 43).

Vizita împărătesei din Seba a fost împlinirea aşteptării lui Sol lomon. (Sunt istorici care cred că ea era din Etiopia). După alţii, Seba era Yemenul de astăzi. Această ţară din sud-vestul Arabiei, era bogată datorită controlului ce avea asupra comerţului de par J fumuri, condimente şi mirodenii, care au avut un rol important în viaţa şi religia lumii antice. Caravane de cămile din Seba (Iov 6: 19) au purtat spre nord, spre ţările Mediteranei, aurul, pietrele scumpe şi tămâia Arabiei de Sud, (Ieremia 6: 20). În al zecelea secol înainte de Hristos, împărăteasa din Seba a vizitat pe Solomon în Ierusalim, Caravana ei de cămile a adus produse tipice ale Sebei: aur, pietre scumpe, mirodenii, pe care ea le-a schimbat cu Solomon. Arabii au cunoscut această împărătească. După Coran, numele i-i a fost Balkis. Se spune că plantele care produc balsamuri, au fost introduse în Palestina de împărăteasa din Seba.

Călătoria acestei regine a avut un caracter nobil şi era de mari proporţii. O femeie, o prinţesă, o regină arabă a călătorit vreo două mii cinci sute de kilometri, dus-întors, călare pe o cămilă. Aceasta a; idus aur şi a căutat înţelepciune.

Iisus a onorat această istorisire spre a trage o mare învăţătură din călătoria ei, (Matei 12: 42) „pentru că ea a venit de la marginile pământului ca să audă înţelepciunea lui Solomon; şi iată că aici este Unul mai mare decât Solomon”.

Să luăm în considerare patru detalii ale acestei călătorii:

1) Distanţa mare de la capitala ci până la Ierusalim, poate o mie de kilometri. Dar călătoriile din vechime nu se măsurau prin kilometri, ci prin timp. Şi regina cu alaiul ei au călătorit pe cămile. O cămilă nu

poate să alerge, ci doar să umble încet. Apoi, ca animale de povară, trebuiau să facă pauze din când în când, pentru odihnă. Unii socotesc cam şaptezeci şi cinci de zile pentru călătoria reginei până la Ierusalim şi tot atâtea pentru întors.

2) Călătoria aducea cu sine osteneli şi greutăţi. Reginele din răsărit, chiar cele dintre Sabeeni, au fost obişnuite cu luxul, deci călătoria prin marele pustiu o expunea la multe incomodităţi. A călări o cămilă este foarte obositor, iar călătoria prin deşert este deosebit de grea şi de plictisitoare. Orice confort i-ar fi putut asigura oamenii ei şi servitoarele, nu puteau însă schimba soarele arzător de deasupra, nisipurile fierbinţi de dedesubt, sau dezolarea completă şi monotonia pustiului.

3) Călătoria mai aducea cu sine şi pericolele deşertului, pericolele tâlharilor. Drumul ei trecea prin ţara lui Ismael a cărui „mână va fi împotriva tuturor oamenilor" (Geneza 16: 12) şi regina avea cu ea lezaure mari, momeală ispititoare pentru beduinii nomazi şi lacomi. Desigur că avea o escortă înarmată dar toate pericolele nu erau numai acestea. Ea a lăsat conducerea împărăţiei pe seama altora. În absenţa ei putea să intervină o răscoală (Luca 19: 14) şi un uzurpator să-şi însuşească coroana şi dreptul la domnie.

4) Şi o asemenea călătorie a fost întreprinsă de o femeie. Adevărat, ea a fost o arabă, pe semne voinică, viguroasă şi răbdătoare, fotuşi, faptul că o femeie s-a hotărât să facă o asemenea călătorie stârneşte admiraţia noastră, mai ales când ne dăm seama de lipsa de consideraţie în care femeile, în general, au fost ţinute în răsărit. Ca împărătească, şi-a lăsat palatele şi ţara parfumată „Arabia binecuvântată" ca să călătorească greu, încet şi anevoios peste întinderile pustiului, până a sosit la „cetatea viziunii păcii", la Ierusalim.

Scopul întreprinderii ei a fost deosebit. Mulţi suverani au plecat de acasă ca să vadă alte ţări şi să guste plăcerile lor, dar cu ce ţinte diferite! Regina a venit să se convingă de Solomon „să-l încerce prin întrebări grele şi să-i spună tot ce avea pe inimă". Este clar că pentru ea „înţelepciunea" a fost obiectul principal şi ea a adus aur şi pietre scumpe ca s-o obţină. Solomon însuşi a scris: „Ferice de omul care

găseşte înţelepciunea şi de omul care capătă pricepere! Căci câştigul pe care-laduce ea este mai de preţ decât mărgăritarele"! (Prov. 3: 13 – 15). împărăteasa era ca şi „un negustor care caută mărgăritare frumoase". Ea a găsit un mărgăritar de mare preţ şi ea val da tot ce are ca să-l posede. Adevărat, ea a văzut minunile curţii lui Solomon, dar ea a venit să audă înţelepciunea lui. Ea a invidiat oamenii şi slujitorii lui, dar nu din cauza poziţiilor lor, palatelor lor sau belşugului lor, ci fiindcă ei au stat necurmat înaintea lui să audă înţelepciunea lui.

Iisus mustră pe Farisei fiindcă ei n-au vrut să creadă şi a spus:! „Împărăteasa de la miazăzi se va scula alături de neamul acesta în ziua judecăţii şi-l va osândi, pentru că ea a venit de la marginile i pământului ca să audă înţelepciunea lui Solomon şi iată că aici esta Unul mai mare ca Solomon", (Mat. 12: 42; Luca 11: 31).

Hristos este mai mare decât Solomon. Solomon a fost cel m-au înţelept dintre oameni; Hristos era „înţelepciunea lui Dumnezeu". Şi lumea nu vrea să-l asculte. Iisus a zis că la judecata cea mare, toţi necredincioşii, nepăsătorii, vor întâmpina pe împărăteasa de l-ai miazăzi, care va mărturisi despre călătoria făcută de ea, de jertfele aduse, de riscurile la care s-a expus ca să şadă la picioarele lui Solomon. Ea va spune ceea ce i-a spus şi lui Solomon: „Era adevărat ce am auzit în ţara mea despre faptele şi înţelepciunea ta! Nu credeam tot ce se zicea până n-am venit şi n-am văzut cu ochii mei. Şi iată că nu mi s-a istorisit nici jumătate din mărirea şi înţelepciunea ta. Tu întreci faima pe care am auzit-o despre tine. Bi-necuvântat să fie Domnul Dumnezeul tău, care s-a îndurat de tine şi te-a pus pe scaunul Lui de domnie ca împărat… pentru că Dumnezeul tău iubeşte pe Israel şi vrea să-l facă să rămână în picioare pe vecie…" (2 Cron. 9: 1 – 12).

În ziua judecăţii, împărăteasa de la miazăzi va da de ruşine şi dispreţuirii veşnice pe cei pentru care cuvintele şi înţelepciunea, jertfa şi înălţarea Domnului Iisus Hristos au fost nesfinte sau de nicio valoare, (Evrei 10: 29). împărăteasa va condamna, va osândi oamenii din toate generaţiile care nu vor să audă nici pe Solomon nici pe Iisus Hristos.

Importanţa vizitei împărătesei din Seba, prezintă şi mai mult interes prin faptul că ea este amintită în predicile Domnului Iisus

Hristos, (Matei 12: 42). De altfel, vizita şi schimbarea cuvintelor de politeţe şi complimentele între doi monarhi nu este un eveniment care să se poată compara cu învăţăturile morale şi spirituale înalte. Dar Domnul nostru scoate evenimentul din domeniul banalităţilor şi-i atribuie un alt înţeles decât cel istoric, îl face un canal important de învăţături divine. Fiecare nume este onorat prin asociaţia cu Numele lui Hristos, care este, negreşit, mai mare decât Solomon. De fapt, „Dumnezeu a dat lui Solomon înţelepciune, foarte mare pricepere şi cunoştinţe multe ca nisipul de pe ţărmul mării", (I Regi 4: 29).

În căutarea ei după înţelepciune, împărăteasa din Seba ne dă un mare exemplu. Noi nu cunoaştem toate motivele pentru care a făcut

O călătorie atât de lungă. Curiozitatea, interesele comerciale, orgoliul personal, s-ar putea să fi avut influenţele lor. Cuvintele istorisirii însă sugerează că motivul cel mai de seamă era setea onestă de cunoştinţă şi mai ales de o lumină mai mare asupra problemelor de cel mai înalt interes omenesc. Învăţăm de la împărătească dorinţa nepotolită după adevăr chiar prin încercări. Învăţăm de asemenea respectul pe care un spirit modest şi ascultător îl va simţi faţă de unul care poate să-i dezvăluiască adevărul. Şi mai învăţăm trăirea unei satisfacţii sufleteşti, care izvorăşte din descoperirea celui mai înalt adevăr. Acest exemplu al unei femei din întunecatul păgânism, demască lipsa de înţelepciune şi nepăsarea spirituală a acelora care cu „Lumina Vieţii" strălucind glorios peste ei în persoana lui Hristos, refuză să o primească şi să umble în ea, (Matei 8: 11, 12).

De la această împărătească primim şi imboldul să nu precupeţim niciun efort, ori cât de mare, ca să descoperim adevărul. Iisus a zis: „Eu sunt Adevărul şi Viaţa". Poate în amintirea vizitei acestei împărătese, Solomon a scris Proverbele 2: 3 – 5 „dacă vei cere înţelepciune şi dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul şi vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înţelege fiica de Domnul şi vei găsi cunoştinţa lui Dumnezeu", (citiţi şi Matei 13: 45 – 46; Coloseni 2: 3).

Mai învăţăm de la împărătească să mărturisim bucuria şi satisfacţia noastră în Hristos. Ea a spus: „Şi iată că nici pe jumătate nu mi s-a spus". Apostolul Pavel a cunoscut pe Acel mai mare decât

Solomon şi a zis: „mi-a fost dat să vestesc Neamurilor bogăţiile nepătrunse ale lui Hristos”. (Efeseni 3: 8) şi „... acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere faţă de preţul nespus de mare al cunoaşterii lui

1 tristos Iisus Domnul meu”. (Filipeni 3: 8). În măsura în care oamenii într-adevăr îl cunosc pe Hristos şi trăiesc aproape de El în inimile lor, în aceeaşi măsură, El apare mai atrăgător, mai preţios, mai vrednic de toată închinăciunea noastră.

Mai învăţăm de la împărătească, că trebuie să aducem daruri Regelui nostru Iisus Hristos. Citim că „ea a adus împăratului o sută douăzeci de talanţi de aur, foarte multe mirodenii şi pietre scumpe. N-au mai venit niciodată, după aceea, atâtea mirodenii câte a dat împărăteasa din Seba împăratului Solomon”, (vers. 10). Ne; aducem aminte că nişte magi din răsărit au venit la Ierusalim şi la

Betleem în căutarea împăratului de curând născut al Iudeilor. Când L-au găsit, „I s-au închinat şi apoi şi-au deschis vistieriile şi I-au adus daruri, aur, tămâie şi smirnă”. (Matei 2).

Dar împăratul mai mare ca Solomon nu cere astfel de daruri. În Isaia 1: 12 – 18, Dumnezeu ne spune ce-l place Lui şi ce nu-I place. Nu-I plac darurile aduse când mâinile sunt pline de sânge. Ce-l place? Versetul 17 spune: „Învăţaţi-vă să faceţi binele, căutaţi dreptatea! ocrotiţi pe cel asuprit, faceţi dreptate orfanului, apăraţi pe văduvă!”

Psalmul 40: 6 ne spune: „Tu nu doreşti nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile; nu ceri nici ardere de tot, nici jertfă de ispăşire”, iar Psalmul 50: 14 ne îndeamnă: „Adu ca jertfă lui Dumnezeu, mulţumiri...”

Primirea împărătesei ne aminteşte de bunul venit pe care Domnulj ni-l dă. Ca şi Solomon, Hristos răspunde la toate întrebările noastre! (verset 3). Iisus a ştiut mai dinainte ce au vrut ucenicii să-l întrebe.) Chiar şi rugăciunile noastre nevorbite sunt ascultate. Ca şi Solomon (vers. 5), Hristos dezvăluie slava Sa. Ne aducem aminte de Iisus la Muntele Schimbării la faţă şi după înviere. Iisus s-a arătat ucenicilor Săi. Ca şi Solomon (vers. 13), Hristos ne copleşeşte cu daruri şi binecuvântări. Iertarea, pacea, puterea, bucuria, fericirea, tovărăşia cu El, sunt ale noastre în Hristos de mai mare valoare decât aurul şi

pietrele scumpe, pentru că sunt nestricăcioase şi eterne.

„Împărăteasa de la miazăzi, se va scula alături de neamul acesta în ziua judecăţii şi-l va osândi".

Tu aparţii de „neamul acesta", dar şi tu poţi să ai dorinţa să] cunoşti pe Hristos, înţelepciunea Lui divină, gloria Lui divină, puterea Lui divină, mântuirea Lui divină. Tu nu trebuie să faci nici drumuri lungi şi grele ca să-L cunoşti. Cunoaşterea Lui îţi este oferită pe diferite căi, pe calea mărturiei personale a unui creştin, pe calea predicilor, pe calea scrisului, pe calea radioului. Când tu primeşti pe Hristos, când tu vii la El şi tu vei putea spune: „Nici pe jumătate nu mi s-a spus" şi tu vei fi cel mai fericit suflet de pe pământ, cunoscând părtăşia cu El.

Capitolul 24

Văduva din Sarepta Sidonului

O femeie străină de neamul lui Israel servind cauza Domnului

„Când a ajuns la poarta cetăţii, acolo era

O văduvă".

1 împăraţi 17: 10; de citit 1 „împăraţi 17: 9 – 24.

În toată istoria lui Israel n-a fost un profet mai mare ca Ilie. El; i apărut pe scenă armat cu atâtea împuterniciri mari şi mânuind iilâtea puteri supranaturale, încât venirea lui a anunţat o criză în istoria poporului lui Dumnezeu. Ilie a prorocit în timpul lui Ahab şi al Izabelei, când nelegiuirea a prisosit în ţară, când Ahab a zidit un templu pentru Baal şi când credinţa aleşilor lui Dumnezeu se asea în mare pericol.

Ilie a venit din pustiu şi cu paşi siguri a intrat la împăratul Ahab şi i-a zis: „Viu este Domnul Dumnezeul lui Israel al cărui slujitor sunt, că în anii aceştia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu".

După anunţarea aceasta înspăimântătoare, Domnul i-a zis lui Ilie să meargă spre răsărit şi să se ascundă lângă pârâul Cherit unde va avea apă şi hrană.

„Dar după câtăva vreme pârâul a secat, căci nu căzuse ploaie în ţară", (verset 7).

„Atunci cuvântul Domnului i-a vorbit lui Ilie astfel: „Scoală-te du-Ic la Sarepta care ţine de Sidon şi rămâi acolo. Iată că am poruncit acolo unei femei văduve să te hrănească".

Această poruncă a fost o mare încercare pentru Ilie. El era mai sigur în pustie decât în regiunea Sidonului, unde era domn tatăl Izabelei. Îi era teamă lui Ilie că va fi recunoscut, înfruntat şi omorât. Dar Domnul i-a pregătit un loc în casa unei văduve, care locuia în acest teritoriu păgân.

„Ilie s-a sculat şi s-a dus la Sarepta. Când a ajuns la poarta cetăţii, acolo era o femeie văduvă care strângea lemne". (Vers. 10) Dar cum o va găsi în acest oraş cu multe cuptoare pentru turnat aramă pe văduva despre care Domnul a vorbit? Ilie, ca şi în trecut, a urmat Căile date lui de Domnul. El merge înainte cu toată încrederea. Dacă urmăm lumina pe care o avem, Dumnezeu ne va da şi mai multă lumină.

Când Ilie a văzut-o pe văduvă strângând lemne „El a chemat-o şi i-a zis: „Du-te şi adu-mi te rog puţină apă într-un vas, ca să beau". Pe când se ducea ea să-i aducă, a chemat-o din nou şi al zis: „Adu-mi te rog şi o bucată de pâine în mâna ta". Dăruirea apei, celor însetaţi, se consideră ca o datorie sacră în răsărit. Acea stă cerere a dezvăluit adevărul despre sărăcia ei. Totuşi ea trebuie să-l hrănească pe servul lui Dumnezeu.

„Şi ea a răspuns: „Viu este Domnul Dumnezeul tău (ea l-a recunoscut ca fiind israelit, probabil din cauza părului lui abundent şi-l haina de profet), că n-am decât un pumn de făină într-o oală şi puţin untdelemn într-un ulcior. Şi iată strâng două bucăţi de lemne, apoi mă voi întoarce şi voi pregăti ce am pentru mine şi pentru fiul meuj vom mânca şi apoi vom muri".

Înţelegem din descoperirea aceasta patetică că foametea ajunsese deja din Israel până în Fenicia, căci Fenicia era aprovizionată cu cereale de către Israel.

Pentru această văduvă era o mare onoare să îngrijească şi să hrănească timp de doi ani şi jumătate pe acest om care „stă înaintea Domnului" şi la al cărui cuvânt cerurile sunt închise sau deschise. Cum a putut ea să capete o astfel de cinste? O văduvă săracă, atât de săracă încât nu avea nici lemne în casă, o văduvă cu fiul ei, amândoi în pragul morţii? O străină şi încă o străină din regiunea Sidonului – ţara idolului Baal – ţara reginei Izabela, cea rea! Dar căile lui Dumnezeu nu sunt căile noastre! Este de ajuns că Dumnezeu a poruncit. Poruncile Sale

sunt realitatea însăşi.

„Ilie i-a zis: „Nu te teme, întoarce-te şi fă cum ai zis. Numai j pregăteşte-mi întâi mie cu untdelemnul şi făina aceea o mică turtă şi adu-mi-o; pe urmă să faci şi pentru tine şi pentru fiul tău. Căi ci aşa vorbeşte Domnul Dumnezeul lui Israel: Făina din oală nul va scădea şi untdelemnul din ulcior nu se va împuţina, până în ziua când va da Domnul ploaie pe faţa pământului", (verset 14).

Făina din oală şi untdelemnul din ulcior au hrănit pe profet, pe văduvă şi fiul ei timp de doi ani şi jumătate. Niciodată nu s-au înmulţit grâul şi untdelemnul în timpul folosirii lor aşa cum s-a înmulţit în casa văduvei. Această minune a fost asemănătoare cu aceea a manei din cer pentru israeliţi în pustie. Aceste minuni na învaţă că „omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu cuvântul lui Dumnezeu". Ne învaţă că hrana spirituală este darul lui Dumnezeu, că ea se deosebeşte în mod esenţial de pâinea care piere. Nu numai că ea este neperitoare, ci ea se înmulţeşte chiar prin folosirea ei, creşte chiar în timp ce se distribuie. Cât de minunat au fost banchetele spirituale ale acestor doi ani şi jumătate în locuini ţa văduvei!

„Ea s-a dus şi a făcut după cuvântul lui Ilie. Şi multă vreme al avut ce să mănânce, ea, familia ei şi Ilie. Făina din oală n-a scăzut şi untdelemnul din ulcior nu s-a împuţinat, după cuvântul pe care-l rostise Domnul prin Ilie".

„Ulciorul văduvei" a devenit expresia harului lui Dumnezeu în aprovizionarea Lui pentru nevoile noastre zilnice. Din această is-lorie avem de învăţat cel puţin patru lecţii:

1.

— Dumnezeu întreţine pe servii Săi cu cele necesare vieţii lor.

2.

— Dumnezeu întrebuinţează ceea ce oamenii dispreţuiesc. Cu resursele nelimitate pe care le are, Dumnezeu poate crea în mod miraculos ceea ce este necesar, fără să ia în seamă „un pumn de f & mă şi puţin untdelemn într-un ulcior". În economia divină, nu este nicio risipă. Aprovizionarea miraculoasă a lui Ilie n-a fost o creaţie nouă, ci un adaos la ceea care deja exista şi în folosirea îi n-a fost nicio risipă.

3.

— Dumnezeu ne revelează calea pas cu pas. Ilie a aşteptat, a crezut şi s-a rugat când n-a mai ştiut ce să facă. Şi cuvântul Domnului a venit să-i spună ce să facă şi unde să meargă. La fel şi noi, nu cunoaştem viitorul şi nu putem fi siguri de planurile noastre, dar suntem gata să ne încredinţăm Lui care cunoaşte ce este înaintea noastră şi suntem gata să ne rugăm Lui zilnic pentru călăuzirea şi sprijinul divin.

4.

— Dumnezeu răsplăteşte cu bogăţia harului Său puţinul pe care îl avem şi-l punem la dispoziţia Lui. Văduva a făcut un act generos faţă de un străin, nu act cucurnic faţă de un serv al lui Iehova, când i-a dat lui Ilie apa care atunci era atât de costisitoare şi a împărţit cu el ceea ce se părea a fi ultima ei masă. „Unul care dă cu mână largă, ajunge mai bogat, dar altul care economiseşte prea mult, nu face decât să sărăcească, (Proverbe 11: 24). Daţi săracilor în numele Domnului şi veţi fi răsplătiţi, ori aici, ori în viaţa viitoare.

Ilie, acest mare profet, a avut ocazia să fie de ajutor şi mângâiere pentru văduvă, prin învierea fiului ei!

Un scriitor l-a descris pe acest proroc curajos în următoarele cuvinte:

„Ilie era uimitor şi grozav. Ca o cometă, apariţia lui a fost socotită i. i prevestitoare de calamitate. Ilie era un om singuratic. El a trăit în ilară de societate. Locuinţa lui era în peşterile munţilor şi în locurile pustii. Spiritul său sever şi neînduplecat a adus pretutindenea umbra singurătăţii teribile în care a locuit. A fost socotit ca întruparea indecăţilor divine, un mesager al mustrării şi mâniei Celui Prea înalt. Unii au crezut că el n-a fost o fiinţă cu aceleaşi patimi ca alţi oameni, îi că a fost un înger răzbunător, delegat să meargă în lung şi în lat prin lume, făcându-şi apariţii scurte şi neaşteptate, ca să înspăimânte pe nelegiuiţi şi să cheme blestemul şi distrugerea peste capetele celor vinovaţi.

Ilie rareori a fost văzut pe căile vieţii. El numai o singură dată a cerut ospitalitate, şi atunci de la o văduvă înfometată într-o ţară străină, nu din Israel. Nimeni (afară de această văduvă) n-a ştiut cum a trăit el. Nimeni n-a putut să se laude că i-a făcut un act

binevoitor. Când oamenii l-au întâlnit pe neaşteptate pe drum, ei aii îngălbenit de groază şi au tremurat ca şi când ar fi văzut un mesager din lumea spiritelor. Când el s-a arătat în casele săracilor, sau în palatele bogaţilor, gândul lor a fost că el a venit să le amintească da păcatele lor înaintea lui Dumnezeu".

Deci, nu este de mirare că văduva când s-a îmbolnăvit fiul ei, a zi-i lui Ilie: „Ce am eu a face cu tine, omule al lui Dumnezeu? Ai venit lJ mine doar ca să aduci aminte lui Dumnezeu de nelegiuirea mea şi să-mi omori astfel fiul?" (1 împăraţi 17: 18). Sau în alte cuvinte „cJ este între moi? Ce am făcut eu? Este această îmbolnăvire rezultatul asociaţiei mele cu tine? A venit peste mine această mâhnire fiindcă eşti în casa mea?"

Văduva a văzut mâna Domnului în boala fiului ei. Ea a făcuţi legătura între mâhnirea aceasta şi prezenţa profetului în camera el de oaspeţi. Ea n-a fost nemulţumită în inima ei că el a venit la caj şi a salvat-o atât pe ea cât şi pe fiul ei de la moarte, dar a făcut lel gâtura între mustrări pentru păcate şi prezenţa lui Ilie în casa eil De ce? Fiindcă, de obicei prorocii au fost trimişi ca să mustre şi să anunţe sentinţe pentru nelegiuiri. Prin urmare, această pierdere a fiului ei, a putut sugera văduvei păcatul ei general, sau un păcat specific, care încă n-a fost definit clar în mintea şi sufletul ei. Sau, poate i-a sugerat o imperfecţiune în serviciul ei pentru Domnul. A apreciat ea îndeajuns marele privilegiu de a primi un oaspete ca şi Ilie? A simţit ea că este nevrednică de o astfel de cinste şi oare dorinţa inimii ei a fost ca ea să fie făcută mai curată, mai vrednică, ca nu cumva, altfel prezenţa lui să devină ocazia unor judecăţi mai grave? Cât de curate trebuie să fie femeile care se apropie de vasele Domnului, de cuvântul lui Dumnezeu, de propovăduitorii lui Dumnezeu! Sfinţirea noastră astăzi este morală, spirituală, pe când în timpul văduvei ea era ceremonială.

Ilie a răspuns văduvei: „Dă-mi încoace pe fiul tău". Şi l-a luaţi de la sânul femeii, l-a suit în odaia de sus unde locuia el şi l-a culcat în patul lui. Apoi a chemat pe Domnul şi a zis: „Doamne Dumnezeule, oare atât de mult să mâhneşti Tu chiar pe văduva aceasta la care am fost primit ca oaspete, încât să-i omori fiul?... a chemat pe Domnul şi a zis:

„Doamne Dumnezeule, Te rog, fă să se întoarcă sufletul copilului în el!” (verset 21). Rugăciunea lui fierbinte a fost ascultată de Domnul şi sufletul copilului s-a întorsân el. Ilie a dat pe fiul înapoi mamei sale, viu. Ilie prin credinţă mare în Domnul şi o cerere arzătoare a putut fi ascultat de Domnul.

Şi văduva a avut credinţă. În Evrei 11: 25 citim că prin credinţă] „Femeile şi-au primit înapoi pe morţii lor, înviaţi”.

Această văduvă a zis lui Ilie: „Cunosc acum eşti un om al lui Dumnezeu şi cuvântul Domnului în gura ta este adevărat!” Crel

dinţa ei a fost întărită. Ea l-a văzut pe Ilie într-o lumină nouă. Minunea l-a identificat ca un om într-adevăr al lui Dumnezeu şi îi verificat cuvintele lui ca fiind adevărate.

Ospitalitatea şi credinţa văduvei străine au adus binecuvântări pe care un soţ n-ar fi putut să le aducă. Învierea fiului ei poate a fost Un semn că ploile vor veni, seceta va înceta şi toată naţiunea lui Israel va fi înviorată.

Capitolul 25

Izabela împărăteasa păgână

„N-a fost nimeni care să se fi vândut pentru ca să facă ce este rău înaintea Domnului, ca

Ahab, pe care nevastă-sa Izabela îl aţâţa la aceasta”.

1 împăraţi 21: 25. De citit 1 împăraţi cap. 21.

Izabela, (care înseamnă curată) a locuit ca fată în oraşul Sidon, în Fenicia. Sidonul ca şi Tirul, erau porturi foarte frumoase la Marea Mediterană, oraşe comerciale foarte bogate. Viaţa din aceste oraşe se asemăna cu aceea din Sodoma şi Gomora, căci au fost la fel de păcătoase.

Tatăl Izabelei se numea Etbaal, care înseamnă „cu el este Baal”, căci religia sidonienilor era păgână. Ei se închinau lui Baal, creatorul tuturor. Zeiţa lor era Astarteea. Izabela de asemenea se închina la idoli. Această sidoniancă păgână s-a măritat cu Ahab, regele lui Israel. Ce deosebire între Sidon, frumosul oraş bogat şi Samaria, o provincie rurală! Ce viaţă simplă şi modestă pentru această prinţesă obişnuită cu bogăţia şi viaţa de înaltă societate din Sidon. Şi ce religie simplă, religia lui Iehova! Dar această regină fanatică şi crudă va schimba lucrurile.

Bărbatul ei, Ahab, era un om laş, fără caracter, aşa că ea a devenit comandantul lui Israel.

Regină în Israel

Planul ei era simplu. Samaria trebuia schimbată într-un Sidon. Primul pas a fost ridicarea unui altar lui Baal, în templul pe care l-a zidit lui Baal, la Samaria. În capitala ţării, a fost zidit un templu păgân pe lângă templul lui Iehova. Nu ne mirăm că Biblia spune, că „n-a fost nimeni care să fi căutat să facă ce este rău înaintea DomJnului, ca Ahab".

Dacă a fost un templu şi un altar, natural, că au fost şi preoţi şi servicii religioase închinate lui Baal. Izabela, împreună cu Ahab bărbatul ei, regele lui Israel, se închinau acolo.

„Şi a făcut un idol Astarteei". Acest idol a fost probabil o figură] de căprioară la care se închinau păgânii. Aşa că încetul cu încetul, Izabela voia să desfiinţeze serviciile închinate lui Iehova şi să fiw înlocuite cu închinarea la Baal. În consecinţă preoţii lui Iehoval trebuiau nimiciţi. În aceste împrejurări, îl vedem pe Ilie ajuns lângă pârâul Cherit, (1 împăraţi 17).

„De aceea, când a nimicit Izabela pe prorocii Domnului, Obadia a luat o sută de proroci, i-a ascuns câte cincizeci într-o peşteră şi i-a hrănit cu pâine şi cu apă". Mulţi ani a continuat o marei luptă între Ilie şi Izabela, între Iehova şi Baal. Ilie credea să le al rămas singurul care se mai închină lui Iehova. Dumnezeu i-a spus că mai erau încă şaptemii care şi-au păstrat credinţa. Dar ei nu se cunoşteau. Trebuiau să ţină religia lor ascunsă, de câtă spaimă a vârât Izabela în inimile lor.

Această regină a continuat planurile ei cu atâta dârzenie şi sânge! rece, încât orice voce a conştiinţei amuţise în pieptul ei. Inima i-a fost ca o piatră. Putea să omoare prorocii fără nicio remuşcare a conştiinţei. Poftele ei creşteau pe măsură ce erau satisfăcute. Un palat regal de o frumuseţe şi splendoare nemaipomenită a fost zidit la Izrael, pentru plăcerea ei.

Lângă acest palat, în valea Ezdraelonului, Nabot avea via lui. El n-a vrut s-o vândă lui Ahab. Din această cauză Ahab s-a întristat şi] nici n-a mai vrut să mănânce. Izabela a observat lipsa lui de la masă şi s-a

dus să-l caute. Când a auzit motivul pentru care Ahab este trist, i-a zis: „Oare nu domneşti tu acum peste Israel? Scoală-te mănâncă şi fii cu inima veselă, căci eu îţi voi da via lui Nabot din tereel.1!

Pentru atingerea acestui scop Izabela a născocit un plan. A scria nişte scrisori către bătrânii şi dregătorii cetăţii lui Nabot, anunţând un post şi dând indicaţii cum să-l pună pe Nabot în fruntea popo-jrului şi cum să-l compromită spre a putea fi omorât, (1 împăr. 21). Apoi, au fost puşi doi oameni de nimic să mărturisească strâmb că Nabot a blestemat pe Dumnezeu şi pe împărat. L-au scos afară din cetate, l-au împroşcat cu pietre şi l-au omorât. Izabela s-a bucurat de moartea lui Nabot şi a zis lui Ahab: „Scoală-te şi ia în stăpânire via lui Nabot". Conştiinţa ei tăcea, era total amorţită.

Sfârşitul Izabelei

Dar, „plata păcatului este moartea". Ilie a fost trimis de Dumnezeu la Ahab să-i anunţe nenorocirea. Domnul a vorbit şi despre Izabela şi a zis: „Câinii vor mânca pe Izabela lângă întăriturile Iz-rcelului", aşa cum a fost mâncat de câini şi Nabot şi fiii săi, care au fost omorâţi împreună cu el, ca să nu rămână moştenitori.

Cu trei ani mai târziu, Ahab a fost omorât în războiul cu regele Siriei. Iehu, fiul lui Iosafat a fost uns de slujitorii lui Elisei, ca rege în Israel. I s-a spus: „Te ung ca împărat al lui Israel, să nimiceşti casa stăpânului tău Ahab şi voi răzbuna asupra Izabelei sângele robilor mei, prorocii şi sângele slujitorilor Domnului. Câinii vor mânca pe Izabela în ogorul lui Izrael şi nu va fi cine s-o îngroape". (2 împăraţi 9: 7 – 10).

Ea, care era vinovată de atâtea încălcări ale celor zece porunci, trebuia să moară. A poftit via altuia, a pus pe oameni să mărturisească strâmb, a ucis, a luat proprietatea altuia, s-a închinat idolilor. Dar Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Ieri s-a comis crima, azi vine condamnarea. „Hotărât, cel rău nu va rămâne nepedepsit, dar sămânţa celor neprihăniţi va fi scăpată", (Proverbe 11: 21).

Cu toate că bărbatul ei murise de curând, fiul ei şi nepotul ei muriseră cu câteva ore înainte, Izabela caută să atragă pe Iehu. Dacă el va fi rege, să fie, dar ea să rămână regină, îşi zicea dânsa! Ea a rămas regină, stăpână peste toate palatele, dar nu pentru mult timp, căci Iehu a intrat în Izrael.

„Izabela şi-a uns sprâncenele, şi-a împodobit capul şi se uita pe fereastră. Cu toate că era o femeie de cincizeci de ani, cu un nepot de douăzeci şi trei de ani, ea vrea să atragă pe noul rege, care vine să domnească peste Israel. Neruşinarea ei este fără margini!

Când Iehu a intrat pe porţile palatului, ea a început să-i vorbească: „Pace noule Ziruri, ucigaşul stăpânului tău!" Putea să aştepte pace de la Iehu care a adus moartea la atâţia din familia ei? Ea nici nu plângea moartea lor! Nu mai este femeie! Nu mai are simţ de mamă, de soţie! în faţa morţii ea se gândeşte numai la împodobirea trupului ei şi la influenţa pe care ar putea s-o aibă asupra noului rege. Îl întâmpină cu o atitudine de încredere în sine. Caută să arate lipsa completă de teamă faţă de Iehu şi să-l impresioneze prin îndrăzneala ei.

Dar Iehu nu este Ahab. Este din altă stofă. S-a adresat slujitorilor şi femeilor din palat: „Cine este pentru mine, cine?" întrebarea a fost pusă pe un ton care nu permitea neascultare. Nimeni n-a în trăsnit să se opună. Un stăpân nou a intrat în palat. El a prins momentul şi cu mult curaj, a terminat cu această femeie. Pentru el era numai o femeie nelegiuită. N-a fost mişcat de faptul că s-a născut prinţesă şi că timp de treizeci de ani a domnit în Samaria.

Nu şi-a adus aminte că altă dată lumea tremura la poruncile ei. Nici respectul faţă de o bătrână nu l-a mai reţinut.

„Aruncaţi-o jos!" Ei au aruncat-o jos şi i-a ţâşnit sângele pe zid şi pe cai. Iehu a călcat-o în picioare. Căzând jos, corpul ei s-a lovit dJ pietre, pe care le-a stropit cu sânge. Carul lui Iehu a călcat-o şi copitele cailor au strivit-o.

Iehu a intrat în palat şi simţindu-se ca acasă, a comandat mâncarel şi băutură. Pe când lua el din ele, i-a venit în minte, că poate n-ar fi] bine sălaşe corpul ei neîngropat. „Duceţi-vă de vedeţi pe blestematal aceea şi îngropaţi-o, căci este fată de împărat". Poate i-a fost teamă de regele Sidonului ca să nu-i devină duşman din cauza acestei insulte. „S-au dus s-o îngroape, dar n-au găsit decât ţeasta capului, picioarele şi palmele mâinilor".

Când Iehu a auzit aceasta, şi-a adus aminte de cuvintele Domnului spuse prin robul său Ille: „Câinii vor mânca în ogorul din

Izrael carnea Izabelei şi hoitul Izabelei va fi ca gunoiul pe faţa ogoarelor, în ogorul din Izrael, aşa încât nu se va mai putea zice: Aceasta este Izabela!" Ce mare ruşine! Să nu aibă mormânt nici măcar ca toţi oamenii, dar mai ales ca regii!

Izabela, care a vărsat mult sânge, a murit pătând zidurile cu sângele ei. Ce sfârşit oribil! Moartea ei s-a îndeplinit după cuvântul lui Dumnezeu. Răzbunarea sângelui prorocilor a fost completă!

„Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!" (Evrei 10: 31).

Capitilul 26

Sunamita

Gazda lui Elisei

„Într-o zi Elisei trecea prin suntem. Acolo era o femeie bogată. Ea a stăruit de el să primească să mănânce la ea". 2 împăraţi 4: 8. De citit 2 împăraţi cap. 4 şi 8.

Situaţia generală a poporului evreu în timpul Sunamitei.

„În acest scurt capitol ne vom ocupa puţin de frumoasa poveste a unei femei binecuvântate din suntem, cunoscută sub numele de Sunamita. Cetatea suntem era situată între cetăţile Izrael şi Nain, lângă măreţul munte Hermon, în apropiere de oraşul Nazaret, unde a fost crescut Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Situaţia politică în care se afla poporul evreu din vremea Sunamitei era foarte încordată. Ioram, fiul lui Ahab, doamnea peste Israel la Samaria, în al optsprezecelea an al lui Iosafat, împăratul lui Iuda. împăratul Moabului s-a răsculat împotriva împăratului lui Israel. Mai târziu, împăratul Siriei era în război cu Israel. Edom s-a răsculat împotriva stăpânirii lui Iuda. Libna s-a răsculat tot în acelaşi timp. După toate acestea, Iehu, fiul lui Iosafat, fiul lui Nimşi, a uneltit împotriva lui Ioram, fiul lui Ahab, împăratul lui Israel şi omorându-l, a nimicit toată casa lui Ahab. În acelaşi timp a omorât şi pe Ahazia, împăratul lui Iuda şi pe fraţii lui, împlinind astfel toate cele spuse de Domnul prin robul Său Ilie Tişbitul în timpul când trăia Sunamita, situaţia economică, de asemenea, era foarte grea. Mai întâi în Ghilgal bântuia o mare foamete. După aceea, când Ben Hadad, împăratul Siriei cu toată oştirea, s-a suit şi a împresurat Samaria, acolo era o foamete

atât de grozavă încât femeile îşi fierbeau şi îşi mâncau copiii. În sfârşit, Domnul a mai trimis o foamete de şapte ani peste ţară. Din cauza aceasta, Sunamita, după cuvântul profetului Elisei, a plecat din ţara evreilor, ea şi casa ei şi a locuit şapte ani în ţara filistenilor.

Starea spirituală a poporului evreu în timpul Sunamitei era tristă. Ioram, fiul lui Ahab, a făcut ce este rău înaintea Domnului şi s-a dedat la păcatele lui Ieroboam fiul lui Nebat, care făcuse pe Israel să păcătuiască. Nici Israel şi nici Iuda n-au umblat din toată inima în calea Domnului şi nu s-au abătut de la păcatele în care târâse

141

Ieroboam pe Israel. Dar Domnul n-a voit să nimicească pe Iuda, din pricina robului Său David, după făgăduinţa pe care i-o făcuse că-i va da totdeauna o lumină printre fiii săi. Afară de aceasta, pentru îmbunătăţirea stării spirituale a poporului evreu, pentru a-l mustra şi pentru ca să-l ferească de tot felul de păcate, Dumnezeu trimitea robii Săi, pe profeţi, care dacă n-ar fi fost trimişi de Domnul, starea spirituală a poporului Domnului ar fi fost şi mai de plâns. În timpul Sunamitei, după profetul Ilie, care a fost ridicat de Dumnezeu la cer, Domnul vorbea şi făcea minuni prin robul Său, profetul Elisei, peste care duhul lui Ilie a venit într-o măsură îndoită şi de care se leagă strâns istoria acestei nobile femei din suntem. Vom trece acum la descrierea scurtă a vieţii Sunamitei.

Starea materială, familiară şi spirituală a Sunamitei

Primul lucru pe care ni-l povesteşte Biblia despre această bună femeie din suntem este, că ea „Era o femeie bogată" (2 împăraţi 4: 8). Mai departe se spune că avea un bărbat bătrân şi că la început nu avea copii, însă după cuvântul lui Elisei, născu un fiu, care după ce crescuse se îmbolnăvi şi muri, iar profetul Elisei îl înviase.

Sufletul Sunamitei nu era legat de averea pe care o poseda împreună cu bărbatul său. Inima îi era plină de dragoste. Primirea de oaspeţi era pentru ea o bucurie sinceră. Dărnicia Sunamitei era o însuşire deosebită a caracterului ei.

Elisei şi Sunamită

„Ea a stăruit de el să primească să mănânce la ea. Şi ori de câte ori trecea, se ducea să mănânce la ea", (4: 8).

Sunamită fiind o femeie bogată şi bine crescută, ar fi putut invita pe profetul Elisei la masă numai dintru-un simţământ de politeţe. Această invitaţie nu era făcută numai din motivul de a fi delicată, ci însemna ceva mai mult. Era o dorinţă prietenească de a pune la dispoziţia omului lui Dumnezeu cele necesare. Şi profetul Elisei văzu în Sunamită aceste rare şi alese calităţi ale sufletului ei nobil şi ale inimii ei plină de o dărnicie neprefăcută şi de aceea, „ori de câte ori trecea, se ducea să mănânce la ea".

A primi în casa ta pe un oarecare om, este un lucru bun, dar a i primi pe un serv al Domnului, este ceva mai mult. A da de mâncare unui om simplu, este un lucru necesar pe care îl învăţăm din Biblie. A da de mâncare unui rob al lui Dumnezeu, pentru care el şi-a jertfit viaţa, nu este numai un fapt lăudabil, ci este un lucru pentru care Domnul îşi revarsă binecuvântarea Sa bogată asupra aceluia care se îngrijeşte în mod deosebit de lucrătorii din via Domnului, care duc o viaţă neprihănită şi sfântă. Şi iată că Sunamită, înţelegând acest lucru şi ştiind că profetul Elisei „este un om sfânt al lui Dumnezeu" (4: 9), a făcut pentru el, cu consimţământul bărbatului său, o „mică odaie, sus, din zid" şi a pus „în ea un pat pentru el, o masă, un scaun şi un sfeşnic, ca să stea acolo ori de câte ori va veni" (4: 10). Profetul Elisei s-a folosit de această faptă bună şi „întorcându-se la suntem, s-a dus în odaia de sus şi s-a culcat acolo" (4: 11). Nevoind însă a rămânea nerecunoscător acestei femei, care se îngrijea de el atât de mult, a zis slujitorului său Ghehazi: „Cheamă pe Sunamită aceasta!" Ghehazi a chemat-o şi ea a venit înaintea lui. Şi Eliesi a zis lui Ghehazi, spune-i: „Iată pentru noi tu ţi-ai făcut toată tulburarea aceasta, noi ce putem face pentru tine?" (4: 12 – 13). De multe ori, când servii Domnului, fiind de obicei săraci în cele materiale, nu pot mulţumi pe binefăcătorii lor tot în acelaşi fel, dar fiind bogaţi în duh, doresc şi ei să facă un bine oarecare celor ce se ostenesc pentru ei. Şi iată, că profetul Elisei. şi Ghehazi au întrebat pe Sunamită: „Trebuie să vorbim pentru line împăratului, sau căpeteniei oştirilor?" Ea a răspuns: „Eu locuiesc liniştită în mijlocul poporului meu". (4: 13). Văzând ei că prin aceasta nu pot face un bine Sunamitei care le-a arătat atâta dragoste, profetul Elisei nu s-a liniştit în sufletul său plin de mulţimire şi în inima lui ardea o dorinţă: „Ce să fac pentru

ea?" Ghehazi a răspuns: „Ea n-are fiu şi bărbatul ei este bătrân". Atunci Elisei a zis: „Cheamă-o". Ghehazi a chemat-o şi ea a venit la uşă. Elisei i-a zis: „La anul pe vremea aceasta vei ţine în braţe un fiu", (4: 14 – 16). Această veste a fost pentru Sunamită, ca de astfel pentru oricare altă femeie din poporul evreu, cea mai dorită şi mai plăcută. Pentru Sunamită, care n-avea copii, vestea aceasta era aşa de neaşteptată încât nu-i venea să creadă că va putea fi înfăptuită în viaţa ei şi că vorbele profetului Elisei despre naşterea fiului ei vor deveni o realitatea şi de aceea a zis: „Nu, domnul meu, omul lui Dumnezeu, nu amăgi pe roaba ta!" Biblia nu ne arată dacă la aceste cuvinte ale Sunamitei a răspuns sau nu profetul Elisei prin care a vorbit Domnul. Cu toate că ea n-a luat în serios cuvintele lui Elisei, sau poate că a avut în adâncul inimii ei un mic grăunte de credinţă, totuşi Biblia ne spune că: „Femeia a rămas însărcinată şi a născut un fiu chiar pe vremea aceea în anul următor, cum îi spusese Elisei", (2 împăr. 4, 17)

Din toate cele spuse mai sus, vedem că Sunamită, pentru bunătatea ei faţă de profetul Elisei, a fost răsplătită din belşug şi Domnul i-a dat bucurie prin faptul că a născut un fiu, neluând în seamă credinţa ei aşa de slabă. Cu timpul, atunci când credinţa ei s-a întărit, Domnul a trimis Sunamitei, pentru încercarea credinţei ei o întristare temporară. Fiul ei care s-a făcut deja mare, s-a îmbolnăvit şi

a murit. Aceasta însă a fost o întristare de o clipă. Sunamita, plină doi încredere în puterea Domnului, cum se va vedea, a plecat în grabă la] omul lui Dumnezeu şi la întrebarea acestuia, pusă prin Ghehazij dacă bărbatul şi copilul sunt bine, influenţată de o credinţă care; învia şi morţii, a răspuns: „Bine; şi nu s-a lăsat de Elisei până când dânsul, văzând-o amărâtă a plecat la ea acasă unde s-a rugat Domnului şi a înviat copilul spre marea bucurie a mamei. Aceasta este al două faptă bună şi minunată făcută Sunamitei de profetul Elisei – J căruia dânsa i-a arătat atâta bunăvoinţă şi grijă. Profetul Elisei nul s-a mărginit numai la aceste lucruri bune făcute în semn de recunoştinţă faţă de Sunamita, ci a mai făcut şi a treia faptă bună. Când a prevestit că Domnul va trimite o foamete de şapte ani, al prevenit-o pe Sunamita despre nevoile ei şi nenorocirea casei ei. Pentru a înlătura această

nenorocire, i-a spus să plece unde va putea, ceea ce femeia a şi făcut după cuvântul omului lui Dumnezeu şi a plecat cu casa ei în ţara filistenilor, unde a locuit cei şapte ani. Apoi s-a întors în ţara ei. Al patrulea şi ultimul bine, Sunamita l-a primit de la Domnul prin împăratul care stătea de vorbă cu Ghehazi, slujitorul omului lui Dumnezeu. Înainte de foamete, când dânsa a fost întrebată de profetul Elisei şi de Ghehazi dacă are vreo dorinţă, ea n-a vrut nimic de la împărat. Acum ea s-a dus să roage pe împărat pentru casa ei şi ogorul ei, tocmai în clipa cea mai potrivită când Ghehazi istorisea împăratului, după dorinţa acestuia, toate lucrurile mari pe care le-a făcut Elisei, în special cum înviase pe fiul Sunamitei. Prezentându-se la împărat, Sunamita i-a istorisit faptul şi personal. Apoi, împăratul i-a dat un dregător căruia i-a zis: „Vezi să se dea înapoi tot ce este al femeii acesteia, cu toate veniturile ogorului, din ziua când a părăsit ţara şi până acum!" Este un lucru minunat! Dragostea Sunamitei arătată prin fapte frumoase faţă de omul lui Dumnezeu, profetul Elisei, a fost preţuită şi răsplătită cu un belşug de binecuvântări încă aici pe pământ. Domnul nu uită niciodată binefacerile copiilor Lui, după cum n-a uitat nici pe Sunamita.

Sunamita, un exemplu binecuvântat pentru femeile de astăzi

Neavând copii şi fiind bogată, Sunamita ar fi putut duce o viaţă egoistă, după cum fac multe femei bogate. Însă Sunamita a fost o fiinţă fină, plină de dorinţa de a ajuta pe aproapele său în nevoi şi cu iubire sfântă, s-a gândit şi la Elisei, îngrijindu-l cum nu s-a putut mai bine. După cum am văzut, Sunamita nu numai că l-a hrănit, dar i-a făcut şi o cameră specială şi n-a uitat nici lucrurile mărunte de care a avut nevoie şi care ar fi fost de folos robului lui

I Himnezeu. Sunamita este un exemplu frumos şi demn de urmat şi pentru femeile de astăzi. Cât bine ar putea să facă şi surorile noastre ni Hristos, pe care Domnul le-a împodobit cu daruri sufleteşti şi le-a înzestrat cu avere, slăvind prin aceasta pe Mântuitorul lor, care pe Crucea Golgotei a vărsat sfânt sângele Său pentru răscumpărarea fiecăruia dintre noi. Pentru această jertfă scumpă a Mielului lui Dumnezeu şi noi trebuie să-l jertfim viaţa noastră, talentele noastre şi banul nostru, căci toate sunt ale Domnului şi nu ale noastre şi deci

licbiue să proslăvim pe Dumnezeu în trupul nostru şi duhul nostru, care sunt ale lui Dumnezeu.

Sunamita poate servi ca un bun exemplu pentru femeile de astăzi şi în aceea că făcând bine pentru profetul Elisei, a îndemnat şi pe bărbatul ei să facă un lucru şi mai mare, construind o cameră separată pentru omul lui Dumnezeu. Surorile noastre ar putea şi în timpul de astăzi să colecteze, prin cercurile lor, bani cu scopul de a construi o casă de odihnă, pentru ca lucrătorii Domnului care întreg; mul sunt ocupaţi numai cu lucrarea Domnului, să aibă posibilitatea de a se recrea, de a se odihni. Ei ar avea absolută nevoie de aceasta pentru a putea continua cu şi mai multă râvnă lucru Domului, care cere multe puteri spirituale şi corporale.

Sunamita, această femeie din timpul lui Elisei, este pentru femeile de astăzi un exemplu binecuvântat în privinţa îngrijirii celor care şi-au consacrat tot timpul pentru Domnul, lăsând ocupaţiile particulare fi de multe ori lipsind o vreme din familie pentru a servi sufletelor omeneşti. Sunamita a înţeles foarte bine necesitatea odihnei, oricât de scurtă, pentru acela care îşi petrecea în mijlocul poporului cea mai mare parte a timpului său. Când apostolii s-au adunat la Iisus şi i-au spus tot ce făcuseră şi tot ce învăţaseră pe oameni, El le-a zis: „Veniţi singuri la o parte, într-un loc pustiu şi odihniţi-vă puţin. Căci erau mulţi care veneau şi se duceau şi ei n-aveau vreme nici să mănânce", (Marcu 6: 31). Iisus s-a îngrijit de apostolii Săi ca măcar ei să aibă odihnă. Sunamita care trăia cu multe secole înainte de venirea Mântuitorului, având o inimă bună şi multă consideraţie faţă de omul lui Dumnezeu, a construit împreună cu bărbatul ei, în mod special „o odaie, sus, cu ziduri" pentru ca profetul „Elisei să stea acolo". Surorile de astăzi construiesc şcoli, aziluri pentru orfani şi văduve, fiind ajutate şi de bărbaţii lor, dar nu fac, după exemplul Sunamitei, nicio „casă de odihnă" pentru lucrătorii Domnului, ca ei, fiind obosiţi, să stea acolo puţină vreme, Sper că fapta bună a Sunamitei va pătrunde în inima unor surori şi ele vor urma cu dragoste pilda frumoasă a Sunamitei şi atunci sunt încredinţată în Domnul, că peste surorile noastre se va revărsa din belşug aceeaşi binecuvântare, care, cu prisosinţă s-a revărsat asupra Sunamitei, când Domnul nu numai că i-a împlinit toate

dorinţele, ci i-a dat ceea ce Sunaminta nici nu ar fi îndrăznit să ceară.

Surorile sărace şi chiar văduve şi cu copii, dacă se vor îngriji de lucrătorii Domnului, împlinind numai condiţia pusă de profetul Ilic văduvei din Sarepta, vor fi ca acea văduvă săracă, binecuvântată de Domnul, (1 împăraţi, cap. 17).

Femeile de astăzi să nu uite nici pilda femeilor din Noul TesJ tament, care „ajutau pe Iisus cu ce aveau" (Luca 8: 3). Unele s-al. ostenit foarte mult ajutând pe apostolul Pavel şi pe alţi lucrători, (Rom. 16), şi prin aceasta au unit credinţa cu fapta (2 Petru 1: 5) 1

Acelea dintre voi, care ca şi Sunamita fac de bunăvoie, după, puterea lor şi chiar peste puterile lor, ajutând pe sfinţi (2 Corinteni 8: 3), să ştiţi bine surorilor, că Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră şi dragostea care aţi arătat-o pentru Numele Luil Dorim ca fiecare din voi să arate aceeaşi râvnă, s-o păstreze până la sfârşit, aşa încât să nu vă leneviţi, ci să călcaţi pe urmele celor care prin credinţă şi răbdare, moştenesc făgăduinţele, (Evrei 6: 10 – 12).

Capitolul 27

Atalia împărăteasa lui Iuda

„Atalia, mama lui Ahazia, văzând că fiul ei a murit, s-a sculat şi a omorât pe toţi cei de neam împărătesc". 2 împăraţi 11: 1 De citit: 2 Cronici 22.

Soţie rea

Epoca de aur a lui Israel trecuse. În loc de un imperiu mare, erau acum două împărăţii: Israel cu capitala la Sihem şi Iuda cu capitala la Ierusalim. Ahab regele lui Israel, a dat de soţie lui Ioram regele lui Iuda, pe fiica sa Atalia. Israel a devenit nesuferit de Dumnezeu printr-o femeie păgână, prin Izabela. Acest rău a fost transmis în Iuda tot printr-o femeie, prin Atalia (Dumenezu este tare). Despre Ioram, bărbatul ei, se spune: „El a umblat în calea împăraţilor lui

Israel, cum făcuse casa lui Ahab şi a făcut ce este rău înaintea I) omnului". Influenţat de soţia sa, regele Ioram a omorât cu sabia pe toţi fraţii săi şi pe câţiva dintre copiii lui Israel. Probabil că Atalia, soţia lui, i-ar fi spus că e mai bine să scape de aceştia, Căci ar putea dori tronul lui. Ea a vrut să fie sigură pe poziţie.

Ea l-a îndemnat nu numai la ucidere, ci şi la idolatrie. „Ioram a

făcut chiar înălţimi în munţii lui Iuda". O soţie bună, poate aduce Icricire şi prosperitate în lume. Influenţa unei soţii spre bine sau spre rău, este foarte mare. Pentru un bărbat, o soţie bună poate să fie înţelepciune, curaj, putere, speranţă şi bărbăţie. O soţie rea te duce la disperare, necazuri, slăbiciune şi confuzii. Ce soţie păcăloasă a fost Atalia! Ea a învăţat aceasta probabil de la o altă femeie, de la Izabela.

Dar Dumnezeu nu se lasă batjocorit de o femeie. „Domnul n-a vrut să pierdă casa lui David", El a trimis pedeapsă şi război în Iuda. „Domnul va lovi cu o mare urgie pe poporul tău, pe fiii tăi, pe nevestele tale şi tot ce este al tău", (2 Cronici 21: 14). Acest rege va suferi împreună cu poporul pe care l-a nenorocit, fiindcă a ascultat de o femeie rea. „Iar pe tine te va lovi cu o boală grea, cu o boală de măruntaie, care se va agrava din zi în zi, până când îţi vor ieşi măruntaiele din pricina tăriei bolii". Izabela a adus otrava din Sidon şi a injectat-o în vinele lui Israel. Şi acum, Atalia introduce aceeaşi otravă în vinele Ierusalimului.

Regina mamă

Ioram a murit fără să lase părere de rău în urmă. Ahazia, cel mai tânăr din fiii lui, este pus împărat în Ierusalim. Ca şi tatăl lui, „el a umblat în căile casei lui Ahab, căci mama sa îi dădea sfaturi nelegiuite". Atalia ca mamă! Ea era păgână şi l-a crescut pe fiul ei în aceeaşi religie. Cuvântul lui Dumnezeu a fost uitat. Templul n-a mai fost vizitat, iar Baal a devenit zeul poporului. Ea voia ca fiul ei să stabilească religia ei păgână în Israel. Ce putere are o mamă! Ea imprimă copilului primele noţiuni. Ea alege şi hotărăşte soarta copilului. Ea dă tonul dorinţelor şi face ca paharul vieţii să fie amar, sau dulce. Impresiile transmise de ea rămân neşterse.

Influenţa mamei este ori o binecuvântare, ori un blestem. Ea este puternică. Influenţa ei începe la naştere, ne conduce prin toată viaţa, este cu noi la moarte şi determină veşnicia noastră. Napoleon a spus: „Ceea ce îi lipseşte Franţei, sunt mame bune. Pe urmă fii sigur că vom avea şi fii buni". România are nevoie de mame bune, sfinte, evlavioase, pentru a avea fii şi fiice sfinte. Chiar şi reginele pot fi mame rele, ca de pildă Izabela şi Atalia.

Împărătească şi bunică

După moartea lui Ioram, Ahazia avu ca sfetnici pe cei din casai lui Ahab, „spre pierzarea lui”. El s-a dus împreună cu Ioram regele lui Israel, fiul lui Ahab, în război cu Siria. Cine este mai dă compătimit decât acest prinţ, tânăr care a domnit numai un an? După sfatul mamei sale, el se întovărăşeşte cu aceia care erau contra lui Dumnezeu şi prin urmare trebuia să piară. Sfatul care ni se dă şi pe care noi îl acceptăm, are mult de a face cu caracterul şi viaţa noastră şi natural cu soarta pe care ne-o făurim.

Soarta lui Ahazia, fiul Ataliei, a fost legată de Ioram, prietenul şi vecinul lui. Ioram a fost rănit în luptă şi s-a întors la palatul său din Israel. Ahazia i-a făcut o vizită. Mâna lui Dumnezeu l-a condus acolo, ca să primească pedeapsa meritată prin pierderea tronului. El a pierit, împreună cu aliatul său, de mâna lui Iehu, trimisul lui Dumnezeu.

După ce fiul ei moare, Atalia îşi dă seama că ar putea fi regină. Dar în drum spre tron, erau nepoţii ei, care trebuiau omorâţi. „Atalia, mama lui Ahazia, văzând că fiul ei a murit, s-a sculat şi a omorât tot neamul împărătesc al casei lui Iuda”. Până la ce adâncimi de decădere morală poate să ajungă o femeie! Ea s-a lăsat pradă răului. Astfel, Atalia s-a dovedit o fiică adevărată a Izabelei. În loc de a plânge pe fiul ei şi a face tot posibilul să scape pe cei mici, pe neopţii ei, de sabia lui Iehu, ea singură a făcut să fie omorâţi. Era o mamă denaturată. O mamă adevărată îşi iubeşte copiii, se sacrifică pentru copilaşii mici, se pune între ei şi orice pericol. Nu este femeie, nu este bunică, acea fiară, care poate cu sabia plină de sânge, să ia viaţa pe care Dumnezeu a dat-o copiilor, numai ca ea să devină împărătească. Credea că tot neamul regesc a fost răpus, dar Dumnezeu are grijă de ai Săi. Dacă făgăduieşte ceva, El se ţine de cuvânt.

Pierzarea

Pe când Atalia îşi omora nepoţii, o altă femeie a fost întrebuinţată de Dumnezeu ca să scape pe unul care va continua seminţia, după promisiunea lui Dumnezeu. „Dar Ioşabeat, fata împăratului, a luat pe Ioas, fiul lui Ahazia, l-a ridicat din mijlocul fiilor împăratului când au fost omorâţi şi l-a pus cu doica lui în odaia paturilor. Astfel l-a] ascuns Ioşabeat”. (2 Cronici 22: 11). Această Ioşabeat a fost fiica lui Ioram şi nu a Ataliei. Probabil fiica unei alte

soţii. Deci ea a fost mătuşa lui Ioas, care era un copil mic. Dumnezeu a folosit o femeie bună ca să zădărnicească răul făcut de una decăzută.

Ioşabeat era soţia preotului lui Dumnezeu. Preotul şi soţia lui au, ascuns pe micul prinţ Ioas, în Templu.

Atalia, crezând că este sigură şi fără rival, a ocupat tronul Iudei timp de şase ani. Dar Dumnezeu, prin preotul Iehoiada şi soţia sa evlavioasă, creştea un prinţ după voia Lui, ca s-o înlocuiască. Ce minunate sunt lucrările lui Dumnezeu. Domnitorii sunt în mâna Lui. Îi pot domni cât timp îi lasă El. Şi El vede în fiecare băieţaş un prinţ hun. El doreşte ca fiecare femeie să dea învăţături frumoase copiilor, ca şi mătuşa lui Ioas.

Atalia trebuie să piară. Când Ioas împlini şapte ani, preotul Iehoiada l-a proclamat rege. Atalia nu ştia nimic. A văzut numai că poporul se strânge la Templu. S-a dus în grabă acolo ca să vadă ce este. Ioas, nepotul ei stătea pe scaunul domnesc şi poporul se bucura suna din trâmbiţe.

Când Atalia a văzut cum stau lucrurile, şi-a sfâşiat hainele şi a strigat: „Vânzare!” Sutaşii au scos-o afară şi au omorât-o. Casa lui Haal a fost dărmâtată şi din nou triumfă religia lui Dumnezeu.

„Tot poporul ţării se bucura şi cetatea era liniştită. Pe Atalia o omorâseră cu sabia”. Astfel vedem căderea Ataliei. Ca să nu spurce Templul, ea a fost condusă afară de pe locul sfânt din jurul Templului şi acolo a venit sfârşitul ei tragic. O ucigaşă, o închinătoare la idoli, o răzvrătitoare! „Plata păcatului este moartea”. Cu sila s-a urcat pe tron, cu sila i se ia tronul.

Capitolul 28

Holda

Prorocită în Iuda

„Hilchia şi cei trimişi de împărat, s-au dus la prorocită Hulda… ea locuia la Ierusalim în ceealaltă mahala a cetăţii”. 2. Cronici 34: 22.

Ultimele zile ale lui Iuda ca împărăţie independentă, se scurg cu repeziciune. Poporul lui Israel în Iuda devenea din ce în ce mai păcătos. Cu mai bine de o sută de ani înainte, împărăţia lui Israel de la nord fusese desfiinţată de Dumnezeu şi cele zece triburi au fost duse în sclavie. Acum, din cauza idolatriilor lor mari, sfârşitul împărăţiei lui

Iuda este aproape. În această perioadă ele slăbire, degenerare şi decădere, Iosia a ajuns împărat ca să răscumpere, pentru un timp, soarte naţiunii sale şi, pentru un timp, s-o salveze de condamnarea la pierzare.

În al doisprezecelea an al domniei lui Iosia, când avea douăzeci de ani, el a început să cureţe Iuda şi Ierusalimul de locurile înalte pentru închinarea la idoli şi când avea douăzeci şi şase de ani. El; i început repararea stricăciunilor la Casa Domnului. Pe când se făcea lucrarea aceasta, Hilchia, marele preot, a găsit în templu carte; i legii, desigur acoperită de praf – ca şi Bibliile necitite în multe căminuri – un reproş pentru aceia care ar fi trebuit să ştie ce este drept şi după lege.

Şafan, logofătul, s-a dus să dea socoteală împăratului şi a zis: „Preotul Hilchia mi-a dat o carte". Şi Şafan a citit-o înaintea împăratului".

Când a auzit împăratul cuvintele din Cartea Legii, şi-a sfâşiat hainele" de chin şi de ruşine, gândindu-se că Legea Domnului a fost neglijată şi neascultată. Timpul înmormântează cele mai alese cărţi. Cărţile care odată au mişcat mintea şi au aprins inima oamenilor, sunt scufundate în vălurile negre ale uitării. Această carte divină a fost pierdută în anii domniei regilor lui Iuda. Dar planurile lui Dumnezeu sunt independente de cărţi. Ele nu sunt scrise numai pe paginile naturii, ci şi, cu litere nepieritoare, în inimile oamenilor.

Regele Iosia n-a respins cartea găsită în praful Templului uitat, şi n-a fost nici indiferent. El a fost gata să primească o lumină nouă. Dacă cei care ocupă tronuri şi locuri de conducere azi, şi-ar deschide ochii să vadă adevărurile vechi ale dreptăţii eterne, ar opri orice asuprire şi naţiunile ar propăşi spre libertate şi lumină.

Regele Iosia a fost foarte mişcat. Efectul citirii Cărţii Legii a fost instantaneu şi profund. El ştia că poporul lui a păcătuit înaintea Domnului şi a încercat să facă reforme. Acum, pentru prima dată, regele auzi ce calamităţi şi nenorociri grozave erau prezise pentru cei care vor comite, vor săvârşi astfel de păcate şi văzu grozăvia nelegiuirii naţiunii, ca niciodată până aci. Sfâşierea hainei a fost semnul sfâşierii inimii lui pentru dezonorarea, necinstea adusă lui Dumnezeu, (2 împăraţi 22: 13 – 12). Iosia a trimis o delegaţie de persoane onorabile

ca să întrebe pe Domnul cu privire la cuvintele acestei cărţi care s-a găsit.

Preotul Hilchia, cu patru oameni, s-a dus la prorocită Hulda, care locuia în Ierusalim, Hulda (nevăstuica) este exemplul unic al unei prorocite în Israel care pare a fi la acelaşi rang şi egalitate cu prorocii. Maria sora lui Moise (Exod. 15: 20), Debora (Judec. 4/4), nevasta lui Isaia (Isaia 8: 3) şi Anna (Luca 2: 36) sunt numite „prorocite" într-un sens secundar, ca femei sfinte, având un anumit dar de cântare şi prezicere de la Dumnezeu. Hulda însă, avea inspiraţie, revelaţie şi har profetic deplin şi a rostit cuvintele lui Dumnezeu i; i şi Isaia şi Ieremia, cu aceeaşi autoritate şi înţelepciune.

Împăratul Iosia a dat gorunca aceasta preotului Hilchia şi celor p; ilru cari erau cu el (2 împăraţi 22: 12).

„Duceţi-vă şi întrebaţi pe Domnul... cu privire la cuvintele căr-ii... căci mare este mânia Domnului, care s-a aprins împotriva noastră".

În lumina Legii, el văzu păcatele poporului său mai numeroase şi mai odioase decât le văzuse până acum.

Hulda, prorocită, a ascultat cererea ce i s-a prezentat. Spiritul prorociei, acel tezaur de nepreţuit, se pune nu numai în vase de lut, Ci şi în vase slabe, „pentru ca această putere nemaipomenită, să fie de la Dumnezeu", (2 Corinteni 4: 7). Maria a ajutat ca Israel să fie condus afară din Egipt (Mica 6: 4). Debora l-a judecat şi acum Hulda îi descoperă învăţăturile date de Dumnezeu. Faptul că era măritată n-a prejudiciat de loc poziţia ei de prorocită. A fost un har pentru Ierusalim, că atunci când Cartea lui Dumnezeu era pierdută, sau Bibliile erau puţine, să se ridice proroci şi proroci-je, iar după aceea, când prorociile au încetat, Bibliile au fost mai numeroase, căci Dumnezeu nu rămâne niciodată fără martori, astfel ca păcătoşii să nu aibă niciun fel de scuze.

De ce oare s-a dus delegaţia lui Iosia şi Hilchia la Hulda pentru a întreba pe Dumnezeu, când Ieremia şi Tefania au prorocit în aceeaşi perioadă de timp? Mesagerii împăratului, probabil au căutat revelaţia Huldei, fiindcă bărbatul ei, Şalum, era păzitorul veşmintelor la curtea împăratului. Ei au avut mai multă încredere şi asigurarea unei

împuterniciri mai mari, decât ale altora. Probabil că ei se consultaseră cu ea şi în alte ocazii şi găsiseră că în gura ei cuvântul lui Dumnezeu este adevăr. Hulda locuia în Ierusalim, aproape de cartierul care se numea „oraşul al doilea" sau Mişna, sau clădirile de rangul al doilea după palatul regal. Evreii zic că Hulda a prorocit între femei, între doamnele de la curtea regală, fiind ea însăşi una dinte ele şi este probabil că au avut apartamentele lor în acel loc. Ferice de curtea care are o prorocită şi ştie s-o preţuiescă.

Delegaţia i-a spus Huldei despre neliniştea şi grija împăratului Iosia pentru popor şi pentru naţiune, că el a admis că „părinţii noştri n-au ascultat de cuvintele Cărţii acesteia şi n-au împlinit tot ce ne este poruncit în ea", (2 împăraţi 22: 13).

Hulda a trimis răspunsul lui Dumnezeu la întrebarea regelui, dar nu în limbajul înalt şi exagerat al curţii regale, ci în dialectul unei prorocite vorbind pentru Dumnezeu lui Israel, înaintea căruia toţi stau la acelaşi nivel.

„Ea le-a zis: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeul lui Israel: Spuneţi omului care v-a trimis la mine: „(2 împăraţi 22: 15).

„Aşa vorbeşte Domnul: Iată voi trimite nenorociri asupra locului acestuia şi asupra locuitorilor lui, după toate cuvintele Cărţii pe care a citit-o împăratul lui Iuda".

Hulda a făcut cunoscute judecăţile lui Dumnezeu rezervate pentru Iuda şi Ierusalim, (verset. 16, 17):

„... Mânia Mea s-a apris împotriva locului acestuia şi nu se va stinge". Şi ce este iadul însuşi, dacă nu focul mâniei lui Dumnezeu aprins împotriva păcătoşilor? Această mânie este de lunga durată şi „nu se va stinge". Porunca este deja dată. Este prea târziu acum ca cineva s-o mai oprească. Nelegiuirea Ierusalimului nu va fi ştearsă cu jertfe şi arderi de tot. Ei au păcătuit cu premeditare, cu scopul să mă mânie, zice Domnul. Hulda a asigurat pe regele Iosia că Domnul zice: „Iată voi trimite nenorociri... după toate cuvintele cărţii pe care a citit-o împăratul lui Iuda". Ei care n-au vrut să fie legaţi de porunci, de învăţături, vor fi legaţi de pedepse. Dumnezeu nu va fi mai puţin înspăimântător faţă de păcătoşii nepocăiţi decât îl descrie Cuvântul Său.

Hulda îl înştiinţează pe regele Iosia că Dumnezeu are îndurare pentru el. Domnul a luat în seamă sensibilitatea şi îngrijorarea lui mare pentru slava lui Dumnezeu şi starea bună a împărăţiei lui. „Pentru că ţi s-a mişcat inima, pentru că te-ai smerit înaintea Domnului când ai auzit ce am spus…" (verset 19).

Dumnezeu va onora pe cei ce îl onorează. Poporul, în general, avea inima împietrită şi neumilită, ca şi regii păcătoşi de dinainte de Iosia. Inima lui Iosia a fost umilită, mişcată, blândă. El a primit în inimă Cuvântul lui Dumnezeu, s-a înfiorat când l-a citit şi s-a supus acestui Cuvânt. El s-a cutremurat de dezonoarea adusă lui Dumnezeu prin nelegiuirile părinţilor lui şi ale poporul său. El s-a temut de judecăţile lui Dumnezeu pe care le-a văzut venind peste Ierusalim. Inima lui Iosia a fost mişcată!

Hulda a comunicat lui Iosia, prin delegaţia celor cinci bărbaţi cunoscuţi şi de încredere: „… Pentru că te-ai smerit înaintea Domnului când ai auzit ce am spus împotriva acestui loc şi împotriva locuitorilor lui, care vor ajunge de spaimă şi de blestem şi pentru că ţi-ai sfâşiat hainele şi ai plâns înaintea Mea şi Eu am auzit, zice Domnul; de aceea, iată, te voi adăuga la părinţii tăi, vei fi adăugat în pace în mormântul tău şi nu-ţi vor vedea ochii nenorocirile pe care le voi aduce asupra locului acestuia".

Iosia a plâns, probabil, în odăiţa lui, dar Acel care vede în ascuns, spune că a fost înaintea lui şi El a auzit şi a pus fiecare lacrimă în burduful Lui, (Psalm 56: 8).

Hulda a vorbit din partea Domnului, că Domnul va amâna pedeapsa naţiunii până după moartea lui Iosia: „… Nu-ţi vor vedea ochii toate nenorocirile pe care le voi aduce asupra locului acestuia".

Împăratul Iosia n-a reuşit să oprească judecata însăşi, dar Dumnezeu i-a promis că el nu va trăi să vadă spaima şi blestemul care vor veni. (2 Cronici 35: 20 – 27). Moartea lui timpurie ar fi fost o răsplată prea mică pentru evlavia lui extraordinară, dacă nu era o altă lume în care el va fi recompensat din abundenţă. (Evrei 11: 16).

Hulda i-a spus: „… vei fi adăugat în pace în mormântul tău". Aceasta nu se referă la felul cum va muri, căci el a fost omorât în bătălie, ci se referă la altceva. Iosia a murit puţin timp înainte ca

poporul lui Iuda să fie dus în robie în Babilon. Astfel, se poate zice cu adevărat, că el a murit în pace, pentru că n-a apucat să vadă judecăţile grozave prin care va trece poporul său. El a murit iubit şi favorizat de Dumnezeu.

După ce Iosia a primit prorocia Huldei prin delegaţia trimisă, s-a hotărât să facă tot ce poate şi să lase totul în mâna Domnului.

Credem că Dumnezeu s-a bucurat de reformele publice săvârşite de Iosia cu toţi bărbaţii lui Iuda şi cu toţi locuitorii Ierusalimului, preoţi, proroci şi tot poporul. Desigur, Hulda a avut contribuţia ei împreună cu toţi prorocii la aducerea numelui Domnului din nou în inima poporului.

Iosia a fost omorât de arcaşii faraonului Neco, din Egipt şi „... a fost îngropat în mormântul părinţilor săi. Tot Iuda şi Ierusalimul au plâns pe Iosia".

Ieremia, nu Hulda, a făcut un cântec de jale pentru Iosia.

Viaţa Huldei a fost legată de poporul lui Iuda şi de Ierusalim. Slujba ei a fost săvârşită cu sinceritate şi cu cinste. Numele ei apare într-un timp critic în istoria lui Iuda. Cronicarii au povestit în continuare soarta împăraţilor şi a naţiunii. Hulda, contemporana lui Ieremia şi Tefania, s-a ocupat şi de femeile şi doamnele Ierusalimului, dar fiindcă n-a scris revelaţii mari ca şi Ieremia, nu mai auzim despre ea în Sfânta Scriptură. Momentul ei culminant a fost trăit cu sfinţenie.

Capitolul 29

Est era

O regină curajoasă şi isteaţă

„Şi eu voi posti odată cu slujnicele mele, apoi voi intra la împărat în ciuda legii şi dacă va fi să pier, voi pieri". Estera 4: 16. De citit Estera 2 – 10.

O regină frumoasă

După neascultarea împărătesei Vasti, împăratul Ahaşveroş a căutat prin tot imperiul cele mai frumoase fecioare. Dintre toate câte au fost aduse la palat, Estera era cea mai frumoasă. Noi vedem în Estera (o stea), frumuseţe modestie, isteţime, curaj şi alte calităţi bune.

1.

— *Frumuseţe*. Era frumoasă la statură şi plăcută la vedere.

Frumuseţea fizică nu trebuie dispreţuită. Ea este una dintre darurile lui Dumnezeu şi are multă putere în lume. Totuşi frumuseţea pune sufletul în multe primejdii. Când ea nu este sfinţită şi păzită prin harul lui Dumnezeu, devine o unealtă a mândriei şi păcatului. Frumuseţea este fragilă şi se strică repede. O boală de câteva săptămâni poate distruge cea mai strălucitoare frumuseţe. Câţiva ani pot schimba faţa tinereţii.

2.

— *Modestie*. Frumuseţea Esterei n-a făcut-o mândră şi fără înţelepciune. Ea s-a ferit de toate meşteşugurile prin care să-şi mărească frumuseţea pentru a deveni mai plăcută. Ea „n-a cerut decât ce a fost rânduit de Hagai, famenul şi păzitorul femeilor". Modestia este un dar de preţ care adaugă farmec la frumuseţe. O inimă curată, o părere exactă despre sine însuşi şi frica lui Dumnezeu, sunt, toate şi întotdeauna semne de modestie.

3. – *înţelepciune*. În poziţia ei nouă şi plină de încercări grele, Estera a rămas prudentă. Ea a fost bine crescută. În modestia ei, a văzut repede ce era potrivit pentru ea. N-a făcut nimic care să atragă atenţia regelui asupra ei. Simplitatea şi naturaleţa purtării ei, l-au atras pe împărat. Nu există o trăsătură mai strălucitoare şi mai preţioasă în caracterul unei femei, ca înţelepciunea. „Femeia frumoasă şi fără minte este ca un inel de aur pus în râtul unui porc" (Proverbe 11: 22).

O orfană

Estera a fost o orfană adoptată. Mardoheu, vărul ei, o luase de suflet după moartea tatălui şi mamei sale. El o creştea. Era ca şi Iiica lui, căci nu avea nici tată, nici mamă. Ea se purta cu Mardoheu ca şi când ar fi fost tatăl ei. Voinţa lui era lege pentru ca Nici când a ajuns pe tronul Persiei, n-a pierdut respectul pentru păzitorul tinereţei sale.

Purtarea ei în palatul lui Ahaşveroş ne arată educaţia aleasă pe care a primit-o de la Mardoheu. El a propus ca ea să meargă la palat cu celelalte fecioare. După sfatul lui, ea a fost foarte retrasă. „Estera nu şi-a făcut cunoscut nici poporul, nici naşterea, căci Mardoheu o oprise să vorbească aceste lucruri". Probabil a fost pentru binele ei, ca naţionalitatea să-i rămână ascunsă. Dacă cei de la curte ar fi ştiut că ea este evreică exilată, poate că i-ar fi arătat dispreţ şi n-ar fi luat-o la

palat.

Această orfană adoptată de un evreu dispreţuit, a devenit împărăteasă.

Ridicarea la o poziţie înaltă este trecerea cu succes al unui examen al caracterului. Unele persoane uită, sau dispreţuiesc pe prietenii de mai înainte. Estera a avut un caracter nobil. Ea nu şi-a uitat prietenul copilăriei, nici poporul de la care a primit cunoştinţa despre adevăratul Dumnezeu. Ea s-a purtat cu umilinţă în poziţia ei înaltă.

Mardoheu i-a fost un adevărat părinte. „În fiecare zi se ducea şi venea înaintea curţii casei femeilor ca să afle cum îi merge Esterei şi ce se face cu ea". Dumnezeu a ales drumul acestei orfane. El i-a dat un ocrotitor credincios. Cât de îngrijorat a fost el! Va fi Estera atrasă de bogăţiile palatului? îşi va pierde ea sufletul în haremul plin de fete străine, uşuratice?

Estera l-a ascultat cu sinceritate, cu iubire. Ea l-a admirat şi a avut adâncă încredere în el. „Ea urma acum poruncile lui Mardoheu cu tot atâta scumpătate ca atunci când el o creştea".

Împărătească curajoasă şi isteaţă

Haman, care era favoritul regelui, s-a supărat pe Mardoheu fiindcă nu i se închina la ieşirea din curtea regală. Când a aflat că Mardoheu este evreu s-a hotărât să-i nimicească tot poporul. A căpătat chiar învoirea împăratului. Au fost trimise scrisori în toate părţile împărăţiei, ca toţi evreii să fie nimiciţi. A fost o mare jale între iudei. Mardoheu s-a îmbrăcat cu un sac şi şi-a presărat capul cu cenuşă. Estera a auzit de lucrul acesta, dar nu ştia ce se întâmplă. Mardoheu i-a trimis vorbă despre porunca împăratului.

El a poruncit ca Estera să se ducă la împărat, să-l roage şi să stăruiască de el pentru poporul său.

Estera a şovăit, amintindu-şi că n-a fost chemată la rege de treizeci de zile. Mardoheu i-a trimis un răspuns foarte mişcător. Cartea Esterei cap. 4: 14: „... cine ştie dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăţie!" Este o criză şi o oportunitate. Se cere ajutor! Se cere un serviciu! Mâna lui Dumnezeu este vizibilă; urmează călăuzirea Lui!

Estera a primit chemarea. Se va duce la Ahaşveroş. Dar primejdia este mare. Ea ceru ca toţi iudeii să postească pentru izbânda ei; ea însăşi, împreună cu slujnicele ei vor posti deasel menea. Este un timp de jale care cere o manifestare exterioară a stării lăuntrice. S-a pregătit pentru sacrificiu. Şi-a recunoscuţi slăbiciunile ei. Puterea ei este Dumnezeul evreilor! Ceea ce se aşteaptă de la ea, este lucrarea lui Dumnezeu şi ea era o unealtă slabă în mâna Lui. Încercările şi chemările mari ne aduc la picioaj rele lui Hristos. Ea a primit putere de la Domnul şi şovăirea ei s-a schimbat în hotărâre. „Voi intra la împărat în ciuda legii şi dacă va fi să pier, voi pieri". Estera simţea care este datoria ei, ea ştia ce cuprinde şi nu mergea oarbă spre această datorie. Ea a evaluat preţul dinainte. Credinţa Esterei se vede în post şi rugăciune, în rugăciunile proprii şi în rugăciunile de mijlocire ale altora. Evlavia ei a fost cunoscută între slujnice. Ea este gata pentru a lua hotărî mari spre binele altora. Dacă n-ar fi fost credincioasă faţă de chemarea ei, ar fi pierit împreună cu poporul ei.

Estera prefigurează pe Hristos, Mijlocitorul poporului. Ea, ca şi Hristos, a izbândit din două motive:

1. Un mijlocitor trebuie să simtă cu cei pentru care luptă. Estera a iubit pe vărul ei şi a iubit şi poporul. Se gândea cu jale la nimicirea poporului evreu. Ea a simţit împreună cu ei durerea naţională.

Hristos la fel: El a fost Fiul Omului, os din oasele noastre, carne din carnea noastră. A fost ispitit, încercat în toate, ca şi noi dar fără păcat. El este atât de potrivit ca să mijlocească pentru noi! Hristos, Fiul Omului este Mijlocitorul nostru desăvârşit.

2. Un mijlocitor trebuie să aibă trecere la persoana de la care cere milă. Estera a avut-o. Regele a iubit-o mai mult decât pe toate celelalte soţii. Deci a fost dispus să-i dea ceea ce îi cerea.

Hristos este la fel. El este Fiul lui Dumnezeu, Fiul iubit, singurul născut în care Tatăl îşi găseşte toată plăcerea. Orice ar cere de la Tatăl, El primeşte. Legătura Lui cu Tatăl, ascultarea şi devotamentul Lui îl fac să aibă trecere înaintea Tatălui. El nu va cere în zadar. Deci, noi putem merge cu toată încrederea la Iisus.

Înaintea împăratului

După trei zile de post, Estera s-a îmbrăcat cu hainele ei impară

Ieşti şi s-a dus înaintea lui Ahaşveroş. El a primit-o întinzându-i toiagul împărătesc. Ea nu i-a spus imediat ce doreşte de la el, ci l\ invitat la un ospăţ împreună cu Haman. Nici atunci nu i-a spus. A doua zi a oferit iarăşi o masă pentru rege şi pentru Haman. Prudenţa lucrează cu răbdare. Ea a ştiut să aştepte. Răbdarea este un dar Toarte preţios (Iacov 1: 3 – 4).

Planul lui Haman continuă. El pregăteşte o moarte groaznică pentru Mardoheu şi pentru evrei.

Noaptea, regele n-a putut dormi şi a cerut să i se citească cartea Cronicilor. Astfel a aflat că Mardoheu i-a scăpat viaţa într-o împrejurare şi n-a fost răsplătit pentru fapta lui.

La al doilea ospăţ, Estera destăinuieşte regelui durerea ei. Cere viaţa ei, viaţa poporului ei arată că Haman este acela care caută nimicirea lor. O cerere simplă, dar puternică: „Dă-mi viaţa!" „Scapă pe poporul meu!" O rugăciune plină de simţire! Estera cere pentru ea şi poporul ei, cel mai mare dar. Poporul ei era obişnuit să fie rob. Iii n-ar fi strigat dacă era vorba numai de robie, dar era vorba de viaţă.

Această rugăciune a fost ascultată, Haman a fost spânzurat, iar Mardoheu onorat. Poporul Esterei a scăpat!

Numele Domnului Dumnezeu nu este menţionat de loc în întreaga carte a Esterei, însă El este vizibil în acţiunea constantă, în aproape fiecare eveniment din povestirea aceasta a reginei temă-loare de Dumnezeu, regina regelui păgân al Persiei.

Trebuie să menţionăm că popoarele antice erau primitive şi multe acţiuni din comportarea lor le-am putea considera astăzi ca ciudate. Chiar insistenţa lui Mardoheu ca Estera să păstreze secret faptul că este evreică, ca să-l înşele astfel pe rege ca el s-o aleagă, nu ar putea îi cea mai corectă atitudine. Dar, de când Iisus Hristos a venit cu principiile Sale noi şi înalte, lucrurile s-au schimbat.

După cum vedem, în toată istoria acestui popor, Dumnezeu se foloseşte şi de firea omenească, cât este posibil, ca să împlinească planul şi scopul Său. Aceşti israeliţi împrăştiaţi într-o ţară păgână, după ce au fost scoşi din Cetatea Sfântă, din Ierusalim, de către Nebucadneţar, trebuiau protejaţi. Cu scopul acesta, fără îndoială, Dumnezeu a pus-o pe Estera în împărăţia lui Xerxe, cum a zis

Mardoheu „pentru o vreme ca aceasta”. Din rămăşiţa acestei naţiuni evreieşti, care a fost odată puternică, trebuia să vină Fiul lui Dumnezeu. Iehova a acţionat în aşa fel încât să păstreze această rămăşiţă prin orice mijloace la îndemână. Dumnezeu i-a cunoscut, pe Mardoheu şi pe Estera, ca fiindu-i credincioşi şi devotaţi şi în ciuda faptului că ei nu au înţeles pe deplin căile Domnului, totuşi a

ales pe această femeie, pe Estera, să influenţeze un împărat păgân care nu credea în Dumnezeu.

Dumnezeu a lucrat cu şi prin Estera, folosind-o potrivit cu aptitudinile ei. La puţinul ei curaj, El a adăugat puterea Lui şi Estera s-a hotărât să-şi facă datoria cu riscul vieţii. „Voi intra la împărat în ciuda legii şi dacă va fi să pier, voi pieri”.

Femeile de atunci şi de astăzi, sunt chemate de Domnul Dumnezeu să dovedească acelaşi curaj. Nu într-un mediu atât de bogat sau împrejurări atât de palpitante şi fascinante, căci împrejurările şi mediul pot fi diferite, dar încercările prin care trecem ne cer curaj şi deplină încredere în Dumnezeu. Şi acum, ca şi atunci, El este binevoitor să adauge la curajul nostru uneori şovăielnic, puterea Lui, când lucrarea pe care o facem este pentru cauza Evangheliei, cauza Domnului.

Trei zile după întâlnirea ei cu Mardoheu, împărăteasa Estera, îmbrăcată în hainele împărăteşti, a intrat neinvitată în curtea interioară, în faţa sălii împărăteşti, unde împăratul, soţul ei, şedea pe tronul său înalt. El a ridicat capul şi a privit-o cu mirare, apoi faţa lui bărboasă s-a înduioşat şi imediat a întins mâna să ia sceptrul lui de aur. Cum a putut fi aşa de ocupat cu alte treburi şi să fi neglijat atâta timp pe împărăteasa lui atât de frumoasă? Ţinând scep «l trai încă întins, pe când Estera a păşit destul de aproape ca să poată atinge sceptrul lui auriu, împăratul i-a vorbit cu atenţie: „Ce ai tu împărătească Estera şi ce ceri? Chiar dacă ai cere jumătate din împărăţie îţi voi da”. împăratul a întins mână către dânsa zâmbindl

Estera nu s-a apropiat mai mult, dar a rămas mulţumită. „Dacă1 împăratul găseşte cu cale, să vină cu Haman la ospăţul pe care i l-am pregătit”.

„Duceţi-vă îndată şi aduceţi pe Haman, cum doreşte Estera!” al poruncit Ahaşveroş, liniştit şi încântat că cererea ei a fost atât de plăcută.

Pe când Ahaşveroş şi Haman beau vinul la ospăţul Esterei – J împăratul a fost amabil şi atent. „Acum, împărăteasa mea, spune-mjj care este cererea ta? Ce doreşti? Chiar dacă ai cere jumătate din împărăţie, o vei căpăta”. Estera i-a zâmbit. Cererea este ca el şi cu Haman să mai vină şi la ospăţul pe care îl va pregăti mâine şi îi va da răspuns împăratului, după porunca lui.

Haman s-a dus acasă plin de orgoliu, convins că el se bucură n «numai de favoarea împăratului, ci şi de bunăvoinţa împărătesei! Soţia şi prietenii lui l-au susţinut în această mândrie cu şi mai multe laude, dar deodată faţa lui Haman s-a întunecat. „Totuşi, toate acestea nu au niciun preţ pentru mine atâta vreme cât voi vedea pl Mardoheu, iudeul acela, şezând la poarta împăratului”.

Nu mai fi aşa de îngrijorat dragul meu soţ, i-a spus Zereş, soţia lui, împreună cu sfetnicii şi prietenii săi. „Să se pregătească o spân

urătoare înaltă de cincizeci de coţi şi mâine dimineaţă vei cere împăratului ca Mardoheu să fie spânzurat. Apoi vei merge vesel la ospăţul cu împăratul”.

Sfatul acesta i-a plăcut lui Haman şi a pus să se pregătească spânzurătoarea.

În noaptea aceea, mâna lui Dumnezeu era la lucru încă o dată. Ahaşveroş, împăratul, n-a putut dormi. Ca să treacă ceasurile nop-li, el a poruncit să fie aduse cronicile evenimentelor vrednice de Btnintire. În această carte el a găsit darea de seamă detailată a unui i-venimant aproape uitat, care a avut loc nu mult după ce Estera a devenit împărătească. Fiindcă ea a fost în mintea lui, în gândurile lui în noaptea aceea, el a cerut să se citească cu grijă şi atenţie. Şi-a Jdus aminte exact, că Mardoheu, printr-un mesaj trimis împăratului prin Estera, a salvat viaţa împăratului când doi fameni, păzitorii pragului, voiseră să-l omoare pe împărat.

„Ce cinste şi mărire i s-a făcut lui Mardoheu pentru aceasta?” a intrigat împăratul. „Nu i s-a făcut nimic” au răspuns slujitorii aflaţi la dispoziţia împăratului.

Deodată, din curtea de afară a casei împăratului, o oarecare gălăgie i-a atras atenţia lui Ahaşveroş, care a întrebat imediat „Cineiste în curte?" Era Haman nerăbdător, care venise dis-de-dimineaţă să sugereze împăratului execuţia lui Mordoheu, pe spânzurătoarea deja pregătită.

Ahaşveroş l-a privit cu coada ochiului, cam cu bănuială. „I lamane" l-a întrebat împăratul, „ce trebuie făcut pentru un om pe care vrea să-l cinstească împăratul pentru o ispravă mare?"

Suspiciunea împăratului faţă de Haman era evidentă pentru toţi, afară de Haman însuşi, care era orbit de ură, lăcomie şi mândrie.

În mod ostentativ, cu gesturi dramatice, învârtindu-se, Haman a făcut pe grozavul înaintea împăratului, descriind tocmai onoarea regală care credea că va fi în curând a lui. El l-ar îmbrăca pe omul acela cu haina împărătească, l-ar pune pe calul pe care călăreşte împăratul, l-ar plimba călare pe cal prin locul deschis al cetăţii ca toată lumea să-l vadă şi ar pune să se strige înaintea lui: „Aşa se face omului pe care vrea împăratul să-l cinstească!"

Împăratul a sărit în picioare şi a strigat: „Ia îndată haina şi calul cum ai zis şi fă aşa iudeului Mardoheu care şade la poarta împăratului. Nu lăsa nimic nefăcut din ce ai spus".

În loc de a se mângâia la priveliştea lui Mardoheu spânzurat, Haman a fost nevoit să îndeplinească porunca împăratului ca să-l cinstească pe Mardoheu şi apoi să meargă umilit şi supărat la ospă-ul Esterei. Pe când bărbaţii beau vin, împăratul a zis Esterei: „Care este cererea ta, împărătească Estero? Ea îţi va împlinită. Ce doreşti? Chiar dacă ai cere jumătate din împărăţie, o vei căpăta".

Estera a răspuns: „Dacă am căpătat trecere înaintea ta împăra – te… dă-mi viaţa, iată cererea mea şi scapă poporul meu, iată dorinţa mea!"

„Căci eu şi poporul meu suntem vânduţi" a spus Estera, calma, admiţând în faţa lui originea ei evreiască pentru prima dată. „Vâni duţi să fim nimiciţi, junghiaţi şi prăpădiţi". „Eu cer vieţile noastre, împăratului meu, soţului meu!"

Împăratul s-a sculat şi a întrebat: „Cine şi unde este acela care

arai de gând să facă aşa?”

Estera a răspuns: „Apăsătorul, vrăjmaşul este Haman, răul acesta!”

Haman îngrozit s-a ghemuit înaintea împăratului şi a împărătesei, în disperarea lui nebună şi sălbatică, în timp ce împăratul s-a dus *în* grădină să-şi potolească mânia, Haman s-a aruncat spre patul unde era Estera, să-şi ceară viaţa din mâinile acestei femei evreice. împăratul l-a surprins în acest act de îndrăzneală faţă de Estera, când s-a întors din grădină şi s-a mâniat grozav, încât împăratul a poruncit ca Haman să fie spânzurat.

După porunca dată de împărat, Haman a fost spânzurat pe spânzurătoarea pe care el însuşi o pregătise pentru Mardoheu.

Poporul lui Israel a fost salvat. „Pentru iudei nu era decât fericire! şi bucurie, veselie şi slavă.

De data aceasta Estera a fost chemată să împlinească marele plan] al lui Dumnezeu. Cu toate că Numele Lui nu este menţionat în cartea Esterei, Dumnezeu a fost cu ea ca să cinstească curajul şi isteţimea ei.

Estera a fost o femeie, nu numai de curaj, ci şi de mare isteţimel Prima înfăţişare a ei înaintea împăratului a fost cu mare risc şi îţi cazul acesta ea a avut nevoie numai de curaj. Însă, după ce ea al căpătat trecere înaintea lui, ea a făcut un plan, folosind priceperea! cu care era înzestrată. Nu s-a grăbit să ceară viaţa poporului ei în prima zi, ci a aranjat două ospeţe cu Haman, duşmanul ei, ca oaspete al ei. Ea l-a onorat cu invitaţiile la ospăţ, ştiind că el se va poticni în zelul lui de a-l prigoni pe vărul ei, pe Mardoheu. Şi aşa a şi fost până la urmă.

Ea n-a căzut în cursa în care se prăvălesc multe femei când ele îşi permit ca emoţiile să stăpânească o situaţie sau o mişcare. Estel ra n-a fost învinsă de emoţii, ci a acţionat cu înţelepciune şi discernământ, cu toate că inima ei era adânc mâhnită de frică pentru viaţa ei ca evreică şi pentru viaţa poporului ei.

Iisus a zis: „Fiţi… înţelepţi ca şerpii şi fără răutate ca porumbeii”. Estera le avea pe amândouă. Combinaţia a adus rezultate bune. Ni se spune în epistola lui Iacov că dacă ne lipseşte înţelepciunea, să o cerem şi Dumnezeu ni-o va da „cu mână largă şi fără mustrare”. „Dar s-o

cerem cu credinţă, fără să ne îndoim deloc". Dumnezeu ştie mai bine, mai clar decât noi toţi, că suntem înfruntaţi cu situaţii, cu dileme care cer înţelepciune dincolo de inteligenţa noastră proprie. Dumnezeu i-a înzestrat, pe Estera şi Mardoheu, cu pricepere şi înţelepciunea Lui în timpul strâmtorărilor prin care au trebuit să treacă. Tot aşa de binevoitor este El, să ne înzestreze şi pe noi în strâmtorările noastre.

El nu poate să ne ajute dacă ne avântăm în poftele noastre, orbiţi ca şi Haman, dacă forţa care ne stăpâneşte este o emoţie firească care ne conduce la rezultate nesăbuite. Oricare femeie care îl cunoaşte de aproape pe Dumnezeu, are intrare la El şi poate cere înţelepciunea Lui oricând şi în orice împrejurări, dar partea ei este să-şi controleze emoţiile şi să lase mintea receptivă pentru înţelepciunea Lui, pe care El doreşte să ne-o dea întotdeauna.

Capitolul 30

Femeia lui Iov

O soţie greu încercată

„Nevastă-sa i-a zis: Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta! Bleastămă pe Dumnezeu şi mori! Iov 2: 9; de citit Iov 2: 1 – 10.

Fetiţa arabă în răsăritul îndepărtat, unde albastrul cerului este mai frumos ca la noi şi unde licărirea stelelor pe boltă este mai strălucitoare ca în alte părţi, mai înainte ca Dumnezeu să-şi fi format poporul Său, Israel, trăia un arab bogat, care avea o fiică, ce mai târziu deveni soţia lui Iov.

Nu ştim dacă a fost unică în familie, dar ştim că a avut un tată care ştia să fie stăpân pe familie şi care a reuşit să inspire fetiţei sale ideea despre frumuseţea morală a vieţii. Această frumuseţe a fost farmecul care a cucerit iubirea tânărului Iov şi a făcut posibilă căsătoria lor.

Soţia lui Iov se născuse într-o casă bogată, unde dispunea de multe slugi, mult confort şi a crescut ca floarea primăverii după ce iarna cu îngheţul ei îşi şterge orice urmă. Familia în care a crescut n-a cunoscut adevărul religiei, dar a ştiut să trăiască partea ideală a unei vieţi pământeşti. Căminul a fost altarul la care se închinau părinţii micuţei arabe şi ideea acestui altar au reuşit să o sădească I şi în inima fiicei lor. Comoara şi fericirea familiei era înmulţirea membrilor ei. Dar

atâta tot, căci partea cealaltă a vieţii n-o cunoş4 tea. Ea cunoştea numai primăvara cu parfumul şi cântecele ei, dar 1 nu şi iarna cu îngheţul ei. N-a cunoscut sărăcia, amarul şi zbuciu-l mul vieţii. În casa părintească n-a avut ocazie să cunoască pe Dumnezeu ca pe cea mai mare realitate a vieţii. Ea n-a cunoscut stânca unde toţi naufragiaţii vieţii pot să alerge după adăpost şi mângâiere. Părinţii i-au dat avere, o morală sănătoasă şi un soţ bun şi bogat. Şi în aceasta se rezuma totul.

Soţie

A sosit şi mult aşteptatul moment visat de multe ori în zilele fel cioriei, când a păşit la altar ca mireasă a lui Iov şi apoi soţie a acelui bărbat de a cărui caracter era tot atât de mândră ca şi de averea pentru care-l fericeau toţi cunoscuţii.

Ca tânără soţie, a căutat în primul rând să-şi organizeze altarul la I care se închinau părinţii ei, adică, căminul. Avea tot ce-i trebuia, poate chiar mai mult decât în casa părintească. Dar afară de case, turme, oi, cămile, pe care le avea şi-i dădeau confortul vieţii de toate zilele, sufletul ei era însetat după părtăşia căminului, a familiei, a copiilor. Ce suflete minunate erau aceste femei din vechime! Şi atât de bine ne pare, când printre ele găsim şi pe tânăra soţie a lui Iov. Dumnezeu a binecuvântat-o cu şapte feciori şi trei fete. Interesant este însă faptul, că ştiind spiritul ei gata de murmur, n-o auzim niciodată plângându-se că Dumnezeu i-ar fi trimis o plagă, având zece copii. Dumnezeu i-a dat putere şi a fost foarte fericită de a fi mama celor zece copii. Le-a zidit zece case. A crescut copiii pentru viaţă. A reuşit să le sădească în suflet optimismul, dorul de viaţă. Toţi zece au iubit viaţa şi au trăit-o din plin. Cuvântul spune că aranjau petreceri în casa fiecăruia şi se invitau reciproc. Casa ei era deschisă zi şi noapte pentru săraci, văduve şi orfani. Oamenii care se bucurau cinste erau printenii casei lor. În oraş, soţul ei se bucura de respectul tuturor. Îmi place să cred că la acest renume al soţului, şi-a adus obolul ei şi soţia.

Când a devenit soţia lui Iov, dânsa a avut ocazie să audă despre Dumnezeul adevărat, despre Dumnezeul pe care oamenii nu-L văd, dar care este simţit pretutindeni. Credinţa în acest Dumnezeu a prins repede teren în inima ei, mai ales că învăţase că datorită acestui Dumnezeu este belşug şi sănătate în casă. Despre acest Dumnezeu

povestea ea copiilor şi când aceştia mergeau să se bucure împreună, ea îi povăţuia să nu uite pe Dumnezeul Cerului. Când copiii se întorceau acasă, se adunau în jurul altarului şi în timp se jertfa pentru iertarea păcatelor fumega, ei îşi îndreptau inimile spre Dumnezeul Cerului, în care soţia lui Iov credea şi pe care îl cinstea.

Putem spune pe drept cuvânt, că soţia lui Iov era una dintre soţiile ideale care ar forma comoara fiecărui cămin. Da, ea avea o purtare bună. În această privinţă, soţul ei nu se temea că va roşi vreodată. A fost o femeie religioasă. Nu-mi pot închipui pe Iov lângă altar numai cu copiii. Nu, a fost prezentă şi soţia lui. A fost o femeie darnică. Pe altar erau jertfe preţioase. Ea voia să dea lui Dumnezeu partea frumoasă pe care a dat-o Abel când a adus jertfa sa. Şi că a fost, mai presus de toate, o mamă fericită de această îndatorire.

Acesta a fost idealul pentru care s-a măritat şi pe care l-a desăvârşit. În această privinţă, ea poate servi ca pildă multor creştine.

Cu toate aceste calităţi rare şi bune, ei i-a lipsit lucrul cel mai de căpetenie: încrederea în Dumnezeu. Eu ştiu că mulţi cred în Dumnezeu, în Hristos, dar aceasta o fac şi diavolii. Faptul că Satana s-a prezentat în faţa lui Dumnezeu, ne dovedeşte credinţa lui în Dumnezeu. Domnul Iisus spune că în ziua de pe urmă vor veni mulţi şi vor zice: „Doamne Doamne”, cărora li se va răspunse: „Depărtaţi-vă, căci eu nu v-am cunoscut”. Este uşor a spune că ai credinţă într-un om, dar când ai o pungă cu bani să nu i-o dai în păstrare. De ce? Pentru că nu ai încredere în el. Tu poţi să crezi că ai un tată şi o mamă şi că ei sunt părinţii tăi, dar cu totul altceva este să ai încredere în ei. Şi vezi, acesta din urmă este lucrul de căpetenie. Ce se alege de familia în care copiii au numai credinţa că sunt fraţi, dar le lipseşte încrederea, singura care poate să-i lege într-un mănunchiu? Ce se întâmplă cu perechea care are credinţa că sunt soţ şi soţie, dar nu încredere unul în celălalt?

Tânărul bogat din Scriptură, care a venit la Iisus să-L întrebe despre viaţa veşnică, a crezut în Dumnezeu şi în Iisus. Totuşi, când Iisus i-a cerut să-l dovedească încrederea în Dumnezeu, a plecat întristat, preferând ca încrederea lui să rămână mai departe în averile sale.

Iată ce i-a lipsit soţiei lui Iov: încrederea deplină în Dumnezeu, Ea a crezut în El, L-a cinstit, dar stânca de care s-a rezemat a fost averea ei, munca, copiii, soţul. Când acestea s-au sfărâmat, s-au ruinat şi credinţa şi religia şi viaţa ei.

Turmele şi copiii lor au pierit. Sănătatea lui Iov, soţul ci, s-a năruit. Renumele lor a apus. Vizitată de aceste nenorociri, ea n-a mai găsit cu cale să se roage, să creadă şi să trăiască. Dar Iov, în ciuda acestor necazuri, cânta, se ruga şi căuta să rămână neprihănit chiar

163

pe patul mizerabil de cenuşă. Soţia, văzând stăruinţa lui în suferinţe, i-a strigat: „Bleastămă şi mori!" Iov însă, n-a ascultat-o, ci i-a vorbit despre Dumnezeul de la care el doreşte să primească şi cele bune şi cele rele, cu mulţumire.

Această femeie şi-a zidit casa (vieţii sale) pe nisip şi când au venit apele şi vânturile, ea s-a prăbuşit. Era ca lucrătorul care a clădit pe paie., fân şi trestie şi când a venit focul, lucrul lui a ars. Da, credinţa în Dumnezeu se arată prin încrederea deplină pe care o avem în El atât în zile bune, cât şi în zile grele. Numai acela se va mântui care va avea încredere deplină în Dumnezeu.

Ce trist ar fi dacă cele descrise mai sus ar fi ultimul capitol din viaţa acestei femei. Datorită încrederii ce a avut-o soţul ei, ea a avut prilejul să vadă din nou braţul lui Dumnezeu, care, după ce a luat! poate să dea înapoi îndoit, averi, copii şi sănătate. Da, această femeie a avut prilejul să-şi vadă slăbiciunea şi să se pocăiască. În sfârşit, cred că această femeie a găsit Stânca pe care să-şi zidească încrederea. Cred că a avut ocazie să aştepte totul numai din mâna lui I Dumnezeu. Că tot ce putem noi face, este să dorim, să muncim sârguincios, dar binecuvântarea roadelor stă în mâna lui Dumnezeu. I Cred că, la sfârşitul vieţii, ea a murit iubind munca, familia, averea, dar mai presus de toate pe Dumnezeu, care a devenit ultima ei speranţă şi răsplată.

Iov era nedumerit de cauza suferinţei lui, era total zdrobit de atâta 1 durere, încât a devenit deznădăjduit şi tânguitor, nesupus şi prea] puţin pios. Dumnezeu l-a făcut să priceapă că belşugul lui n-a fost ol răsplată pentru că el era un om bun. Când Iov şi-a dat seama că nu evlavia şi bunătatea lui proprie i-au adus belşugul, el s-a căit de

mândria, pietatea şi cucernicia lui proprie. În necazurile lui, Iov a ajuns să vadă nevoia de a se pocăi şi atunci Dumnezeu i-a dăruit liniştea inimii şi i-a uşurat suferinţa. Mai târziu, cu aceeaşi femeie superficială şi slabă în încercări, cu soţia lui, a avut alţi copii şi nepoţi… Domnul a binecuvântat zilele din urmă ale lui Iov mai mult ca pe cele dintâi.

În ciuda suferinţei sale intense, Iov s-a cercetat pe sine însuşi şi s-a gândit mult la relaţia lui cu Dumnezeu, ajungând la concluzia că el are nevoie de pocăinţă, că el nu este atât de matur în credinţă şi atât de bun cât îşi închipuia. Deci abia acum şi-a putut ridica ochii la cer ca să strige: „Ştiu că Tu poţi totul şi că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale… am vorbit fără să le înţeleg, de minuni care sunt mai pe sus de mine… Te voi întreba şi Mă vei învăţa. Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine, *dar*, *acum ochiul meu Te-a văzut*! De acea, mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în ţarină şi cenuşă".

În umilinţă şi pocăinţă, Iov a început să simtă că Răscumpărăto-l rul lui trăieşte! El a putut acum să se alăture Dumnezeului Celui

I

Înălţat şi Puternic, Dumnezeului Celui Viu, care l-a învrednicit să priceapă starea sa reală, plină de mândrie. El nu L-a mai văzut pe Dumnezeu ca pe un Tată care răsplăteşte doar faptele mici ale omului, răsfăţând anumiţi membri ai rasei umane care au urmat anumite prescripţii fixe. Iov a putut acum să-L vadă, să-L înţeleagă pe Dumnezeu ca pe Răscumpărătorul, care, în fiinţa Sa are puterea să transforme natura, firea oamenilor, precum şi să folosească în mod creativ suferinţa inexplicabilă din viaţa oamenilor, pentru ca prin această durere şi supărare să-i aducă mai aproape de El care ne doreşte o viaţă îmbelşugată.

Oare nevasta lui Iov s-a maturizat în aşa măsură ca să priceapă gândurile şi planurile Domnului ca şi soţul ei? Nu putem şti acest lucru. Istorisirea despre ea ne face să credem că ea era tipul femeii care n-a avut o părtăşie adâncă cu soţul ei. Într-adevăr, ea i-a născut lui Iov copii şi fără îndoială, era o soţie conştiincioasă şi supusă. Poate, în limitele puterii sale, ea l-a iubit pe Iov. Observaţia este caustică, înţepătoare: „Bleastămă pe Dumnezeu şi mori!" este interpretată ca o indicaţie că inima ei a fost atât de sfâşiată văzându-l în marile

suferinţe, încât era mai bine să-l vadă mort, liniştit şi fără dureri. Acele dintre noi care am stat de veghe când dragii noştri au suferit dureri fizice aproape insuportabile, putem înţelege această interpretare.

Dar, chiar şi înainte de remarca aceasta, ea l-a cicălit mereu zicându-i: „Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta?" Iov simţea că suferinţa lui a fost nemeritată din cauza vieţii sale evlavioase şi el a continuat să susţină integritatea şi nevinovăţia sa. În timpul acela, Dumnezeu nu i-a făcut cunoscut lui Iov necesitatea ca toţi oamenii să se pocăiască şi să se smerească înaintea lui Dumnezeu. Chiar soţia lui l-a lovit când el era cu totul nedumerit şi dezamăgit, l-a lovit în puntul cel mai sensibil, zicându-i cam astfel: „Tot te simţi aşa de neprihănit după ce toate aceste pacoste au venit peste tine?"

Această totală nepricepere a personalităţii soţului ei, adânc gânditor, ne face să credem că soţia şi soţul niciodată nu au vorbit la acelaşi nivel, nu şi-au împărtăşit gândurile mai serioase şi nu au avut părtăşie în viaţa de evlavie. Era deci o soţie care într-adevăr nu l-a înţeles pe bărbatul ei! Ea nici nu a încercat să urmeze eforturile lui profunde, să înţeleagă soarta şi suferinţa lui. Ea s-a dat repede bătută, s-a lăsat copleşită de tragedia neîndurătoare care părea să nu se mai sfârşească şi l-a împins şi pe el să depună armele.

Ea l-a privit pe bărbatul ei strict din punctul ei de vedere, dar deloc din al lui. Toate avem ceva din spiritul soţiei lui Iov, deşi cu scuză mult mai mică decât a avut-o ea. Dumnezeu ni S-a descoperit, ni S-a înfăţişat în persoana lui Iisus Hristos, dând nu numai exemplu de ceea ce înseamnă a te identifica cu o altă persoană, a suferi împreună cu altul, ci şi aducând cu El, prin Duhul Sfânt, puterea să o facă şi să o desăvârşească.

Iisus a venit la noi pe pământ, S-a întrupat şi S-a identificat complet cu noi. El a suferit ca şi noi oamenii, dureri şi mâhniri, deci El ştie ce înseamnă să fii întrupat, să fii o persoană în lumea aceasta. El „S-a dezbrăcat de El însuşi", de orice grijă de sine şi a început să trăiască în mijlocul nostru Viaţa Lui Sfântă.

Soţia lui Iov a trăit cu mult timp înainte de venirea lui Hristos, cel mai mare eveniment din istoria omenirii. Noi trăim după acest i eveniment şi am primit puterea ca prin simţămintele noastre să luăm

parte la durerile, mâhnirile şi contradicţiile celor dragi. În cazurile unor inimi sfâşiate, situaţiile încordate şi grele sunt uşurate când chiar şi numai o singură persoană arată compătimire adevărată, altruistă, faţă de acea persoană. Femeile, de obicei, sunt persoanele cheie în cele mai multe situaţii complicate şi o mare parte din prol blemele confuze din jurul nostru ar fi mult uşurate, dacă cel puţin câteva femei ar înţelege să se identifice neclintit cu cealaltă persoană, să înţeleagă bine ce simte ea, cum o afectează problema ei şi să spună „Eu simt cu tine! Şi pe mine mă doare situaţia ta!

Până ce nu există o identificare adevărată, nu poate avea loc nicio comunicare, nicio părtăşie între două persoane, chiar dacă acestea trăiesc în belşug şi în bucurie împreună cu familiile lor, cum au trăit Iov şi soţia lui. Numai când a intervenit tragedia, s-a văzut clar că n-a existat niciodată o comunicare adevărată între acest om bun şi soţia lui.

Când se iveşte o situaţie grea, dificilă, în viaţa semenului tău şi când tu poţi numai porunci, atunci, roagă-te pentru darul părtăşiei adevărate şi al compătimirii reale.

Capitolul 31

Gomera

Soţia rătăcitoare a lui Osea

„Întâia dată când a vorbit Domnul către Osea, Domnul a zis lui Osea: Du-te şi ia-ţi o nevastă curvă şi copii din curvie, căci ţara a săvârşit o mare curvie, părăsind pe Domnul”. Osea 1: 2.

Gomera a devenit soţia proroculuiOsea, care a prorocit cam cu opt secole înainte de Hristos, când Domnul Dumnezeu i-a zis: „Du-te şi ia-ţi o nevastă curvă”.

Proroculuii s-a poruncit să ia o soţie necredincioasă, o soţie care a trăit din curvie şi a avut copii din curvie. Gomera a fost această soţie. Numele de „Gomera” înseamnă „împlinire”, „ducere la bun sfârşit”, sau „desăvârşie”, „perfecţionare”. Gomera „Desăvârşire” a fost fiica lui Diblaim, care înseamnă „o masă, un bloc de smochine uscate, presate într-o formă rotundă, sau o turtă de smochine”.

Fiecare nume în Vechiul Testament, are o însemnătate, poartă un mesaj. Ce putem înţelege din numele Gomerei, fiica lui Diblaim? Ce

înseamnă „Desăvârşire” şi „Turte de smochine presate?”

Desăvârşirea, poate sugerează perfecţionarea în păcatele şi în suferinţele care sunt consecinţele păcatului.

Turtele de smochine pot da înţelesul de dulceaţă a satisfacerii senzuale, mai ales aceea pe care slujitorii în idolatrie şi-au îngăduit-o sau la care au luat parte.

Dacă aceste interpretări simbolice ale numelui Gomerei sunt corecte, atunci putem spune că:

„Din Israel, profetul Osea a luat, propriu-zis, o soţie desăvârşită în preacurvie, în adulter, o soţie care este fiică perfectă a plăcerii, a desfrânării, fel de viaţă care se pare dulce şi plăcut celor caic practică o astfel de viaţă”.

Cum se potriveşte soţul acesta cu soţia Gomera? Profetul Osea, al cărui nume înseamnă „mântuire”, se căsătoreşte cu o femeie care a fost fiica desfrânării şi o adeptă, o adoratoare a păcatului. Prin această căsătorie ciudată, Dumnezeu ne va oferi o lecţie mare, va da un mesaj zguduitor lui Israel. Această alianţă, această căsătorie, reprezintă relaţia în care Iehova cu puterea Sa mântuiloare I-a luat prin milă pe Israel ca să facă din el poporul Său. Însă, acest popor nepăsător şi nemulţumitor faţă de o astfel de îndurare şi hotărât să continue drumul de desfrânare şi satisfacere senzuală, a degenerat şi mai mult în necredincioşie şi idolatrie, până ce, la urmă, Dumnezeu l-a lăsat în nepocăinţă şi l-a abandonat, ca să culeagă roadele amare I şi dureroase ale vieţii de păcat. După cum Osea a iubit-o pe Gome-ra, aşa l-a iubit şi Dumnezeu pe poporul lui Israel. Astfel, Osea a contractat o căsătorie care s-a sfârşit în nefericire. Gomera nu l-a iubit pe Dumnezeu, pe care bărbatul ei L-a slijit cu devotament, şi cu care el comunica în interesul unei naţiuni întregi. Inima Gomerei s-a contaminat, s-a molipsit de duhoarea, de miasma I imorală care a otrăvit viaţa socială a naţiunii întregi. Casa liniştită a lui Osea, activitatea lui profetică şi evlavia lui, au ajuns să-i fie respingătoare şi dezgustătoare. Gomera a simţit că viaţa ei decurge intolerabil de încet şi de plictisitor.

Puţin după naşterea celui de al treilea copil, ea a căzut în ispită şi s-a rătăcit. Gomera s-a unit cu mulţimea preoteselor zeiţei Astarj teea, a luat parte la riturile scârboase, odioase ale idolatriei feniciene şi

a lăsat pe bărbatul ei sărac, să plângă scaunele goale şi pereţii reci ai casei lor, pe care a dărâmat-o ea. lubiea lui Osea pentru soţia sa fusese foarte adâncă şi blândă şi el încă o mai iubeşte. În ciuda conflictului fioros, produs de afecţiunea lui, el trebuie să ia atitudine împotriva ei, pentru că cinstea lui a fost călcată în picioare.

Copiii Gomerei şi ai lui Osea au avut nume ameninţătoare, fapt prin care s-ar părea că ei au crescut şi au urmat, pentru un timp, exemplul şi drumul rătăcit al mamei lor.

În capitolul 1: 3 citim: „El s-a dus şi a luat pe Gomera… ea a zămislit şi i-a născut un fiu. Şi Domnul i-a zis: „Pune-i numele Izrael, căci peste puţină vreme voi pedepsi casa lui Iehu pentru sângele vărsat la Izrael…"

Ea a zămislit din nou şi a născut o fată. Şi Domnul a zis lui Osea: i „Pune-i numele Lo-Ruhama (cea fără îndurare), căci nu voi mai avea milă da casa lui Israel, n-o voi mai ierta!" Verset 8 „Ea a înţărcat pe Lo-Ruhama, apoi iar a zămislit şi a născut un fiu. Şi Domnul i-a zis: „Pune-i numele Lo-Ami (nu-i poporul Meu), căci voi nu sunteţi poporul Meu şi Eu nu voi fi Dumnezeul vostru". Cei trei copii ai Gomerei simbolizează în acelaşi timp un grad de păcat I şi o perioadă de suferinţe.

În viaţa Gomerei, vedem, ca şi în istoria poporului lui Israel, un ciclu de păcate repetate şi consecinţele lor obişnuite de suferinţă, durere şi mânhnire, apoi ajutor şi compătimire din partea Domnuj lui în caz de pocăinţă.

Prorocul Osea acordă afecţiunea lui unei soţii nevrednice, care în ciuda iubirii lui delicate faţă de ea, se dovedeşte complet necrej dincioasă şi trăieşte în curvie.

În capitolul 3 vedem durerea amară a lui Osea pentru familie, din cauza Gomerei. Aceeaşi providenţă minunată care l-a adus la început să se căsătorească cu Gomera, acum îl împinge s-o salveze din starea ei scârboasă, dezastruoasă în care căzuse. Şi iubirea nestinsă, nepotolită pentru soţia lui rătăcitoare, a devenit pentru ci o pildă a compătimirii infinite a lui Dumnezeu faţă de Israel.

Gomera trăieşte în curvie şi l-a părăsit pe bărbatul ei. Se pare ci un timp de la plecarea ei din casa lui Osea, ea a căzut sclavs amantului

ei. Însă, în timp ce sta în casa lui blamată, Osea s-a gâii-dit la sărmana Gomera cu o gingăşie compătimitoare. Ea încă era iubită de Osea. El simţea că trebuie să o caute şi să-i spună „Iifli eşti respingătoare, scârboasă, totuşi te iubesc".

Cu toate că starea ei a ajuns de plâns, el s-a hotărât să o răscuni-pere. Preţul de răscumpărare în bani era de cincisprezece sâcâi de arginţi, numai jumătatea preţului obişnuit al unei sclave. Restul preţului a fost plătit cu orz, mâncarea proastă a clasei căreia ea aparţinea acum. Preţul ieftin al răscumpărării arată la ce adâncime a degradării căzuse Gomera. Această decădere a fost mare, din prorocul n-a putut să nu o reaşeze la locul ei, la masa lui, în drepturile unei soţii corecte.

Gomera, din mocirlă, a fost adusă, întâi, numai sub tutela soţului-El o va apăra de păcatele ei. El va aştepta căinţa ei cu răbdare şi în timp, nădăjduind în ziua când primirea ei din nou în toate drepturile de soţie, va fi ca şi o întoarcere la viaţă, din moarte, pentru inima lui demult văduvită.

Ne place să credem că Gomera n-a fost numai salvată şi răscurâi-părată din căile ei păcătoase şi repusă în drepturi lângă bărbatul ei pământesc, ci că ea a şi rămas definitiv în dragostea lui Osea. Nutrifn de asemenea nădejdea că cei trei copii s-au întors la Dumnezeu şi că numele lor au fost spălate de înţelesurile lor rele şi că ele au primit înţelesul nou al binecuvântării spirituale – Izrael (Dumnezeu va strânge), Ruhama (compătimire) şi Ammi (poporul Meu).

Din istoria Gomerei învăţăm că viaţa păcătoasă şi stricată a soţiilor necredincioase este nenorocirea cea mai mare.

Rugăm pe Dumnezeul iubirii, iertării şi al îndurării să aibă milă de femeile rătăcite, ca ele, ca şi fiul risipitor, să-şi vină în fire, să se scoale şi să se întoarcă la Tatăl Milostiv, la Dumnezeul îndurărilor şi vor afla adevărata iubire, adevărata fericire.

169

Capitolul 32

Maximele mamei împăratului Lemuel

„Cuvintele împăratului Lemuel. Învăţătura pe care i-o dădea

mamă-sa". Proverbe 31: 1 – 8.

Împăratul Lemuel se pare a fi fost un rege ideal, căruia mama ideală i-a adresat îndemnurile din Proverbe 31. Sfaturile mamei formează o îndemnare întreagă. Mama unui împărat a fost mereu privită cu cel mai mare respect, având întâietate faţă de soţia regelui. În 1. împăraţi citim despre Bat-şeba, mama împăratului Solomon: Când ea s-a dus la Solomon să-i vorbească pentru un cetăţean, „împăratul s-a sculat s-o întâmpine, s-a închinat înaintea ei şi a şezut pe scaunul său de domine. Au pus un scaun pentru mama împăratului şi ea a şezut la dreapta lui", la locul de onoare, (1 împăraţi 2: 19).

Sunt multe femei înţelepte, menţionate în Sfânta Scriptură, ca de exemplu Maria, sora lui Moise, Debora, Regina din Seba, Hulda şi altele. Aşa că nu este nimic nepotrivit sau anormal în faptul că împăratul Lemuel a primit învăţătură de la mama lui.

Dar această mama ideală, ca toate mamele, ezită şi nu ştie unde să înceapă cu învăţăturile ei. „Ce să-ţi spun fiule, rodul juruinţelor mele?" Aceasta înseamnă: „fiul care a fost cerut în rugăciune" ca şi Samuel şi dedicat lui Dumnezeu.

Apoi această mamă începe sfaturile ei date fiului său, sfaturi înţelepte, bune, elocvente, cu iubire şi cu grijă duioasă. Cât de mare avantaj pentru un tânăr, este îndrumarea mamei sale! în tinereţe, caracterizată prin nepăsare şi acţiuni negândite, această îndrumare prea adeseori nu este ascultată şi sfatul preţios este risipit, trecând prin urechi neascultătoare.

Sfaturile mamei lui Lemuel se referă la datoria fecioriei, la datoria abstinenţii, la administrarea justiţiei şi la alegerea soţiei ideale, cinstite.

„Nu-ţi da femeilor vlaga şi dezmierdările tale celor ce pierd pe împăraţi", (cap. 31: 3); „depărtează-te de drumul care duce la ea şi nu te apropia de uşa casei ei, nu cumva să-ţi dai altora vlaga ta", (cap. 5: 8 – 9).

Vlaga, sau puterile trupeşti, sunt stoarse şi slăbite prin senzualitate.

„Buzele femeii străine strecoară miere şi cerul gurii ei esic mai lunecos decât untdelemnul, dar la urmă este amară ca pelinul, ascuţită

ca o sabie cu două tăişuri. Picioarele ei pogoară la moarte, paşii ei dau în locuinţa morţilor. Aşa că ea nu poate găsi calea vieţii rătăceşte în căile ei şi nu ştie unde merge", (cap. 5: 3 – 6).

Aceasta este descrierea femeilor desfrânate. O astfel de femeie este ispititoare, dar păcatul ei este ca şi o cursă întinsă pentru ea însăşi. Tinerii sunt preveniţi să nu alunece într-o viaţă de păcat, de ruşine şi destrăbălare. Este o ruşine ca un om să fie înşelat de o femeie uşoară, frivolă, superficială. Răutatea este adâncimea nebuniei.

„Nu-ţi da dezmierdările tale celor ce pierd pe împăraţi", sau „ce fac ca împăraţii să cadă de pe tronurile lor". Prinţului i se spune ca să nu-şi supună viaţa, purtarea şi acţiunile lui influenţei femeilor desfrânate, care, prin viaţa lor dezordonată, prin senzualitatea lor şi prin certuri aţâţate de ele şi prin sfaturile rele date de ele, pot să dăuneze regilor şi statelor.

„Nu-ţi da averea ta femeilor, nici mintea, nici viaţa ta remuşcării", este un alt sfat.

Răsplata desfrânării are trei părţi:

(1) *Sărăcia*. În capitolul 5: 10 tânărul este sfătuit să evite drumul femeilor rele „ca nu cumva nişte străini să se sature de averea ta". Desfrânarea risipeşte averea omului.

(2) *Remuşcarea*, „ca nu cumva să gemila urmă… şiză zici: „cum am putut eu să urăsc certarea… şi să nu iau aminte la cei ce mă învăţau?" Cât sunt de amare pentru suflet durerile acuzării de sine! Nu este o săgeată mai otrăvitoare ca mustrarea de conştiinţă, care străpunge sufletul.

(3) *Moartea*. „Picioarele ei pogoară la moarte, paşii ei dau în locuinţa morţilor. Moartea fizică şi moartea spirituală, sunt rezultatele imoralităţii. Mormântul este săpat, porţile cetăţii chinului sâni deschise pentru cei care aţâţă la plăceri senzuale, pentru cei beţivi, pentru cei imorali.

A doua învăţătură dată împăratului Lemuel de către mama sa, era următoarea:

„Nu se cade împăraţilor, Lemuele, nu se cade împăraţilor să bea vin, nici voievozilor să umble după băuturi tari, ca nu cumva bând, să uite legea şi să calce drepturile tuturor celor nenorociţi", (31: 4 – 5).

Această mamă atrage atenţia asupra a două păcate distrugătoare: necurăţia şi beţia, care, dacă fiul ei va permite să-l stăpânească, vor fi ruina lui. El nu trebuie să stea la băutură, cum se obişnuia: „În ziua împăratului nostru, căpeteniile se îmbolnăvesc de prea mult vin", (Osea 7: 5). Este o purtare necuviincioasă pentru împăraţi. „Nu se cade împăraţilor, Lemuele, nu se cade împăraţilor să bea vin". Nu se cade împăraţilor să-şi permită această libertate. Este o defăima

171

re, o înjosire a demnităţii lor, care profanează coroana prin învălmăşirea capului care o poartă. Beţia, care pentru un timp fură calităţile bărbăteşti, va răpi şi calităţile aşteptate de la un rege şi de la un conducător de stat.

Consecinţele băuturii excesive sunt uitarea legii lui Dumnezeu şi a legilor ţării prin care împăraţii guvernează şi în loc de a face bine cu puterea lor, ei aduc pagubă, calcă drepturile tuturor celor nenorociţi şi înjosesc judecata. împăraţii şi conducătorii de state ar trebui să dea dreptate nenorociţilor, ca nu cumva făcându-le nedreptate, să adauge la nefericirea şi suferinţa lor.

Prorocul Isaia descrie pe preoţii şi prorocii din timpurile lui, cu aceste cuvinte: „Se clatină de vin şi băuturile tari îi ameţesc; preoţii şi prorocii sunt îmbătaţi de băuturi tari, sunt stăpâniţi de vin, au ameţiţi din pricina băuturilor tari... se poticnesc când judecă". (Isaia 28: 7). Efectul este acelaşi şi la împăraţi. Când sunt beţi, când se clatină de vin, pot să se poticnească când stau la judecată. Judecătorii trebuie să aibă capul limpede, să nu fie ameţiţi şi zăpăciţi de băuturi, să nu se facă nedemni sau inapţi pentru cele mai simple şi comune lucruri.

Mama îl sfătuieşte pe împăratul să facă binele.

În primul rând, el ar trebui să facă bine şi altora din belşugul lui: „Daţi băuturi tari celui ce piere şi vin celui cu sufletul amărât, ca să bea să-şi uite sărăcia şi să nu-şi mai aducă aminte de necazurile lui" (31: 6 – 7). Oamenii mari trebuie să se gândească că avuţia lor nu este numai pentru satisfacerea poftelor lor şi să se lase numai în voia firii lor proprii.

Vinul se foloseşte ca tonic, stimulent, sau leac pentru cei bolnavi.

Băuturile tari se dădeau celor muribunzi. Luând în considerare acest îndemn, doamnele din Ierusalim dădeau criminalilor în drumul lor spre locul de execuţie, o porţie de vin suficientă ca să le poată amorţi durerea. Iisus a respins astfel de leac, căci El a dorit să guste amărăciunea deplină a morţii (Matei 27: 34).

Mama lui Lemuel sfătuieşte pe fiul ei să facă bine altora cu puterea, cu cunoştinţa şi cu grija lui. Să facă dreptate cu grijă, îndrăzneală şi compătimire. Versetele 8, 9 spun:

„Deschideţi gura pentru cel mut, pentru pricina tuturor celor părăsiţi! Deschideţi gura, judecă cu dreptate şi apără pe cel nenorocit şi pe cel lipsit".

„Cel mut" este cel care nu poate să-şi pledeze cauza proprie. El poate să fie de o vârstă fragedă, de o situaţie socială slabă, ignorant, analfabet, timid. împăratul sau prinţul este sfătuit să pledeze pentru el şi să-l apere. Ai grijă ca lui să i se facă dreptate!

Inima şi mâna conducătorului sunt obligate să fie în serviciul celor care nu pot să se ajute singuri: văduva, orfanul şi toţi cei asupriţi şi fără ajutor.

Iov a zis despre timpurile lui: „Glasul căpeteniilor tăcea şi li se lipea limba de cerul gurii. Urechea care mă auzea, mă numea fericit, ochiul care mă vedea, mă lăuda, căci scăpăm pe săracul caic cerea ajutor şi pe orfanul lipsit de sprijin… Orbului îi eram ochi şi şchiopului picior. Celor nenorociţi le eram tată şi cercetam pricina celui necunoscut" (Iov 29: 10 – 16).

În mod deosebit, împăratul trebuie să se considere pe el însuşi ca un apărător binevoitor al celor asupriţi, dar nevinovaţi.

Împăratul său conducătorul de stat, are datoria să fie apărătorul celor săraci, a celor muţi care nu ştiu să vorbească pentru ei înşişi. Trebuie să fie generos şi să deschidă gura pentru cei care nu pot să se apere singuri, nu au cuvinte potrivite la îndemâna lor, sau sunt fricoşi.

Fiul care ascultă astfel de sfaturi ale mamei lui, este un fiu înţelept.

Creştina credincioasă va sfătui pe fiii ei după învăţăturile Bibliei. Binecuvântate sunt mamele care studiază Scriptura şi ştiu să se folosească de îndemnurile înţelepte ale acesteia.

Partea a doua

Capitolul 33

Elisaveta

Mama lui Ioan Botezătorul

„… iată ce mi-a făcut Domnul” Luca 1: 25. De citit Luca 1: 5 – 25.

FEMEILE NOULUI TESTAMENT

Elisaveta, soţia preotului Zaharia, era din familia lui Aaron. Ea a locuit, cu bărbatul ei, probabil în Hebron, un orăşel la depărtare de câţiva kilometri spre sud de Ierusalim.

Elisaveta, ca şi bărbatul ei, avea ca îndreptar în viaţă poruncile şi rânduielile lui Dumnezeu. Ea era neprihănită în caracter, nu numai în exterior ca fariseii. Dar Elisaveta n-avea copii, cu toate că ajunsese la vârsta de aproape 50 de ani. (Preoţii slujeau în templu numai până la vârsta de 50 ani şi ştim că Zaharia era în ultimii ani de serviciu.) După obiceiul oriental fetele se măritau de timpuriu, aşa că, desigur, Elisaveta după mulţi ani de aşteptare şi-a pierdut toate speranţele de a mai fi mamă.

Dar într-o zi, pe când bărbatul ei slujea la Templu, în Locul cel Sfânt, aproape de perdeaua care ascundea Sfânta Sfintelor, un înger a apărut înaintea lui. Zaharia s-a înspăimântat, dar îngerul i-a spus: „Nu te teme Zahario, fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată. Nevesta ta Elisaveta îţi va naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan”. Acest fiu va fi curat şi mare şi va pregăti poporul pentru venirea Domnului. El va umbla în duhul şi puterea lui Ilie.

Zaharia s-a îndoit de profeţia îngerului şi de aceia, după cum i-a spus îngerul, a rămas mut până la naşterea copilului. Dar Elisaveta a crezut şi s-a bucurat că Domnul i-a luat ocara. *)

Exact şase luni mai târziu, acelaşi înger, Gavril (omul lui Dumnezeu) s-a dus în Nazaretul Galileei şi a înştiinţat-o pe Maria – o fată care era logodită cu Iosif – că ea va naşte un fiu al cărui nume va fi Iisus. În vorbirea lui, îngerul spune Mariei că verişoara ei Elisaveta aşteaptă un fiu la bătrâneţe – după cum a fost promis – „… căci nimic nu este cu neputinţă la Dumnezeu”.

Lipsa copiilor într-o căsnicie însemna pedeapsă de la Dumnezeu mai alea pentru Elisaveta care era din neamul preoţesc a lui Aaron.

Îi

Chiar în zilele acelea, Maria a plecat în grabă s-o viziteze pe ruda ei, Elisaveta. Călătoria aceasta grăbită, ne arată starea inimii ei, credinţa ei desăvârşită în prevestirea îngerului cu privire la Elisaveta şi la ea însăşi, bucuria şi dorinţa ei arzătoare de a împărtăşi şi auzi toate amănuntele despre aceste minunate evenimente.

De aproape patru sute de ani, Dumnezeu n-a mai vorbit poporului Său ales. Şi acum, omul lui Dumnezeu, Gavril, aduce vestea despre începutul anului de îndurare. Aceste două femei, Maria şi Elisaveta, sunt singurele din poporul lui Israel care au primit binecuvântarea cea mare, singurele către care Dumnezeul oştirilor a vorbit cu un har deosebit cum nici cele mai binecuvântate timpuri biblice n-au J cunoscut.

Ce trebuie să fi simţit bătrâna Elisaveta, când a aflat că ea val şi mama prietenului ales al lui Mesia, Crainicul, Profetul şi Premergătorul lui Mesia despre care au scris toţi profeţii.

Când a auzit Elisaveta urarea Mariei, s-a umplut de Duh Sfânt şi a strigat cu glas tare: „Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecului tău. Cum mi-a fost dat mie să vină la mine maica Domnului meu? – fiindcă iată, cum mi-a ajuns la ureche glasul urării tale, mi-a săltat pruncul în pântece, de bucurie. Ferice de aceia care a crezut, pentru că lucrurile care au fost spuse din partea Domnului se vor împlini”.

Elisaveta era bătrână, era soţie de preot, o femeie care trebuia respectată. Elisaveta a crezut şi a cunoscut darului Dumnezeu şi salutul ei către tânăra Maria „Maica Domnului ei” ne descoperă întreaga frumuseţe a caracterului ei.

Mama lui Ioan Botezătorul a fost o femeie de un caracter desăvârşit. Nimeni altul decât numai fiul Elisavetei va putea spune mai târziu despre Fiul Mariei: „El trebuie să crească, iar eu să mă micşorez”.

E atât de frumos acest caracter al venerabilei Elisaveta şi atât de adânc s-a încrustat în fiul ei, în prorocul Ioan, încât pare că umilinţa a fost însuşirea cea mare a acestui neam preoţesc.

Capitolul 34

Maria

Mama lui Iisus

„Domnul este cu tine” Luca 1: 28. De citit Luca 1: 26 – 56.

Maria, mama lui Iisus, este cea mai populară figură în lumea creştină. „Maica Domnului”, „Madonna”, sunt nume care au deosebit-o pe această „mama”, scumpă tuturor creştinilor. Mama lui Iisus a inspirat mulţi artişti şi în mare măsură, prin ea a început şi emanciparea femeii. Multe mame când au suferit pentru copiii lor au avut privirea aţintită la această „unică mamă”.

Creştinismul are multe secole de existenţă şi prin toate, figura Mariei, a mamei lui Iisus, a devenit mai mare şi mai sfântă pe măsură ce şi familia creştinismului creştea pe faţa pământului. Maria, mama lui Iisus, a fost la timpul ei o femeie obişnuită. Ea şi-a trăit viaţa atât de simplu şi cu atâta resemnare, încât astăzi tocmai pentru această simplicitate ea este tovarăşa de viaţă a tuturor mamelor. Istoria Mariei începe din Nazaret, un sătuc în Galileea. Nazaretul era pe atunci, tot atât de cunoscut în lume cât este probabil satul tău astăzi, iubite cititor. În Nazaret trăiau oameni simpli, meşteşugari şi plugari. Aici trăia şi logodnica – fecioară Maria când a primit vestea cea bună că, „Dumnezeu şi-a adus aminte de îndurarea Sa”.

Îngerul Gavril a fost trimis la Nazaret, la Maria, logodnica lui Iosif din casa lui David. A intrat la ea şi i-a zis: „Plecăciune, ţie, căreia (i s-a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvântată eşti tu între femei!” Maria s-a tulburat, dar îngerul i-a zis: „Nu te teme, căci al căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Şi iată că vei naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Iisus. El va fie mare şi va fie chemai fiul celui Prea înalt; şi Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui

Său David. Va împăraţi peste casa lui Iacov în veci şi împărăţia Lui nu va avea sfârşit". Maria avu o clipă de îndoială, clar la cuvintele îngerului „niciun cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsii de putere", ea răspunde deplin încredinţată: „Iată roaba Domnului facă-mi-se după cuvintele tale". Credinţa cu care rosteşte aceste cuvinte şi înţelegerea adâncă şi imediată a chemării sale ne arata că Maria era un vas ales. Maria va naşte pe Fiul lui Dumnezeu, care va fi împărat veşnic pe scaunul de domnie al lui David şi ca înţelege şi rămâne smerită, nu numai în zilele acestea, dar toată viaţa ei, fără ca să pună la îndoială vreodată cuvintele Îngerului Gavril.

Curând după această întâmplare, Maria s-a dus la verişoara ei, Elisaveta, soţia preotului Zaharia, care, după spusele îngerului cunoştea taina cea mare că se va naşte un Mântuitor – şi acolo – la urarea inspirată a bătrânei Elisaveta, tânăra logodnică, Maria din! Nazaret, plină de o bucurie sfântă, rosteşte acest cânt profetic, imnul ei de laudă: „Sufletul meu măreşte pe Domnul şi mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu, pentru că a privit spre starea smerită a roabei Sale. Iată, de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericită, pentru că Cel Atot Puternic a făcut lucruri mari pentru mine. Numele Lui este Sfânt şi îndurarea Lui se întinde din neam în neam peste cei ce se tem de El. El a arătat putere cu braţul Lui, a risipit gândurile ce le aveau cei mândri în inima lor. A răsturnat pe cei puternici de pe scaunul lor de domnie şi a înălţat pe cei smeriţi. Pe cei flămânzi i-a săturat de bunătăţi şi pe cei bogaţi i-a scos afară cu mâinile goale. A venit în ajutorul robului Său Israel, căci şi-a adus aminte de îndurarea Sa, cum făgăduise părinţilor noştri faţă de Avraam şi sămânţa lui în veac!"

Trei luni, Maria şi Elisaveta au rămas împreună trăind zile minunate de părtăşie sufletească, pline de recunoştinţă pentru harul cu care au fost binecuvântate de Cel Atot Puternic. Apoi Maria s-a reîntors acasă. Dar curând zilele de linişte şi pace se sfârşesc. A ieşit o poruncă de la Cezar să se înscrie toată lumea, fiecare în cetatea lui. Iosif şi Maria au plecat din Nazaret, la Betleem cetatea lui David, de unde era Iosif, ca să se înscrie. Atunci s-a născut Iisus într-o iesle, pentru că nu era loc în casa de poposire.

Betleemul şi naşterea lui Iisus sunt amintiri scumpe pentru toţi creştinii. Noi sărbătorim amintirea aceasta în fiecare an. Noi suntem plini de bucurie în zilele acestea de sărbătoare, „căci ni s-a născut un Mântuitor!" Dar Maria şi-a început drumul suferinţelor şi renunţărilor, în Betleem. Ieslea din Betleem este azi un „leagăn" celebru. În toate picturile care reprezintă staulul din Betleem, este lumină şi sărbătoare. Dar voi mamelor, voi care aţi suferit ca şi Maria, puteţi să admiraţi şi să respectaţi pe această mamă tăcută şi răbdătoare. La acest leagăn au venit nişte păstori „slăvind şi lăudând pe Dumnezeu". Ei au istorisit „ce li se spusese despre Prunc" şi „Maria păstra toate cuvintele acelea şi se gândea la ele în inima ei" pentru că acestea întăreau cuvintele Îngerului Gavril. Dumnezeu i-a trimis vestea ca să-i răsplătească credinţa şi ca să ştie că Ochiul Lui este peste ieslea lor. După opt zile Iosif şi Maria se duc la Ierusalim, la Templu şi închină primul lor născut lui Dumnezeu. Acolo ei găsesc pe Simeon şi pe Ana, proorocită, care de asemeni, insuflaţi de Duhul, măresc pe Dumnezeu pentru că a venit „mângâierea lui Israel". Dar Maria mai aude acolo în Templu, din gura bătrânului Simeon că „sufletul ei va fi străpuns de o sabie". Ce înseamnă această veste

(ristă în acele zile de zbucium? Maria şi-a înţeles demult chemarea şi era gata să sufere orice.

Ceva mai târziu au venit şi magii, au văzut pe Prunc, s-au aruncat cu faţa la pământ şi I s-au închinat, apoi şi-au deschis vistieriile şi I au adus daruri: aur, tămâie şi smirnă. După această întâmplare, familia sfântă fuge în Egipt de frica lui Irod, care voia să omoare pe prunc. Noi cunoaştem din copilărie şi istoria aceasta. Dar ce a însemnat această călătorie pentru Maria! Suferinţele îndurate de-abia acum le putem înţelege.

După moartea lui Irod, Iosif, Maria şi Pruncul s-au întors la Nazaret şi doisprezece ani nu mai ştim nimic despre viaţa acestei mame, viaţă care începe atât de zbuciumat.

Când Iisus a împlinit doisprezece ani, a fost adus la Templu de praznicul Pastelor. Aici, pentru întâia oară, Iisus se face cunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu. El uimeşte pe învăţători cu răspunsurile Sale. Când, după praznic, toţi s-au întors acasă, Iisus a rămas la Ierusalim „în

casa Tatălui Său". După trei zile, Iosif şi Maria L-au găsit şi L-au luat acasă la Nazaret şi Iisus le „era supus".

După alţi optsprezece ani, Iisus a ieşit din Galileea şi a început lucrarea pentru care fusese trimis. La o nuntă în Cana, mama Lui îi face întâia rugăminte. Poate în răspunsul lui Iisus „Femeie ce am Eu cu tine" este ceva dureros pentru Maria. Ea ştia însă de la început că ea era „mamă" şi „femeie" şi că El este Dumnezeu. El S-a scuzat faţă de mama Sa: „Nu Mi-a venit încă ceasul". Dar ea credea şi ştia ce va face El. De aceea a zis slujitorilor: „Să faceţi orice vă va zice". Şi Iisus a făcut din apă vin.

Scurt timp după această întâmplare încep zile tot atât de zbuciumate ca şi acele de la Betleem, cu treizeci de ani mai înainte. Iisus predică, vindecă, mângâie, mântuieşte! Dar vrăjmaşii se ridică din toate părţile, puternici. Prietenii Lui sunt pescarii şi oamenii de rând. În Nazaret, oamenii cari îl cunoşteau pe Iisus din copilărie vor să-L omoare. Iisus fuge din loc în loc. Tot mai dese sunt încercările de a-l prinde. Se apropie Pastele. O femeie din Betania prevesteşte moartea lui Iisus. Un ucenic îl vinde. Într-o noapte de durere în Ghetsimani, Iisus este prins. „Fiul omului" este pălmuit… scuipai…! Moartea are pentru El un drum deosebit. În jurul Lui, oamenii se frământă, râd, se ceartă blestemă şi petrec nopţile chinuindu-L. în spasm nebun, se agită oameni de rând, învăţaţi, preoţi, guvernatori, soldaţi, necunoscuţi şi prieteni ocazionali, dar vechii Lui tovarăşi nu sunt! Câţiva s-au ascuns, unul se leapădă, altul îl urmăreşte de la distanţă. Tot atât de singur ca şi în timpul rugăciunii din Ghetsimani, El merge acum pe drumul Golgotei cu crucea pe umăr în bocetele femeilor Ierusalimului. Unde era Maria? Ce clipe trăia mama în zilele acestea? Mama aceasta, care a ştiut să rabde în tăcere atâţia ani, era acolo şi ştia toate. Ea a mers şi la Golgota, după ce

ocolise curţile Anei şi Caiafei, după ce tremurase plină de speranţă în curtea lui Pilat când era vorba să fie eliberat fiul ei său Baraba. A înţeles ea oare că Iisus chiar şi acolo a răscumpărat pe cineva? Toate jertfele sunt frumoase, dar pe drumul sângerat al Golgotei trebuia să fii mama lui Iisus ca să poţi ajunge până sus, la

cruce. Ea mai credea în promisiunea lui Dumnezeu, că fiul ei va fi împărat veşnic pe scaunul de domnie al lui David. Ea păstrase toate în inima ei, de la început. Ea credea şi în ziua aceasta, pe drumul morţii fiului ei, că toate neamurile îi zic „fericită".

Stătea acum lângă crucea fiului..." şi când a văzut Iisus pe mama Sa şi lângă ea pe ucenicul care-L iubea, a zis mamei Sale: „Femeie iată fiul tău!" Apoi a zis ucenicului: „Iată mama ta!" Şi din ceasul acela ucenicul a luat-o la el acasă.

Maria cu adevărat este „fericită", căci dacă a crezut în Fiul ei, El i-a arătat o dragoste nespusă până în ceasul din urmă, de pe crucel Iisus a mântuit lumea şi a răscumpărat-o din păcat pe lemnul crucii, pentru că a iubit-o tot atât de mult ca şi pe mama Sa de la care învăţăm că taina puterii ei este credinţa neclintită în Dumnezeu.

Capitolul 35

Două femei care au influenţat viitorul omenirii

„Nevasta lui era din fetele lui Aaron şi se chema Elisaveta". Luca 1: 5.

Prima femeie dintre aceste două mame foarte însemnate a foşti Elisaveta

Cine a fost Elisaveta? Era una din fetele lui Aaron, iar bărbatul ei, Zaharia, la fel, era un fiu al lui Aaron, din ceata lui Abia. Ne amintim că Aaron era fratele lui Moise. N-au fost alte familii în lume, mai onorate de Dumnezeu, decât cele ale lui Aaron şi ale lui David. Cu Aaron a fost făcut legământul preoţiei, iar cu David legământul regalităţii.

De fapt, Zaharia a fost din familia lui Eleazar, fiul cel mai mare a lui Aaron (1 Cronici 24: 10 şi 19).

Elisaveta purta acelaşi nume ca şi soţia lui Aaron, care se numea Klişeba (Exod 6: 23). Preoţii aveau mare grijă să se căsătorească în familia lor proprie, ca să păstreze demnitatea preoţiei şi să o păstreze fără amestecătură.

Vedem deci, că Elisaveta era dintr-o familie bună, evlavioasă. Ea şi Zaharia, bărbatului ei, „amândoi erau neprihăniţi înaintea lui Dumnezeu şi păzeau fără pată toate poruncile şi toate rânduielile Domnului" (Luca 1: 6). Au fost ascultători şi au făcut tot ce era de

datoria lor să facă. Au trăit viaţa cinstit şi corect. Ei însă nu aveau copii, pentru că Elisaveta era stearpă şi amândoi erau de-acum înaintaţi în vârstă.

Pentru Elisaveta, însă, planul lui Dumnezeu a fost arătat prin bărbatul ei pe când slujea înaintea lui Dumnezeu. Îngerul Gavril i-a spus: „Nevastă-ta Elisaveta îţi va naşte un fiu căruia îi vei pune numele Ioan".

Rugăciunile lui Zaharia şi ale Elisavetei vor fi deci ascultate. Elisaveta, care de mult timp era stearpă, va naşte un fiu. Naşterea fiului ei, va fi, într-un sens, o minune, ca astfel poporul să fie pregătit a primi şi a crede o minune adevărată, când o fecioară va naşte un fiu!

După ce i s-au împlinit zilele de slujbă, Zaharia, mut din cauza necredinţei, s-a dus acasă, de la Ierusalim la Hebron.

Peste câteva timp, Elisaveta a rămas însărcinată şi s-a ţinut ascunsă cinci luni. A stat acasă ca nu cumva să se întâmple ceva care i-ar cauza pierderea sarcinii, precum şi ca să nu fie cumva pătată în mod ceremonial. Căci îngerul a spus lui Zaharia, că fiul Elisavetei „va fi mare înaintea Domnului, nu va bea nici vin, nici băutură ameţitoare şi se va umplea de Duhul Sfânt încă din pântecele maicii sale" (vezi mama lui Samson – Judecători 15: 7). Ca şi mama lin Samson, ea să nu mănânce nimic necurat. Elisaveta s-a ţinut ascunsă şi pentru evlavie, ca să-şi petreacă timpul în rugăciune şi laudă că Domnul i-a ascultat rugăciunile. Cei sfinţi sunt cunoscuţi lui Dumnezeu. Elisaveta ne dă motivul ei: „Căci iată ce mi-a făcut Domnul când şi-a aruncat ochii spre mine, ca să-mi ia ocara dintre oameni".

A avea copii, era o mare binecuvântare între evrei din cauza promisiunii creşterii naţiunii lor şi ridicarea lui Mesia dintre ei. A fi stearpă era o ocară pentru femei. Şi acelea care nu aveau copii erau considerate vinovate de un păcat oarecare necunoscut, oricât de nevinovate şi de nepătate ar fie părut ele.

Acum Elisaveta era în extaz. Ea triumfează nu numai pentru că ocara aceasta i-a fost luată, ci şi pentru faptul că a fost onorată. Domnul şi-a aruncat ochii plini de compătimire şi favoare spre Elisaveta.

Maria o vizitează

După ce Îngerul Gavril a anunţat-o că va rămâne însărcinată şi va naşte un fiu căruia îi va pune numele Iisus, Maria s-a sculat chiar în zilele acelea şi a plecat la Elisaveta, verişoara ei.

Maria, mama Domnului nostru, a avut acelaşi nume ca şi Miriam, sora lui Moise şi Aaron. Acest nume înseamnă „înălţat" – şi într-adevăr, de ce mare înălţare a avut parte ca să-i fi dat mare har de la) Dumnezeu – ca să fie înălţată mai presus ca toate fiicele casei lui David. Maria a fost o fiică a familiei regale, s-a tras din seminţia lui David, marele rege al lui Israel. Cu toate că era săracă şi într-o stare umilă, totuşi, prin mila lui Dumnezeu, ea a fost folosită în împlinirea venirii lui Mesia, după promisiunea lui Dumnezeu.

Maria era o fecioară curată, nepătată, logodită cu Iosif tot din casa lui David. Ca şi Elisaveta, era din poporul de rând. Astfel, ele au fost! de origine asemănătoare.

Maria locuia la Nazaret, un oraş al Galileei, un colţ îndepărtat al] ţării, un oraş care nu avea nicio reputaţie deosebită din punct de vedere al religiei sau educaţiei. Era acolo o amestecătură de oameni de diferite naţionalităţi, prin urmare a fost cunoscut ca „Galileea Neamurilor". Fiul Mariei a venit pentru salvarea tuturor, a evreilor şi a neamurilor. Îngerul a fost trimis într-o cetate din Galileea numit Nazaret. Nici depărtarea, nici dezavantajul locului nu va fi o piedică ca Dumnezeu să-şi reverse binecuvântarea.

Îngerul Gavril aduce mesajul lui, Mariei din Nazaret, tot atât de bucuros ca şi lui Zaharia în templul din Ierusalim.

Mesajul îngerului, „Domnul este cu tine, binecuvântată eşti tu între femei!" a tulburat-o. Dacă Maria ar fi fost o tânără ambiţioasă şi mândră, care ar fi ţintit departe şi care s-ar fi amăgit cu aşteptarea unor lucruri mari în viaţa ei, ea s-ar fi bucurat de cuvintele îngerului şi faţa ei ar fi strălucit. Dar Maria n-a aşteptat nimic care merită a fi luat în seamă, sau ar promite ceva măreţ. „Maria se întreba singură ce putea să însemneze urarea aceasta". În mintea ei n-a încolţit nici ideea ca aceste cuvinte să devină o rugăciune, să fie repetate pentru a primi atenţia divină. Maria era o tânără gânditoare, atentă şi precaută, un bun exemplu pentru tinerele de astăzi, ceea ce nu înseamnă că trebuie

să-i adresăm ei rugăciunile noastre, ci Fiului ei, Mântuitorul nostru!

Primind promisiunea îngerului că „Sfântul care se va naşte din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu”, ea i-a zis: „Iată roaba Domnului, facă-mi-se după cuvintele tale!”

Apoi Maria s-a dus în grabă spre munţi, în Iuda, probabil laj cetatea Hebron care a aparţinut preoţilor, fiilor lui Aaron. Unii cercetători ai Bibliei presupun că la Hebron, Maria a zămislit, că la Hebron, Duhul Sfânt s-a pogorât peste ea.

Însă, Maria probabil s-a dus acolo ca să confirme încredinţarea dată ei de înger, că Elisaveta a zămislit un fiu la bătrâneţe: „şi ea căreia i se zicea stearpă, este acum în a şasea lună”. Maria s-a dus să se bucure cu verişoara ei, care era într-o situaţia asemănătoare Credem că ea s-a dus acolo ca să fie mai retrasă, departe de societate, ca să fie într-o companie mai agreabilă decât cea din Nazaret. Cu Elisaveta putea discuta ceea ce gândea. Ea n-a cunoscut o persoană mai apropiată cu care ar fi putut conversa şi discuta aşa de liber despre situaţia ei, ca şi Elisaveta. Noi ştim ce bine şi ce folositor este să putem discuta cu alte surori, să ne împărtăşim experienţele spirituale, să vedem cum o inimă creştină răspunde la o altă inimă credincioasă şi evlavioasă.

Maria „a intrat în casa lui Zaharia şi a urat de bine Elisavetei. Cum a auzit Elisaveta urarea Mariei, i-a săltat pruncul în pântece şi lâlisaveta s-a umplut de Duhul Sfânt. Ea a strigat cu glas tare: „Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecuiui tău”.

Elisaveta era soţie de preot şi în vârstă, totuşi n-a fost invidioasă pe ruda ei, care era cu mulţi ani mai tânără şi în toate privinţele inferioară ei, că aceasta are onoarea de a fi însărcinată de Duhul Sfânt şi a fi mama lui Mesia; din contră ea se bucură de cinstea dată Mariei.

Apoi Maria are o cântare de laudă şi această cântare minunată o arată să nu fie mai puţin plină de Duhul Sfânt decât Elisaveta.

„Sufletul meu măreşte pe Domnul… pentru că a privit spre starea smerită a roabei Sale”… „Şi îndurarea Lui se întinde din neam în neam peste cei ce se tem de El”.

Domnul şi-a arătat această îndurare ca niciodată până acum şi

trimiterea Fiului Său are ca scop să făurească o neprihănire veşnică şi să săvârşească o mântuire universală pentru cei ce se tem de El. Astăzi suntem toţi incluşi în această salvare a sufletelor.

183

Capitolul 36

Ana

Fiica lui Fanuel

„Zi şi noapte slujea lui Dumnezeu" Luca 2: 37. De citit Luca 2: 35 – 38.

Pentru creştinul zilelor noastre, Vechiul Testament nu este J carte de porunci. El citeşte din prima pagină a Bibliei istoria lui Iisus. Patriarhii şi profeţii vorbesc despre „Nădejdea lui Israel" atât de clar şi cu o credinţă atât de vie, că nu găsim în Vechiul Testament o latură mai inspirată şi mai simtă ca aceasta.

Între Vechiul şi Noul Testament există o mare perioadă de tăcere de vreo patrusute de ani. Ai fi înclinat să crezi că neamul profeţilor aşteptători s-a stins cu mult înaintea venirii „Mângâierii lui Israel".1 Dar Noul Testament ne descoperă o istorie nescrisă până atunci.] Aşteptătorii aceştia nu au dispărut. Neamul lor a trăit prin cele câteva secole de întuneric. Ei au păstrat credinţa vechilor profeţi şi Fanuel, tatăl Anei, era unul dintre aceştia. El a murit, dar fiica lui a moştenit credinţa tatălui. Ea trăieşte anii îndelungaţi ai văduviei în Templu, slujind lui Dumnezeu zi şi noapte cu post şi rugăciune, aşteptând.

Ziua când Iisus a fost adus la Templu de părinţii Săi ca să fie închinat Domnului după legea lui Moise, a fost visul tuturor prorocilor. În ziua aceea găsim la Templu şi pe bătrânul aşteptător Simion, obosit de ani şi de aşteptare, gata să se despartă de viaţa pământească. În ziua aceea el a binecuvântat pe Dumnezeu pentru că a văzut „mântuirea şi… lumina care să lumineze neamurile".

Dar ziua aceea, de sfârşit pentru Simion, era de început pentru prorocită Ana. Bătrâna Ana, ultimul vlăstar al unui lung neam de aşteptători, se transfigurează. Ea slujise zi şi noapte în aşteptarea acestei zile. Bucuria ei este bucuria lumii îngregi. Ea, ca ultimul proroc al Vechiului Testament, laudă pe Dumnezeu cu toată puterea pentru că

a venit Mesia. Ziua aceasta a fost capătul aştepj tării. Dar Ana a înţeles că este şi începutul unui lucru nou. Ea „vorbeşte despre Iisus tuturor acelora ce aşteptau mântuirea Ierusalimului”. Ana este cel dintâi predicator al Evangheliei.

Dumnezeu ne arată că a pregătit din primele zile ale Evangheliei o chemare nouă pentru femeie, în lume.

Din episodul acesta, când „Iosif şi Maria au adus Pruncul la Ierusalim ca să-L înfăţişeze înaintea Domnului”, desprindem mărturisirea văduvei şi proorociţei Ana, fără de care istorisirea firul moaşă a aducerii Pruncului Salvator la Templu n-ar fi fost tocmai completă. Învăţăm deci că este loc în împărăţia lui Hristos şi pentru slujba femeilor. A fost bine că bătrânul Simion a făcut mărturia că Salvatorul s-a născut; de asemenea a fost bine că această bătrână şi onorată prorocită să mulţumească şi să laude pe Dumnezeu Femeia ca şi bărbatul, au rostit bucuria lor plină de evlavie cu această ocazie înălţătoare. Femeia, în persoana Anei, s-a bucurat foarte mult. În împărăţia lui Hristos nu este „nici parte bărbătească, nici parte femeiască”, orice apartenenţă de sex fiind necunoscută. Femeia este tot atât de slobodă să intre în acea împărăţie ca şi bărbatul. Ea poate să atingă, sărealizezeo poziţie, un rang tot atât de înalt ca şi el. Ea este tot atât de bine primită să aducă un serviciu sfânt şi o mărturie plină de rod; este tot atât de sigură să secere răsplata fidelităţii în împărăţia cerului la care nădăjduieşte. Femeile au fost însoţitoarele cele mai credincioase ale Domnului în timpul misiunii Sale pe pământ. Ele au fost închinătoarele cele mai constante şi lucrătoarele cele mai devotate în Biserica Sa.

Este foarte posibil că singurătatea îndelungată a Anei a adus-o într-o apropiată comuniune cu Dumnezeu. Ana a avut o văduvie foarte lungă (verset 36) şi în pierderea părtăşiei omeneşti, ea a nădăjduit în Domnul. Ea „nu se depărta de Templu şi zi şi noapte slujea lui Dumnezeu…”. Când nu ne este permisă societatea altora, ce putem face mai bine decât să căutăm tovărăşie cu Tatăl ceresc, cu Prietenul divin? într-adevăr putem face ceva mai bine? Comuniunea cu Tatăl sufletului nostru va aduce vindecare, va fi tovărăşie pentru ceasul singurătăţii, va promova sfinţenia şi supunerea voinţei, ne va aminti de ceilalţi copii al

Lui cărora le lipseşte compătimirea şi ajutorarea noastră şi ne va trimite în lume binecuvântând şi bi-necuvântaţi în îndeplinirea însărcinării dragostei.

Putem învăţa de la Ana, că o împlinire a promisiunii lui Dumnezeu, trebuie să aducă ca rod, lauda şi mărturisirea noastră. Ana „a început să laude pe Dumnezeu şi să vorbească despre Iisus tuturor celor ce aşteptau mântuirea Ierusalimului". Inspirată de Dumnezeu, ea a recunoscut pe Mesia cel mult aşteptat şi imediat a izbucnit în laudă şi numaidecât a început să anunţe faptul îmbucurător în auzul tuturor. Aceasta este atitudinea adevărată şi procedura corectă: „lauda şi mărturisirea". Când Dumnezeu ni se descoperă pe Sine însuşi şi adevărul Său, trebuie mai întâi să mergem la El cu mulţumire şi laudă, apoi să nu pierdem timpul ci să împărtăşim şi altora ceea ce El rie-a încredinţat.

Mai învăţăm de la Ana, că bătrâneţea are darurile ei, obolul ei de adus, ca şi tinereţea şi anii maturi. Este plăcut să o privim pe Ana îmbătrânită, în vârstă de optzeci şi patru de ani, îndoită şi slabă de sarcina anilor, vorbind tuturor celor ce aşteptau mântuirea Ierusalimului" şi spunându-le că Acela pe care L-au aşteptat timp atât de

!

Îndelungat, în sfârşit, a venit. Este frumos să putem privi ţintă la El, care ia în seamă serviciul nostru şi al acelora a căror puteri deşi aproape epuizate şi care şi-au câştigat odihna prin trudă îndelungată şi credincioşie, totuşi nu se lasă convinşi să se retragă de pe câmpul de lucru, ci se trudesc până ce întunericul morţii îi opreşte.

Şi, în sfârşit, mai învăţăm de la Ana că acea aşteptare sfântă îşi va primi răsplata. Au fost mulţi care au aşteptat „mântuirea" şi deşi L-au aşteptat pe Domnul şi L-au nădăjduit, dorinţele inimii lor n-au fost împlinite. Dumnezeu poate zăbovi cu răspunsul pentru un timp, chiar pentru un timp îndelungat, însă la timpul potrivit El va veni.

Cine caută, va afla! Cine lucrează, va secera!

Capitolul 37

Irodiada

O femeie care a dominat pe fiica ei

„Dă-mi aici, într-o farfurie, capul lui Ioan Botezătorul”. Matei 14: 8. De citit Matei 14: 1 – 12.

Ioan Botezătorul, fiul bătrânei Elisaveta, sta legat în lanţuri în celula îngustă şi întunecoasă, zidită din piatră sub fortăreaţa Mă-herus. De luni de zile, vocea lui nu s-a mai auzit proslăvind pe Mesia care vine, iar braţele şi picioarele lui, odată pline de putere şi bronzate, erau acum palide şi slăbite. Fusese aruncat în temniţă să putrezească, pentru că mustrase pe Irod Antipa din cauza căsătoriei lui imorale cu Irodiata, soţia lui Filip, fratele lui.

Irodiada l-a urât pe Ioan Botezătorul din toată inima ei întunecată de pasiune. Ea n-a fost niciodată satisfăcută complet de faptul că bărbatul ei doar numai l-a întemniţat pe Ioan. Şi într-o noapte friguroasă, în luna februarie a anului douăzeci şi nouă, Irodiada a găsit un prilej potrivit cu dorinţa ei. „Când se prăznuia ziua naşterii lui Irod, fata Irodiadei a dansat înaintea oaspeţilor şi a plăcut lui Irod. Sala înalt boltită şi împodobită, era plină de oaspeţi care beau şi se veseleau, toţi râvnitori de petreceri şi chefuri.

Irod a sorbit adânc din cupa mare de cristal şi s-a rezemat pe scaunul lui cioplit de mână, ca să privească pe Salomé – fiica tânără a Irodiadei pe care aceasta o avea din căsătoria ei cu Filip – în vreme ce dansa în onoarea lui.

Voalurile ei lungi se înfăşurau şi fluturau în jurul trupului ei suplu, care se mişca repede şi graţios ca şi un vânt plăcut de primăvară Muzica s-a accelerat şi dansul ei a urmat ritmul grăbit, iar în vreme ce un văl după altul cădeau jos, bărbaţii râdeau cu hohote de plăcere şi ipau de încântare, iar Irod râdea mai tare ca toţi ceilalţi.

În sfârşit, Salomé s-a lăsat să cadă la picioarele lui Irod, aşteptâiul laudele şi mulţumirile lui.

„Salomé, draga mea, tu ai dansat atât de minunat, îţi făgăduiesc şi jur că îţi voi da orice vei cere”.

Fata a privit repede spre mama ei, spre Irodiada, care se afla în dosul scaunului regesc al lui Irod. Irod, vorbind şi râzând, în beţia lui cu prietenii, părea să nu observe schimbul de priviri dintre mamă şi fiică.

„Ce să cer de la el, mămico?” şopti Salomé.

Degetele Irodiadei au strâns mai tare braţul fetei. „Acesta este ceasul pentru care am trăit, Salomé! Soţul meu n-a fost până acum de acord să execute pe predicatorul moralist, Ioan, care mi-a făcut zile amare. Acum Irod va face. El va fi amabil, va consimţi să o facă. Îi va fi greu pentru că îi este frică de puterea pe care Botezătorul o are asupra noroadelor stupide, însă regele este un om de cuvânt. El va ţine ceea ce ţi-a jurat. Acum, Salomé, întoarce-te la Irod şi spune-i că vrei ca el să-ţi dea îndată, pe farfurie, capul lui Ioan Botezătorul”.

Fata a făcut plecăciune înaintea mamei sale şi a ascultat-o. În noaptea aceea, glasul mare şi puternic al lui Ioan, fiul Elisavetei, a amuţit.

Din punctul ei de vedere, Irodiada avea motiv să-l urască pe Ioan Botezătorul. La urma urmei, el fusese singurul care arătase mare îndrăzneală ridicând vocea ca să mustre pe regele Irod pentru că a luat de soţie pe Irodiada, soţia fratului său. Irod era neliniştit şi mâniat din pricina lui Ioan, dar el s-a temut de o răscoală din partea ucenicilor lui Ioan, prin urmare l-a întemniţat doar şi l-a lăsat acolo să moară cândva.

Poate că Irod a mai ezitat să execute pe Ioan când frumoasa lui soţie, Irodiada i-a cerut să o scape de acest om pe care-l ura. Ei se iubeau şi după norma păgână, cu privire la onoare, ea l-a ştiut să re un om de cuvânt. Irodiada era convinsă că el va ţine această promisiune. Cu mintea ei ageră, de asemenea şi-a dat seama că a găsit o cale pentru ca Irod să-şi uşureze conştiinţa aprobând decapitarea lui Ioan, prin faptul că şi-a dat cuvântul cu jurământ faţă de Salomé.

Dar toate acestea au legătură şi se potrivesc numai cu personalitatea Irodiadei. Au legătură însă şi cu noi dacă dorim să căutăm trăsături asemănătoare în noi înşine. Cu toate că sunt puţine şanse ca vreo femeie care citeşte această istorie să fie preocupată cu pu

nerea la cale a unei uciderи, totuşi, nu este deloc improbabil că an putea fi una care ar avea o influenţă similară aspra minţii fiicei ei, fiului, sau bărbatului ei, cu toate că este ceva mai civilizată. Salomé,

această fată adolescentă n-a cunoscut o altă viaţă. Ea plecase cu mama ei, când aceasta îşi părăsise soţul, pe Filip tatăl lui Salomé, ca să se mărite cu Irod. Fata nu s-a gândit să ceară de la Irod ceva pentru ea însăşi, să-şi satisfacă o dorinţă proprie, ci a alergat îndată la Irodiada pentru sfat şi îndrumare. Subordonarea inevitabilă a minţii unui copil sub controlul tiranic al unui părinte, este evidentă în istoria Irodiadei şi a fiicei sale. Această subordonare poate avea consecinţe diferite, însă ea poate fi demonstrată în mod cu totul clar şi în secolul al douăzecilea.

Tinerii şi tinerele au nevoie să înveţe să ia hotărâri proprii, să sei gândească şi să fie responsabili pentru alegerile proprii. Nicio femeie n-ar trebui să fie indusă în eroare de situaţia ei respectabilă pentru a domina pe fiul ei, sau pe fiica sa. În final, rezultatul poate să însemne moartea, nu pentru altcineva, ci chiar pentru obiectul atenţiei tiranice a mamei, pentru propriul ei copil.

Noi, cei ce trăim o viaţă respectabilă şi respectată, arareori ne] gândim la imoralitatea faptului de a ne folosi de o altă persoană pentru a realiza nişte scopuri egoiste, oricât de „respectabile" ar părea acestea. Mamele „se folosesc" de copiii lor în felul acesta, dar arareori îşi dau seama de urmările atât de distrugătoare ale acestui fapt, fiindcă, oricând o fiinţă „se foloseşte" de alta în mod egoist, se produce o încălcare a principiilor morale. Când legile morale ale lui Dumnezeu sunt neluate în seamă, nesocotite, se ajunge întotdeauna la un rezultat nefericit.

În cazul mamei care impune cu sila opiniile şi modelele de comportare dăunătoare asupra copilului ei, contribuie la distrugerea caracterului moral şi al personalităţii copilului. Fiul care este supus dominaţiei egoiste a mamei, va fi incapabil ca om mare să ia o hotărâre, şi va plăti greu urmările controlului tiranic al mamei. Fiica* va deveni mai târziu incapabilă să-şi poată educa copiii proprii, pentru că, forţată de mama ei, a devenit slabă şi fără putere de judecată proprie.

Nu i-a venit în minte lui Salomé să ceară ceva pentru ea însăşi. Ea s-a grăbit la mama pentru sfat. Gândurile şi dorinţele ei au fost îngropate de mult în eul Irodiadei. Sfântul Augustin a scris: „Fata dansează; mama se înfurie. Se face jurământ nechibzuit în timpul

risipei de plăceri şi voluptăţi extravagante ale ospăţului şi s-au împlinit dorinţele sălbatice ale Irodiadei".

Sfântul Ieronim relatează că atunci când capul Botezăturului a fost adus, Irodiada a străpuns limba lui în mod barbar cu ajutorul unui ac de păr, după cum se spune că Fulvia a făcut de nenumărate ori cu limba lui Cicero, oratorul roman. Astfel ea a devenit ceea ce

Cicero spunea odată, că „nimeni nu este mai răzbunător ca o femeie". Fiindcă nici Fulvia şi nici Irodiada n-au putut suporta adevărul, ele au străpuns cu un ac gros limba care spusese adevărul.

Judecata lui Dumnezeu l-a ajuns pe Irod ceva mai târziu. Kl a fost biruit în luptă de Aretas şi pus pe fugă ruşinoasă. Irodiada şi Irod, au fost exilaţi printr-un decret al Senatului roman la Lyons, unde au pierit în mod mizerabil.

Niceforus relatează că Salomé, fiica Irodiadei, a murit de o pedeapsă divină grozavă. Ea a căzut în apă iarna când deasupra era un strat puţin gros şi periculos de gheaţă. Capul ei a rămas prins de gheaţă, iar restul courpului s-a scufundat. În eforturile ei de a se salva, capul i-a fost aproape despărţit de trup fiind tăiat de marginile asculţite ale ghieţei rupte.

Iov a întrebat: „Cine I s-ar putea împotrivi (lui Dumnezeu) fără să fie pedepsit?" (Iov 9: 4).

La nelegiuirile oamenilor, pedeapsa urmează sigur. Irod, Irodiada şi Salomé sunt numai trei exemple tragice ale răutăţii omeneşti, care s-a întors asupra capetelor celor ce au pus-o la cale.

Drumul lui Irod, al Irodiadei şi al Salomeei, a fost drumul întunecos al nelegiuirii, al plăcerilor înşelătoare şi trecătoare, al răutăţii. Nu putem merge pe astfel de drumuri şi să ajungem la un sfânşit bun. Suntem chemaţi să urmăm calea neprihănirii, calea bunătăţii, calea curăţiei morale, calea vieţii sfinte, calea lui Hristos.

Capitolul 38

Samariteanca

Femeia care a cucerit un sat pentru Hristos

„Mi-a spus tot ce am făcut" Ioan 4: 39. De citit Ioan 4: 1 – 42.

În drum spre Galileea, Iisus a ajuns lângă cetatea Sihar din ţinutul Samariei, aproape de ogorul pe care-l dăduse Iacov fiului său

Iosif Ostenit de călătorie, se opri lângă fântâna lui Iacov. Era cam pe la amiază. Tot atunci veni acolo şi o femeie, să scoată apă. Pe vremea aceea şi prin părţile acelea, fântânile nu aveau căldare, sau vreun alt vas cu care să poată scoate apă oricine, ci fiecare trebuia să vină cu

189

vasul şi cu funia lui proprie. „Dă-mi să beau" a zis Iisus femeii. Iisus era singur la fântână, căci ucenicii se duseseră în cetate după ale mâncării. Femeia l-a cunoscut pe Iisus că este iudeu şi i-a răspuns: „Cum, tu iudeu ceri să bei apă de la mine, o samariteancă?" Căci iudeii erau în vrăjmăşie cu samaritenii. Drept răspuns, Iisus, care vedem că nu avea nicio prejudecată în această privinţă, i-a zis: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu şi cine este Cel ce-ţi zice „Dă-mi să beau", tu singură ai fi cerut să bei şi El ţi-ar fi dat apă vie".

Femeia, surprinsă de cuvintele uimitoare ale lui Iisus, i-a zis; l „Doamne, n-ai cu ce să scoţi apă şi fântâna este adâncă. De unde ai putea dar să ai această apă vie?" Şi cu intuiţia aşa de caracteristică femeilor Noului Testament, ea adăugă: „Eşti oare mai mare decât părintele nostru Iacov care ne-a dat fântâna aceasta şi a băut din ea, el însuşi, feciorii şi vitele lui?"

„Ori cui bea din apa aceasta" i-a răspuns Iisus, „îi va fi iarăşi sete, dar ori cui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete ba încă apa pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă vie, care va ţâşni în viaţa veşnică".

După aceste cuvinte, aşa de noi chiar în gura lui Iisus, femeia plină de încredere, dar neînţelegătoare încă, îl roagă pe Iisus, „Doamne, dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete şi să nu mai vin până aici să scot".

Dar Iisus, ca s-o trezească din starea ei de neînţelegere şi ca să se apropie mai mult de realitatea vieţii ei, îi zice: „Du-te de cheamă pe bărbatul tău şi vino aici". Femeia i-a răspuns: „N-am bărbat". „Bine ai zis că n-ai bărbat, pentru că cinci bărbaţi ai avut şi acela pe care-l ai acum nu ţi-e bărbat. Aici ai spus adevărul". Fiindcă la samariteni divorţul nu era admis decât pentru adulter, cu siguranţă că femeia aceasta era o femeie decăzută. De aceea, femeia, pe care desigur că o durea şi-i era neplăcut să-şi amintească de viaţa ei, schimbă vorba şi

puse întrebarea în problema cea mai arzătoare atunci pentru închinătorii locurilor acelora. „Doamne, zice ea, văd că eşti proroc. Părinţii noştri s-au închinat pe muntele acesta şi voi ziceţi că la Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii".

„Femeie" i-a zis Iisus, „crede-Mă că vine ceasul când nu vă veţtl închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici la Ierusalim. Voi vă închinaţi la ce nu cunoaşteţi; noi ne închinăm la ce cunoaştem, căci mântuirea vine de la iudei. Dar vine ceasul şi acum a şi venit, când închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr, fiindcă astfel de închinători doreşte Tatăl. Dumnezeu este Duh şi cine se închină Lui, trebuie să se închine în duh şi adevăr", (Ioan 4: 21 – 24).

Acest răspuns al iudeului Iisus, este atât de neaşteptat şi aşa de nou, pentru că aceste cuvinte au fost spuse oamenilor pentru întâia oară.

„Ştiu, i-a zis femeia, că va veni Mesia, căruia i se zice 11 rislos". În cuvintele „când va veni El ne va spune toate lucrurile", ca arată o concepţie cu totul deosebită de cea a iudeilor, căci ea aştepta pl Mesia ca pe un profet, nu ca pe un rege sau un stăpânitor în sen sul obişnuit al cuvântului.

Iisus, văzând că femeia îl pricepuse, zise: „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela".

În această conversaţie, Iisus se descoperă pentru prima dată mai clar şi mai deplin decât evreilor. Femeia aceasta avea credinţă, pe când evreii cereau mereu semne şi minuni.

Acum se apropiară şi ucenicii. Femeia, cu inima plină de o speranţă nouă, îşi lăsă găleata, se duse în cetate şi a fost cea dintâi misionară a lui Iisus în Samaria şi în istoria mântuirii oamenilor prin chemarea: „Veniţi să vedeţi un om care mi-a spus totul; nu cumva este acesta Hristosul?"

Ucenicii au fost miraţi că Iisus a vorbit cu o femeie. Era întâia oară când Domnul făcea acest lucru şi mirarea ucenicilor este pentru noi o dovadă pozitivă că întâlnirea lui Iisus cu samariteancă a avut loc la începutul lucrării Sale misionare. În curând ucenicii nu se vor mai mira, căci Iisus, din ce în ce mai mult va trata femeia cu aceeaşi atenţie ca şi pe bărbat.

Ce influenţă asupra stării femeii a avut purtarea lui Iisus! Samariteancă, la fel ca toate femeile din cetate şi ca toate femeile din acele timpuri, era de două ori dispreţuită, întâi pentru că era femeie şi în al doilea rând fiindcă era ignorată. Ea avea de bătut în fiecare zi acel drum lung pentru apă. Dar toate femeile cunoscute ei, făceau acelaşi lucru.

Este întâia oară în viaţa ei, când o rază de lumină se abate în negura în care trăia. Întâia oară, cineva vorbeşte cu ea altfel decât oricine altul până aci. Cinci bărbaţi s-au plictisit de ea şi nu au preţuit-o mai mult ca pe un animal. Ea a trăit apăsată sub asprimea prejudecăţilor şi slabă şi neputincioasă fiind, s-a lipit de oricine a întâlnit în cale. Ce ar fi fost dacă Iisus ar fi rămas tăcut în faţa unui astfel de suflet? Dar El a venit să mântuiască ce era pierdut, să aducă mângâiere celor întristaţi. Sunt multe femei cărora le lipseşte prospeţimea şi culoarea, cărora le lipseşte ceva care să le facă viaţa mai puţin mecanică, ceva care să le aducă un pic de albastru pe cerul lor veşnic cenuşiu şi câteva raze de soare în odaia lor.

Iisus, vorbind femeii din Samaria, vorbeşte şi tuturor femeilor de astăzi. Ştiţi că ea venea în fiecare zi la fântână după apă. Aceasta era şi obositor şi plictisitor. Iisus îi aminteşte vag şi misterios despre o fântână nouă, despre ape care ţâşnesc cu o abundenţă caic indică un depozit nelimitat. Sărmana femeie, gândindu-se numai hi munca ei zilnică, cere această apă ca să nu mai înseteze niciodată şi deci să nu mai fie nevoită să scoată apă. El a ajutat-o în aşa fel ca şi ea să poată

ajuta pe alţii. După cuvintele calde pe care El i le-a adresat, în inima acestei femei istovite se deschise un izvor de apă care ţâşni spre viaţa veşnică. De acum înainte, fiecare drum al ei a fost binecuvântat. Povara ei de obligaţii zilnice n-a fost micşorată, dar puterea i-a fost înmulţită. În acelaşi fel, Iisus ajută toate femeile. El este mult deasupra limitării sexului. Mirarea este că femeile nu vin şi nu vorbesc cu Iisus, căci El este gata să ajute ori unde este ascultare şi credinţă.

Apa vie

Cei care citesc cu atenţie cuvintele lui Iisus, se miră nu numai de caracterul lor ilustrativ, ci şi de adaptarea lor perfectă la împrejurările

în care vorbea. Puterea imaginaţiei Lui a fost înmulţită şi prin faptul că simbolurile şi ilustraţiile întrebuinţate le lua din ceea ce vedea pe când vorbea şi de la lucrurile înconjurătoare, cu care minţile ascultătorilor Săi erau familiarizate şi care îi interesa în mod special. Când noroadele L-au căutat la Capernaum pentru mâncarea care piere, El a început să le vorbească despre „mâncarea care rămâne pentru viaţa veşnică". În cazul de faţă, El conduce gândul femeii samaritence de la apa pe care o scotea din fântâna lui Iacov, la apa „vie" pe care El putea să i-o dea şi care s-ar preface în inima ei într-un izvor care să ţâşnească spre viaţa veşnică.

Sunt două feluri de fântâni: una, simplu rezervor cu o cantitate limitată de apă şi alta cu un izvor nesecat. Iisus vorbeşte despre cea din urmă. O fântână cu izvor este simbolul mişcării, nu al odihnei. Astfel, Iisus oferă acestei femei păcătoase şi ignorate, în dar, o fântână de apă vie care va ţâşni prin energia ei inerentă, îi va umple sufletul şi-i va împrospăta viaţa.

Iisus a zis: „oricine va bea apa aceasta (din fântâna lui Iacov), va înseta din nou". Setea aceasta este setea tuturor oamenilor. Apa este o necesitate a vieţii animale şi vegetale. Cei care n-au sete, sunt sau bolnavi, sau morţi. Tot aşa şi un suflet viu, dacă este sănătos, însetează. De aceea multe suflete sunt pline de nelinişte şi nemulţumire. Cele mai multe gânduri sunt experimate prin termeni senzoriali. De exemplu, zicem că „vedem" un adevăr şi-l „cuprindem" cu mintea ca şi cum mintea ar avea ochi şi mâini. Deci este natural când David exclamă: „Sufletul meu însetează după Dumnezeu". Numai cei morţi nu însetează după Dumnezeu. Dimpotrivă, sufletul care are viaţă, tinde spre neprihănire şi iubire. Este ceva în inima omului, o urmă slabă din ceea ce a fost cândva în sufletul lui, pe când era „după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu", ceva care motivează luptele lui sufleteşti, simţirile care-l mobilizează în acest război de recâştigare a unei măreţii pierdute. Fântânile lumii nu ne satură.

Toate lucrurile care sunt pe pământ nu ne satisfac. Spiritul nostru doreşte ceva mai mult decât pot să ne dea timpul şi simţirea.

Arătând spre apa din fântână, Iisus a zis: „Oricine bea din această apă, va înseta". Prin aceasta a voit să ne spună că lucrurile

pământleşti, fie ele renumele, bogăţia sau plăcerea, nu pot stâmpăra setea noastră. Cu o astfel de apă, nu vom putea stinge niciodată o sete spirituală. Sufletul refuză să se mulţumească cu comorile materiale. Niciun om nu este aşa de sărac, de limitat în capacitatea lui, de mărginit în inimă şi minte, încât să nu aibă nevoie ca Dumnezeu să-i dea pacea Lui şi odihnă. Nu există un alt izvor de mulţumire. A căuta mulţumirea altundeva, este ca şi cum marinarii în disperarea lor, când butoaiele cu apă s-au deşertat şi un mai pot de sete, şi-ar potoli setea cu apă din mare. Potolirea momentană este urmată de o revenire a setei cu intensitate înzecită. Nu bea apă stătută care zace în jurul tău, când poţi recurge la izvorul vieţii care este la Dumnezeu! El este apa vie care astâmpără setea şi mulţumeşte sufletul. Iisus, care ne oferă apa vie, este El însuşi ceea ce promite. Cei ce cred în El şi se odihnesc în iubirea Lui, vor primi în sufletele lor un dor nou de viaţă, care va ţâşni ca un izvor, spre viaţa veşnică. Această apă minunată este un dar al lui Dumnezeu. Acest izvor este o binecuvântare în inima noastră oriunde ne ducem şi pe care nu ni-l poate fura nimeni, durerile nu ni-l smulg, nici moartea nu ni-l răpeşte. Bogăţiile noastre adevărate sunt acelea care se încrustează în însăşi substanţa sufletului nostru… Este minunat cum izvoarele ţâşnesc în locuri neaşteptate. Deşertul Sahara, fără îndoială, va fi un ţinut uşor de străbătut şi poate va deveni un şes fertil atunci când apa ce se găseşte acolo la adâncime, va fi scoasă la suprafaţă. S-au făcut sondaje şi s-au găsit izvoare. Odată apa ajunsă la suprafaţă, vor începe să crească palmieri, iar locurile odinioară pustii, vor deveni verzi şi pline de viaţă.

Gând sufletele noastre primesc apă de la Domnul, din izvorul iubirii Sale eterne, pustiul vieţii noastre devine un loc vesel, înflorit ca o grădină.

Duhul care ne mântuieşte ne şi perfecţionează, astfel că la SIT – işil să ne putem prezenta fără greşeală înaintea lui Dumnezeu.

Cu apa primită de la Dumnezeu, nu vom înseta. Aceasta nu înseamnă că creştinismul nu mai are nicio dorinţă. În plinătatea vieţii, dorinţa este intensă şi trează, nu existră disperare, ci aspirare şi mulţumire, este efort şi odihnă.

Credincioşii cunosc dorinţa, dar nu cunosc întotdeauna şi solea,

setea după plinătatea harului, până acum încă neprimit pe deplin.

193

Închinarea adevărată

Conversaţia între Hristos şi samariteancă a început pe un motiv cât se poate de natural şi simplu. Mai târziu a devenit adânc şi interesant. El, pentru care orice lucru avea o importanţă, n-a putut conversa fără ca cele spuse să nu aibă o însemnătate divină. O sorbitură de apă, o leagă cu misterul vieţii.

Imediat ce samariteancă descoperi caracterul spiritual al lui Iisus, I-a şi pus întrebarea privitor la problema care era la ordinea zilei pentru samariteni şi evrei, adică asupra locului unde ar trebui să se închine oamenii. Iisus a folosit această ocazie pentru a defini închinarea spirituală. El vorbi despre o închinare nouă, esenţial diferită de cea veche. El vorbi despre o religie spirituală, arată diferenţa dintre religie şi teologie şi descoperă fundamentul pe care trebuie să se bazeze închinarea adevărată. A venit un timp nou, pentru o închinare nouă. „Ceasul vine şi a şi venit, când închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr!”

Consideraţii. Cu această ocazie, Hristos ne spune totul despre închinare şi ne aduce noi revelaţii despre:

1. Fundamentul închinării adevărate şi.

2. Natura închinării adevărate.

Fundamentul

Esenţialul închinării adevărate este aprecierea adevărată a caracterului lui Dumnezeu. Fundamentul pe care se bazează închinarea nouă, este descoperirea făcută de Iisus în ce priveşte caracterul lui Dumnezeu şi anume, că Dumnezeu este Duh.

„Dumnezeu este Duh”…

Am face o mare greşeală dacă această expresie am lua-o ca definiţie teologică a fiinţei lui Dumnezeu. Ea însă nu este teologică, ci practică şi mai mult negativă. Spune că Dumnezeu nu este materie. El nu are formă, fiindcă un duh nu are nici carne, nici oase.

Ce înseamnă duh? Sunt unii care cred că duhul este un fel de gaz fumegând în aer, ca un abur. Acesta este materialismul subtil.

Consideraţi universul cu toată complexitatea lui armonioasă,

ordonată, ca de la Dumnezeu, sau lumea noastră cu legile ei, primăvara cu viaţa ei născândă, ca însăşi viaţa lui Dumnezeu şi vă veţi da seama că puterea voastră de pricepere, de gândire şi simţire, are acelaşi spirit, este o urmă spirituală a acestui Geniu, a acestei înţelepciuni cu care Dumnezeu se identifică.

Dar adevărul cel mai mare rămâne, că Dumnezeu este înţelepciune nesupusă condiţiilor de spaţiu şi timp, comparativ cu creaturile Sale. Este greu pentru noi să pricepem o fiinţă absolut spirituală, fără corp, membre sau formă, pe Unul care este etern în ce priveşte trupul, fără început şi fără sfârşit şi infinit în ce priveşte spaţiul, omniprezent, umplând totul, sau mai bine zis, cuprin/nul lotul în Sine. Este greu să cuprindem cu imaginaţia noastră această idee despre fiinţa infinita a lui Dumnezeu, care este fundamentul închinării spirituale. Fiinţa lui Dumnezeu este infinită. El este prezent în toate şi ia în seamă toate persoanele, cu toate interesele lor, pe cele mici, ca şi pe cele mari.

Scepticul însă reacţionează astfel: Toate persoanele pe care le cunosc, sunt vizibile. Pot să le recunosc cu ajutorul ochilor, să le aud cu ajutorul urechilor şi să le pipăi cu ajutorul degetelor. Pot să înţeleg bine sentimentele de iubire şi de mulţumire, strigătele după ajutor ale oricărei fiinţe accesibile simţului obişnuit. Însă, spune el mai departe, aceşti oameni credincioşi, deşi nu este nimeni vizibil, nimeni capabil să audă şi să răspundă, ei totuşi strigă. Ei se adresează vidului. Este adevărat că ei pretind că se adresează unui Duh, însă acest Duh este ceva care nu se aude, nici nu se poate pipăi. Ce dovadă există că această fiinţă imperceptibilă aude şi vede, ştie, voieşte şi acţionează? Cum poţi fi sigur că există? Ordinea universului însă nu poate fi schimbată prin necredinţă, prin lipsa de bunăvoinţă, sau a incapacităţii noastre de pricepere. Lumea spirituală este o realitate, legile spirituale le guvernează pe toate, deşi noi le ignorăm pe amândouă. Scepticul confundă forma exterioară cu esenţa interioară, simbolul cu obiectul. El confundă coaja cu miezul, identifică corpul cu omul însuşi, ca şi cum ochii ar fi tot una cu vederea şi urechile cu auzul. Scepticul confundă organul, sau instrumentul, cu ceea ce funcţionează prin el.

În percepţiile noastre despre Dumnezeu, să nu căutăm o

realizare materială; să nu încercăm vreo întrupare a Tatălui. Noi credem că Dumnezeu este înţelepciune, putere, sfinţenie, măreţie, iubire. Cuprins în acestea, ca într-un altar adânc, este infinitul. Acesta esic Dumnezeu! Noi putem vedea însă numai „cuprinsul", restul este ascuns. El este acolo şi noi vorbim cu El. îl auzim, avem legătura cu El, dar este cu mult deasupra puterii noastre de percepere. El este un nume, un mister, este un Duh. El este Dumnezeu. „Dumnezeu esic Duh". Aceasta ne arată natura lui Dumnezeu şi ca Duh, este cel mai excelent dintre toate fiinţele. Dumnezeu ne este prezentai cu acest caracter ca să ni se înalţe gândurile spre El.

Într-adevăr, noi ştim puţin despre natura spiritelor. Tot ceea ce ştim despre ele, stă în cunoştinţa care o avem despre sufletul nostru propriu, care – o admit toţi – este partea cea mai nobilă a omului. Şi gândul cel mai natural care se ridică în minţile noastre despre un duh, este că acesta are viaţă, voinţă, înţelegere şi poate acţiona, este o fiinţă imaterială şi invizibilă.

Ţinut strict, adevărul acesta mare, că Dumnezeu este un duh, ar fi] cel mai bun corectiv al doctrinelor false în religie, izvorul bogat al păcii şi inspiraţia cea mai necontenită a datoriei. O inimă ostenită şi fără pace, nu cunoaşte împărtăşirea continuă a Duhului Sfânt.

Prima eroare se iveşte dintr-o idee, dintr-o înţelegere nespirituală, dintr-o tendinţă de a materializa pe Dumnezeu. Întrebarea samari-tencii a fost: „Unde-i locul de închinare?" Unde-i locul unde se găseşte Dumnezeu? Iisus a răspuns: „Oriunde!" întrebarea aceasta stă la baza, este rădăcina, tuturor superstiţiilor. Lucrul acesta se poate observa la păgâni care aveau pentru fiecare localitate câte un zeu. Deoarece unii cred că Dumnezeu este numai la altar, într-o biserică, sau numai în elementele datinilor lor, să definim ce este sfinţenia unui loc. Sfinţenia unui loc este subiectivă, este ceva relativ. Închinarea într-o sală de festivităţi, sau într-o prăvălie, s-ar părea nepotrivită cu devoţiunea şi numai de aceea alegem un loc mai potrivit pentru închinare. Nu există nicio altă raţiune pentru alegerea locului de închinare. Unii cred că este periculos să lămurim în acest sens pe oamenii mai simpli. Hristos însă, nu s-a gândit aşa când a stat

de vorbă cu samariteanca. Ea îşi concentra mica ei religie în Garizim. Lovitura pe care a primit-o când Iisus a spus că locul acela nu era mai sfânt ca altele, ar fi putut clinti credinţa ei. Cu toate acestea, Iisus nu a ezitat nicio clipă. Pe El îl interesa numai adevărul. Unii oameni se sperie de adevăr, ca şi cum adevărul lui Dumnezeu ar fi periculos. Drumul drept este totdeauna cel mai scurt. Oamenii trebuie să sufere şi pot suferi ceea ce o minte sinceră îndrăzneşte să zică.

A doua eroare stă în ideea că formele sunt imutabile. „Părinţii noştri s-au închinat pe acest munte", prin urmare şi noi trebuie să facem la fel. Ce mult rău, cu toată amărăciunea şi lipsa de încrel dere care a venit cu el, s-a ridicat din faptul că forma închinării a fost confundată cu închinarea însăşi.

John Paton, misionar în insulele Pacificului, scrie unui prieten al său: „Era ceasul unu dimineaţa. Eram singurul alb pe insulă. Indigenii dormeau de mult. Eu însă, literalmente am aruncat pălăria în sus şi am ţopăit ca un copil în jurul tipografiei, până când singur am început să mă gândesc: Oare nu mi-am pierdut mintea? N-ar fi mai potrivit ca un misionar să îngenuncheze în adoraţie şi mulţumire către Dumnezeu pentru acest dar al Cuvântului Său sfânt, tipărit întâia oară într-o limbă nouă? Crede-mă prietene, că a fost o închinare tot aşa de adevărată ca şi aceea a lui David, când a jucat în jurul chivotului lui Dumnezeu".

A treia eroare constă în confuzia ce se face cu privire la obiectul închinării. Există un sentiment de închinare inerent fiinţei umane.) Ce solemn este tonul cuvintelor unui copil când îşi rosteşte rugăciunea, sau când cântă o cântare! Instinctiv, omul se apleacă înaintea celui mai mare, înaintea unuia mai înţelept sau mai bun decât el. Întrebarea este însă, cui se va închina? Păgânii s-au închinai puterii, Pentru ei universul era viu ca un Dumnezeu. Ei au văzut pe Dumnezeu în vârtejuri, în fulgere şi tunete. Dar forţele naturii nu sunt Dinu nezeu. Filosoful se apleacă înaintea înţelepciunii. Ştiinţa îi spun despre electricitate, gravitate şi forţă. El se uită de sus în jos şi vede numai ordinea şi înţelepciunea în natură. El admiră toate fără cni u ziasm. El are o singură religie. Religia raţiunii.

Omul spiritual se închină înaintea neprihănirii. „… închinătorii adevăraţi se închină Tatălui…!" „Noi ne închinăm la ce cunoaştem, căci

mântuirea vine de la iudei", adică Dumnezeu se face inteligibil prin Hristos ca: Iubire, Bunătate şi Puritate.

Dumnezeu în natura Sa este un Duh şi în caracter un Tată. Aceasta este o parte din ceea ce ne-a descoperit Hristos despre Dumnezeu, când a vorbit cu samariteanca.

„Ceasul vine şi a şi venit, când închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui". Iisus a fost crainicul epocii de aur al închinării comune Tatălui universal. Chiar din ziua aceea, El s-a ridicat deasupra graniţelor religiei naţionale şi a pus bazele unei religii în afara cadrului naţional. Într-adevăr, după cum Iisus a declarat acestei femei, mântuirea a venit de la evrei. Dumnezeu s-a descoperit evreilor prin profeţi şi preoţi. Lor le-a fost dată o descoperire specială, însă, cu toate aceste privilegii, poporul evreu n-a înţeles încă Slava deplină a caracterului Divinităţii. Pentru el, Dumnezeu a fost Iehova, Unul prea înalt şi puternic. Umplând eternitatea El a fost infinitul şi atotputernicul Dumnezeu al lui Israel. Abia venirea lui Iisus a dezvăluit Divinitatea şi a descoperit-o ca pe singurul Tată al întregii omeniri. Înainte de venirea lui Iisus, oamenii se înfricoşau în faţa Divinităţii, dar El, Iisus, aducând pe fiii oamenilor în prezenţa Infinitului, a spus: „Când vă rugaţi, spuneţi: „Tatăl nostru…" Astfel, El a descoperit caracterul lui Dumnezeu ca o iubire infinită.

A patra greşeala se referă la natura veneraţiei. Samariteanca a avut veneraţie pentru antichitate, zel pentru biserica ei, amintiri scumpe despre vechiul munte, respect pentru profet. Dar ce era cu viaţa ci? Cel cu care trăia, nu era bărbatul ei. Cu alte cuvinte, veneraţia, teama, sunt emoţii care aparţin imaginaţiei şi nu sunt nici bune, nici rele. Pot fi considerate în legătură cu religia şi pot să nu fie. Un om poate îngenunchea în faţa unor lucruri sublime, dar niciodată să nu îi cunoscut neprihănirea şi puritatea. Un om poate avea un puternic sentiment al veneraţiei, dar în acelaşi timp poate fi impur. Se poate ca un om aşa-zis lipsit de sentimentul veneraţiei, să nu fie deloc mişcat când vede vitraliile bisericilor, arhitectura gotică şi aude muzică solemnă, dar să nu ne gândim că el este cu desăvârşire lipsit de acest sentiment. Dar dacă l-am pune în universul glorios al lui Dumnezeu, sau înaintea caracterului lui Hristos, nu va avea oare

nicio veneraţie, niciun sentiment de adânca emoţie? De-l vom ispiti să facă o faptă rea, nu va simţi el nicio remuşcare? Omul şi-a aplecat sufletul înaintea Justiţiei, Milei şi Adevărului (lui Dumnezeu), dar stă drept înaintea a tot ce lumea numeşte sublim.

A cincea greşeală este faptul că nu facem deosebire între interesul teologiei şi interesul religiei. Femeia samariteancă a trăit în păcat şi în acelaşi timp a fost interesată într-o controversă religioasă. Religia ei era aproape inexistentă şi teologia de bună credinţa. Felul cum femeia L-a întrebat pe Hristos, este o dovadă a felului ei de simţire. În momentul când Iisus a apărut, ea I-a exprimat numai părerile, dar nu s-a întrebat dacă omul din faţa ei era curat şi neprihănit şi dacă viaţa lui a fost petrecută în fapte bune.

Acum vedem cât de mare este acest adevăr, că Dumnezeu este Duh şi că spiritele care îl doresc, sunt primite ca ale Sale. Eşti un om neprihănit şi cu inima bună, dar nu eşti înţeles, ci dimpotrivă, eşti părăsit de lume? Adevărul că „Dumnezeu este Duh" te va susţine şi va aduce toate lucrurile la lumină. Ai o conştiinţă care vrea să se ascundă de lumină? Acest adevăr ţi-o va dezvălui. „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău şi unde mă voi duce departe deFaţa Ta?" (Psalm 139: 7).

În faţa puterii Duhului Său, nimic nu se poate ascunde. Dacă mintea ţi-e tulburată şi duhul tău nu găseşte pace, cine te va linişti? Nimeni afară de iubirea înţelegătoare a lui Hristos şi nimic afară de simţul că Infinitul este aproape de noi.

Natura închinării

Putinţa de a se închina, este starea cea mai înaltă a omului. El ai fost creat pentru tovorăşte cu Dumnezeu. Închinarea este expresia cea mai sublimă a acestei intimităţi. Toate practicile religioase, ca meditarea, rugăciunea, iubirea şi credinţa, pregătirea şi ascultarea, toate îşi au culmea în închinare. Recunoscând ce este Dumnezeu în sfinţenia Lui, în slava Lui şi în iubirea Lui şi înţelegând că noi suntem nişte făpturi păcătoase, ca nişte copii mântuiţi vom da toată slava şi toată adoraţia Tatălui şi Dumnezeului nostru. Cea mai i desăvârşită, cea mai intimă apropiere de Dumnezeu, este închinarea.

„Dumnezeu este Duh şi cei ce se închină Lui trebuie să i se

închine în duh şi adevăr". Nici pe Muntele Garizim, nici în Ierusalim nu este locul adevărat de închinare. Nu se pune deci problema de catedrală, biserică, capelă sau casă de rugăciune, pentru că oriunde o inimă doreşte sau însetează după Dumnezeu, acolo este casa lui Dumnezeu, acolo este binecuvântarea. Fiecare cameră de bolnav poate fi o casă a lui Dumnezeu; fiecare spital, fiecare inimă rănită, singuratică, părăsită, căutându-l pe El, poate să găsească casa Lui.

Adevărata închinare nu este o chestiune de timp şi nicio ceremonie extraordinară făcută la anumit timp, ci este totdeauna căutarea inimii după Dumnezeu. Aceasta înseamnă că închinarea noastră poate găsi expresie oriunde şi întotdeauna. Astfel, închinarea ţine cât şi viaţa.

Când ne apropiem de Dumnezeu, starea minţii este hotărâtoaiv Dumnezeu este mister, închinarea este credinţă; Dumnezeu este înţelepciune, închinarea este gândire; Dumnezeu este iubire, închinarea este predare; Dumnezeu este adevăr, închinarea este sinceritate; Dumnezeu este sfinţenie, închinarea este puritate; Dumnezeu este omniprezent, închinarea poate fi făcută pretutindeni; Dumnezeu este eternitate, închinarea poate fi făcută toată viaţa. Cuvintele sunt bune, dar cuvintele nu sunt închinare. Locurile sfinte, persoanele sfinte, sunt bune, dar ele nu sunt închinare. „Dumnezeu este Duh şi cei ce se închină Lui, trebuie să se închine în duh şi adevăr".

a) închinarea în duh

Dumnezeu este Duh şi ceea ce El descoperă omului, o face prin mijlocirea duhului. Dacă El ar avea o formă materială, mijlocul de a-L cunoaşte ar fi prin simţuri, dar Duhul poate fi priceput numai în mod duhovnicesc. Dumnezeu nu poate fi văzut în Biblie şi nici în natură, decât cu ajutorul ochiului spiritual. Închinarea constă în a căuta să aducem sufletele noastre într-o stare conformă cu voinţa perfectă a lui Dumnezeu.

Înainte de a veni Iisus în lume, omul a îndrăznit să se apropie de Dumnezeu prin preoţi şi altar şi într-un templu pământesc. Iisus a venit să ridice un singur altar – crucea Lui – şi să aducă o singură jertfă, pe Sine însuşi. El s-a născut ca să moară şi asupra cărării Sale a căzut mereu umbra crucii. Crucea a fost întreţesută în toată viaţa Lui.

Galileea L-ar fi făcut rege, dar El a zis: „Mă duc la Ierusalim”. S-a dus hotărât şi în timpul călătoriei Lui şi-a descris anticipat sfârşitul tragic pe care-L va avea. Pâinea pe care a frânt-o la ultima Lui cină, reprezenta corpul Lui frânt, iar vinul roşu, sângele Lui vărsat. El a fost străpuns pentru păcatele noastre şi zdrobit pentru fărădelegile noastre. Când a strigat „S-a sfârşit”, perdeaua templului s-a despicat în două. Sfânta Sfintelor a fost deschisă tuturor. Nu mai este nevoie de acum înainte de un preot pământean, sau de un altar. Lumea întreagă a devenit un templu şi inima omenească un altar al lui Dumnezeu. Legea închinării creştine trebuie să *fie* închinarea inimii, adică a vieţii. Nu numai a glasului, nu numai a mâinilor, nu numai a genunchilor plecaţi, nu numai a marelui preot, nu numai a veneraţiei pentru trecut, nici a uneia dintre acestea, nici a tuturor la un loc, ci a voinţei. Dumnezeu devine realitate abia când îl descoperim în viaţa noastră proprie.

b) *închinarea în adevăr* închinarea noastră trebuie să fie „în adevăr”; adevăr în privinţa lui Dumnezeu însuşi, adevăr în ce priveşte starea noastră. Trebuie să avem o imagine adevărată a lui Dumnezeu ca să-L cunoaştem după cum a fost descoperit prin Hristos.

Samaritenii nu au avut o cunoştinţă adevărată. Evreii L-au cunoscut pe Dumnezeu mai bine prin profeţii lor, dar şi cunoştinţa lor era incompletă. Ei ştiau că Mesia trebuie să vină. Ei ştiau că trebuie să se închine Dumnezeului adevărat şi nu idolilor. Dar noi? Noi îl cunoaştem pe Dumnezeu printr-o descoperire desăvârşită în Hristos. Hristos, fratele nostru, ne-a făcut cunoscut pe Tatăl. Fiul ne compătimeşte în durerile noastre şi în necazurile noastre, fiindcă El a trăit încercările, viaţa şi durerile noastre, dar fără păcat.

Trebuie de asemenea ca adevărul să trăiască în noi înşine. Caracterul sfânt este un fel de închinare. Orice viaţă adevărată este în felul ei o închinare. „Iată că vin să fac voia Ta, o Doamne!” înaintea unui Dumnezeu material, trebuie să se plece un genunchiu material. Dar înaintea unui Dumnezeu spiritual, nu va fi primită decât închinarea spirituală. Iubirea de Dumnezeu este un fel de rugăciune şi cea mai adevărată înălţare a sufletului. Fiindcă Dumnezeu este un Dumnezeu real, închinătorul trebuie să fie un caracter real. Creştinul trebuie să fie un om adevărat, transparent, care să poată suporta privirea Lui

străpungătoare.

Să avem grijă ca toate relaţiile noastre cu Dumnezeu şi toate comunicările noastre cu El să fie „în adevăr". Dacă trupul nostru îngenunchează, să avem grijă ca şi inima noastră să îngenuncheze. Dacă închidem ochii, să avem grijă ca gândurile noastre să fie concentrate la Dumnezeu. Dacă spunem nişte cuvinte, să fim siguri că ele exprimă cu adevărat gândurile noastre. Dacă cerem ceva, să fie ceea ce dorim într-adevăr. Dacă promitem ceva, să fim siguri că promisiunea este din inimă. Să ne cercetăm inima ca să fie de acord cu ceea ce mărturisesc buzele noastre.

Închinarea, să fie închinare:

— Un cerşetor, bătând la uşă;

— Un păcătos prosternut, privind în ochii stăpânului;

— Un copil, vorbind cu tatăl său;

— Un om iertat, odihnindu-se;

— Un salvat, mulţumind;

— Un sfânt, bucurându-se.

Capitolul 39

Cananeanca

O femeie mare

„... dar şi câinii mănâncă fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor". Matei 15: 27.

Nu cred că femeia cananeanca să-şi fi dat seama de urmările incalculabile ale rugăciunii sale. Posibil că a şi murit în umilinţă şi neştiutoare de faptul că a obţinut mântuirea pentru neamuri. În clipa întâlnirii lor, numai Iisus, Fiul lui Dumnezeu, îşi dădea seama de mărimea rugăciunii cananencii. Ea îi strigă: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este muncită rău de un drac" (vers. 22). Iisus nu i-a răspuns. Ucenicii s-au apropiat şi L-au rugat stăruitor: „Dă-i drumul, căci strigă după noi". Drept răspuns El a zis: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel". Este pentru prima dată când Iisus, care este Mila întruchipată, face o declaraţie dureroasă chiar şi pentru El. Dar, din felul cum S-a scuzat Iisus, zicând că a venit pentru Israel şi nu poate să iasă din acest rol, femeia a cunoscut că El ar vrea să o ajute. De aceea, parcă mai încurajată, se închină înaintea lui Iisus,

zicând: „Doamne, ajută-mă!” Iisus, plin de dorinţa de a o ajuta, dar neputând să iasă din cadrul misiunii Sale, caută încă odată să arate femeii de ce mila Lui nu poate face nimic pentru ea, zicându-i: „Nu este bine să iei pâinea copiilor şi să o arunci la căţei”. Da Doamne, a răspuns femeia, aşa este şi în umilinţa şi credinţa ei, găsi ultima, singura posibilitate de a obţine mântuirea: „Şi căţeii mănâncă fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor”. Ce mare bucurie a avut Iisus, când la o astfel de credinţa a putut răspunde: „Facă-ţi-se cum voieşti”.

1. O credinţă mare are ochii deschişi

Această femeie a văzut că fiica ei este stăpânită de un duh necural. Ea a recunoscut gravitatea bolii copilului ei. A înţeles că vindecarea nu stă în puterea unui medic obişnuit. Ea cunoştea puterea lui Dumnezeu, ştia că numai El poate vindeca şi că puterii Lui se supun şi dracii. Această putere a căutat-o în Iisus. Ea i-a zis: „Doamne”, ceea ce înseamnă mai mult decât „domnule”. L-a identificat cu Unsul, fiindcă a adăugat: „Fiul lui David”. Ştia că vindecarea fiicei sale stă în mila lui Dumnezeu – Mesia, despre care profeţii au spus că este plin de milă. De aceea a strigat: „Ai milă de mine!”

2. O credinţă mare, este utilă

Această mamă a strigat după milă. N-a spus că are dreptul ca fiica ei să fie vindecată, ci toată speranţa ei era, că Domnul va avea milă de dânşii. Stătea departe, fiindcă în umilinţa sa, nu se simţea vrednică să se apropie de Iisus. Iisus nu i-a răspuns. Ucenicii îl rugau stăruitor: „Dă-i drumul!” Ea a fost atât de plină de umilinţă încât a primit chiar şi comparaţia cu câinii.

În legea lui Moise, un animal curat este oaia, tipul israelitului, iar câinele era necurat şi reprezenta neamurile. Ea era o femeie dintre neamuri. Cu toate acestea, se vede că avea un mare respect pentru religia iudeilor.

3. O credinţă mare, este sinceră şi adevărată

Femeia aceasta avea o credinţă atât de mare în Iisus, Fiul lui David, încât înfruntă orice greutăţi, ba mai mult, parcă nici nu le vede, nici nu le simte. Este aşa de plină de credinţă, încât nu are loc pentru altceva.

4. O credinţă mare, este stăruitoare

Deşi Iisus nu răspunde la strigătele ei, ea strigă şi cere mereu. Chiar şi când Iisus îi adresează cuvinte grele de refuz, ea nu disperă ci se agaţă de ultimul argument. Nu cred să se poată exprima mai potrivit mizeria şi umilinţa în alte cuvinte decât acestea: „Şi câinii mănâncă fărâmiturile de la masa stăpânilor".

În toate refuzurile lui Iisus, ea a descoperit milă. Ştia de la început prin puterea credinţei, că la masa stăpânului trebuie să fie fă-rămituri şi pentru ea, numai o fărâmitură… şi credinţa a biruit. De aceea i-a şi zis Iisus: „O, femeie, mare este credinţa ta! Facă-ţi-se după cum voieşti". Şi fiica ei s-a vindecat chiar în ceasul acela. Credinţa adevărată vindecă şi astăzi.

Capitolul 40

„Fiica".

O femeie timidă şi disperată

„… Dacă aş putea doar să mă ating de haina Lui, mă voi tămădui". Marcu 5: 28. De citit Marcu 5: 25 – 34.

Sunt două femei în Evanghelie, care au obţinut cu multă greutate vindecarea de la Iisus. Odată Iisus de-abia a cedat în faţa cuvintelor de mare umilinţă ale femei cananeence „dar căţeii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor", iar a doua oară, am putea zice că vindecarea a fost furată de la El, aproape fără voia Lui. Întâmplarea aceasta uimitoare o citim în Evanghelia după Marcu în capitolul 5: 25 – 34.

„Era o femeie care de doisprezece ani avea o scurgere de sânge. A suferit mult de la mulţi doctori, a cheltuit tot ce avea şi nu simţea nicio uşurare, ba îi era mai rău". Dar la capătul acestor doisprezece ani de suferinţă şi de răbdare, a auzit vorbindu-se despre Iisus. În aceste puţine cuvinte stă cuprinsă istoria tuturor bolnavilor incurabili.

Sunt şi astăzi oameni care au cheltuit tot şi au fost la toţi doctorii, dar fără rezultate. Sunt şi astăzi suflete obosite care caută, peste tot şi la oricine, vindecarea pentru viaţa lor păcătoasă, dar nu au auzit încă vorbindu-se despre Iisus. Şi noi am fost aşa. Întâlnim în fiecare zi suflete ca acestea, sfâşiate de dureri şi de suferinţe, care îşi exprimă dispreţul faţă de viaţă şi de Creatorul ei. De aceea ne pare de

neînţeles credinţa femeii bolnave, care după doisprezece ani de încercări zadarnice, auzind vorbindu-se despre Iisus, a zis: „… Dacă aş putea doar să mă ating de haina Lui, mă voi tămădui”. Ce cuvânt a putut să dea un astfel de rod în inima ei? Cât de mare trebuie să fi fost credinţa acestei umbre de om, care se lupta să răzbată prin mulţime la Iisus! Fiindcă era atât de slăbită şi se credea atât de mizerabila, i-a fost ruşine să cheme Numele lui Iisus şi se mulţumea doar cu o fărâmitură de la El: „Să mă ating de haina Lui”. Nimeni din mulţimea care îl îmbulzea pe Iisus nu a auzit cuvintele pline de credinţă ale inimii ei. Nimeni nu a văzut puterea plină de nădejde care împingea această fiinţă bolnavă până la Iisus. Lumea se îmbulzea. În jurul lui Iisus era zarvă. Iisus era înconjurat de oameni sănătoşi şi puternici, care făceau cerc în jurul Lui şi se îmbulzeau să vadă pe acest făcător de minuni. Dar bolnavii erau dincolo de acest cerc.

203

Şi astăzi, în jurul lui Iisus este aceeaşi zarvă şi îmbulzeală. Şi astăzi, suflete, obosit şi sfârşit de boală şi de suferinţă, trebuie să te strecori, să te lupţi, să străbaţi, ca „doar să te atingi de haina Lui”, pentru că împărăţia cerurilor s-o ia cu năvală. Dar astăzi Iisus vine singur la tine, la patul tău. Astăzi Cuvântul Lui este în mâna ta şi în inima multor oameni credincioşi. Oricâţi s-ar îmbulzi azi în jurul Lui, Cuvântul dătător de viaţă răsună peste ţări şi mări, iar puterea Lui este mai mare ca oricând. Atunci însă nu era decât Iisus acolo în mijlocul mulţimii şi femeia bolnavă a ajuns până la El, şi-a întins mână slăbită, s-a atins de El şi s-a vindecat.

„Iisus a cunoscut îndată că o putere ieşise din El şi întorcându-se spre mulţime a zis: „Cine s-a atins de hainele Mele? El se uita de jur-împrejur să vadă pe aceea care făcuse lucrul acesta”.

Iată că, într-adevăr, Iisus este un izvor de apă vie din care oricine care crede poate să ia fără plată. Învăţăm din această întâmplare, că totul depinde de noi. Da, Iisus te cunoaşte şi oricât de umil ai fi, El este Prietenul şi Domnul tău. S-a speriat femeia bolnavă de cuvintele lui Iisus şi înfricoşată şi tremurând, s-a aruncat la picioarele Lui şi i-a spus tot adevărul, căci ştia ce se petrecuse în ea.

Ca întotdeauna, Iisus plin de dragoste, o înalţă printre oameni

pe această femeie atât de umilă: „Fiică, credinţa ta te-a mântuit, du-te în pace şi fii tămăduită de boala ta”. Fii tămăduită, te iubesc pentru credinţa ta! Iisus a avut şi are şi acum cuvinte de dragoste şi de îmbărbătare pentru fiecare suflet credincios. Chiar în mijlocul zarvei şi al îmbulzelii, El pune un cântec nou în gura ta şi o putere nouă în trupul şi inima ta. El care o putere şi o dragoste fără margini şi vrea să ne facă fraţii Săi.

Capitolul 41

Marta şi Maria

Două surori deosebite

„… Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi şi te frământi tu, dar un singur lucru trebuie. Maria şi-a ales partea cea mai bună, care nu i se va lua”. Luca 10: 41 – 42

Marta şi Maria, sunt surorile de care toţi cercetătorii vieţii Domnului sunt atraşi. Ele au avut o uşă deschisă pentru Domnul lor. Ele au crezut în El, L-au servit şi s-au închinat Lui.

Deşi sunt surori, totuşi sunt atât de deosebite în caracter. Una este visătoare şi trăieşte viaţa spirituală în chip ideal. Ceealaltă, cum reiese şi din cuvintele Mântuitorului, este mai femeie parcă, o bună gospodină şi prea îngrijorată pentru această din urmă predilecţie a sa. Ea îşi dă toată silinţa să onoreze cu ce are mai bun şi cum putea ea mai bine pe oaspetele pe care-l iubea şi căruia i se închina. Iisus, pentru care un singur lucru are preţ, pe de o parte îi apreciază sforţările, iar pe de altă parte îi arată că alta este partea cea bună. Din cuvintele lui Iisus iese în evidenţă mai bine contrastul caracterelor celor două surori, dar nu se poate spune că una este inferioară celeilalte. După cum între flori sunt variaţii de culori şi de formă, iar o stea se deosebeşte de alta, tot aşa sunt de diferite şi caracterele oamenilor.

Amândouă surorile au fost ucenice sincere şi strâns ataşate de Domnul lor. Ioan ne spune că Iisus a iubit pe Marta, pe sora ei şi pe Lazăr. Întreaga familie îi era dragă lui Iisus. El i-a onorat cu prietenia Sa, i-a binecuvântat cu prezenţa Sa şi-l plăcea mult să facă din casa lor locul Său de retragere. Când El veni să-l învieze pe Lazăr din mormânt, cinsti pe cele două surori, pe Marta chiar mai mult decât pe Maria, prin asigurarea mângâietoare a harului Său. Trebuie să considerăm pe

amândouă surorile ca ucenice credincioase şi devotate ale Sale. Amândouă priveau la El ca la Răscumpărătorul lui Israel. Ele au ascultat de cuvântul Lui, au primit învăţătura Lui, au crezut în promisiunile Lui şi în faţa dificultăţilor şi persecuţiilor au fost gata să mărturisească Numele Lui şi să sufere pentru El.

Deosebirea între Marta şi Maria, este, cum am mai spus, că una este activă şi ceealaltă contemplativă. Nu putem zice că una este

mai bună decât alta. Iisus ne primeşte oricum am fi, numai să-l dăm toată inima. Marta a alergat în întâmpinarea Domnului, Maria a stat la picioarele Lui; Marta a dat, Maria a primit, dar fiecare a făcut ceva pentru Hristos, pentru slava Lui şi pentru a-şi exprima, fiecare în felul ei, iubirea faţă de El. Nu reiese deci, că una L-a iubit mai mult ca ceealaltă.

Răul vine numai atunci când cele două caractere sunt lăsate să se dezvolte în voie. Ele ajung inevitabil, unul la materialism, altul la lenevie, la ascetism. Dar, dacă ele sunt lăsate să se dezvolte într-o proporţie rezonabilă şi dreaptă şi sunt puse în armonie unul cu altul, atunci devin plăcute lui Dumnezeu şi oamenilor. Dacă grija pentru lucrurile pământeşti echivalează cu grija pentru lucrurile spirituale şi dacă partea cea bună este lăsată să influenţeze şi să pună în rânduială viaţa şi purtarea noastră, am putea avea un caracter apropiat de perfecţie.

Iisus a primit bucuros darul oferit de ucenici. El s-a aşezat la masa Martei şi a primit adoraţia Mariei. Iisus a cunoscut fondul sufletesc al celor două surori.

Oricare ar fi caracteristicile noastre naturale, iubirea faţă de Iisus le face acceptabile pentru El.

A face şi a fi. Am vorbit până acum despre contrastul dintre cele două surori. Dar sunt şi asemănări între ele şi încă în părţile lor cele mai bune. Firea lor diferită este pecetluită de fiecare fapt şi manifestată în fiecare scenă. În bucurie sau întristare, la masă sau la înmormântare, fiecare îşi are felul ei de a fi, clar şi natural. Bunătatea Martei este arătată în faptele ei bune şi frumoase. Bunătatea Mariei se vede în simţirea ei adâncă şi în gândurile ei serioase. O soră era

complementul celeilalte în casa din Betania. Marta a completat casa cu confort, Maria a umplut-o cu pace şi bucurie, Marta era capul perfect al casei, Maria era inima ei. Şi la înălţimea iubirii lor faţă de Mântuitorul, în adoraţia lor pentru El şi în credinţa lor în El, ele sunt aceleaşi. În aceste culminări ale spiritului, ele se întâlnesc, se contopesc, devin egale.

„*Dar un singur lucru trebuie*”. Prin aceste cuvinte, Iisus a vrut să spună că trebuinţele vieţii materiale sunt puţine. Nu ai nevoie de comori mari. Dacă ai elementele generale de trai material, îţi este de ajuns. Este mai de trebuinţă omului de a cunoaşte şi a iubi pe Dumnezeu.

Un singur lucru este necesar pentru o reuşită spirituală, pentru fericirea eternă: unirea cu Dumnezeu. Acest singur lucru trebuie înfăptuit acum. Multe lucruri sunt folositoare, sunt importante, dar unul singur este necesar. Singurul lucru necesar pentru a servi lui Hristos, este iubirea. Valoarea unui dar nu constă în preţul lui. Câteodată o floare veştejită dată cuiva, înseamnă mai mult decât un dar de preţ, fiindcă este dată ca o exprimare a iubirii.

Într-o familie era un copil înapoiat mintal. Din cauza infirmităţii lui, părinţii îl iubeau mai mult decât pe ceilalţi copii. El însă nu putea să aprecieze această iubire. Odată, fraţii lui au cules flori şi le-au adus părinţilor. S-a dus apoi şi el, dar a cules multe ramuri uscalc şi le-a adus tatălui. Acesta a spus că crengile lui uscate sunt tot atât de preţioase ca şi florile, pentru că el ştia că dragostea, dorinţa de a face plăcere, l-au determinat pe băiat să le aducă.

Noi nu avem toţi aceleaşi calităţi. Unii dintre noi pot aduce flori frumoase lui Dumnezeu, iar alţii numai ramuri uscate. „Şi oricine vă va da de băut un pahar cu apă în numele Meu, pentru că sunteţi ucenici ai lui Hristos, adevărat vă spun că nu-şi va pierde răsplata”.

Partea cea bună, aleasă de Maria, este pentru ori şi cine un bun veşnic. În toţi anii vieţii ei, Maria a păstrat în suflet amintirea acelei ore, ca pe o comoară. Ea a stat la picioarele lui Iisus, a privit faţa Lui iubitoare, a văzut în adâncul ochilor Lui voinţa de a se jertfi pentru păcatele lumii. Maria a simţit numaidecât că sunt timpuri şi ocazii unice în relaţiile noastre cu Dumnezeu. Misiunea lui Iisus era scurtă şi

prilejul de a-şi exprima iubirea şi de a-L servi, trebuia folosit. Maria a profitat de orice ocazie pe care a avut-o, iar înţelepciunea faptei ei şi importanţa ei supremă este recunoscută şi aprobată de Iisus.

Sunt momente când parcă duhul nostru are o legătură mai strânsă cu Dumnezeu, când ne este dat să auzim vocea Lui chemându-ne, tot aşa cum profetul, după furtună şi foc, a ascultat vocea blândă şi liniştită a lui Dumnezeu. În astfel de momente, Stăpânul nostru ne cheamă la datorie, ne deschide o poartă nouă, caută să ne arate lucruri noi, sau să se descopere în mod deosebit.

Ar fi bine ca şi noi să cunoaştem şi să folosim ocazia care ni se oferă.

I.

Capitolul 42

Femeia păcătoasă dar iertată

„… a adus un vas de alabastru cu mir de nard curat şi stătea înapoi lângă picioarele lui Iisus şi plângea. Apoi a început să-i stropească picioarele cu lacrimile ei şi să le şteargă cu părul capului ei…” Luca 7: 32 – 38. De citit Luca 7: 36 – 50.

Toţi cunoaşteţi impresionanta istorie a prostituatei care a venit la Iisus în casa fariseului Simon. Acolo, Iisus sta la masă împreună cu fariseul şi probabil cu localnicii mai de seamă. Înfruntând privirile încruntate şi batjocoritoare care au întâmpinat-o la intrare, ea se apropie de Iisus. A adus cu sine un vas de alabastru cu mir de nard curat şi îl oferi lui Iisus. Dar, înainte de a sparge vasul de alabastru, ei i se sparge inima şi lacrimi calde picură pe picioarele Domnului. Lacrimile unei femei decăzute, lacrimi dispreţuite şi luate în râs. Ea ştia asta din viaţa ei de până atunci şi ca să şteargă picioarele Domnului, nu îndrăzneşte să întrebuinţeze veşmântul său, ci cu părul capului ei şterge picioarele Lui şi i le sărută – afară de cea a trădătorului, singura sărutare amintită în Evanghelie – le sărută ca şi cum ar cere iertare pentru lacrimile pe care nu şi le-a putut stăpâni. Şi abia acum a început să le ungă cu mir…

În inima fariseului, stăpânul casei, se născu o îndoială. El şi-a zis că dacă Iisus ar fi profet, ar şti ce fel de femeie este aceasta şi nu i-ar permite să se atingă de El. Iisus i-a cunoscut gândul care probabil a

fost al tuturor celor de faţă, a luat cuvântul şi a spus o pildă: Erau doi datornici care nu aveau cu ce-şi plăti datoriile. Ei au fost iertaţi de cămătarul lor, unul pentru o datorie de cinci sute de lei şi altul pentru una de cincizeci de lei. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult? Acela căruia i-a fost iertat mai mult, a fost răspunsul. Vezi pe femeia aceasta, a zis Iisus, ea a fost o păcătoasă, dar acum s-a pocăit şi este pe drum de a deveni o sfântă. Păcatele ei, care sunt multe, au fost iertate, căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puţin, iubeşte puţin.

În această istorie avem trei persoane şi fiecare reprezintă câte un tip deosebit. Putem vedea de asemeni cum lucrează iubirea divină în lume, cum este primită sau respinsă această iubire, cauzele şi consecinţele primirii sau a respingerii ei. În primul rând este fariseul, fără iubire, nesimţitor, dar de o evlavie falsă, mulţumit cu sine însuşi şi cu mare dispreţ pentru femeia păcătoasă. În al doilea rând este femeia cu păcate grele, dar cu o pocăinţă sinceră, cu o izbucnire a iubirii arzătoare care curge din inima ei. În al treilea rând, mai înalt decât toţi, gândindu-se la toţi, voind să salveze şi să fie fratele fiecăruia, este Iisus, întruparea şi manifestarea dragostei divine, pe care, dacă îl primim în inimile noastre, avem viaţă veşnică.

Să ne gândim puţin la aceste trei persoane. Una ne arată modul în care iubirea divină a fost înfăţişată păcătoşilor, iar celelalte două cum a fost primită această iubire. Hristos este iubirea lui Dumnezeu arătată omenirii. Este o dragoste revărsată asupra celor care nu o merită, fiindcă Dumnezeu este dragoste. El a trimis pe Iisus în lume să caute pe cei pierduţi. De aceea, Iisus când a văzut femeia păcătoasă, a avut pentru ea o inimă plină de milă. Prin atitudinea Lui faţă de ea părea că spune: „Fiică, ştiu totul despre rătăcirile tale urâte, le cunosc pe toate, dar dragostea mea este mai puternică decât ele. Dacă ele sunt tot atât de mari ca şi marea, dragostea mea este ca cerul nemărginit a cărui strălucire acoperă toate”. „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, prin dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morţi în greşelile noastre, ne-a adus la viaţă împreună cu Hristos”. (Efeseni 2: 4).

Dintre celelalte două tipuri, femeia reprezintă pe păcătoşii care se întorc. Iisus i-a zis: „Păcatele ei care sunt multe, sunt iertate, căci a

iubit mult". Să nu credem că Iisus când a zis că „a iubit mult", a voit să zică că iuberea ei a fost cauza iertării. Ştim că ea plângea dar plângea fiindcă inima ei era sfâşiată de remuşcări. Întâi vin remuşcările, apoi vin lacrimile. Iubirea vine după iertare. Şi fiindcă iubirea vine după iertare, ea este semnul iertării. În pilda cu datornicii, Iisus a zis: „i-a iertat pe amândoi… (şi după aceasta) … care din ei îl va iubi mai mult?" Cei care spun că iubesc pe Dumnezeu, dar niciodată nu s-au rugat Lui ca să le ierte păcatele, nu pot, nu au de ce să iubească pe Dumnezeu. Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei, dar în acelaşi timp este şi un Dumnezeu ai dreptăţii.

Dreptatea Lui cere pocăinţă pentru păcate. Nu poate să fie iubire fără iertare. Noi trebuie să simţim că suntem păcătoşi şi să ne căim. Această femeie păcătoasă a înţeles legile lui Dumnezeu mai bine decât fariseul. În prezenţa lui Hristos, ea a înţeles toată prăpăstiia păcatelor sale. Ea nu a aşteptat un timp potrivit ca să ungă picioarele Iertătorului ei, ci a mers între cei care o cunoşteau şi o dispreţuiau, arătându-şi iubirea, care a venit după iertare. Noi toţi am păcătuit şi am micşorat slava lui Dumnezeu. Noi toţi avem nevoie de iubirea Lui şi El o oferă tuturor, dar singurul mijloc prin care putem să o primim, este recunoaşterea păcatelor noastre şi simţul că avem nevoie de iertare.

Fariseul este antiteza femeii şi a caracterului ei. El ignorează iubirea lui Iisus şi se complace în viaţa făţarnică în care era obişnuit să trăiască. Vă aduceţi aminte ce fel de oameni erau fariseii? El îi reprezintă foarte bine. În viaţa lui era convenţional, rigid in mora

litate, neîntrecut în ştiinţa bătrânilor, inteligent, învăţat şi respectat între oamenii mari. Dar toată moralitatea lui era moartă. Cunoştinţa lui era seacă. Ce i-a lipsit? Iubirea! Iubirea este fundamentul tuturor cunoştinţelor. Fără ea, religia este numai o vorbire despre Moise, despre doctrină şi despre teorie. Fără iubire, religia nu poate da unui suflet nicio binecuvântare, nu poate pune tărie în inima pentru conflictele şi luptele vieţii.

Nu este nimic mai de dispreţuit, mai fără putere decât moralitatea fără iubire şi gândurile religioase despărţite de inima plină

de iubirea lui Dumnezeu. Fariseul era mulţumit cu sine însuşi. El nu s-a simţit că este păcătos, prin urmare el nu a avut nici dorinţa de a fi iertat şi desigur nu a avut nici dragoste faţă de Hristos, fiindcă n-a avut nici lumină, nici căldură în sufletul lui. Cel căruia îi este iertat mult, iubeşte mult. Cel ce iubeşte, cunoaşte pe Dumnezeu şi locuieşte în Dumnezeu şi Dumnezeu în el.

Putem zice aşa dar, că fariseul nu a primit mântuirea fiindcă nu s-a pocăit. Femeia care s-a pocăit şi a plâns pentru păcatele ei, a fost mântuită. Ei i-a spus Iisus: „Credinţa ta te-a mântuit. Du-te în pace!" (Luca 7: 50).

Iisus ne arată că este o legătură strânsă între credinţă, mântuire şi pace. De aceea, din acest verset înţelegem trei lucruri în legătură cu cele trei noţiuni esenţiale ale versetului.

J. *Trimiterea femeii*. Iisus spune tuturor celor pe care îi mântuie: „Du-te!" El a trimis pe toţi acei pe care i-a mântuit. Sunt două motive pentru care Iisus se poartă astfel cu noi. Unul pentru binele nostru propriu şi al doilea pentru binele cunoscuţilor noştri. El vrea ca noi să învăţăm să umblăm singuri, să simţim răspundere pentru viaţa noastră şi să creştem ducând şi altora vestea cea bună a mântuirii. Iisus a zis ucenicilor Săi: „Este mai de folos să vă părăsesc". Dacă ar fi rămas Iisus pe pământ, ucenicii s-ar fi deprins cu prezenţa trupească a Lui şi niciodată n-ar fi cunoscut viaţa spirituală proprie şi împărtăşirea Duhului Siânt. Noi trebuie să ne ducem singuri, dar prin credinţă ajungem să înţelegem că Iisus este prezent totdeauna cu noi. Dacă-L iubim pe Dumnezeu, care este Tatăl nostru, trebuie să iubim şi pe semenii noştri, pe fraţii noştri. Iisus ne spune pentru aceasta: „Du-te şi spune ce lucruri mari ţi-a făcut Dumnezeu!" La muntele schimbării la faţă, unul dintre ucenici a zis: „Să rămânem aici şi să facem trei colibe". El nu ştia că jos în vale este un băiat îndrăcit care are nevoie de ajutorul Domnului, Pentru acelaşi motiv, întrevederea femeii cu Iisus a fost numai o pregătire a acesteia în vederea misiunii ce o avea de acum înainte, de a duce vestea cea bună a mântuirii.

2. „*Mergi în pace*". Salut de despărţire, obişnuit în orient, care primeşte un înţeles cu totul nou în gura lui Iisus, fiindcă El când i-a zis „Mergi în pace", i-a şi dat pacea, liniştea sufletească de care avea

nevoie. Sufletele noastre sunt liniştite când sunt împăcate cu Dumnezeu. Dacă avem pace în inimile noastre, putem trăi în pace cu toată lumea. Cuvintele „Mergi în pace" sunt o promisiune şi un dar. Ele ne îndeamnă să progresăm în pacea pe care Iisus ne-a dat-o. Noi ar trebui să fim în mod progresiv netulburaţi şi calmi. Din zi în zi, ai trebui să fie în inimile noastre o mai adâncă linişte.

3. *Condiţiunea* prin care putem *să rămânem în pace*. „Credinţa la te-a mântuit, mergi în pace!" Acest verset luat în întregime ne spune că pacea este condiţionată de credinţă şi mântuire. Ca să ne bucurăm de o pace continuă, trebuie să avem o credinţă continuă. Credinţa de ieri nu ne asigură pacea de azi. Nicio experienţă religioasă trecută, nu ne ajută pentru nevoile prezentului. În momentul în care ajungi să nu mai crezi, încetează şi pacea. Credinţa a fost ceea ce te-a mântuit şi tot ea va fi aceea care îţi va da pace pentru toată viaţa.

Capitolul 43

Salomé

O mamă ambiţioasă

„… în împărăţia Ta, aceşti doi fii ai mei să şadă unul la dreapta şi altul la stânga Ta". Matei 20: 21

Căminul ordonat şi confortabil al Salomeii, soţia lui Zebedei, n-a mai fost acelaşi din ziua când cei doi fii ai ei, Ioan şi Iacov, au devenit ucenicii lui Iisus. Cei mai mulţi savanţi sunt de acord că Salomé, o femeie inteligentă şi energică, era sora mamei lui Iisus, însă împrejurările în care au trăit s-au deosebit foarte mult, după căsătorie. Iosif, soţul Mariei nu a fost niciodată un om bogat, pe când Zebedei, soţul Salomeii, era proprietarul unei flotile prospere de corăbii de pescuit şi casa lor de pe malurile mării Galileei, la Ca-pernaum, era mare şi înzestrată cu de toate. Amândoi fiii lucrau cu tatăl lor. Până în ziua când s-au întâlnit cu Iisus, s-a presupus că ei îl vor urma pe Zebedei în profesiunea lui.

Zebedei era un soţ cu simţ de răspundere, care şi-a întreţinut bine familia, dar totodată avea un temperament violent şi când fiii lui s-au hotărât să devină ucenicii acestui învăţător nou din Nazaret, a pierdut partida în discuţia familiară cu Salomé, care a stat ferm de partea fiilor săi.

„Numai pentru că acest învăţător este fiul surorii tale", zise el. „Nu Zebedei, fiindcă eu cred că El este Fiul lui Dumnezeu şi noi nu putem îndrăzni a împiedica ascultarea fiilor noştri de Domnul Dumnezeu".

Zebedei a murmurat şi s-a întors la corăbiile lui, iar cei doi fii, Iacov şi Ioan au părăsit meseria lor ca să urmeze pe Acela despre care credeau că era trimisul lui Dumnezeu ca să elibereze pe Israel din sclavie. Ei L-au urmat cu aprobarea şi sprijinul total al mamei lor.

De fapt, după ce fiii ei petrecuseră în cercul intim al ucenicilor lui Iisus timp de trei ani, spre sfârşitul misiunii Lui pământeşti, încrederea Salomeii s-a transformat în ambiţie cu pretenţii mari pentru fiii ei.

În acest timp lupta împotriva lui Iisus a devenit tot mai mare şi tot mai ascuţită. El şi ucenicii Lui, deşi obosiţi, erau hotărâţi să nu risipească timpul scump care mai rămăsese. Ucenicii lui Iisus înţelegeau mai puţin acest lucru, dar erau loiali şi lucrau cu multă râvnă pentru El între noroadele care se îmbulzeau cu felurite cereri ca să capete de la Iisus ajutor. Şi aceste noroade se strângeau în jurul Lui oriunde se ducea. Cu o săptămână înainte de Paşti, în drum prin Ierihon spre Cetatea Sfântă, au fost însoţiţi de mulţime de peregrini din Galileea, care îşi urmau călătoria anuală la Templul lui Dumnezeu, în această mulţime se aflau, Maria, mama lui Iisus şi sora ei Salomé. Femeile erau mulţumite de întâlnirea aceasta neaşteptată cu fiii lor şi Salomé cu Maria au vorbit despre marea schimbare care se vedea în Iacov şi Ioan. Parcă auzim pe Salomé zicând:

„Ei au fost întotdeauna sensibili şi nervoşi, Mario şi aproape tot atât de iuţi ca şi Zebedei. Dar nu i-am văzut niciodată aşa de deprimaţi şi îngrijoraţi ca acum. Eu n-am să fiu liniştită până nu ştiu că le merge iarăşi bine. Amândoi au un viitor minunat cu El. Eu împotriva dorinţei tatălui lor, de la început i-am încurajat să meargă cu Iisus. Acum nu pot să-i părăsesc. La urma urmei, Mario, tu ştii că amândoi băieţii au lăsat destul de mult în urma lor ca să-L urmeze pe Iisus". Deci, Iacov şi Ioan nu erau singuri îngrijoraţi de viitorul lor.

Iisus se duce acum la Ierusalim. Ucenicii îşi dădeau seama de ceea ce I s-ar putea întâmpla acolo, dar nimeni nu-L mai putea opri.

Pentru a treia oară Iisus i-a luat la o parte şi le-a zis: Luaţi seama. „Iată că ne suim la Ierusalim şi tot ce a fost scris prin proroci despre Fiul Omului se va împlini, căci… va fi dat în mâna neamurilor ca să-L batjocorească, să-L bată cu nuiele şi să-L răstignească, dar a treia zi va învia”.

Ei nu au înţeles nimic din aceste lucruri! Credeau că El le vorbeşte în pilde. Aşa ceva nu I se poate întâmpla învăţătorului lor şi totuşi s-au temut că data aceasta nu le mai vorbea în pilde.

În ciuda temerilor lor pentru Iisus, Iacov şi Ioan au fost de acord cu mama lor, care zicea: „Iisus este nepotul meu, este datoria unei mama să aibă grijă ca drumul fiilor ei să fie asigurat dacă este posibil”.

Cei trei au venit la Iisus şi s-au închinat înaintea Lui.

Iisus a întrebat-o: „Ce vrei?”

„Porunceşte, i-a zis ea, „ca în împărăţia Ta, aceşti doi fii ai mei să şadă unul la dreapta şi altul la stânga Ta”.

Iisus nu a fost surprins de cererea ei ambiţioasă. El o cunoştea bine pe Salomé. De la început El a apreciat pe fiii ei, dar totodată a înţeles bine şi motivul cererii ei. Ca şi mulţi alţii, ea credea că El are de gând să stabilească o împărăţie pe pământ (ca David) şi că fiii ei, care au renunţat la aşa multe pentru a-L urma pe Iisus, au dreptul la o răsplată mai deosebită.

„Salomé”, i-a zis El, „nu ştii ce ceri”. Apoi S-a întors la Iacov şi Ioan întrebându-i: „Puteţi voi să beţi paharul pe care am să-L beau Eu şi să fiţi botezaţi cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?” „Putem”, au răspuns ei. „Este adevărat că veţi bea paharul Meu şi veţi fi botezaţi cu botezul cu care am să fiu botezat Eu, dar a şedea la dreapta şi la stânga Mea, nu atârnă de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu”.

Mâhnit, Iisus s-a întors către ceilalţi ucenici ai Săi. Simţind mânia lor faţă de această îndrăzneaţă şi înfumurată cerere a fiilor lui Zebedei, Iisus le-a zis: „Ştiţi că domnitorii neamurilor domnesc peste ele şi mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie aşa, ci oricare va vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru şi oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să fie rob, (pentru că) nici Fiul Omului n-a venit să i se slujească, ci El să slujească şi să-şi dea viaţa ca

răscumpărare pentru mulţi".

Niciunul dintre ei, inclusiv femeile, nu şi-au putut aminti de vreun prilej măcar când El n-ar fi fost binevoitor ca să-i ajute pe toţi. Salomé nu a mai stăruit în cererea ei. Iacov şi Ioan au tăcut.

Cu adevărat, El şi-a pus viaţa în joc pe drumul lung şi plin de praf străbătut împreună cu ei timp de aproape trei ani. Acum, El nu cere mai mult decât să fie lăsat să-şi ducă jertfa până la capăt. Şi când I-a venit ceasul, Salomé a fost între acele femei credincioase care se aflau la crucea Lui împreună cu Maria din Magdala şi Maria mama Lui. Ea L-a crezut şi L-a sprijinit din toată inima. La crucea Lui, ea L-a ascultat cu o inimă transformată. O inimă deschisă poate să vadă că cel mai mare în împărăţia Lui va fi întotdeauna persoana care se jertfeşte pentru alţii.

213

Ea a stat lângă cruce, servind prin dragostea ei cum a ştiut mai bine. Ea s-a dus dis-de-dimineaţă la mormântul gol, găsind acolo răsplata adevărată a credincioşiei ei.

Salomé a fost o femeie neprihănită, credincioasă şi energică în slujba ei de sprijinire a misiunii pământeşti a lui Iisus din Nazaret. Dar, a fost nevoie ca Iisus să facă expunerea aceia dureroasă a răbdării în ziua când ea încerca să capete scaunele cele sus-puse pentru fiii ei şi prin cuvintele Lui pline de jertfă, să alunge ambiţia firească a Salomeii şi să-i facă lămurit înţelesul adevărat al iubirii şi măreţiei. El nu a mustrat-o în mod sever. El a învăţat-o atât pe ea, cât şi pe alţii, ce este dăruirea autentică şi slujirea altora, singura cale care duce la mărirea adevărată.

Această femeie a avut intenţii bune. Ea a avut pe inimă interesel anilor ei, omenește vorbind. Însă, în timpul convorbirii cu Iisus, în drumul spre Ierusalim, ea a fost transformată într-o femeie nouă, cu un simţ nou şi adevărat al răspunderii. El i-a explicat şi ea a înţeles că ea putea fi de folos fiilor ei şi lui Iisus prin mijloace mai adânci, mai altruiste. Noi ştim că ea a înţeles învăţătura aceasta, pentru că orice altă pomenire a ei în Evanghelii este în legătură cu slujba ei calmă, modestă, supusă lui Iisus.

Era cu totul natural ca Salomé să dorească ca fiii ei să

progreseze, dar era tot atât de natural ca ea să sublinieze şi să insiste şi asupra lucrurilor greşite şi a celor fără importanţă. El i-a vorbit ca în ajunul suferinţelor Lui, dar ea nu a înţeles încă ce înseamnă a fi mare în perspectiva adevărată a lui Iisus. Concepţia pe care lumea o are despre mărire, despre măreţie, este exact antipodul concepţiei lui Dumnezeu.

Mamele de astăzi împing copiii lor spre poziţii înalte în societate. Ele nu lovesc la ţintă, după cum nici Salomé nu a lovit, pentru că n-au înţelepciunea de a înţelege cum poate cineva să fie mare în împărăţia lui Dumnezeu. Mamele de astăzi au cu mult mai puţine scuze decât a avut Salomé la vremea ei. Ea a cerut scaune de onoare pentru fiii ei înainte ca să-L privească pe Iisus jertfindu-şi viaţa pe crucea calvarului, înainte de a vedea măreţia adevărată născându-se din dăruirea vieţii Sale pentru lume şi din biruinţa Lui asupra morţii pe când ea sta în admirare şi reverenţă împreună cu mama Lui şi cu cedaltă Maria în faţa mormântului gol. Noi cunoaştem astăzi semnele măreţiei lui Iisus în retrospectivă, de aceea nu avem nicio scuză să o căutăm în poziţii false şi nedemne.

Nu este nicio indicaţie că Salomé i-ar mai fi îndemnat pe fiii săi la mărire ambiţioasă, după ziua aceea. Ea fusese de acord ca fiii ei să urmeze pe Iisus, dar ea încă ţinea sforile ca să poată controla vieţile lor şi asta până în ziua când inima ei a început să înţeleagă caracterul măreţ al vieţii dăruite ca jertfă în serviciul altora. Dorinţa după măreţie se topeşte la căldura dragostei gata de jertfă. Iubirea nu caută măreţie, supremaţie, cinste. Iubirea caută părtăşie, dăruire de sine.

Capitolul 44

Femeia Adulteră

Cu acuzatori fără cuvânt

„Cine dintre voi este fără păcat” Ioan 8: 7; de citit Ioan 8: 1 – 11.

„… în templu, tot norodul a venit la El. El… îi învăţa. Fariseii I-au adus o femeie… şi au zis: „Învăţătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârşea preacurvia. Moise în lege ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei; Tu dar ce zici?” Spuneau… ca să-L ispitească şi să-L poată învinui… Iisus s-a aplecat şi scria cu degetul pe pământ… ei nu încetau să-L întrebe. El S-a ridicat… şi le-a zis: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea”. „… ei

s-au simţit mustraţi de cugetul lor şi au ieşit afară… şi Iisus a rămas singur cu femeia… Iisus i-a zis: „Femeie, unde sunt pârâşii tăi? Nimei nu te-a osândit?”… „Nimeni, Doamne”… şi Iisus i-a zis: „Du-te şi să nu mai păcătuieşti”, (Ioan 8: 2 – 11).

După o noapte de rugăciune petrecută pe muntele Măslinilor, în zorii zilei Iisus s-a coborât la Ierusalim, a venit la Templu şi a început să înveţe norodul care venise la El. Nu după mult timp a fost întrerupt de farisei care au venit la El târând o femeie care fusese prinsă în preacurvie şi au silit-o să stea în mijlocul norodului. Era în fapta aceasta a fariseilor, una din numeroasele curse în care voiau să-L prindă pe Iisus. Fie vorba de un ban, de un orb, de un bolnav sau de o femeie, ei arătau aceeaşi indiferenţă pentru obiectul în cauză. Interesul lor cel mare, era să-L facă mincinos în faţa norodului, pe acest popular învăţător. Ocazia era din cele mai bune. Tu dar, care zici că nu ai venit să calci Legea şi Prorocii, ce zici? Tu ştii că Moise în Lege ne-a zis să ucidem pe astfel de femei cu pietre, dar Tu eşti atât de bun, încât pentru a face bine nu te sfieşti să ungi ochii unui orb în ziua Sabatului. Ce zici Tu?

215

Cu toate că în Israel, pe atunci sub legile romane, un tribunal evreiesc, fie el de preoţi, nu putea condamna la moarte pe nimeni, totuşi ei se bucurau că îl aveau în mână. Ei cunoşteau seriozitatea învăţătorului şi ştiau bine că El nu se va scuza în faţa Legii. Iisus însă le cunoştea gândurile şi le-a zis: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi piatra în ea”.

De ce condiţia aceasta? Cum se poate ca aceşti oameni care tocmai osândeau păcatul în femeia pe care au adus-o la judecată, să fie bănuiţi de păcat?

O, dacă fariseii ar fi fost sinceri în intenţiile lor, atunci s-ar fi dus la un judecător obişnuit şi ar fi îndreptat răul după cum se făcea pe atunci, confiscând zestrea femeii şi despărţind-o de bărbat. Dar ei au venit la Iisus din pizmă şi cu gândul ca să-L prindă într-o cursă. Dacă Iisus le-ar fi spus: „Ucideţi-o cu pietre”, S-ar fi arătat aspru şi fără milă. Dar El nu le-a zis nici: „Să nu o ucideţi”, căci s-ar fi opus Legii lui Moise.

El a refuzat de a fi judecător. El face din conştiinţele oamenilor, judecători pentru propriile lor păcate. „Cine este fără păcat…”, „Vezi-ţi bârna din ochi…”. Acest fel nou de a judeca i-a împrăştiat pe farisei şi femeia a rămas singură în faţa Celui care va judeca viii şi morţii. Iisus le-a amintit fariseilor că au un judecător în ei înşişi. Şi judecătorul acesta dinăuntrul nostru ne spune să nu fim aspri decât cu noi înşine şi mai ales, că aşa cum am vrea să fim noi judecăţi, aşa să judecăm pe alţii. „Cine este fără păcat să ridice întâiul piatra…”. Conştiinţa te face mai bun şi mai îngăduitor cu alţii. Tu nu poţi să ridici piatra niciodată. Iisus, da, ar putea. Şi femeia care zăcea trântită chiar de păcatul ei în mijlocul norodului, ştia acest lucru. Ea a tăcut tot timpul căci se ştia vinovată şi acum în faţa lui Iisus, cu atât mai mult. Când El S-a ridicat şi a întrebat: „Femeie, unde sunt pârâşii tăi? Nimeni nu te-a osândit?”, parcă ar fi vrut să spună: „Ştiu că nimeni, pentru că toţi sunteţi în păcat şi am venit pentru voi ca să vă mântuiesc”. Ea I-a răspuns: „Nimeni, Doamne!” şi Iisus i-a zis: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te şi să nu mai păcătuieşti”.

Iisus nu îngăduie păcatul. Dar, El n-a venit să piardă ci să mântuiască pe păcătoşi. Prin cuvintele „Cine este fără păcat…”, El deschide rana întregii lumi şi arată că dacă ar fi după Legea lui Moise, toţi ar trebui să fie omorâţi cu pietre, căci plata păcatului este moartea. Femeia trebuia să moară. Dar, Iisus, care a venit în lume să moară luând păcatele noastre asupra Sa, le-a luat şi pe ale acestei femei. „Du-te, (Eu voi plăti şi pentru tine), dar să nu mai păcătuieşti”.

Nu ştim ce a devenit femeia către care Iisus a spus aceste cuvinte, dar ştim că Acela care spunea „Păcatele îţi sunt iertate, scoală-te şi umblă”, nu se poate să nu fie ascultat când zice: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te şi să nu mai păcătuieşti!”

Capitolul 45

Maria din Magdala

Femeia devotată

„Spune-mi unde L-ai pus”.

Ioan 20: 15; de citit Ioan 20: 1 – 18.

Maria din Magdala, sau Maria Magdalena, este una dintre acele multe femei despre care citim că L-au însoţit pe Iisus în misiune şi L-au

ajutat cu ce aveau. Din grupul acestor femei necunoscute, Maria din Magdala, la sfârşitul vieţii pământeşti a lui Iisus şi în zilele care au urmat după moartea Lui, şi-a câştigat un nume tot atât de mare ca şi apostolii. Dacă până la acele zile nu ştim mai nimic despre Maria din Magdala, zilele din urmă ale lui Iisus, răstignirea, moartea, îngroparea şi învierea, sunt chiar istoria ei.

Ştim că la început, ca şi mai toate femeile care L-au urmat pe Iisus, Maria din Magdala a fost vindecată şi mântuită de păcatele ei. Ca şi celelalte femei, ea L-a urmat pe toate drumurile Lui, L-a ajutat şi L-a iubit ca pe Domnul şi Izbăvitorul ei.

Sufletul grupului de femei devotate care L-au urmat pe Iisus, care nu L-au părăsit nici la Golgota, nici după moarte, a fost Maria din Magdala. Ea a mers împreună cu ele, după El, pe drumurile Galileei şi la Golgota, ne povestesc evangheliştii. Între femeile care priveau de departe la crucea lui Iisus, era şi Maria din Magdala.

După moartea lui Iisus, Iosif din Arimateia a cerut trupul Lui de la Pilat şi L-a înmormântat. Maria din Magdala şi ceealaltă Marie au fost singurele însoţitoare ale Domnului la groapă. În timpul înmormântării, ele erau acolo în faţa mormânturui. Maria din Magdala nu şi-a văzut speranţele spulberate cu moartea lui Iisus. Ea nu s-a ascuns şi nu a fost cuprinsă de îndoială. În purtarea ei se văd, durerea şi devotamentul cel mare pentru Iisus Nazarineanul, care fusese speranţa multor iudei şi care acum era mort.

Multe credinţe şi-au dat examenul la Golgota. Mulţi au fost cernuţi şi trecuţi prin foc. Dar credinţa Mariei din Magdala nu a suferit nimic. Dacă în timpurile liniştite, când Iisus era viu şi făcea minuni, Maria din Magdala care mergea după Iisus ca şi cei doisprezece, era o necunoscută, acum în zile grele, când Fiul lui Dumnezeu, nădejdea lui Israel, prorocul puternic, era mort, Maria din Magdala din care Iisus scoase şapte păcate, a rămas singura netulburată în credinţa ei. Dacă nu ar fi fost şi aceste zile de restrişte, nu am fi cunoscut-o pe Maria din Magdala. Dar, Maria nu a ştiut nicio

dată cât de mare a fost credinţa ei. Ea a trăit mereu în chemarea pe care a primit-o de la început de a servi pe Domnul.

În ziua întâia a săptămânii, dimineaţa, Maria din Magdala s-a dus la mormânt şi a văzut că piatra fusese luată. Ea a alergat apoi la Petru şi Ioan şi le-a spus „Au luat pe Domnul din mormânt şi nu ştiu unde L-au pus". „Petru şi Ioan s-au dus şi au văzut mormântul, dar numai Ioan a văzut şi a crezut" că Iisus a înviat. Maria rămăsese afară lângă mormânt şi plângea. Pe când plângea, s-a aplecat să se uite în mormânt şi a văzut doi îngeri în alb şezând în locul unde fusese culcat trupul lui Iisus, unul la cap şi altul la picioare. „Femeie" i-au zis ei, „pentru ce plângi?" Ea le-a răspuns: „Pentru că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus". După ce a zis aceste vorbe, s-a întors şi a văzut pe Iisus stând acolo, în picioare, dar nu ştia că este Iisus. Cât de obosiţi trebuie să fi fost ochii care au plâns atâta şi cât de obosită era inima acestei femei, prima care dusese vestea învierii lui Iisus, aproape fără să ştie şi care acum nu poate să-şi reamintească faţa Domnului.

„Femeie" i-a zis Iisus, „de ce plângi?" „Pe cine cauţi?" Maria era la capătul puterilor şi toată inima şi gândul ei erau la Domnul. „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus şi mă voi duce să-L iau..."

Iisus i-a zis: „Marie!"... „Rabuni!" răspunse Maria la chemarea atât de cunoscută. „Învăţătorule!" şi toată credinţa ei se arătă în răspunsul acesta cu o putere atât de mare încât însuşi Iisus o roagă: „Nu Mă ţine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu... Ci du-te la fraţii Mei şi spune-le că Mă sui la Tatăl Meu şi la Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi la Dumnezeul vostru".

Maria din Magdala s-a dus şi a vestit ucenicilor că a văzut pe Domnul şi că i-a spus aceste lucruri. Maria din Magdala a fost primul vestitor trimis de Iisus să ducă lumii vestea cea mare că moartea şi păcatul au fost învinse. Zilele grele au trecut. Anul de îndurare al Domnului a început. Iisus este viu şi umblă prin lume. După El merg cei doisprezece şi mulţi alţi ucenici, multe femei şi între ele Maria din Magdala pierdută între cele multe... necunoscută.

De la Maria din Magdala învăţăm chemarea adevărată a femeii. Când vin zile grele, vremuri de deznădejde, noi să rămânem senine şi neclintite, pentru că Dumnezeu ne-a dat o inimă puternică şi plină de iubire. Să-L iubim pe Iisus care ne-a dat apa vieţii, apă care s-a prefăcut

în noi într-un izvor ce ţâşneşte spre viaţa veşnică.

Capitolul 46

Safira

Femeia care a minţit

„A oprit o parte din preţ cu ştirea nevestei lui".

Fapte 5: 2; de citit Fapte 5: 1 – 11.

Biserica din Ierusalim a avut mulţi săraci printre membrii ei. Şi atunci, ca şi astăzi, în unele părţi ale lumii, când o persoană devine urmaş al lui Hristos, se întâmplă să-şi piardă serviciul sau mijlocul de a-şi câştiga cele necesare traiului. Aceasta a fost adevărat în mod special în capitala iudeilor. Nevoia era aşa de mare, încât apostolii l-au rugat pe Pavel să strângă ajutoare între neamuri pentru săracii din Ierusalim.

Unii membri mai bogaţi ai bisericii din Ierusalim au vândut proprietăţile lor, şi au dat banii apostolilor ca să fie folosiţi la alinarea suferinţelor celor săraci. Unul dintre aceştia a fost şi Barnaba, fiul mângâierii, care a fost cinstit de biserică.

Alte două persoane bogate din biserică, soţii Anania şi Safira, s-au hotărât să ajute, căci le-ar fi plăcut şi lor să primească o asemenea cinste ca şi Barnaba. Astfel, au vândut o proprietate şi au oferit numai o parte din sumă pentru săraci, lăsând totuşi impresia că ei, ca şi Barnaba, au dat totul.

Apostolul Petru, luminat de Duhul Sfânt, a înţeles că Anania şi Safira au încercat să-l înşele atât pe el, cât şi poporul. El le-a spus că mărturisirea lor falsă a fost făcută nu numai înaintea lui, ci şi înaintea lui Dumnezeu şi că sursa acestei înşelăciuni a fost Satana, care le-a umplut inimile. Ei au minţit pe Duhul Sfânt care S-a coborât peste biserică la rusalii şi care lucra în şi prin biserică pentru a împlini scopurile răscumpărătoare ale lui Dumnezeu. Fapta lor a fost aşa de gravă, încât biserica ar fi ajuns la o rea reputaţie şi ar fi ameninţat armonia membrilor şi bunul mers al misiunii.

Dându-şi seama de gravitatea minciunii spuse înaintea lui Dumnezeu, Anania a căzut jos şi şi-a dat sufletul. O mare frică a apucai pe toţi cei ce ascultau şi priveau aceste lucruri.

Flăcăii l-au învelit şi l-au îngropat.

„Cam după trei ceasuri a intrat şi nevastă-sa fără să ştie ce se întâmplase.

Petru i-a zis: Spuneţi-mi cu cât aţi vândut moşioara? „Da" a răspuns ea, „cu atâta".

219

Atunci Petru i-a zis: „Cum v-aţi înţeles între voi să ispitiţi pe Duhul Domnului? Iată, picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău sunt la uşă şi te vor lua şi pe tine.

Ea a căzut îndată la picioarele lui şi şi-a dat sufletul.

Când au intrat flăcăii, au găsit-o moartă, au scos-o afară şi au îngropat-o lângă bărbatul ei.

O mare frică a cuprins toată adunarea şi pe toţi cei ce au auzit aceste lucruri".

Tot ceea ce spunem, este spus înaintea lui Dumnezeu, fie că suntem în adunarea fraţilor, fie că suntem înaintea judecătorului, fie că suntem în sânul familiei noastre. Deci, trebuie să spunem adevărul cu toată grija, pentru că mincinoşii nu au loc în împărăţia lui Dumnezeu.

Moartea Safirei şi a bărbatului său a avut loc, prin puterea lui Dumnezeu, în primele zile ale bisericii creştine. El cere ca ucenicii lui Iisus să vorbească adevărul, să nu înşele, să nu uite ceea ce au promis Domnului.

Păcatul este grozav. Să nu glumim cu păcatul.

Toţi care au văzut moartea Safirei şi a bărbatului ei s-au înfricoşat, fiindcă şi-au dat seama că judecata divină s-a arătat între ei.

Plata păcatului este moartea.

În capitolul 8, versetul 44 al Evangheliei după Ioan citim că Iisus a spus: „Voi aveţi de tată pe diavolul… El de la început a fost ucigaş şi nu stă în adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbeşte din ale lui, căci este mincinos şi tatăl minciunii".

Satana este şi astăzi în lume, este o persoană, este inamicul şi duşmanul lui Dumnezeu şi al omului.

Noi trebuie nu numai să spunem adevărul, ci să şi trăim adevărul. Minciuna include: vorbe prea multe şi uşoare, bârfeala, orice înşelăciune, vorbe rele, vorbe care sunt numai pe jumătate adevărate, sau exagerarea faptelor cu cuvinte senzaţionale. Lasă ca „da" să fie „da"

şi „nu” să fie „nu”.

În Psalmul 15: 1 – 3 citim:

„Doamne cine va locui în cortul Tău? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia Domnului şi spune adevărul din inimă!”

Apostolul Pavel a scris fraţilor din Efes:

„Cu privire la felul vostru de viaţă din trecut, să vă dezbrăcaţi de omul cel vechi care se strică după poftele înşelătoare; să vă înnoiţi în duhul minţii voastre şi să vă îmbrăcaţi în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire şi sfinţenie pe care o dă adevărul.

De aceea, lăsaţi-vă de minciună. Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul, pentru că suntem mădulare unii altora” (Efeseni 4: 22 – 25).

Aşa dar, Pavel a spus femeilor să se lepede de zdrenţele vechi, murdare, necurăţite, nerăscumpărate. Zdrenţele vechi sunt: minciuna, mânia, furtul, vorbele grosolane, cuvintele stricate, amărăciunea, iuţimea, strigarea, clevetirea, răutatea, glumele proaste, vorbele nechibzuite şi alte asemenea.

Să vă dezbrăcaţi de aceste zdrenţe. Sunt trei motive ca să ne dezbrăcăm de aceste zdrenţe murdare:

1. Fiindcă suntem mădulare unii altora, deci trebuie să ne ajutăm unii pe alţii şi să nu vătămăm pe surorile şi pe fraţii noştri.

2. În al doilea rând, trebuie să ne dezbrăcăm de minciună şi clevetire, ca să nu dăm prilej Diavolului.

3. Şi în al treilea rând, să nu întristăm pe Duhul Sfii «al lui Dumnezeu.

Din contră, trebuie să ne îmbrăcăm cu hainele curate, frumoase, ale omului nou, pocăit, curăţit prin sângele Domnului Iisus Hristos.

Acest haine splendide sunt: cuvintele adevărate, iubirea, mila, generozitatea, vorbele serioase, vorbele ziditoare, cuvintele frumoase pline de blândeţe, iertarea, cuvintele folositoare.

Sunt trei motive pentru care să ne îmbrăcăm cu ace-e haine strălucitoare:

1. Fiindcă Dumnezeu, în Hristos ne-a iertat de păcatele noastre.

2. Pentru că Dumnezeu ne-a iubit aşa de mult înră L-a dat pe

Fiul Său ca să nu pierim.

3. Fiindcă Hristos S-a dat pe Sine pentru noi ca ufl prinos şi ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu.

Aceasta este umblare vrednică de un creştin, vrednică de o soră, vrednică de o femeie care îl cunoaşte pe Hristos ca Mântuitor. Zdrenţe murdare sau haine curate!? De ce să ezitării în alegere?

Vorbeşte adevărul, nu minciuna! Trăieşte adevărul, fii sincer, fii cu o singură faţă. Spune adevărul în conversaţiile tale. Spune adevărul în mărturisirea ta. Trăieşte adevărul prin a ţine» promisiunea făcută.

221

Capitolul 47

Maria

Femeia care a prevestit moartea lui Iisus

„Ea... Mi-a uns trupul mai dinainte, pentru îngropare".

Marcu 14: 8. De citit Ioan 12: 1 – 8.

Casa lui Simon leprosul, era pentru Iisus un loc favorit de retregere. Pe când şedea la masă în această casă din Betania, Maria, sora lui Lazăr, a luat un vas cu mir de nard curat ce-l avea, s-a apropiat de Iisus şi spărgând vasul, a turnat mirul pe capul lui Iisus, I-a uns picioarele şi I le-a şters cu părul capului. „Şi (ne spune Ioan), casa s-a umplut de mirosul mirului".

Se pare că Maria a făcut destul de repede toate acestea, căci altfel era posibil că ucenicii ar fi oprit-o. Unora dintre cei de faţă le-a fost necaz şi se întrebau ce rost are risipa aceasta de mir. Mai presus de toţi, Iuda îşi ridică glasul şi vorbi despre risipă, despre vinderea mirului, iar banii să fie daţi săracilor. El nu înţelegea gestul Mariei. În casa leprosului nu se mai auzea decât murmure. A trebuit ca Iisus să intervină. El fusese pătruns de frumuseţea şi sinceritatea spontană a gestului Mariei. El a luat apărarea femeii şi-L auzim zicând: „Lăsaţi-o în pace. De ce îi faceţi supărare? Ea a făcut un lucru frumos faţă de Mine". În faţa acestor cuvinte pline de simţire şi a privirii dureros-pătrunzătoare a Domnului, şi-au plecat toţi frunţile. Ioan era şi el acolo şi a înţeles de la început solemnitatea clipei.

Pentru Iisus, gestul Mariei fusese o prevestire, o aducere aminte că trebuie să moară. El se gândi şi adăugă: „Ea a făcut ce a putut".

Dintre toţi cei care erau acolo şi ori unde în altă parte, cu El, ea singură a înţeles şi a făcut ce a putut. Nu se mai auzea nicio şoaptă în casa leprosului. Liniştea şi reculegerea îi cuprinsese pe toţi. Şi în tăcerea aceasta care a urmat furtunii, se auziră cuvintele Mântuitorului: „Ea Mi-a uns trupul mai dinainte, pentru îngropare".

Darul Mariei era provocat de multe sentimente alese: recunoştinţa pentru învierea fratelui său Lazăr, adorarea caracterului lui Iisus, convingerea că El este Calea, Adevărul şi Viaţa, că El este Domnul vieţii şi al morţii.

Şi probabil că motivul de căpetenie era reverenţa cu care a căutat să cinstească pe Cel care era gata să moară. Emoţia ei era adâncă, pură, altruistă şi covârşitoare.

Aceasta a fost Maria, care îşi alesese partea cea bună.

Capitolul 48

Femei necunoscute în slujba lui Iisus

„Acolo (la Golgota) erau şi multe femei care priveau de departe; ele urmaseră pe Iisus din Galileea, ca să-l slujească". Matei 27: 55.

Dintre femeile care L-au urmat pe Iisus, puţine ne sunt cunoscute după nume şi chiar între acestea, puţine sunt care au făcut servicii lui Iisus. Mai toate au primit de la Iisus mântuirea, vindecarea, iertarea, dar nu ştim ca toate să fi făcut totul pentru Iisus. Dar în afară de acestea, sunt şi alte femei despre care istoria nu spune nici cine au fost, nici numele lor, femei necunoscute despre care nu ştim decât că L-au ajutat „cu ce aveau", atunci când El nu avea nimic şi când nu se găsea nimeni să-L ajute. Iisus a ieşit din Galileea şi a început să umble din sat în sat şi din cetate în cetate propovăduind şi vestind Evanghelia împărăţiei lui Dumnezeu. Cei doisprezece erau cu El şi mai erau şi nişte femei… Maria… Ioana… Susana şi multe altele, care-L ajutau cu ce aveau.

Iisus s-a lepădat de orice activitate omenească şi ştim că El s-a ferit de a întrebuinţa puterea Lui miraculoasă pentru a-şi procura hrana zilnică. Prezenţa şi colaborarea plină de dragoste a acestor femei darnice şi binevoitoare, răspunde la întrebarea, cum au putut, Domnul şi ucenicii Săi, oameni săraci între oameni săraci, să trăiască în anii lor de viaţă publică. Ele au rămas totdeauna simple şi rezervate, dar

credincioase până la capăt. Minunate în credinţa lor simplă şi mare, ele L-au urmat pe Domnul lor pe toate drumurile până la cel din urmă. Şi aici „ele priveau de departe" pline de încredere în jertfa Lui pentru răscumpărarea lumii. Se sfârşea acolo în faţa lor, pe dealul Golgotei, drumul început în Galileea şi se împlinea în faţa ochilor lor făgăduinţa dată de Tatăl din cea dintâi zi a omului pe pământ. Aceste femei formau singurul grup de ucenici care nu s-a împrăştiat şi nu a fugit în faţa furtunii, ci „priveau de departe", credincioase şi devotate cum au dovedit-o şi după aceasta.

Ştim cum în Filipi, în Tesalonic şi în multe ocazii, femeile au răspuns cu bucurie şi din toată inima la chemarea Evangheliei. Astăzi Iisus trăieşte şi lucrează în mijlocul nostru şi are nevoie de tot ce avem. În faţa noastră stă acelaşi drum… din Galileea până dincolo de Golgota…

Capitolul 49

Lidia

Vânzătoarea de purpură

„Era o femeie temătoare de Dumnezeu".

Fapte 16: 14.

De citit Fapte 14: 11 – 15.

Dacă la sosirea lui Pavel în Troa, călătoriile lui misionare par a nu avea nicio ţintă precisă, de la această epocă înainte însă, el se decide exclusiv pentru misiunea în Europa.

Pavel sta într-o seară pe malul mării şi în clipele de reculegere pe care le avu, îi fu dat să afle de ce Duhul lui Dumnezeu îl împingea mereu spre apus. Când coborî noaptea, Pavel avu o vedenie. Înaintea lui sta un om din Macedonia şi-l ruga, spunându-i: „Vino în Macedonia şi ajută-ne!…"

Ziua următoare, Pavel şi cu tovarăşii săi, Luca, Sila şi Timotei, care îl însoţiseră până la Troa, plecară spre Neapolis cu corabia, peste mare.

S-ar părea desigur, că ziua când aceşti patru sărmani misionari coborâră în mijlocul zarvei din portul Neapolis, nu se deosebea cu nimic de celelalte zile; era obişnuitul du-te-vino caracteristic porturilor maritime. Şi cu toate acestea, ziua aceasta este una din cele

mai mari zile din istoria omenirii. În ziua aceasta, Pavel şi cu tovarăşii săi pun fundamentul Bisericii lui Hristos între popoarele cele mai influente, mai capabile şi mai de frunte ale apusului, din acea vreme.

Din port spre oraş, drumul duce în pantă. De pe acest drum se vede câmpia de la Filipi, unde Brutus şi Casius, luptându-se cu Marc Antoniu, au pierdut bătălia, libertatea şi viaţa. Nu ştim dacă Pavel şi însoţitorii lui au recunoscut locul unde libertatea a fost pierdută şi dacă s-au gândit că ei, umilii propovăduitori ai cuvântului despre moartea pe cruce a lui Hristos pentru păcatele lumii, au avut mai multe succese în lupta pentru libertate, decât toţi eroii trecutului.

Când Pavel a ajuns în Filipi, era sâmbătă. Ca buni credincioşi ce erau şi ca oameni care ştiau pentru ce au venit, căutară sinagoga, însă în oraş nu exista aşa ceva. După câtva timp de căutare, găsiră – după cum şi bănuiau că trebuia să fie – locul unde era adunarea credincioşilor, pe malul râului în partea mahalalei evreieşti. Când el şi cu însoţitorii lui ajunseră acolo, găsiră numai femei, bărbaţii socotind probabil că e mai bine să rămână acasă. Astfel Pavel aduse întâi femeilor Vestea cea Bună despre Iisus, care a murit pentru păcatele lumii. Femeile acestea nu erau învăţate, dar altfel decât bărbaţii lor, ele simţeau nevoia de a se apropia de Dumnezeu. Şi oare, cine era mai bine pregătit sufleteşte în Filipi, ca să primească Vestea cea Bună despre Răscumpărătorul lumii? Femeile! Ele, care în vechime au avut o soartă atât de aspră!

Conducătoarea acestor femei era Lidia, vânzătoare de purpură, o îmbrăcăminte de o culoare foarte preţuită în timpul acela. Lidia era de origine din cetatea Tiatira. Dumnezeu i-a deschis inima ca să asculte ce vorbea Pavel. Nu credeţi oare că Dumnezeu i-a dat binecuvântarea aceasta, fiindcă a venit la adunare şi a lăsat târgul? Ea nu se afla într-un oraş evreiesc unde sâmbăta este ziua generală de odihnă. În Filipi, sâmbăta, ca şi în toate celelalte zile, viaţa comercială clocotea şi negustorii făceau în această zi afaceri tot atât de bune ca şi în celelalte zile. Ca să se roage sâmbăta, Lidia trebuia să jertfească o zi de afaceri.

Dar răsplata ei a fost mare. Ea a câştigat harul de a fi primul suflet din Europa convertit la creştinism. Ea a fost şi instrumentul lui Dumnezeu pentru întoarcerea multor concetăţeni din oraşul ei natal.

În Apocalipsă este amintită o scrisoare către îngerul bisericii din Tiatira. Vedem astfel, că Evanghelia în Europa a fost vestită mai întâi femeilor.

Se presupune că Lidia a fost botezată chiar în râul lângă care se ţinea ora de rugăciune. Imediat după aceasta, ea a rugat pe Pavel şi pe însoţitorii lui şi le-a zis: „Dacă mă socotiţi credincioasă Domnului, intraţi şi rămâneţi în casa mea".

Nu mult după aceasta, Pavel şi Sila au cântat cântări pentru slava Domnului în temniţă, a fost un cutremur şi lanţurile au căzut de pe ei. Temnicerul speriat s-a aruncat înaintea lui Pavel şi a întrebat: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?" Pavel şi Sila i-au răspuns: „Crede în Domnul Iisus şi vei fi mântuit tu şi casa ta". Temnicerul acesta a avut nevoie de o minune ca să se pocăiască. Pavel de asemenea a văzut lumina lui Hristos, a orbit şi abia atunci s-a pocăit. Dar Lidia are meritul de a fi auzit şi crezut pe dată. Schimbarea în viaţa ei a fost liniştită şi frumoasă.

Despre Lidia nu mai ştim altceva, numele ei nu mai este menţionat. La unsprezece ani după plecarea lui Pavel şi a tovarăşilor săi din Filipi, a fost scrisă epistola către Filipeni şi a fost adusă de către Epafrodit de la Roma. Este curios că numele Lidiei nu mai este menţionat în această epistolă deşi ea a înfiinţat biserica din Filipi. Se poate că a murit, sau s-a mutat în alt oraş. Este posibil că Pavel vorbeşte despre ea şi tovarăşele ei când îndeamnă pe păstorul bisericii să vină în ajutorul acelor femei care au lucrat împreună cu el pentru Evanghelie şi ale căror nume sunt scrise în cartea vieţii.

Istoria Lidiei este o istorie pentru femei. În general purtarea femeilor faţă de Iisus şi faţă de Evanghelie este mişcătoare. Femeile au fost şi printre acei care L-au urmat şi au rămas lângă Iisus la cruce, până la urmă. Ele au fost întâlnite la mormântul Lui după înviere. În relatările Scripturii despre ura împotriva lui Iisus, despre lepădarea de El, despre învinuirea, sau clevetirea, sau vinderea Lui, nu este pomenită nicio femeie care să se fi răsculat şi să se fi lepădat de El. În Filipi, femeile au fost primele care au primit creştinismul, în Europa. Dar nu numai atât, ci şi mai târziu, ele au rămas inima şi sufletul Bisericii lui Hristos.

În Europa au predicat bărbaţii, au învăţat în şcoli şi universităţi şi activitatea lor pe ogorul Evangheliei pare a se impune mai mult, dar femeile rămânând acasă, au povestit copiilor, care stăteau pe genunchii lor, despre iubirea minunată a lui Hristos Mântuitorul şi cu aceasta au răspândit creştinismul în Europa.

Capitolul 50

Acuila şi Priscila

Soţi şi creştini distinşi

„A plecat cu corabia spre Siria, împreună cu Priscila şi Acuila". Fapte 18: 2, 3, 18

Se spune despre Acuila că era evreu, dar nu ştim dacă Priscila era tot evreică. Aceşti doi soţi au trăit în Roma, dar fiind izgoniţi de Claudiu, s-au refugiat la Corint, (Fapte 18: 1 – 3). Când apostolul Pavel a ajuns şi el la Corint, i-a găsit aici. Având aceeaşi meserie, Pavel a lucrat în atelierul lor.

În timpul lucrului, Pavel le-a povestit despre Vestea cea Bună, despre moartea lui Iisus pentru mântuirea păcătoşilor şi ei au devenit creştini şi buni tovarăşi ai lui Pavel. Câţiva ani mai târziu au plecat toţi trei la Efes. De aici, Acuila şi Priscila s-au despărţit de Pavel şi au plecat la Roma. Când Pavel vine a doua oară la Corint şi scrie epistola către romani, încheie şi cu un salut către Acuila şi Priscila şi biserica din casa lor. Pavel îi salută ca pe tovarăşii săi de lucru care şi-au riscat capul ca să-i scape viaţa. Ei au rămas prietenii lui Pavel până la sfârşit. În ultima epistolă pe care a scris-o Pavel (2 Timotei), ei sunt de asemenea amintiţi. În această scrisoare sunt numai două salutări, dar una este pentru Acuila şi Priscila. De asemenea, la Roma, ei au stat cu Pavel în temniţă.

Există o tradiţie care spune că la 8 iulie (sărbătoare după calendarul Iulian), este ziua când Acuila şi Priscila au suferit moartea de martiri. Perechea aceasta credincioasă a fost dusă afară din celale şi decapitată.

Să vedem ce putem învăţa de la ei.

1) Efectul creştinismului asupra vieţii familiare era iubirea între soţi.

În cele mai multe locuri unde sunt amintite aceste două nume, Priscila este primul. Se pare că a fost o mai bună credincioasă decât soţul ei. Aşa era perechea în care soţia a luat locul de frunte, lucru care la păgâni era o imposibilitate absolută. Faptul acesta arată că creştinismul, din primele secole şi până astăzi, pretinde ridicarea femeii la locul ei potrivit. Aceşti doi, înrolaţi în lucrarea creştină, sunt un tablou al vieţii familiare, plin de iubire, deasupra căreia domină credinţa glorioasă.

Să observăm că în puţinul care ni se vorbeşte despre aceşti oameni, de două ori se aminteşte de casa lor. Din aceasta se vede că ei puneau la dispoziţia fraţilor propria lor locuinţă, sau atelierul lor, pentru adunările de rugăciune.

2) Ambii au muncit şi nu le-a fost ruşine să lucreze cu mâinile. Pe vremea lor, lucrul era treaba sclavilor. Prin faptul că nu s-au ruşinat să lucreze, ei au un merit foarte mare. Iisus a muncit de asemenea cu mâinile, căci era tâmplar. Pavel a împletit corturi şi chiar şi-a făcut un titlu de mândrie din aceasta. El şi-a câştigat existenţa muncind cu propriile-i mâini. Dar Acuila şi Priscila nu au petrecut tot timpul în atelier, ci şi-au făcut timp şi pentru un serviciu mai înalt în împărăţia lui Hristos. Deşi nu au fost nici conducători, nici predicatori, ci simpli membri, Pavel i-a onorat cu prietenia lui şi şi-a amintit adesea de ei, fiindcă au fost lucrători buni în locul în care i-a pus Domnul. Noi trebuie să învăţăm de la Acuila şi Priscila, că dacă suntem buni creştini, trebuie să mărturisim pe Hristos ori unde ne aflăm: acasă, în atelier, la birou şi ori unde ne trăim viaţa. Să nu ne plângem că locul nostru este prea strâmt, ci să ne dăm silinţa să muncim, să-l lărgim şi să fim o lumină pe unde trecem. De aci vine şi zicătoarea: „Omul sfinţeşte locul". Când Iisus a vindecat pe îndrăcitul din Gadara şi acesta a voit să-L urmeze, El i-a zis: Du-te la ai tăi şi spune tot ce ţi-a făcut Domnul". Aşa au făcut Acuila şi Priscila. Aşa trebuie să facem şi noi.

3) în al treilea rând, putem lua ca exemplu spiritul lor de jertfă. Pavel spune: „Şi-au pus capul în joc ca să-mi scape viaţa". Nu ştim unde s-a întâmplat asta. Poate în Efes când Pavel a fost în primejdie din cauza lui Alexandru argintarul, sau poate altă dată.

Oricum ar fi, faptul că şi-au pus capul în joc, ne arată că au iubit

pe Pavel şi că spiritul lui Hristos a pătruns în viaţa lor.

Oare în zilele noastre ne putem jertfi astfel? Da, dacă putem trăi o viaţă sfântă oricând se cere spirit de jertfă. Noi toţi putem fi eroi dacă iubirea lui Hristos este în noi!

Cu câteva luni înainte de moarte, Pavel scria: „Mi-am isprăvit alergarea, mi-am păzit credinţa…". „Dima m-a părăsit. Numai Luca este cu mine". Atât Timotei căruia îi scria, precum şi această pereche de care îşi aminteşte cu dragoste, sunt prietenii care nu l-au părăsit pe Pavel până la moarte. De aceea Pavel îi salută în ultima lui epistolă. Stăpânul şi Domnul lui Pavel îi va răsplăti cu o cunună de slavă, pentru că Iisus a zis: „Cine mă va mărturisi înaintea oamenilor, nu Mă voi ruşina nici Eu de el, înaintea Tatălui Meu".

Familia aceasta bună şi evlavioasă, pe vremea când locuia în marele oraş comercial Corint, l-a primit pe Pavel în casa şi în atelierul lor. Astfel a început o prietenie creştină şi o tovărăşie de lucru şi devotare în Hristos Iisus. Pavel şi Acuila erau de aceiaşi meserie, lucrători în pânză şi piele. Ei erau şi de acelaşi neam, evrei, dar în acelaşi timp erau şi urmaşi ai lui Hristos. Interesele lor erau aceleaşi, deci s-a putut lega o mare prietenie între doi oameni de mare credinţă, care locuiau într-o ţară, într-un oraş străin. Priscila avea locul ei alături de cei doi, în devotare, în serviciu, în evlavie şi zel pentru Hristos. Ei vorbeau despre Iisus şi cauza Sa, într-un oraş cu mare faimă pentru imoralitate şi nelegiuire. Ei se rugau împreună pentru adunarea fraţilor creştini şi pentru evreii necredincioşi şi duşmănoşi. Ne închipuim că tovărăşia lor a fost întărită şi mai mult de vrăjmăşia celor de neamul lor care le-au cauzat atâtea tulburări. Ei s-au bucurat împreună când unii dintre fraţii lor evrei au fost aduşi la Păstorul şi Episcopul sufletelor lor.

În Faptele Apostolilor 18: 18 citim că Pavel şi-a luat ziua bună de la fraţi (din Corint) şi a plecat cu corabia spre Siria împreună cu Priscila şi Acuila… au ajuns în Efes şi Pavel a lăsat acolo pe însoţitorii lui. Tot în capitolul 18, versetul 24 se spune: „La Efes a venit un iudeu numit Apolo, de neam din Alexandria. Omul acesta avea darul vorbirii şi era tare în Scripturi.

El era învăţat în ce priveşte Calea Domnului, avea un duh înfocat

şi vorbea şi învăţa amănunţit pe oameni despre Iisus, măcar că nu cunoştea decât botezul lui Ioan.

A început a vorbi cu îndrăzneală în sinagogă. Acuila şi Priscila când l-au auzit, l-au luat la ei şi i-au arătat cu de-amănuntul Calea lui Dumnezeu".

Apolo a făcut cunoştinţă cu Acuila şi Priscila. Deşi Apolo era plin de învăţătură şi cunoştea toată filosofia grecilor, totuşi avea nevoie de o înţelegere mai clară a credinţei creştine. Vedem aci, că servi umili ai lui Hristos pot da un bun ajutor unui predicator mai învăţat.

A fost serviciul iluminării. Acuila şi Priscila care au învăţat „Calea lui Dumnezeu" de la Pavel, au putut s-o explice lui Apolo, ca acesta să o înţeleagă mai bine. Doi ucenici, creştini simpli, la Efes au luminat mintea lui Apolo cel cultivat şi elocvent. Instruit de ei, el a putut să fie o mare forţă pentru Adevăr şi pentru Hristos, în toată vecinătatea.

Ei au făcut şi serviciul de recomandare. Fraţii din Efes, printre care au fost, cu siguranţă, şi Acuila şi Priscila (cunoscuţi de fraţii din Corint), au scris o scrisoare, care ajungând în mâini bune, a prezentat, a recomandat pe un reprezentant de valoare al Adevărului Creştin la o sferă largă şi importantă de oameni. Prin acest serviciu al Acuilei şi Priscilei, Apolo a putut face o lucrare binecuvântată în teritoriul care astăzi este Grecia. Ei au învăţat pe un învăţător. Ei au furnizat o armă mai bună unui luptător capabil şi viteaz. Înainte de a fi fondat un seminar creştin în casa lor, ei au predat unui tânăr de mare talent şi zel, veştile cele mai noi şi interpretărike cele mai corecte învăţate de la Pavel. Orice ocazie, în umilinţă şi modestie, ei au folosit-o pentru gloria lui Hristos şi binele fraţilor şi al altora, (Romani 16: 3 – 5).

Capitolul 51

Fivi

O femeie modestă cu o inimă devotată cauzei Evangheliei

„Vă dau în grijă pe Fivi sora noastră". Romani 16: 1 – 7

Într-o zi de iarnă a anului 58 A.D., o femeie demnă de încredere, a plecat din casa ei din Chencrea, port maritim al oraşului Corint, împreună cu o caravană, călătorind spre nord către Ahaia şi Macedonia, în zilele acelea, femeile călătoreau pe uscat când era

posibil. Şi Fivi, aproape sigur, a făcut primul tur al misiunii sale importante, pe cămilă şi pe măgar. Ea şi-a luat un minimum de bagaj. Un singur animal de povară era de ajuns ca să poarte lucrurile pe care le avea cu sine, dar, desigur, sub pliseurile rochiei sale simple de bumbac albastru, ea ducea epistola valoroasă pe care Pavel i-a încredinţat-o ca să o ducă şi să o dea în primire, personal, creştinilor din Roma.

229

Pavel nu fusese încă la Roma, dar dorea din inimă să meargă acolo cu prima ocazie posibilă. Prin urmare, femeia aleasă de el ca să-l reprezinte, trebuia să fie cu totul vrednică de încredere, cu o personalitate, dispoziţie, temperament şi credinţă, demne de misiunea încredinţată. Poşta imperială a Romei nu era disponibilă pentru scrisori particulare şi fără îndoială, Pavel s-o fi gândit mult timp la aceasta, mai înainte de a se hotărî să o trimită pe Fivi. În sinea lui, întâi de toate s-a gândit la Fivi, dar ea era femeie, iar călătoria în zilele acelea era periculoasă şi destul de grea chiar şi pentru bărbaţi.

Fivi şi Pavel se cunoşteau bine, astfel că el s-a putut bizui fără şovăire pe această femeie. Ea i-a dat prilejul de nenumărate ori să descopere inima ei generoasă, simţitoare. Spre sfârşitul scrisorii lungi, pe care ea a dus-o ascunsă în haina ei, Pavel scria despre dânsa ca „sora noastră”. În orice caz, Fivi era sora credincioasă, sinceră a lui Pavel, în Hristos Iisus. Ea nu numai că a luat asupra ei sarcinile pline de răspundere în Biserica din Chencrea, din Corint, dar şi casa ei a fost întotdeauna deschisă oricui avea nevoie de îngrijire şi ajutor. „Ea s-a arătat de ajutor multora” şi acei „mulţi” de sigur erau cei părăsiţi şi nedoriţi de lume, fiindcă Chencrea era un port maritim şi porturile în zilele acelea erau pline de răutate, violenţă şi ucidere. Prizonierii fugari şi marinarii beţivi, împreună cu femeile care îi urmau, au fost tot atât de bineveniţi la Fivia, cât ar fi putut fi de bineveniţi şi la Domnul Iisus, pe care ea L-a iubit. Ei au fost tot atât de bineveniţi cât şi unii din sfinţii bisericii. Desigur, nu toţi puteau fi persoane agreabile, amabile şi iubitoare.

Fivi l-a îngrijit şi pe Pavel. El nu mai era tânăr şi sănătatea lui în general, dar mai ales ochii lui, au slăbit. Călătoriile lui Pavel au fost

multe şi periculoase, oboseala şi suferinţele i-au adus de multe ori boli. Dar, ca şi Lidia şi Priscila, Fivi a fost întotdeauna bucuroasă să-L primească şi să aibă grijă de nevoile Lui.

Fivi era cu adevărat creştină. Pavel a putut avea toată încrederea, că ea nu numai că va da în primire credincioşilor din Roma epistola lui extrem de importantă, ci că ea va şi onora numele lui Iisus Hristos între romani. Era o femeie naturală, care putea să-şi menţină echilibrul, în rugăciune pentru succesul misiunii sale, ea nu a fost cuprinsă nici de panică, nici de îndoială şi nici de frică. Credinţa ei era desăvârşită. Când Pavel a rugat-o să se ducă, ea s-a dus încrezându-se în Dumnezeu că o s-o ajute ca să realizeze ţinta călătoriei sale. Şi Dumnezeu a făcut aceasta. Se prea poate că Fivia a făcut ultima parte a călătoriei cu corabia, peste marea îngustă de la ţărmul Macedoniei la ţărmul Italiei şi apoi pe uscat până la Roma. În orice caz, ea a ajuns la destinaţie, a predat intactă epistola fraţilor din Roma şi acum această epistolă a apostolului Pavel către Romani se găseşte în toate Bibliile de pe pământ, în mii de limbi. Ea este şi epistola noastră!

Afară de scurta referire, plină de dragoste, privitoare la Fivia în ultimul capitol a epistolei lui Pavel către credincioşii din Roma, ea nu mai este menţionată în Noul Testament. Nu ştim dacă ea a rămas la Roma sau s-a întors la casa ei din Cortin. Faptul acesta nu are mare importanţă. Oriunde a fost, Fivia a continuat să fie aceeaşi femeie sinceră şi credincioasă faţă de Dumnezeu.

Prietenia n-a fost o problemă pentru ea, fiindcă Dumnezeu stăpânea personalitatea ei întreagă. Nu a fost necesar ca cineva să se întrebe dacă Fivi va fi prezentă la adunările credincioşilor la timp sau ne la timp. Ea era femeia credincioasă lui Dumnezeu şi oamenii se puteau buzui pe ea la orice oră din zi şi noapte. Ea era iubită şi demnă de încrederea credincioşilor din Biserica ei.

Este posibil ca ea să fi fost o femeie cu avere suficientă ca să-şi poată plăti costul călătoriei lungi de la Corint la Roma, sau poate că Bisericia din Corint a făcut o colectă în acest scop. Faptul acesta îşi are importanţa lui numai în măsura în care ea a reuşit în misiunea ei, căci altfel poate nu am fi avut în Biblia noastră şi epistola către romani.

Cele mai multe femei doresc a li se da importanţă, doresc să fie

iubite şi sunt încântate dacă alţii au nevoie de ele. Aceasta este normal şi natural. Dar ne îndoim ca Fivia să se fi gândit la aşa ceva. Ea era prea ocupată cu grijile tuturor celor din jurul ei, ca să mai aibă timp şi pentru problema aceasta.

Multe femei îşi risipesc energiile şi timpul făcându-şi griji că poate nu sunt folosite de Dumnezeu. Fivi nu şi-a pierdut timp şi nici energie în felul acesta nechibzuit. Ea a lăsat pe seama lui Dumnezeu controlul deplin al vieţii sale şi liniştită şi-a văzut de treabă având o singură dorinţă: să ajute cauza lui Hristos, Domnul ei. Ea era o copilă a lui Dumnezeu, sigură în orice moment al vieţii, de paza şi grija constantă a Lui pentru ea. Deci nu mai era necesar ca ea să se agite şi să se necăjească de credinţa ei sau de starea vieţii ei spirituale. Ea era a Lui şi se putea încredinţa Lui în orice împrejurare sau situaţie. Fivia a înţeles că evlavia adevărată este dimensionată numai de măsura în care ea însăşi se străduieşte să fie mai aproape de Dumnezeu, de ţinuta înaltă a vieţii sale spirituale şi a slujirii sale. Ea şi-a dat seama bine, că evlavia adevărată vine numai când îţi dai seama o dată pentru totdeauna că Dumnezeu este întotdeauna atent la lipsurile noastre. Fivi a învăţat că adevărata credinţă nu este măsurată prin concentrarea noastră în Dumnezeu, ci de măsura cunoştinţei noastre că Dumnezeu întotdeauna se preocupă de noi.

Fivi s-a odihnit în Iisus Hristos, prin urmare Pavel a putut fi sigur şi liniştit că Fivi va face ce i se cerea. Din ce în ce mai mult putem

vedea că noi devenim oameni de încredere şi de răspundere în măsura în care credem în credincioşia lui Dumnezeu!

La Corint sau la Roma, oriunde s-ar fi aflat, Fivia a continuat să fie aceeaşi: omul lui Dumnezeu. Casa Fiviei a fost casa lui Dumnezeu însuşi, iar locul pe care El a călcat, a fost pământ sfânt, (Exod 3: 5). Ea n-a pretins să aleagă locul sau terenul ei de activitate, ci a slujit pe locul unde se afla, ştiind că şi El era acolo, că acolo este nevoie de ea, precum şi că ea a avut nevoie de grija Lui.

O femeie adevărat închinată lui Dumnezeu, se linişteşte, se o-dihneşte în mijlocul oricărei dificultăţi, fiindcă ea a descoperit liniştea măreaţă a părtăşiei cu Domnul Dumnezeu. Fivi era o femeie

dedicată lui Hristos. Ea era gata pentru orice serviciu care ar fi fost necesar pentru Dumnezeu, pentru apostolii Lui şi pentru semenii ei. Ea va fi amintită de-a lungul veacurilor pentru slujirea, credinţa şi iubirea ei mare faţă de Dumnezeu.

Capitolul 52

Persida

O femeie vrednică de încredere

„Spuneţi sănătate Persidei prea iubite, care s-a ostenit mult pentru Domnul". Romani 16: 12.

În capitolul 16 din Romani sunt amintite multe persoane, dar ştim puţin despre ele. Caracterizările lor apar ca nişte schiţe neclare pe un tablou; numai câte o singură trăsătură de pensulă pentru fiecare. Dar, dacă le examinăm cu atenţie şi cu dragoste, descoperim însuşiri deosebite la fiecare şi ele ne apar atunci mai puţin necunoscute. Această femeie, după nume este de neam persan, probabil că a fost adusă la Roma ca sclavă. În orice caz, fiind la Roma, a găsit pe fraţii de acolo, s-a convertit şi a devenit cunoscută de toţi prin munca ei neobosită şi prin credinţa ei. Astfel, a câştigat şi dragostea apostolului, cu toate că acesta n-a cunoscut-o personal şi nici nu a ştiut prea multe despre dânsa. Persida apare numai pentru o clipă prin acest verset, ca apoi să nu mai auzim despre ea niciodată.

Să vedem ce avem de învăţat de la Persida.

În primul rând, ea, ca şi ceilalţi pe care îi aminteşte Pavel, ne ajută să înţelegem faptul uimitor care s-a întâmplat prin propovăduirea creştinismului. O femeie de neam persan primeşte o salutare de la un evreu, femeia fiind în Roma, evreul în Corint. Salutarea scrisa în limba greacă dovedeşte că în noua credinţă nu mai este nici iudeu, nici grec, ci toţi sunt fraţi în Domnul. Afară de aceasta, tot în acest capitol dedicat salutărilor, găsim şi nume latineşti şi greceşti. Toţi aceştia au uitat că sunt de naţionalităţi diferite, pentru că în Hristos erau fraţi şi surori.

În capitolul acesta, Pavel salută pe patru, cinci persoane cu cuvintele „prea iubit". Între aceste persoane este numai o femeie şi acesteia i se adresează tot în acest fel când apune: „Persidei prea iubite". Aici se vede delicateţea lui Pavel şi iubirea sfântă care o avea.

Persida mai este un bun exemplu şi despre ceea ce poate fi o soră în biserică. Pavel nu fusese la Roma până atunci, după cât se ştie, nici vreun alt apostol n-a întemeiat biserica de acolo. Aşa dar, cea mai importantă biserică din imperiul roman a fost întemeiată de nişte credincioşi necunoscuţi, care nu au fost trimişi de nicio biserică, cu nicio supraveghere din partea cuiva şi neavând conducători oficiali, începutul ei a fost foarte simplu. Cei care au avut harul lui Dumnezeu în inimile lor nu au putut tăcea, ci au spus şi altora despre Hristos. Dumnezeu i-a ajutat şi biserica a devenit mare şi puternică. Este interesant şi faptul că Pavel nu a spus decât despre femei că s-au ostenit mult pentru Domnul.

Persida lucra singură şi acest fapt este apreciat de Pavel. În acea comunitate, încă fără învăţători oficiali, fiecare a avut partea lui de lucru. Îndemnat fiind de Duhul Sfânt, fiecare membru a simţit că trebuie să lucreze şi fiecare a lucrat bine.

O altă învăţătură pe care o putem primi de la Persida, este că a fost un model de servire creştină. Cât priveşte măsura devotării, ea s-a ostenit mult. Pavel întrebuinţează aici câteva cuvinte foarte semnificative: „s-a ostenit mult".

Cuvântul „ostenit „este întrebuinţat de mai multe ori în Noul Testament. Odată când Iisus s-a aşezat la fântâna lui Iacov, fiind ostenit, altă dată când ucenicii s-au ostenit toată noaptea să prindă peşte. Tot aşa s-a ostenit şi această femeie. A depus o muncă nemăsurată şi neîncetată. Ea nu a muncit doar într-o clipă de entuziasm, ci chiar şi nopţile când nu se vedeau rezultatele. Ea a lucrat până la epuizare. Aceasta este măsura serviciului ei. Mulţi dintre noi spunem că suntem obosiţi, căutând un motiv de a întrerupe lucrul.

Este adevărat că niciun om nu are voie să-şi consume puterile până la epuizare. Exemplu pentru noi este însuşi Iisus, care atunci când a fost obosit s-a oprit la fântâna lui Iacov şi şi-a reîmprospătat puterile prin prilejul avut de a câştiga un suflet. Astfel, când s-au

reîntors ucenicii din cetate şi L-au găsit reîmprospătat, au crezut că în lipsa lor, cineva I-a adus de mâncare.

Dar mâncarea Lui a fost să facă voia lui Dumnezeu.

Reîmprospătarea vine prin alternarea lucrului. Este ca şi cum povara care o ai pe un umăr, o treci pe celălalt umăr şi te simţi mai uşurat. De aceea să nu spunem niciodată că suntem prea obosiţi.

Persida s-a ostenit mult pentru Domnul, sau cum spunea Iisus, ea a făcut tot ce a putut.

Să nu facem lucrul pe jumătate, sau numai atât cât nu cere prea multă osteneală, ci să facem tot ce putem.

De la Persida mai învăţăm şi de unde izvorăşte puterea de lucru. Ea s-a ostenit mult pentru Domnul, fiindcă a fost în Domnul şi în unire cu El. Trebuie ca zilnic să fie renânnoit şi înmulţit în noi spiritul lui Hristos, astfel serviciul pe care îl facem fără inimă, fără credinţă, nu va fi binecuvântat şi va fi doar o pierdere de timp pentru noi înşine.

Ultima învăţătură pe care o primim de la această femeie, este că lucrul ei a rămas neuitat. Ea nu a lucrat cu gândul să fie amintită dar oriunde va fi propovăduită Evanghelia, va fi pomenită şi fapta ei.

Datoria noastră este să luptăm pentru Domnul cu toată sinceritatea, căci ştim promisiunea pe care o avem în cuvântul Său: „Ferice de cei ce adorm în Domnul, căci lucrul lor îi urmează!”

Capitolul 53

Lois şi Eunice

O bunică şi o mamă vrednică de imitat

„Care s-a sălăşluit în bunica ta Lois şi în mama ta Eunice”. 2. Timotei 1: 5.

Lois şi Eunice sunt bunica şi mama lui Timotei. Ele locuiau în Listra, un oraş în Licaonia renumit pentru evlavia lui faţă de zeii păgânătăţii. Este posibil ca aceste două femei să fi fost singurele de neam iudeu în Listra păgână. Pavel le-a cunoscut bine şi are pentru ele, pentru credinţa lor, o aşa de mare consideraţie, încât îndeamnă pe Timotei – când acesta era prezbiterul unei mari bise

rici – să rămână în credinţa mamei şi bunicei sale. „Îmi aduc aminte de credinţa care s-a sălăşluit în bunica ta Lois şi în mania ta Eunice… De aceea să înflăcărezi darul lui Dumnezeu care este în tine…” (2. Timotei 1: 5).

Lois şi Eunice sunt singurele femei despre care Noul Testament

ne spune că au crescut un copil, pe Timotei, în frica de Dumnezeu şi în cunoştinţa Cuvântului. Şi l-au crescut şi învăţat atât de bine încât Timotei ajunse să fie „vorbit de bine" de către fraţii din Lisira şi Licaonia.

Că Timotei a fost pentru Pavel un „copil prea iubit", că a fost preţuit şi considerat ca aproape egal în chemare şi cunoştinţă, asta o ştie oricine a citit cel puţin odată cele două scrisori ale lui Pavel către Timotei. Dar pomul acesta frumos şi plin de roade, care a fost Timotei, şi-a înfipt rădăcinile într-un pământ bun. Trebuie să ştim că Timotei a fost pregătit din copilărie pentru viaţa şi misiunea la care Pavel l-a făcut părtaş numai după „vorbirea de bine". În ce şcoală înaltă şi care Gămăliei l-a instruit pe băiatul acesta? Timotei a fost păstorul bisericii din Efes. Puterea lui Dumnezeu nu s-a arătat în niciun alt oraş păgân mai mult ca în acesta. După plecarea lui Pavel, Timotei care avea „darul lui Dumnezeu" a rămas stâlpul acestei biserici. Şcoala lui Timotei a fost Listra şi profesorii lui cei buni, Lois şi Eunice, bunica şi mama. Este de mirare cum aceste două nu l-au răsfăţat pe acest singur băiat şi nu au făcut din el un idol al lor, ca multe mame din zilele noastre.

Lois şi Eunice, surorile noastre în Domnul, au fost femei cu mintea sănătoasă şi au înţeles adevărata lor chemare. Lois şi Eunice sunt un avertisment pentru femeile care îşi părăsesc copiii şi pentru acele mame care nu se interesează de suferinţele copiilor lor.

Dacă Pavel, în lungile lui scrisori către Timotei nu şi-ar fi adus aminte de Lois şi Eunice, niciodată nu am fi ştiut că în vremea aceea au fost două femei care au crescut un băiat „vorbit de bine", „adevăratul copil în credinţă" al lui Pavel.

Dar Lois şi Eunice ne amintesc nu numai de ele înşile. Când zic „Lois şi Eunice" mă gândesc la multe mame necunoscute, tot atât de bune şi nobile ca şi aceste mame celebre. Au fost şi sunt mame care şi-au dat viaţa pentru copiii lor, deşi aceştia nu au ajuns nimic. Dar ele au fost mame! Şi când vorbim despre iubirea şi jertfa de mamă, cine nu-şi aduce aminte de propria sa mamă? Sunt atât de multe mame şi cu toate acestea „mamă" este una singură! Oricum ar fi fost mama ta, când priveai printre lacrimi, o vedeai pe ea, când aveai o bucurie sau mângâiere, de la ea veneau!

Tu care eşti mamă astăzi, ai suferit vreodată din cauza mamei tale?

Tu care eşti mamă astăzi, să nu faci mai mult decât au făcut Lois şi Eunice pentru copilul lor şi atunci copiii tăi vor avea o amintire sfântă despre tine, căci vor fi cunoscut adevărata binecuvântare a vieţii.

Capitolul 54

Dorea = Tabita

O femeie care a făcut din credinţa ei o preocupare practică

„Ea făcea o mulţime de fapte bune şi milostenii", Fapte 9: 36, 37, 41.

După Rusalii, ucenicii lui Iisus au pornit cu energie şi mare en-tusiasm, nu numai să aducă la cunoştinţă vestea cea bună celor care încă nu au crezut în El, ci să şi acţioneze conform crezului lor. După un timp, după ce Duhul Său s-a întors asupra lor în ziua cincize-cimii, iubirea lor era atât de arzătoare încât erau în stare să împartă în mod egal chiar şi bunurile lor materiale. Femeile erau acum o parte activă a cruciadei dragostei şi era lucru obişnuit, ca atât femeile cât şi bărbaţii să dea celor mai puţin binecuvântaţi, nu numai din bani şi bunuri, ci şi din timpul şi energia lor.

În această atmosferă înaltă a credinţei în acţiune este mai uimitor că o femeie o fost remarcată, ca fiind extrem de generoasă în credinţa ei activă. Dorea, care locuia într-o casă bună de cărămidă, într-un port la marea Mediterană, numit Iope, cam treizeci de kilometri la nord-vest de Ierusalim, era iubită şi pe ea s-au rezemat mai toţi care au cunoscut-o. Chiar în atmosfera credinţei creştine foarte active, viaţa Doreai a fost neobişnuită în lepădarea de sine şi în altruismul ei. Mai mult ca sigur că era o femeie cu avere, totuşi ea nu s-a mulţumit să dea numai din banii ei ca să înainteze cauza lui Hristos, pe care toţi ucenicii L-au iubit, ci s-a dat pe ea însăşi, cu puterea ei, cu înţelpeiunea ei, cu talentele ei.

Iope, ca toate porturile maritime, avea un mare număr de cetăţeni săraci. Mulţi dintre ei îşi câştigau existenţa pe mare, unde furtunile sălbatice de iarnă le sfărâmau uneori corăbiile de lemn şi azvârleau la ţărm oamenii şi rămăşiţele corăbiilor lor naufragiate.

Văduvele şi copiii pescarilor au mişcat inima Doreai, dar ea nu s-a oprit numai la compătimire sau la pomană. Ea a cheltuit ore întregi în camera de sus a casei sale de lângă mare, croind şi cosind hăinuţe pentru acei care altfel ar fi rămas îmbrăcaţi în zdrenţe. Caritatea ei nu s-a oprii numai la cei aflaţi în mare lipsă. Generozitatea ei a inclus şi pe cei din cercul prosper creştin din Iope. Toţi au iubit-o, nu numai peni în bunătatea ei, ci şi pentru personalitatea ei plină de dragoste.

„Ea avea întotdeauna un cuvânt frumos, plin de bunătate pentru toţi". Se spunea despre Dorea: „Ce am face noi dacă i s-ar întâmpla ceva lui Dorea?"

Apoi, într-o zi pe când era ocupată cu cusutul în camera de sus, inima ei credincioasă a încetat să mai bată. A murit subit, pe neaşteptate. Când prietenele ei au aflat-o, durerea şi mâhnirea lor era fără margini. „Nimenea nu poate să o înlocuiască" au spus ele gemând". Noi toate putem coase şi face îmbrăcăminte pentru cei săraci, dar niciuna ca şi Dorea".

Cu dragoste, femeile au spălat corpul ei slab, au dus-o în aceeaşi cameră de sus unde ea petrecuse atât de multe ceasuri cosând haină după haină, au culcat-o pe pat şi au bocit-o.

Apoi, cineva şi-a adus aminte că apostolul Petru predica la Lida, la circa opt kilometri distanţă de Iope. Câţiva, cu mare credinţă, au nădăjduit că marele om al lui Dumnezeu ar putea să o învieze pe Dorea. Toţi au dorit ca el să vină măcar să se roage împreună cu ei, în durerea lor.

După câtva timp, când a sosit Petru pe jos cu cei doi oameni de la Iope care au fost trimişi să-l cheme, el s-a dus drept la camera de sus unde, Dorea moartă, era înconjurată de văduve şi prietenele ei care plângeau.

„Uită-te", au spus ele lui Petru, „Uită-te la şirurile de haine şi cămăşi pe care ea le-a făcut! Aici sunt trei neterminate! Acestea sunt veşmintele făcute de mâinile ei proprii pentru săraci, cari altfel ar fi trăit în zdrenţe. Petre, ea nu numai că le-a îmbrăcat trupurile, dar le-a umplut şi inimile cu speranţe noi".

Petru a privit situaţia în tăcere, apoi „a scos pe toată lumea afară, a îngenuncheat şi s-a rugat „Domnului Dumnezeu pentru

călăuzire şi credinţă". Apoi s-a întors spre trup şi a zis: „Tabita, scoală-te!" Ea a deschis ochii şi când a văzut pe Petru, a stătut în capul oaselor" şi a zâmbit. Cu bucurie, s-a prins de mâna mare a lui Petru şi el a ridicat-o. Când a chemat pe sfinţi şi pe văduve în cameră, strigătele lor de bucurie şi mulţumire au fost mai tari decât plânsul lor de mai înainte. Dorea era din nou în mijlocul lor, să-i bucure şi să-i îmbărbăteze tot restul vieţii sale. Aceasta este lucrarea unei inimi într-adevăr dăruitoare, caritabile.

„Minunea aceasta a fost cunoscută în toată cetatea Iope şi mulţi au crezut în Domnul".

237

Dumnezeu a cinstit şi a ascultat rugăciunea lui Petru multe motive. Ştim că Iisus a urât mâhnirea şi durerea lăsată în urma morţii unei persoane dragi. Dumnezeu avea nevoie de Dorea cea vie, lucrând pentru El în mijlocul poporului nevoiaş pe care El l-a iubit. Biblia ne spune că atunci când această minune a fost cunoscută în Iope, „... mulţi au crezut în Domnul".

În încercarea noastră de a ajunge la unele concluzii clare, avem nevoie să fim cu totul realişti.

De-a lungul anilor au fost multe femei care au lucrat tot atât de greu cu acul şi foarfecele precum a muncit şi Dorea şi care au dăruit tot atât de altruist şi bucuros din timpul şi puterile lor, au fost tot atât de dedicate ca şi Dorea. Când aceste femei au murit, au fost şi ele plânse, după cum şi Dorea a fost plânsă de prietenele ei. Noi. nu avem nicio adeverire că Dumnezeu ar fi înviat din morţi vreuna din aceste femei. Înseamnă că Dorea a fost un caz special. Înseamnă că erau mai multe văduve şi copii fără îmbrăcăminte suficientă în Iope, care s-au rezemat pe faptele ei bune? A fost ea înviată din morţi fiindcă climatul spiritual între acei creştini timpurii a fost mai propice; erau ei mai credincioşi şi mai devotaţi? Poate! Dar lucrul cel mai important ni se pare, este că noi nu trebuie să căutăm un motiv când Dumnezeu acţionează! El este suprem!

Biblia subliniază faptul că mulţi au crezut în Domnul ca rezultat al învierii Tabitei. Pentru acel timp şi loc, cu mijloace limitate de comunicare şi mărturisire, desigur, convertirea multora poate fi un

motiv pentru care a fost înviată din morţi Tabita. Însă trebuie să cercetăm şi alte fapte. Din istorisirea Noului Testament despre viaţa acestei femei, reiese importanţa mare a slujbei de caritate în lume în felul practicat de Dorea. Societăţi „Dorea" se găsesc în lumea întreagă şi oriunde sunt femei creştine dedicate, milioane şi milioane de persoane nevoiaşe au fost îmbrăcate şi îngrijite.

Oricare ar fi fost motivele lui Dumnezeu pentru care a răspuns rugăciunii lui Petru, ele au fost corecte, drepte, bune. Ele au fost motivele Celui Atotştiutor!

Învăţătura pe care o tragem este că:

— Rezultatul unei rugăciuni în credinţă poate fi uimitor ca şi în cazul lui Dorea şi apoi.

— Dumnezeu, cu adevărat răspunde unei rugăciuni făcută cu credinţă, dând multora posibilitatea să devină urmaşi ai lui Hristos.

Acest episod autentic, este atât de creştin, încât rezultatele apar inevitabil ca ceva creativ, ceva din care rezultă multe binecuvântări. Dorea a fost o femeie cu inimă mare, dăruitoare, iubitoare, cu o viaţă dedicată complet voii lui Dumnezeu. Prietenele şi vecinele care au iubit-o, au rămas convinse şi de învierea încă recentă a lui Iisus Hristos. Puterea nouă care s-a revărsat de Rusalii, era încă proaspătă în viaţa lor zilnică.

O asemenea credinţă, ca a unui copil, o asemenea putere este oare imposibilă în timpurile noastre? Nu este imposibilă, afară doar dacă în noi nu cumva puterea Duhului Sfânt s-a schimbat, s-a micşorat cu trecerea anilor. Desigur, El este acelaşi, nu S-a schimbat, dar noi am permis ca ceaţa preocupărilor şi împrejurărilor care ne învălmăşesc, să se interpună între puterea Lui şi între vieţile noastre, astfel ca şi sămânţa căzută între spini, şi atunci credinţa noastră se sufocă.

Cu acul ei, Tabita şi-a scris numele în istoria universală a bisericii, iar cu iubirea ei, a făcut ca numele Său să strălucească în sufletele oamenilor de-a lungul veacurilor.

Capitolul 55

Claudia Procula

O femeie fără influenţă

„Să n-ai nimic a face cu neprihănitul acesta". Matei 27: 19.

Claudia Procula, soţia lui Pilat, dregătorul roman al Iudeii, a locuit cea mai mare parte a anului în palatul luxos al dregătorului, la nord de Cezarea lui Filip, lângă mare. În fiecare an însă, ea venea cu Pilat la Ierusalim unde era nevoie de prezenţa lui pentru a îngriji ca să fie păstrată ordinea între miile de evrei care curgeau şiroaie spre Cetatea Sfântă pentru praznicul Paştelui. În Ierusalim, Claudia şi Pilat au locuit în palatul lui Irod, mobilat luxos şi confortabil. Culcată pe patul ei luxos, învelită cu o cuvertură de mătase, în noaptea din ajunul praznicului, Claudia a avut un vis.

În noaptea aceea era o învălmăşeală neobişnuită pe străzile întunecoase ale Cetăţii Sfinte, o dezordine care i-a sfâşiat chiar sufletul, despre care însă nu s-a putut plânge nimănui. Ultimele două călătorii la Ierusalim fuseseră, în mod ciudat, pline de însemnătate şi bucurie pentru Claudia. Şi în anul acesta, ea venise cu un sentiment de adâncă nelinişte, ca să ajungă cât mai repede în cetatea evreilor, poate cumva să-L mai poată vedea pe marele învăţător. Ferestrele mari ale palatului lui Irod se deschideau spre oraşul aglomerat, de unde acum doi ani, ea îl văzuse vindecând un om slăbănog, iar anul trecut L-a văzut de două ori vorbind foarte serios unei mulţimi, apoi oprindu-se pe una din străzile înguste, aglomerate, ca să ajute un cerşetor bătrân să se ridice în picioare. Cine era acest Om? Claudia a întrebat pe servitoarele ei şi puţin câte puţin, a aflat că El era un predicator ambulant din Galileea, care vorbea cum nu a mai vorbit nimeni şi care niciodată nu s-a simţit obosit în a face şi cel mai mic serviciu celui mai nebăgat în seamă om, sau celei mai neînsemnate femei.

În timpul scurs între aceste vizite la Ierusalim, Claudia se gândise adeseori la El şi cu fiecare gând, inima ei părea a se deschide tot mai mult pentru a-L cunoaşte pe acest Iisus.

Acum ea se afla din nou la Ierusalim. De la slujnice a aflat că viaţa Lui era în pericol. Preoţii care slujeau la Templul evreiesc doreau să scape de El, să-L înlăture din calea lor, dar din cauza legilor care nu permiteau uciderea unui om, ei încercau acum să înşele pe Pilat, soţul ei, ca să se angajeze el în această acţiune.

Claudia a dormit puţin în noaptea aceea. Gândurile ei erau tulburate şi chinuite de necazul Acelui Om cu care ea nu vorbise

niciodată. Dar şi-a cufundat din nou capul în perne şi a încercat să-şi înăbuşe gândurile ce-şi făcea, de ceea ce I s-ar fi putut întâmpla Acestuia. În acest timp ei îl târâseră legat prin străzile vechi, ca să-L aducă înaintea soţului ei, care şedea pe pomposul scaun de judecată, pe balconul turnului lui Antoniu. L-au dus apoi până la Irod care era pe jumătate beat şi din nou înapoi la Pilat.

Claudia auzise ceva despre Dumnezeul lui Israel şi în inima ei a strigat către El să-L ajute pe Iisus, acest Om neprihănit. Apoi plină de îndoială, se gândea cum ar putea ajuta Dumnezeul acelor preoţi răi, pe un om bun, blând ca şi învăţătorul!? Dar, chiar şi Iisus din Nazaret era un evreu. Ea se zbuciuma în gândurile ei şi trecea pe rând de la rugăciuni murmurate unui Dumnezeu al cărui nume ea nu îl ştia, la acuzări de sine fiindcă şi-a întrerupt somnul pentru o răscoală a noroadelor de pe străzi! Dar, după un nou vis care a trezit-o brusc, era hotărâtă să facă ceva ca să oprească nedreptatea care, îşi dădea acum bine seama, că era pe cale să se săvârşească.

A scris repede un bileţel lui Pilat şi l-a trimis îndată ca să-i fie predat personal chiar pe când şedea pe scaunul de judecată înaintea gloatei care striga împotriva lui Iisus. Claudia a deschis fereastra care dădea spre turnul lui Antoniu. Ea putu vedea bine torţele roşii pe fondul cerului smolit de noapte. Strigătele gloatelor mâniate, se auzeau şi apoi iar nu se mai auzeau pentru un timp. În momentele de linişte, ea bănuia că Pilat vorbeşte gloatelor. „Grăbeşte-te", îndemna ea în gând pe mesagerul trimis la Pilat. „Grăbeşte-te! O, te rog grăbeşte-te până nu va fi prea târziu!"

Pilat şedea pe scaunul lui de judecată, oarecum stânjenit şi neliniştit. Omul Iisus, legănându-se şi rănit, sta în picioare lângă el. În disperare, Pilat a strigat gloatei: „Pe care voiţi să vi-l slobozesc? Pe Baraba sau pe Iisus, care se numeşte Hristos?"

Răspunsul lor l-a uimit, l-a şocat. „Pe Baraba! Să ni-l slobozeşti pe Baraba!"

Pilat s-a aşezat greu pe scaunul lui de judecată şi nu ştia nici el singur ce să facă mai departe. Un însoţitor i-a pus în mână bileţelul cu scrisul soţiei sale. L-a desfăcut repede, iritat că Claudia îl necăjeşte acum într-un astfel de moment. Bileţelul spunea: „Să nu ai nimic a face

cu neprihănitul acesta, căci am suferit mult, în vis, din pricina lui!”

Pentru un moment, Pilat ar fi dorit să ia în seamă cererea soţiei sale, dar era asaltat de gloata agitată şi înduplecată de preoţii Templului şi mai avea şi ambiţia proprie să se facă plăcut Romei ţinând ordinea cu orice preţ. El s-ar fi angajat pe cea mai uşoară cale de scăpare.

Apoi a mototolit bileţelul gândindu-se: „Ce ştie soţia mea de astfel de lucruri?”

Sări deodată în picioare supărat atât de neputinţa proprie, cât şi de norod şi de Claudia şi neştiind ce cale să urmeze, a strigat tare:

„Dar ce să fac cu Iisus care se numeşte Hristos?”

„Să fie răstignit! Răstigneşte-l, Răstigneşte-l!”

În sfârşit, Pilat a cedat mulţimii mâniate, dar înainte de a porunci răstignirea, şi-a spălat mâinile înaintea norodului de această faptă, strigând: „Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia. Treaba voastră!”

Bileţelul Claudiei l-a tulburat pe Pilat, dar nu destul de mult ca să-l stârnească şi să-i dea curajul suficient de a se împotrivi poporului din Ierusalim.

Unii sunt de părere că această femeie, Claudia, poate să fi fost o ucenică secretă a lui Iisus. Este posibil să fi fost aşa. Cu siguranţă, ea era convinsă în inima ei, că El era un Om neprihănit care nu a făcut rău nimănui, ci a făcut numai bine tuturor celor care au venit în contact cu El.

Claudia a făcut un act de curaj, trimiţând lui Pilat votul ei pentru salvarea vieţii lui Iisus în momentul acela de tensiune. Însă, intervenţia ei era slabă, fiindcă Claudia, deşi era credincioasă, păstrase această credinţă aşa de secret, încât pledarea ei în clipa cea din urmă nu a mai avut destulă putere ca să influenţeze în mod decisiv pe bărbatul ei.

Se vede că Pilat nu auzise niciodată ceva precis despre Iisus până în noaptea aceea. Incidentul era nou, supărător şi greu de înţeles pentru el. Dacă Claudia ar fi început să-şi împărtăşească simţirile despre acest Om înainte de noaptea aceea, poate ar fi putut determina pe soţul ei să ia o poziţie hotărâtă în favoarea lui Iisus. Dar ea nu a împărtăşit Vestea cea Bună cu el şi astfel bileţelul ei i-a venit lui

Pilat doar ca o surpriză supărătoare, pentru care el nu era pregătit.

Apărarea credinţei noastre în Iisus Hristos poate fi slăbită astăzi exact în acelaşi fel, dacă păstrăm credinţa în secret. Atunci când într-o împrejurare neaşteptată, noi o revelăm acelora care au auzit puţin despre El, cum putem aştepta ca ei să ne asculte, să urmeze sugestiile noastre? Cum putem aştepta ca ei să nu fie supăraţi şi să nu ne întoarcă spatele, ignorând intervenţia noastră?

De altfel, dacă noi nu am urmat drumul nostru cu Hristos în mod deschis, cum putem aştepta ca tăria noastră lăuntrică proprie să fie destul de mare pentru timpurile, pentru ocaziile de tensiuni şi tragedii neaşteptate? Claudia a făcut un ultim efort, disperat, ca să-L apere pe Hristos, dar influenţa ei nu a mai putut avea efect. Interesul ei, ataşamentul ei faţa de acest Om, era o noutate neaşteptată pentru Pilat, bărbatul ei, iar el nu mai putea să dea mare atenţie acestui efort făcut în ultimul moment de soţia lui care era bine intenţionată, dar fără efect.

Capitolul 56

Trei femei lăudate de Iisus

„O, femeie, mare este credinţa ta”. Matei 15: 28; de citit Matei 15: 21 – 28, Marcu 14: 3 – 9, Luca 21: 1 – 4.

De multe ori, Iisus Hristos a găsit motive pentru a lăuda, pentru a aproba pe unii care au fost dezaprobaţi de lume şi chiar de ucenicii Săi. Printre aceştia erau şi trei femei. Vom citi din Noul Testament despre aceste femei alese şi vom lua în considerare cauzele pentru care Hristos le-a dat preţioasa Sa aprobare.

În primul rând avem pe femeia cananeancă (Matei 15: 21 – 28).

Această femeie, auzind că Iisus a sosit în ţinutul ei, s-a grăbit să meargă la El cu durerea sufletului ei şi problema fiicei sale. Iată ce citim despre ea în Matei 15:

Iisus s-a dus în părţile Tirului şi ale Sidonului. Şi iată că o femeie cananeancă a venit din ţinuturile acelea şi a început să strige către El: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este muncită rău de un drac”.

El nu i-a răspuns niciun cuvânt. Atunci, ucenicii Lui s-au apropiat şi L-au rugat stăruitor: „Dă-i drumul, căci strigă după noi".

Drept răspuns, El le-a zis: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel".

Dar ea a venit şi I s-a închinat zicând: „Doamne, ajută-mă!"

Drept răspuns, El i-a zis: „Nu este bine să iei pâinea copiilor şi să o arunci la căţei!"

„Da, Doamne", a zis ea, „dar şi căţeii mănâncă fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor".

Atunci Iisus i-a zis: „O, femeie, mare este credinţa ta; facă-ţi-se cum voieşti", şi fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela".

Această femeie era de origine greacă, dintre neamuri, din Fenicia, deci nu era evreică din poporul ales al lui dumnezeu. Fiica ei avea un duh necurat. Necazul a adus-o pe femeia aceasta la Iisus. Necazul şi supărarea este ceva binecuvântat când ne duce la Domnul. Iisus S-a făcut că nu o vede, nu o observă, nici chiar când ucenicii I-au atras atenţia la strigătele ei. Această neluare în seamă a fost, putem fi siguri, pentru binele ei şi a lor, pentru o confirmare a marii credinţe şi poate, ca să dovedească apostolilor că ea, cu toate că era cananeancă, totuşi prin credinţă era o copilă a lui Avraam.

Femeia s-a arătat perseverentă şi nu a încetat să strige: „Doamne, ajută-mă!"

Iisus, la urmă a lăudat-o pentru credinţa ei. Credinţa mare te ajută la o privire şi o înţelegere limpede. Această femeie şi-a văzut fiica stăpânită, muncită, de un duh necurat. Ea a priceput că vindecarea fiicei nu era posibilă a fi încredinţată unui medic obişnuit. Duhurile rele sunt mai puternice decât oamenii. Femeia aceasta a priceput că vindecarea fiicei sale trebuie să vină de la Dumnezeu, prin puterea Lui. Chiar şi duhurile rele trebuie să se închine în faţa puterii Sale. Această putere, ea a căutat-o la Iisus. Ea I s-a adresat: „Doamne", şi I s-a închinat. Această femeie a priceput că puterea vine din mila lui Dumnezeu.

Ea L-a numit pe Iisus „Fiul lui David", care este Mesia sau Hristo-sul, care a venit în lume să arate îndurarea lui Dumnezeu. Hristosul profeţilor este plin de har, de milă. Faima lui Iisus se

potrivea cu promisiunile Vechiului Testament. Prin urmare a cerut „Milă”.

Credinţa mare este umilă. Această femeie a cerut milă. Ea s-a purtat ca o servitoare, fiind o fiică a Canaanului. Când Iisus i-a zis: „Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci la căţei!”, ea a răspuns: „Da, Doamne, dar şi căţeii mănâncă fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor”. „Mielul” era un animal curat, după Lege era tipul israelitului, pe când „căţelul” era un animal necurat după lege şi a fost folosit cu referire la neamuri sau la popoarele care nu au fost alese de Dumnezeu.

Femeia aceasta nu s-a simţit jignită de titlul acesta, ci a primit cu umilinţă porecla de „căţel” şi astfel şi-a arătat credinţa umilă şi mare.

Credinţa mare este serioasă, este zeloasă. Femeia aceasta nu a pierdut acea mare ocazie când Iisus a sosit în părţile ei, ca să ceară ajutorul Lui.

Credinţa mare este perseverentă, ea refuză să fie descurajată. O fărâmitură a milei lui Hristos este suficientă să îndrepte un duh rău. Credinţa mare a femeii a triumfat. Iisus i-a zis: „O, femeie, mare este credinţa ta, facă-ţi-se cum voieşti”, şi fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela.

II. A doua femeie lăudată de Iisus a fost Maria din Betania (Marcu 14: 3 – 9, Ioan 12: 1 – 8, Matei 26: 6 – 13).

Femeia cananeancă a fost lăudată de Iisus pentru credinţa ei mare, persistentă, zeloasă şi serioasă.

Maria din Betania a fost lăudată de Iisus pentru că a prins prilejul, care poate nu va mai veni, de a onora pe Domnul ei, turnând mirul pe capul lui – mir scump – ceea ce a avut mai scump.

Evanghelistul Marcu ne povesteşte despre această ocazie în felul acesta t „Pe când şedea Iisus la masă în Betania, în casa lui Simon leprosul, a venit o femeie care avea un vas de alabastru cu mir de nard curat, foarte scump şi după ce a spart vasul, a turnat mirul pe capul lui Iisus.

Unora dintre cei ce erau de faţă nu le era pe plac şi ziceau: „Ce rost are risipa aceasta de mir?”

„Mirul acesta s-ar fi putut vinde cu mai mult de trei sute de lei şi

să se dea săracilor”.

Şi le era foarte necaz pe femeia aceea.

Dar Iisus le-a zis: „Lăsaţi-o în pace; de ce-i faceţi supărare? Ea a făcut un lucru frumos faţă de mine, căci pe săraci îi aveţi totdeauna cu voi şi le puteţi face bine oricând voiţi, dar pe Mine nu Mă veţi avea totdeauna.

Ea a făcut ce a putut; Mi-a uns trupul mai dinainte, pentru îngropare.

Adevărat vă spun, că oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va istorisi şi ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei”.

Evanghelistul Ioan ne spune că femeia aceasta era Maria. La masa aceea, „Marta slujea, iar Lazăr era unul din cei ce şedeau la masă cu El.

Maria a luat un litru cu mir de nard curat, de mare preţ a uns picioarele lui Iisus şi I-a şters picioarele cu părul ei şi s-a umplut casa de mirosul mirului”.

„Nard curat” vine de la cuvintele „Nardi spicaţi” sau nardul veritabil, din care se făcea mirul, sau o unsoare făcută din florile acestei plante.

Actul spontan al Mariei a fost perfect veritabil. El a izvorât din sursele secrete ale reverenţei şi iubirii faţă de Iisus, Domnul ei. Ucenicii nu l-au putut pricepe. Ei nu au fost consultaţi. Sfatul lor nu a fost cerut. Gestul ei exprima sentimentele neîmpărtăşite cu nicio altă persoană.

Actul ei de devotare nu ţinea seamă de cost. Maria a oferit un mir scump. Darul ei a fost turnat mărinimos, fără economisire, peste Acel pentru care ea a avut atâta stimă.

Ca şi femeia cananeancă, Maria a fost criticată de ucenicii lui Iisus. În cazul femeii cananeence, ei L-au rugat pe Iisus stăruitor: „Dă-i drumul, căci strigă după noi”. În cazul măriei, unora dintre ei le-a fost necaz şi ziceau: „Ce rost are risipa aceasta de mir? Mirul acesta s-ar fi putut vinde cu mai mult de trei sute de lei şi să se dea săracilor”.

Judecata ucenicilor a fost ignorantă şi greşită. Ucenicii pretindeau că ei ar fi ştiut mai bine ce trebuia să facă Maria cu

devotarea, iubirea şi banii ei! însă, ni se pare că Maria s-a arătat mai duhovnicească, mai iubitoare, mai asemănătoare cu Dumnezeu care este iubire.

Maria a fost dovedită, verificată de Hristos. El a zis: „Lăsaţi-o în pace, Ea a făcut un lucru frumos faţă de Mine. Ea a făcut ce a putut; Mi-a uns trupul mai dinainte, pentru îngropare".

Multe motive au împins-o să facă darul şi gestul ei, dar motivul cel mai evident, probabil, a fost unul de închinăciune, prin care a căutat să dea cinstea potrivită Unuia care se afla în pragul morţii. Emoţia ei era adâncă, curată, altruistă, copleşitoare. Ea este esenţa evlaviei. Sufletul pios, serios, răspunde jertfei infinite. Când noi înţelegem cumva suferinţele lui Iisus pentru noi, niciun dar nu poate exprima pe deplin simţul închinăciunii şi obligaţiei care se ridică în sufletul nostru.

Iisus a văzut inima ei nobilă şi frumoasă. El a înţeles că ea vrea să spună: „Îţi mulţumesc Iisuse că ai înviat din morţi pe fratele meu Lazăr. Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să stau la picioarele Tale şi că m-ai învăţat. Îţi mulţumesc că Tu eşti Calea, Adevărul şi Viaţa".

Iisus a lăudat-o şi a apărat-o.

III. A treia femeie lăudată de Hristos, a fost o văduvă săracă (Luca 21: 1 – 4; Marcu 12: 41 – 44).

Hristos a lăudat-o pe femeia cananeancă pentru credinţa ei Itil IIItoare, pentru umilinţa ei şi pentru că nu a pierdut prilejul CC i IC oferea odată cu venirea lui Iisus în ţinutul ei.

Hristos a apărat-o pe Maria din Betania în faţa Ule… loi li Rial ales a lui Iuda. Iisus a lăudat-o pentru intuiţia i i ipirituală că El nu va mai veni în orăşelul ei să se bucure cu prietenil I ui li… B îi pentru devotarea ei arătată prin a turna mu pevtfl capul şi pil Ioanle lui în pregătirea morţii Sale.

Luca ne povesteşte de văduva săracă în capitolul 21: 1 – 4.

„Iisus şi-a ridicat ochii şi a văzut pe nişte bogaţi cari îşi aruncau darurile în vistierie.

A văzut şi pe o văduvă săracă, aruncând acolo doi bănuţi.

Şi a zis: „Adevărat vă spun, că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toţi ceilalţi.

Căci toţi aceştia au aruncat daruri din prisosul lor, dar ea a aruncat din sărăcia ei, tot ce avea ca să trăiască".

Iisus şedea în pridvorul Templului în care erau două rânduri de coloane acoperite. Era partea templului din Ierusalim care era deschisă pentru evreice. Acolo era tezaurul templului cu cele treisprezece cutii, pe perete pentru primirea darurilor aduse de popor. Aceste cutii se numeau shoferet sau trâmbiţe, fiindcă ele au avut forma unei trâmbiţe umflate la partea de jos şi terminându-se într-un vârf şi o gură sau deschizătură îngustă prin care darurile în bani au fost lăsate să cadă. Unele dintre aceste „trâmbiţe" au fost marcate cu inscripţii speciale, arătând destinaţia darurilor.

Care este valoarea adevărată a acţiunilor acestor femei? Cum putem şti dacă o acţiune a noastră este vrednică sau nevrednică şi care este măsura faptelor vrednice?

Să observăm trei principii prin care putem măsura acţiunile noastre.

Faptele sunt vrednice în măsura în care ele sunt folositoare şi dacă ele promovează binele şi starea mai bună a altora. Folosul lor este şi mai mare când ele afectează în bine caracterul altora. Folosul lor este mai mare când au o influenţă permanentă şi prin urmare se reproduc, căzând ca seminţele în pământ bun care va aduce un seceriş bogat.

Faptele sunt vrednice după spiritul în care sunt săvârşite. Dacă ele sunt făcute ca să-L cinstească pe Iisus Hristos, în spiritul ascultării unui copil, ele au o valoare mare şi sunt aprobate de Domnul.

Din textul Bibliei învăţăm că acţiunile sunt vrednice şi sunt măsurate prin altruismul lor. Dacă ele pornesc dintr-o inimă egoistă, atunci în ochii lui Dumnezeu, ele sunt fără valoare, fără cinste. Ele sunt în raport direct proporţional cu generozitatea, adică cu cât ne costă mai mult, cu atât ele sunt mai frumoase şi chiar nobile.

Hristos nu a dispreţuit darurile celor bogaţi, dar nici nu le-a lăudat.

Hristos a lăudat ceea ce alţii au dezaprobat. Darul văduvei a fost neînsemnat şi unii ar zice că nu era nevoie de acest dar. Totuşi, în ochii Domnului, darul ei a fost mare şi bogat. Ea a fost lăudată fiindcă „a

aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască”.

Ea a fost lăudată şi darul ei a fost aprobat fiindcă a fost un dar al unei inimi plină de iubire pentru Dumnezeu. Darul ei a demonstrat jertfa de sine. Ei au dat din prisosul lor, ea a dat tot ce avea. Iubirea tânjeşte după jertfă şi se bucură s-o facă.

O soră, vorbind lui Dumnezeu, s-a exprimat în felul acesta:

O, Dumnezeule, dă-mi mai multă încredere în abundenţa Ta.

Ajută-mă să nu mă necăjesc pentru bani aşa de mult, să nu mai folosesc atâta timp agitându-mă după lucruri materiale şi vremelnice.

De multe ori invidiez averea altora. Iartă-mă! Câteodată simt o durere înţepătoare, reală, în compania femeilor a căror îmbrăcăminte şi belşug exprimă confort şi bogăţie. Iartă-mi şi acest adevărat păcat!

Eu nu poftesc, nu, căci eu nu le doresc lor mai puţin. Numai eu sunt doritoare de mai mult decât am, de mult mai mult. Știu că aceasta este o greșeală. Eu pun importanţă pe lucrurile care nu au însemnătate. Acest fapt dovedeşte lipsa mea de încredere.

Doamne, ajută-mă să-mi amintesc cât de generos ai fost Tu când ai înzestrat pământul!